

A photograph of a woman and children in a tent. The woman, wearing a dark headscarf, is in the foreground, looking upwards with a concerned expression. Behind her, several children are visible, some looking towards the camera. The setting appears to be a tent or a temporary shelter, with a yellow cloth hanging in the background.

சூனியத்தை நோக்கி...

ஜானைதா ஷெரீப்

LENDING
ARASADY PUBLIC LIBRARY

Arasady Public Library
Municipal Council
Batticaloa.

Class No:	
Acc No	

வாதி நூலகம்

மாநகர சபை, மட்டக்களப்பு.

ரவுப்பதிவெண்:

2495

பொது நூல் நிலையம்

மட்டக்களப்பு

புத்தகம் இரவல் கொடுக்கும் பகுதி

1. இப்புத்தகம் இங்கு கடைசியாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் திகதியன்று கொடுபடல் வேண்டும். பின் தங்கும் நாளொன்றுக்கு 5/= ரூபா வீதம் அறவிடப்படும்.
2. இப்புத்தகத்தை அங்கத்தவருக்கோ அல்லது அங்கத்தவரல்லாதவருக்கோ இரவல் கொடுக்கக் கூடாது.
3. புத்தகங்களின் கீறிடுதல், எழுதுதல் பக்கங்களை மடித்து வைத்தல் போன்ற செயல்கள் தகாதவையென எச்சரிக்கப் பட்டுள்ளன.
4. இப்புத்தகத்தை கவனமாகவும், சிதைவடையாமலும், அழுக்குப் படியாவண்ணமும் பாதுகாத்து படித்துப் பயன்பெறுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றீர்கள்.
5. திறக்கும் நேரம் காலை 9.00 - 5.00 மணிவரையும் புதன் கிழமைகளிலும் பகிரங்கவிடுமுறை நாட்களிலும் மூடப்படும்

16.04.2019
19.05.2020

ஜுனைதா ஷெரீபின் பிற ஆக்கங்கள்

நாவல்கள்

அவன் ஒன்று நினைக்க....	1976
சாணைக்கூறை	1985
அவளுக்கும் ஓர் இதயம்	1985
மூன்றாம் முறை	1986
காட்டில் எறித்த நிலா	1987
ஒவ்வாமுனைக் காந்தங்கள்	1990
ஒரு கிராமத்தின் துயில் கலைகிறது	1995
இது நம்ம சொத்து	1998
பெட்டிசம் (சிங்கள நாவலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)	1988
சிதைவுகள்	2000
ஜனநாயகர்கள் (வட கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்திய விருது பெற்றது)	2000
பெரிய மரைக்கார் சின்ன மரைக்கார் (தேசிய மற்றும் வட கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்திய விருதுகளைப் பெற்றது)	2005

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

இளநரை	1985
இவளுக்காகவா?	1991
சலாமத் போ	2007
சீதக்காதினி (கிழக்கு மாகாண சபையின் சாகித்திய விருது பெற்றது)	2014

வானொலி நாடகத் தொகுப்பு

பொன்னாடை (தேசிய சாகித்திய விருது பெற்றது)	1988
---	------

சூனியத்தை நோக்கி ....

Class No:	
Acc No	

ஐனனா ஷெரீப்

Arasady Public Library
Municipal Council
Batticaloa.

வெளியீடு:
ஆசிரியர்

LENDING
ARASADY PUBLIC LIBRARY

இந் நூலானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் அனுசரணையுடன் வெளியிடப்பட்டதாகும். இதன் உள்ளடக்கமானது சபையின் எண்ணக் கருத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமையாது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவும்

சூனியத்தை நோக்கி....

© ஜுனைதா ஷெரீப்

முதற் பதிப்பு – 2017

ISBN 978-955-38432-0-3

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் மத்திய நிலையத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட வெளியீட்டுப்பட்டியல் தரவு

ஷெரீப், கே.எம்.எம்

சூனியத்தை நோக்கி.... / கே.எம்.எம். ஷெரீப்

காத்தான்குடி : ஆசிரியர், 2017

ப. xiv + 210; செமீ. 21

ISBN 978-955-38432-0-3

i. 894, 8113 டிவி 23 ii. தலைப்பு

i. நாவல்

அட்டை வடிவமைப்பு : எஸ். எல். அப்துல் ஹை

வெளியீடு

: ஜுனைதா ஷெரீப்

27, லேக் றைவ், காத்தான்குடி

தொலைபேசி

: 065 2245694 / 077-5919411

மின்னஞ்சல்

: sheriffkmm@gmail.com

அச்சகம்

: யூ. டி. எச். கம்பியூபிறின்ட், கொழும்பு 10
தொ. பே. 0112 382481, 0773 665 234

சமர்ப்பணம்

எனது மனைவி ஜுனைதா பேகம் வழியில் உறவினரும், நீண்ட கால இனிய நண்பரும், காத்திரமான எழுத்தாளரும், நடமாடும் பல்கலைக்கழகமாகத் திகழ்ந்தவரும், நாட்டின் பல பாகங்களில் கல்விப் பணிப்பாளராக பணிபுரிந்தவருமான மர்ஹூம் அல்-ஹாஜ் ஏ.எம். சமீம் அவர்களுக்கு

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நன்றிகள்

நூலின் கணிசமான பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்யவும், அச்சிட்டு வெளியிடவும் உதவியளித்த தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபைக்கும்,

மனமுவந்து முகவுரை வழங்கிய பேராசிரியர் கலாநிதி றமீஸ் அப்துல்லா அவர்களுக்கும்,

நூலை வெளியிடுவதில் பல உதவிகளை நல்கிய எனது சிரேஷ்ட புதல்வன் மொஹமட் அஷ்ஹர் அவர்களுக்கும்,

இதை நான் எழுதும்போது யாழ்ப்பாண மொழிவழக்கு, இடங்கள், அம்மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள் போன்றவற்றில் ஆழமான பரிச்சயம் ஏற்பட உதவிய யாழ்ப்பாண சோனக தெருவைச் சேர்ந்தவரும் தற்போது சுவிற்சலாந்தில் வசிப்பவரும், மர்ஹூம் உமர் ஹாஜியாரின் மகளுமான சாலிமா அலி அக்பர் அவர்களுக்கும்,

நூலை அச்சிட்ட அச்சகத்தினருக்கும்

இதயபூர்வமான நன்றிகள் உரித்தாகுக.

ஜுனைதா ஷெரீப்

செப்டம்பர் 15, 2017

கிழக்க முடியாத தேசத்தின் குரல்!

இப்போதெல்லாம் அணிந்துரை எழுதுவதே தொழிலாகி விட்டது. அலுப்புடனும் வேதனையுடனும் தான் இதனை எழுத ஆரம்பிப்பது. இதிலிருக்கும் தொந்தரவுகள் மிக அதிகம். ஒருபுறம் எழுத்தாளனின் அவசரம். மறுபுறம் அந்த எழுத்தின் தகுதி பற்றிய பிரச்சினை. இவையெல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் நேரமும் எழுதுவதற்கான மனோநிலையும் கைகூடி வரவேண்டும். இத்தனைக்கும் மத்தியில்தான் “சூனியத்தை நோக்கி”.... என்ற நாவலும் அணிந்துரைக்காக எனது கைக்குக் கிடைத்தது. உண்மையில் இந் நாவலை வாசித்தபோது இந்தப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் கடந்த உணர்வு எனக்குள் ஏற்பட்டது.

நான் இலக்கியத்தில் ஆர்வம் கொண்ட காலத்தில் முதலில் படித்த நாவல் “சாணைக்கூறை” யாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன். அப்போது அந்த நாவல் தினகரனில் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது. பின்னர் அது நூலாக வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வயதில் அந்நாவல் குறித்த மொழிநடையும் கதையும் என்னை அதிகம் அந்நாவலில் ஈடுபட வைத்தது. “சாணைக்கூறை” எழுதிய ஜுனைதா ஷேரீப் என்ற எழுத்தாளரைப் பற்றி நான் அதிகம் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. ஆனால், அவரை நேரடியாகச் சந்தித்துப் பேசிய அநுபவம் இல்லையென்றுதான் நினைக்கிறேன். இன்று அவரது நாவல் ஒன்றுக்கு அணிந்துரை எழுதக் கிடைத்தது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. மிகவும் பொறுப்புடன் இவ்வணிந்துரையை எழுதுவதற்கு நான் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சியினைத் தமிழ் நாட்டோடு ஒப்பிடுகின்றபோது மிகப் பெரிய வளர்ச்சியினை அடைந்ததாகக் கருத முடியாது. ஆனால், பொருளடிப்படையில் பார்க்கிறபோது மிக முக்கியமான பதிவுகள் ஈழத்துக் களத்தினை, சூழ்நிலையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல நாவல்கள் எழுந்துள்ளன. ஈழத்தின் முதலாவது எழுந்த தமிழ் நாவலான சித்திலெப்பை எழுதிய “அஸன் பே சரித்திரமும்” அவ்வாறு எழுந்ததொன்றே.

முஸ்லிம்கள் உலோகாயுத கல்வியினைக் கற்பதில் காட்டிய ஆர்வமின்மையும் குறிப்பாக ஆங்கிலத்தைக் கற்கக் கூடாதென்ற மனோநிலையும் பெண்கள் முற்றாகக் கல்வி கற்கக் கூடாதென்றிருந்த நிலையும் இசையில் ஆர்வம் காட்டக்கூடாது என்றிருந்த சூழ்நிலையிலும்தான் “அஸன் பே சரித்திரம்” எழுந்தது. காலத்திற்கு ஒவ்வாத இந்தக் கருத்தியலை நிராகரித்து முஸ்லிம்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதில் இந்நாவல் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இந்நாவலில் வரும் “பாளினா” என்ற கதாநாயகி

நமது முஸ்லிம் பெண்களின் புதிய பாதையை வகுத்த புரட்சிகரமான ஒரு பாத்திரமாகும். இந்தக் கருத்துநிலையில் எழுதப்பட்ட இந்நாவலின் வரவு அக்காலத்தில் மிகத் துணிகரமானதும் வரவேற்கக்கூடியதுமாகும். இதேபோன்றுதான் இதற்குப் பின்னர் வந்த ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களெல்லாம் ஈழத்தின் தமிழ் பேசும் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசுவனவாகவே பெரும்பாலும் அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” என்ற நூலில் க.நா. சுப்பிரமணியம் (1978:72) ஒரு காலகட்ட ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் போக்குப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது:

இக்கால நாவலாசிரியர்கள் பலர் சமகாலத் தமிழ் நாட்டு நவீன இலக்கியப் போக்குடன் இணைந்து எழுதியவர்கள். இதனால் நாவல்களின் பொருள், வடிவம், உத்திமுறை என்பவற்றிலே தனித்துவம் பேண முடியாதவர்களாயிருந்தனர் எனலாம். காதல், தியாகம், பாசம் முதலிய தனிமனித உணர்வுகளை முதன்மைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட சமகாலத் தமிழ் நாட்டுக் குடும்ப நாவல்களாலும் மர்மப் பண்பு கொண்ட துப்பறியும் நாவல்களாலும் கவரப்பட்ட இக்காலப் பகுதி ஈழத்து நாவலாசிரியர்களின் படைப்புக்களின் பல “ஆசை பற்றி அறையலுற்ற” ஆரம்ப முயற்சிகளாகவே அமைந்ததில் வியப்பில்லை.

இந்த நிலைமைகளிலிருந்து மாறி சாதியம், அரசியல், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், பெண்களின் பிரச்சினைகள், தேசிய இனப் பிரச்சினை, புகலிடப் பிரச்சினைகள் என்றெல்லாம் பல்வேறு களங்களை ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. அந்தவகையில் ஜனனதா ஷெரீபின் “சூனியத்தை நோக்கி .....” என்ற நாவல் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் இன்னுமொரு திசையினைப் பதிவு செய்திருக்கிறது என்பது முக்கியமானது.

ஈழத்து இனப் பிரச்சினை வரலாற்றில் முஸ்லிம்கள் பற்றிய விடயம் எதிர்பாராததும் ஆச்சரியத்திற்குரியதும் ஆகும். தமிழர், முஸ்லிம்கள் என்ற இரண்டு சமூகங்களும் பெரும்பாலும் சமூக, அரசியல், பொருளாதார, கலாசார விடயங்களில் ஒன்றுபட்டவர்களாகவே ஈழத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். இந்தச் சமூகங்களின் அரசியல் பிரச்சினைகளைக் கூட ஒருமித்த குரலிலேயே அவர்கள் ஒலித்து வந்திருக்கின்றனர். இன விடுதலை சம்பந்தப்பட்ட போராட்டங்களிலும் வட முனையிலிருந்து தென்கிழக்கு மூலை வரை தமிழர்களும் முஸ்லிம்களுமே இணைந்திருந்தனர். ஆனால், எதிர்பாராதவிதமாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சிங்கள, தமிழ் பிரச்சினையாக இருந்த ஈழத்து இனப் பிரச்சினை சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் பிரச்சினையாக

மாறத்தொடங்கியது. இந்தத் துர்ப்பாக்கியம் ஈழத்து இனப் பிரச்சினையின் தீர்வினை அல்லது இன விடுதலையின் வெற்றியைக் கூட வேறு திசைகளுக்கு நகர்த்தியிருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

கிழக்கில் ஆங்காங்கே முஸ்லிம்களுக்கெதிராக அடக்குமுறைகள் நிகழ வடக்கில் முஸ்லிம்களின் கதை வேரோடு பிடுங்கி எறியப்பட்ட வரலாறாக மாறுகிறது. முஸ்லிம் தரப்பில் சில குற்றச்சாட்டுகள் முன்வைக்கப்பட்டாலும் அந்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கான தீர்வாக இந்த அடக்குமுறையை, வேரோடு பிடுங்கி எறிகின்ற செயற்பாட்டையும் நியாயப்படுத்திவிட முடியாது. தமிழர் தரப்பு அரசியல் தலைவர்களும் புத்திஜீவிகளும் இலக்கிய செயற்பாட்டாளர்களும் இந்த நிகழ்வினைப் பெரிதும் எதிர்த்தே கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இவ்வகையில் கவிஞர் சிவசேகரம் எழுதிய மேல்வரும் கவிதை முக்கியமானது:

இந்த மண் எங்களின் சொந்த மண்
எல்லை யார் தாண்டெனச் சொன்னவன்
இந்த மண் எங்களை ஈன்ற மண் - எமக்கு
இடமில்லை என்றெவன் சொன்னவன்

வான் புகழ் நபிகளின் பாதையில் - பள்ளி
வாசலில் தொழுகையிற் சேர்ந்த மண்
நோன்பினில் நல்லறஞ் செய்த மண் - நாம்
நாள்தோறும் பன்முறை தொழுத மண்

நாமெலாம் ஓரினம் என்ற சொல்தனை
மாற்றினோர் எங்களைத் தூற்றினோர்
போமென எங்களை ஓட்டினோர் - செயல்
பார்த்ததால் நெஞ்சமே வெந்த மண்

இந்த வரலாற்றின் சோகத்தினை மிக அற்புதமாகப் பதிவு செய்திருக்கிற ஒரு நாவலாகவே இந்த “சூனியத்தை நோக்கி .....” என்ற ஜுனைதா ஷெரீபின் நாவலைக் குறிப்பிட வேண்டும். இந்த விவகாரத்தை நாவல் வடிவிலே கொண்டு வந்திருக்கிற முதற் படைப்பு என்கூட சொல்லலாம் போலவே தெரிகிறது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தோடு எவ்வளவு தூரம் முஸ்லிம் சமூகம் பின்னிப்பிணைந்து இருக்கிறது என்பதை இந்த நாவல் வெகு துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. அது மாத்திரமன்றி சிங்களவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தோடு இருந்த தொடர்புகளும் இங்கு பேசப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம்கள் வியாபாரத்தோடுதான் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார்கள்

என்பதும் இந்தக் கதையில் மேற்கிளம்புகின்ற இன்னுமொரு மிக முக்கியமான விசயம்.

யாழ்ப்பாணச் சோனகத் தெருதான் முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் செறிந்து வாழ்கிற பிரதேசம். அப்பிரதேசத்தில் வாழும் குடும்பம் ஒன்றின் கதையாகவே இந்நாவல் தொடர்கிறது. அங்குள்ள பள்ளிவாசல்கள், கடைத் தெரு, மக்களின் வாழ்க்கைமுறை எல்லாம் நாவலுக்குள்ளே பின்னிப்பிணைந்திருக்கிறது. சாவகச்சேரியில் வசிக்கும் இன்னுமொரு குடும்பம் சோனகத்தெரு வியாபாரத்தோடு மாத்திரமன்றி குடும்ப உறவாகவும் மாறுகிறது. இத்தனைக்குள்ளும் குடும்பத்தின் புதிய தலைமுறையிலிருந்து ஒரு காதல் உறவும் இழையோடுகிறது. நம்பிக்கைக்குரிய தமிழர்களின் உறவும் சிங்கள நண்பர்களின் உறவும் எல்லோருடனும் ஒற்றுமையான யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையை அச்சொட்டாகப் பிரதிபலிப்பதாக இந்நாவலின் முதற் பகுதி அமைந்துள்ளது. இதன் இரண்டாவது பகுதி யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் தலைவிதியை மாற்றிய யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்களின் கதையைக் கூறுவதாக அமைந்திருக்கிறது.

சுமார் இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்கள் வட மாகாணத்தை விட்டும் வேறு பிரதேசங்களுக்குப் பரந்து செல்கிற கதையும் அப்போது ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் பட்ட அவஸ்தையும் அகதி வாழ்க்கையின் கொடுமான துன்பமும் இரண்டாவது பகுதியில் விரிவாக வருகிறது. அவ்வாறான இடப்பெயர்வின்போது துன்பத்திற்கு மேல் பல துன்பங்கள் நிகழ்வது கதையில் வரும் கற்பனை போன்று தெரிந்தாலும் உண்மையில் அச்சம்பவங்கள் போன்ற சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தமை யதார்த்தமானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒன்றுசேர்ந்திருந்த சோனகத்தெரு, சாவகச்சேரி முஸ்லிம் குடும்பமும் முன்னமே கதையில் வரும் தமிழ் சிங்கள குடும்பங்களின் உறவும் இக்கதையைப் பலப்படுத்தியிருக்கிறது. எப்படியிருந்தாலும் இந்தக் கொடுமான துயரத்திலிருந்தும் யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றித்திருக்கும் உழைப்பும் கல்வியும் விடாத தன்னம்பிக்கையும் பாத்திரங்களினூடே வெகு சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. அதேநேரம் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தன்னளவில் மிகச் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. மூமினா ஸலீம் என்ற பாத்திரங்களில் இயல்பான குணங்கள் நாவலை விறுவிறுப்பாக்குகின்ற அதேநேரம் அக்குண இயல்புகள் புறநடையானவை அல்ல என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆதம் திருப்தியுடனும் சமயப் பண்பாட்டு அம்சங்களுடனும்

செல்வச் செழிப்புடனும் உழைப்பின் உற்சாகத்தோடும் வாழ்ந்த ஒரு சமூகம் எந்தவிதக் குற்றமும் இழைக்காது ஆண்டாண்டு காலமாகத் தாம் வாழ்ந்த மண்ணிலிருந்து விரட்டப்பட்டும் அதற்குப் பின்னரான அவர்களின் அகதி வாழ்க்கையையும் மீளக் கட்டியெழுப்பப்படும் வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துச் சொல்கிற ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகவே இந்நாவல் அமைந்திருக்கிறது.

நாவலின் பண்புகள் பற்றிச் சொல்கிறபோது ஒருமையும் குவிதலுமின்றி ஒரே திசையுமின்றி வலைபோல் நாற்புறமும் பின்னிப்பிணைந்திருக்கும் என்று சொல்வர். மலைபோல வடிவின்மையும் வடிவமுமாகி, வடிவமற்ற ஒரு வடிவமும் நாவலுக்குண்டு என்று சொல்வர். பெரும் காடுபோல தழைத்து ஈரமுள்ள நிலமெங்கும் பரவி நிறைந்திருப்பதுபோல என்றும் சிறந்த நாவலைக் குறிப்பிடுவர். வாழ்க்கையின் சிக்கலைக் காட்டக்கூடியதாகவும் அதன் நீட்சியைப் பார்க்கக்கூடியதாகவும் இருக்குமென்பர். இந்தப் பண்புகளை வைத்துப் பார்க்கிறபோது இந்நாவல் அவற்றில் நின்றுப் பெரிதும் தோற்றுப் போவதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், ஒரு தொடர்கதையின் பண்பு அதிகம் இந்நாவலில் நிறைந்திருக்கிறது. அது கதையின் மீதான ஈர்ப்பையும் வாசகர்களின் கவர்ச்சியையும் தூண்டுவதாகவே அமைந்திருக்கிறதெனலாம்.

பொதுவாக ஜுனைதா ஷெரீபின் நாவல்களில் இந்தத் தொடர்கதைப் பாணி எப்போதுமே அத்துமீறி இருக்கும். அதுவே சில வேளைகளில் அவரது நாவலின் பலமாக இருக்கக்கூடும். எப்படியிருந்தாலும் ஈழத்து முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டை வாழ்க்கையைப் பொருண்மை ரீதியாகத் தன் படைப்புக்களுக்குள் கொண்டு வருவதில் ஜுனைதா ஷெரீபுக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. நாவலாசிரியர்கள் என்று பேசப்படுகிற நமது பெருவட்டத்திற்குள் அவரை நாம் தவிர்த்துவிட முடியாது. அவரது எழுத்துக்கள் முஸ்லிம்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்துவதோடு மாத்திரமன்றி ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற பெரும் பரப்பிற்குள் காம்ப்ரியத்துடன் இணைவதாகவும் அமைகிறது. அவருக்கு என்றும் நமது வாழ்த்துக்களும் பிரார்த்தனைகளும் உண்டு!

பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா

மொழித்துறை

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

ஒலுவில்

1

யாழ்ப்பாண சோனக தெருவில் நான்கு சார் வீடு. பக்கத்துக்குப் பக்கம் இவ்விரண்டு அறைகள். அறைகளுக்கு முன்னால் நாற்புறமும் பத்தடி விசாலமான சார். பூக்கள், இலைகள், கொடிகள் போன்றவற்றால் கடைச்சல் வேலை செய்யப்பட்ட வீட்டின் முன் வளைகளைத் தாங்கி நிற்கும் உயர்ந்த முதிரைத் தூண்கள். நடுவே முற்றம். வளவின் நான்கு மூலைகளிலும் சட்டிகளுக்குள் வைத்த வண்ண வண்ண இலைகளுடன் கூடிய குரோட்டன் செடிகள். இடைக்கிடை வெண் முத்துக்களாக பூத்துக் குலுங்கி நிற்கும் மல்லிகைச் செடிகள்.

புதுப்பள்ளி முஅத்தீன் காதுகளிரண்டிலும் பெரு விரல்களைச் சொருகி தலையை உயர்த்தி கிப்லாவைப் பார்த்தவாறு வராந்தையில் நின்று பெருங்குரலில் சுப்ஹு தொழுகைக்காக ஒலித்த பாங்குச் சத்தம் அதிகாலையின் மெலிந்த இருளினூடாகக் கேட்டது.

பாங்குச் சத்தம் கேட்பதற்கு முன் கண் விழித்த சுல்தான் ஹாஜியார் படுத்திருந்த கட்டிலில் ஓசைப்படாமல் எழுந்து உட்கார்ந்தார். இன்னும் கலையாத நித்திரை மயக்கத்தைப் போக்குவதற்காக கண்களைக் கசக்கி தொண்டைக்குள் தத்தளித்த கொட்டாவியை உள்ளிழுத்து, வெளிப்போக்கிய அவரது சத்தத்தால் கவரப்பட்டோ என்னவோ அருகே படுத்திருந்த சுகதர்மினி நபிஸா சற்று அசைந்து, சரிந்து கிடந்த முந்தானையை அவளை அறியாமலேயே எடுத்து மார்புகளுக்கு மேல் போட்டவாறு மறு பக்கத்துக்கு ஒருக்கணித்துப் படுத்தாள்.

சுல்தான் எழுந்து சென்று மின் விளக்கை முடுக்கினார். படுக்கை அறை முழுவதையும் ஒளி கௌவியது. கண்மூடித் துயில்கொள்ளும் நபிஸாவின் முகத்தை விழிகளால் மேய்ந்தார். சில நாட்களுக்கு முன்னர் பெரிய கடை வீதியிலுள்ள அவரது கடைக்கு வந்து சாவகாசமாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்த சாவகச்சேரி பொன்னம்பலம் சரேலென நினைவில் எழுந்தார்.

பொன்னம்பலம் அவரது பால்ய சிநேகிதர்களில் ஒருவர்.

அவர்கள் இருவருக்குமான உறவு வெறும் நட்பு என்பதை விடவும் பெரிதும் மேம்பட்டது. உடன்பிறவா சகோதரர்களா என மற்றவர்கள் எண்ணுமளவுக்கு உயர்ந்தது. நடுத்தர வயதானவர். சாவகச்சேரியில் சிறிய மட்டத்தில் இரும்புக் கடை வைத்து வியாபாரம் செய்பவர். அவரது கடைக்குத் தேவையான கட்டிடப் பொருட்களை சுல்தான் முதலாளியிடம் மொத்தமாகப் பெற்று உடன்பட்ட திகதிகளில் தப்பாமல் கணக்கிறுப்பவர். எப்போதுமே தமாஸாகப் பேசுபவர்.

“கேட்டுதோ சுல்தான். பெண்ணொருத்தியை அழகின்னு மதிப்பிடுவது எப்படி? சொல்லும் பார்க்கலாம்” பொன்னம்பலம் கேட்டார்.

சுல்தான் நெற்றிக் கோடுகளுடன் முரசு தெரிய சிரித்தவாறிருந்தார்.

“உமக்குத் தெரியாது போல. நானே சொல்றேன். ஒரு பெண் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருக்கும்போது அவள் முகத்தைப் பாக்கணும். அவ உண்மையிலேயே அழகியா இல்லையான்னு அப்போ கண்டு புடிச்சுடலாம்” கூறிவிட்டுச் சிரித்தார்.

“அதெப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?”

“அவ முகத்தைத் தொடர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே நிக்கணும்னு தோன்றினா அவ அழகி. இல்லேன்னா இல்லைதான். முயற்சிபண்ணிப் பாருமேன். நான் சொல்றது சரியா, தப்பான்னு அப்ப உமக்குப் புரியும்.”

பொன்னம்பலம் மனதிலிருந்தும் மறைய நபிஸாவின் முகத்தில் அப்பியிருந்த பார்வையை அழுத்தினார்.

நபிஸாவுக்கு நாற்பத்திரெண்டு நெருங்க இன்னும் இரண்டொரு மாதங்கள் இருந்தன. பணக்கார பரம்பரையைச் சேர்ந்த அவள் பெருத்துக் கொழுத்திருந்தாள். முட்டை வடிய பரந்த முகம். கழுத்துச் சதை மெலிதாகத் தொங்கியது. அடர்த்தியற்ற கூந்தல். சராசரிக்குச் சற்றுக் குறைந்த உயரம்.

“இவள் அழகியா?” மனம் கேட்டது. அழகியோ என்னவோ, அவளது உள்ளத்தினுள் உறைந்து கிடக்கும் வகரத்தன்மையும், அடங்காப்பிடாரித்தனமும், ஆணவமும் அழகுக்குப் பதிலாக முகத்தில் அப்பட்டமாகத் தெரிவதாக அவருக்குப் பட்டது.

“நபிஸா அழகோ அழகில்லையோ, திருமணமாகி மூன்று பெண் பிள்ளைகள் பிறந்து, இத்தனை வருடங்களாக இவளுடன்தானே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். என்ன செய்யலாம்? என் உள்ளத்து உணர்வுகளுடன் இவள் பற்பல சமயங்களில் எதிர்ப்புணர்வைக் காட்டினாலும், தலையெழுத்து வாழ்ந்துதானே ஆகணும்?” மனதில் என்னென்னவோ சிந்தனைகள் எழுந்து கலைய மெதுவாக மறுபக்கம் திரும்பினார்.

‘உடம்புக்குள்ளே நூறு வியாதிகள்! அதுக்குள்ளே இப்போ பொஞ்சாதி அழகியா, இல்லியான்னு ஆராய்ச்சி வேறயா?’ மனதினுள் சிரித்தவாறே அறைச் சுவரில் மாட்டியிருந்த மான் கொம்பில் கொழுவிக்கிடந்த துவாயை எடுத்தவாறு வெளிக்கதவைத் திறந்து வாசலுக்கு வந்தார். இன்னுமொரு அறைக்குள்ளிருந்து பெரிதாக எழுந்த அவரது மாமியார் கலிமத்தும்மாவின் குறட்டைச் சத்தம் செவிக்குள் புகுந்து எதிரொலித்தது.

வாசலில் மின் விளக்கு ஒளி சிந்தியது. பனி இதமாகப் பெய்தது. கிணற்றைச் சுற்றி உயர்ந்து நின்ற பாக்கு மரங்களின் பூக்கள் சிதறிக் கிடந்தன. தூரத்தே மேற்கு வானின் கோடியில் மஞ்சள் வட்டமாகத் தெரிந்த முழு நிலவின் கதிர்கள் பனித்துளிகளினூடாக தரையையும், மரக்கிளைகளையும் இறுகத் தழுவிவாறு அரை மயக்கத்தில் உறங்கின.

கிணற்றுத் துலாவால் நீர் மொண்டு, சுட்டு விரலால் பல் துலக்கி, நாக்கு வழித்து, பலமாக இருமி, காறித்துப்பி, வயிற்றினுள் குடமுருட்டிய காற்றை சத்தத்துடன் வெளியேற்றி வுளு செய்தார். கிணற்றுக் கொடியில் கிடந்த துவாயைப் பற்றி முகம் துடைத்தார். வுளு செய்ததன் பின்னால் ஒதும் பிரார்த்தனையை உள்ளங்கைகளிரண்டையும் ஒன்று சேர்த்து உயர்த்தி ஒதினார். அப்போதுதான் புதுப்பள்ளி முஅத்தீனின் பாங்கொலி அவருக்குக் கேட்டது.

சுல்தான் படுக்கையறைக்குள் நுழையும்போது நபிஸா மறுபக்கத்துக்குப் புரண்டாள். இமைகளைத் திறந்து மலங்க மலங்க கணவனைப் பார்த்தாள்.

“எழும்பீட்டிங்களா?” தொண்டைக்குள் சளி கரகரக்கக் கேட்டாள்.

“வுளு செய்துட்டும் வந்துட்டன்.”

“பாங்கு சொல்லியாச்சா?”

“இப்பதான்.”

“அப்ப நானும் எழும்பிறன்.”

“அப்படியே தங்கச்சியையும் எழுப்பி விடுங்க. குமராகி நாலு வருசமாச்சு. ஒழுங்கா சுப்ஹு தொழ அவ்வ எழும்பப் பழக்கேல.”

நபிஸா இன்னும் கட்டிலில் படுத்தவாறே கணவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“காலையிலேயே எழுந்ததும் எழுந்ததுமா பலாயைத் தொடங்கிடீங்களா? நான் என்ன செய்யிறது? நேரத்துக்கு எழும்பிப் பழகுமின்னு ஆயிரம் தரம் சொல்லியிருக்கிறேன். உங்க மகள் கேட்டாத்தானே.”

“அது எப்படிக்கேப்பாள்? நான் சொல்ற எதையுமே நீங்க கேக்காம எதிர்த்துக் கதைக்கிறீங்க. அந்தக் குட்டையிலே ஊறிய மட்டைதானே உங்க மகள். நூலைப் போலத்தானே சீலை இருக்கும்” ஷேரீட்டை அணிந்து பொத்தான்களைக் கொழுவினவாறு சுல்தான் வெறுப்புடன் கூறினார்.

நபிஸா வழமைப் பிரகாரம் சரேலெனக் கோபமுற்றாள். தன்னில் யாராவது குற்றம் கண்டுபிடித்தால் செமித்துக்கொள்ள இயலாத மன உணர்வைக் கொண்டவள் அவள். நேரம், காலம், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை என எதையும் பாராமல் போர்க் கோழியாகிவிடுவாள்.

“என்ட அல்லாவே! இந்தாளுக்கென்ன மூலக்கொதியா? பள்ளிக்குத் தொழப் போறதென்றா போய்த் தொழுதிட்டு வாங்களேன். சும்மா விசரனாட்டம் வாயில வாறது போறதுகளை கதைச்சி கோபத்தைக் கிளப்பாம” நபிஸா கூறியவாறு சரேலென எழுந்து உட்கார்ந்தாள். மெலிதாக வலித்த முன்னங்கால்களை உள்ளங்கையால் தேய்த்துவிட்டாள்.

சுல்தான் கையிலெடுத்த தொப்பியை அணிவதற்காக உயர்த்தும்போது சரேலென தலை சுற்றுவது போல் உணர்ந்தாள். தொப்பியைக் கீழே போட்டுவிட்டு, கைகளிரண்டையும் நீட்டி பக்கத்திலிருந்த சுவரைப் பற்றினார். தலை சுற்றல் தொடர்ந்தும் நீடிப்பதாக உணர்ந்து மெதுவாகக் கீழே குந்தினார்.

“இந்தாங்க என்ன செய்யுது? பொறகும் தலை சுத்துதா?” கேட்டவாறே நாலு எட்டில் நபிஸா கணவனை நெருங்கினாள்.

2

புதுப்பள்ளிவாசல் ஹவ்ளூப் படிகளை சுல்தான் நெருங்கி, கால்களில் போட்டிருந்த இரப்பர் செருப்புகளைக் கழற்றிவிட்டுத் திரும்பியபோது, அப்போதுதான் படிகளை அடைந்து நின்று பெரிதாக மூச்சிரைத்த லெவ்வை சமதைக் கண்டார். லெவ்வை சமது உயர்ந்து, அகன்ற மார்புடனும், மார்புக்கு மேலே துருத்தித் தெரிந்த தொப்பை வயிற்றுடனும் நின்றார். நீண்ட தாடியுடன் கூடிய அகன்ற முகத்திலு

வகை சொல்லமுடியாததோர் அமைதி. தலையில் குல்லாத் தொப்பியும் உடலில் நீண்ட கமிஸும் அணிந்து, குறுக்கால் மடித்த வெண்துண்டொன்றால் தோள்களையும், முதுகையும் போர்த்தி, முனைகளிரண்டையும் மார்பில் தொங்கவிட்டிருந்தார்.

லெவ்வையைக் கண்டதும் சுல்தான் ஸலாம் கூறினார்.

“ஸலாம் சொல்வதிலே முந்திக்கொள்ளவங்களுக்கு கூடிய நன்மைகள் கிடைக்குமென்று ஹதீஸ்களிலே வந்திருக்கு. நான் உங்களுக்கு ஸலாம் சொல்லலாமெனப் பார்த்தா, நீங்க என்னை முந்திட்டீங்க. இன்டைக்கு உங்க கணக்கிலேதான் நன்மைகள் அதிகமா எழுதப்பட்டிருக்கும்” சிரித்தவாறே லெவ்வை கூறினார். சுல்தானும் சேர்ந்து சிரித்தார்.

“ஏதோ ஒன்றிரண்டு நன்மைகள் இப்படியாவது எங்களுக்கும் கிடைக்கட்டுமே” சுல்தான் இன்னும் சிரித்தவாறே சொன்னார்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க?”

“பின்னே என்ன? நன்மை செய்ய எங்கே எங்களுக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குது? பகலெல்லாம் கடையிலே வேலை. அது முடிஞ்சி வீட்டுக்கு வந்தா, சாப்பிட்டுட்டு படுக்கை. உங்களப் போலயா?”

“அப்படி நாங்க என்னதான் செய்றோம்?”

“ஒன்றா? ரெண்டா? பள்ளிவாசலிலே இமாமா நின்று தொழுவிக்கிறீங்க. ஒழுக்கம், மரியாதையா ஆளையாள் மதிச்சி, ஆளுக்கு ஆள் விட்டுக்கொடுத்து வாழறதுக்கான பயிற்சியைச் சொல்லிக்கொடுக்கிறீங்க. மார்க்கத்தைக் கற்றுக்கொடுத்து, அதன் வழி செல்ல ஊக்கப்படுத்துறீங்க. ஊரிலே, குடும்பங்களிலே வார எத்தனையோ பிரச்சினைகளை தீர்த்துக்கொடுக்கிறீங்க. சொர்க்கம் போக இவைகள் போதாதா?”

லெவ்வை வாய் விட்டுச் சிரித்தார். பள்ளிவாசலை நோக்கி பலர் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடந்து வருவது பாதையோர மின் விளக்குகளிலிருந்து கசிந்துகொண்டிருந்த வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது. நிலவொளி படிப்படியாக தனது இதத்தைக் குறைத்துக்கொண்டிருந்தது.

“உங்களுக்கு என்னடாப்பா. பணக்கார ஆக்களான உங்களுக்குத்தான் எங்களை விட வாய்ப்புகள் அதிகம். உங்களுக்கு அல்லா தந்த அருள் பணம். அதைக் கொண்டு நீங்க எத்தனையோ செய்யலாம். உங்களைப் பொறுத்தவரையிலே நீங்க செய்துகொண்டிருக்கிறது எனக்கு தனிப்பட்ட முறையிலே தெரியும். நீங்க முடிச்ச இடம்தான் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி என்றாலும், உங்க கை ரொம்பப் பெரிசு. அல்லா உங்களை நல்லா

வைக்கோணும். அது சரிய். என்ன முகம் கொஞ்சம் வாடின மாதிரித் தெரியுது?”

“பள்ளிவாசலுக்கு வாரதுக்காக புறப்படும்போது தலை மெல்லிசா சுத்திச்சி. தெரியாதா, உடம்பிலே பல நோய்கள்.”

“அதேன் தலை சுத்திச்சி?”

“பிரஸ்ஸர் கொஞ்சம் கூடியிருக்கும். பணக்காரங்களுக்கு வார நோய் எனக்கும் வந்துட்டு.”

“கவனமா இருக்கோணும்.”

“அந்த நம்பிக்கையோடதான் காலம் கழிக்கிறன். பள்ளிக்குத் தொழப் போகாம விட்டிலேயே தொழச் சொல்லி பொஞ்சாதி சொன்னா. சுப்ஹ் தொழுகையை பள்ளியிலே தொழுதாத்தான் மனசுக்கு நிம்மதி. அதுதான் அவ சொல்லியும் கேளாம வந்துட்டேன்.”

ஹவ்வில் பலர் குந்தியிருந்து நாக்கு வழித்துத் துப்புவது கேட்டது. தூரத்தில் நின்ற மரமொன்றில் குந்தியிருந்த குயில் கூவும் சத்தம் விட்டுவிட்டு இதமாக ஒலித்தது.

“இப்படித் தலை சுத்தினா எடுக்கச் சொல்லி டாக்டர் ஏதாவது குளிசை தந்திருப்பாரே. அதை எடுக்கேலியா?”

“டாக்டரிட்டே போய் ரெண்டு மாதத்துக்கும் மேலாயிட்டு. நேரமே கிடைக்குதில்லியே. கடைக்குப் போனா தலை கொள்ளாத வேலை. எனக்கென்ன ஒரு ஆம்பிளப்பிள்ளையா இருக்கு? எல்லாமே பெட்டைகள். கடை வேலை, வீட்டு வேலை எல்லாமே இந்த ரெண்டு கையாலேயும்தான் செய்து முடிக்கோணும்.”

உள் பள்ளியினுள் உட்கார்ந்திருந்த சிலர் குர்ஆன் ஓதும் சத்தம் விட்டுவிட்டுக் கேட்டது.

“ஒங்கட ஹயாத்தை அல்லா நீடிச்சிப் போடணும். காலையிலே கடைக்குப் போறதுக்கு முன்னடியே டாக்டரைப் போய்ப் பாருங்க. வுளு செய்துட்டிங்களா?”

“வுளுவோடதான் இருக்கேன்.”

அவர்கள் இருவரும் ஹவுளுக்கு அருகில் சென்று கையால் தண்ணீர் மொண்டு ஊற்றி கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு உள் பள்ளிக்குச் சென்றனர்.

சுல்தான் பள்ளிவாசலிலிருந்து வீடு திரும்பும்போது நபிஸா முற்றத்தில் குந்திக்கொண்டிருந்தாள். நேடியோவில் செய்தி வாசிப்பு முடியும் கட்டத்திலிருந்தது. சில நாட்களின் முன்னர் வவுனியா விலிருந்து வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்காகக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருந்த பன்னிரெண்டு வயது கூட நிரம்பாத சவியா முற்றத்தைப் பெருக்கியவாறு நின்றாள்.

“அடியே சவியா, ஒழுங்கா கூட்டடி. அங்க பாரடி. நீ கூட்டின இடமெல்லாம் ஊத்தை கிடக்குதடி. அந்த இடத்திலே வடிவா கூட்டடி” உள்ளங்கையால் நாடியைத் தாங்கியவாறு குந்திக்கொண்டிருந்த நபிஸா சிறுமியைப் பார்த்து வள்த்தாள்.

சவியா எவ்வளவுதான் சிரமமெடுத்துப் பெருக்க முயன்றாலும், இவள் திருப்தியடைவதாகத் தெரியவில்லை.

“சீ! பலாய்! போயும் போயும் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்காரே இந்த மனுசன். கொண்டாடி விளக்குமாறை நான் கூட்டிக் காட்றன்” சீறியவாறே நபிஸா எழுந்தாள்.

இதையெல்லாம் பார்த்தவாறு நிலையருகில் நின்றிருந்த சுல்தான் என்ன நினைத்தாரோ, தன்னை அறியாமல் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“என்ன காலங்கார்த்தால சிரிப்பு! ஒங்க செல்ல மகள் மூமினா குசினிக்குள்ள தேத்தண்ணி ஊத்துறா. போய்க் குடிங்க” தனது பெருத்த கைகளால் சவியாவிடமிருந்து விளக்குமாறைப் பெற்றவாறு நபிஸா கூறினாள்.

“இந்தக் குட்டியைக் கூட்டி வந்ததுதான் என் வாழ்க்கையிலேயே நான் செய்த ஒரு நல்ல செயலா எனக்குத் தோணுது” சுல்தான் கூறியவாறு மேலும் சிரித்தார்.

நபிஸா கடைக்கண்களால் கணவனை வெறுப்புடன் பார்த்தாள்.

“வீட்டு வேலை தெரிஞ்ச ஒருத்தியைக் கூட்டி வந்திருந்தனென்டா ஒங்க கையாலே இந்த விளக்குமாற்றைப் பிடிப்பீங்களா? அப்படிப் பிடிக்காமல் போய்த்தானே இந்த உடம்பு இப்படிப் பெருத்துக் கெடக்குது.”

அவர் அவளைப் பார்த்துக் கிண்டலடித்ததை சரேலெனச் செமிக்க முடியாமல் திணறினாள்.

“காணும். காணும். ஒங்கட வாயை மூடிக்கொண்டு உள்ளுக்குப் போங்க. மனுசன் வாயைத் திறந்தாரென்டா போதும். எதையாவது நஜீஸைக் கொட்டிக்கொண்டே இருப்பாரு. நீ என்னடி அவர் வாயைப் பாக்கற? இஞ்ச பாரடி.”

குசினிக்குள்ளிருந்து அவர்களின் மூத்த மகள் மூமினா முற்றத்துக்கு வந்தாள். குதிகால்கள் மறைய தோளிலிருந்து நீண்ட கவுண் அணிந்திருந்தாள். உயர்ந்த மார்புகளை மறைக்க தாவணி போட்டிருந்தாள். அவளுக்கு பதினேழு முடிந்து பதினெட்டு தொடங்கியிருந்தது. தாயைப் போல வயதுக்கு மீறிய பருமன். உருண்டை முகம். சற்றுச் சப்பையான மூக்கு. கொழுத்த கன்னங்கள்.

அடர்த்தியான தலைமுடி. வைதீஸ்வரர் கல்லூரியில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கற்றுவிட்டு வீட்டில் முடங்கிக் கொண்டவன். வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இயங்கிய மதரசாவொன்றில் குர்ஆன் ஓதக் கற்றுக்கொண்டவன்.

மூமினாவின் உலகமே அந்த வீடுதான். அந்த நான்கு சார் வீட்டினுள் நாளாந்தம் நடைபெறும் சம்பவங்கள், உறவுகாரர்களின் வருகையின்போது இடம்பெறும் உரையாடல்கள் ஆகியவை மட்டும்தான் அவளது அறிவைப் பெருக்கும் காரணிகளாயமைந்தன. இருந்திருந்துவிட்டு எப்போதாவது விரும்பினால் வானொலிப் பெட்டியில் சினிமாப் பாடல்களைக் கேட்பாள்.

வெளியுலகில் தினம்தினம் நடைபெறும் சம்பவங்கள் எதுவும் அவளுக்குத் தெரியாது. நாகரிகம், கலாசாரம், பண்பாடு, உயர்ந்த பழக்கவழக்கங்கள் பற்றியெல்லாம் அவள் தெரிந்திருக்கவில்லை. தெரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதும் இல்லை. பொதுவாகக் கூறினால் மூமினா ஒரு கிணற்றுத் தவளை.

இரும்புக்கடை முதலாளியின் மூத்த புதல்வியான மூமினாவுக்கு சோனக தெருவில் வசிக்கும் பணக்காரர்களைப் பற்றி கூடுதலாகத் தெரிந்திருந்தது. அவர்கள் எவ்வாறெல்லாம் பணம் உழைக்கிறார்கள் என்பதையிட்டு அவள் நன்றாகவே தெரிந்துவைத்திருந்தாள்.

தாயைப் போன்று மூமினாவுக்கும் ஏழைகளைக் கண்டாலே குமட்டல் ஏற்படுவது போன்ற உணர்வு வரும். பிச்சைக்காரர்கள் பிச்சை கேட்டு வரும் சந்தர்ப்பங்களில் வாசல் கேட்டுக்கு வெளியே வைத்து அல்பமாகக் கொடுத்து அனுப்பிவிடுவாள்.

“மூமினா, எங்கே விரல்களை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பிடியடி பார்க்கலாம்” என்றாள் அவள் ஐந்தாம் வகுப்பில் கல்வி கற்கும்போது கூடவே வகுப்பிலிருந்த பணக்காரத் தோழியொருத்தி.

“ஏன்?” மூமினா கேட்டாள்.

“பிடியடி. பிறகு சொல்றேன்.”

மூமினா வலது கையிலிருந்த ஐந்து விரல்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து நீட்டி இறுக்கிப் பிடித்தாள்.

“விரல்களுக்கிடையிலே இடைவெளி இல்லடி. அதனாலே நீ சரியான நப்பியடி.”

தோழி கூறியது மூமினாவுக்கு செமிக்க முடியாததால் முகத்தில் கோபக்குறியை வரவைத்து தொடர்ந்த இரண்டொரு தினங்கள் மற்றவளுடன் பேசாமல் இருந்தாள். பாடசாலையை விட்டும் விலகி வீட்டில் சிறை வாழ்க்கை அனுபவிக்கத் தொடங்கிய பின்னர்,

எப்போதாவது நினைவு வரும் போதெல்லாம் தன்னை நினைவுகளை ஒன்றுடன் மற்றதை நெருக்கி இடைவெளி ஏற்படுகிறதா எனப் பார்ப்பாள்.

முமினாவைக் கண்டதும் சுல்தான் முகம் மலர்ந்தார். அவள் அவருக்கு முதன் முதலில் பிறந்தவளாகையால், மற்ற பெண் மக்களை விடவும் அவளுடன் கூடுதலான பாசம் வைத்திருந்தார்.

“தங்கச்சி. பார்த்தீரா உம்மா முத்தம் கூட்டுறதை. இதைக் கூட்டி முடிச்சிட்டு, அப்படியே கோடி, கிணத்தடி எல்லாத்தையும் கூட்டச் சொல்லிச் சொல்லு. வேலை செஞ்சாத்தான் வேருக்கும் என்டு சொல்லு”

நபிஸா நிமிர்ந்து நின்று கணவனைப் பார்த்தாள். காலையில் எழுந்த நேரம் தொடக்கம் அடிக்கடி அவளுடன் வேண்டுமென்றே உரசி அவர் அவளை சண்டைக்கிழுப்பதாக நினைத்தாள். நான்கு வார்த்தைகள் கூடச் கூடக் கொடுக்காது விட்டால் மனம் நிம்மதியடையாமல் போகலாம் என மருண்டாள்.

“டியேய் முமினா! உன் வாப்பாவுக்கு காலையிலேயே விசர் புடிச்சிட்டடி. மனுசன் வளவளன்னு கத்திக்கொண்டே கிடக்கிறாரு. ஆளை உள்ளுக்குக் கூட்டிட்டுப் போ.”

சுல்தான் குசினியை நோக்கி நடந்தார்.

3

காலை ஒன்பதரை மணி சுமாருக்கு சுல்தான் அவர் செலுத்தி வந்த சோமசெட் காரை நடராஜ் கிளினிக்கின் வாகனத் தரிப்பிடத்தில் தரித்தார். நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டுடன் சாரியணிந்து வரவேற்பு மேசையின் பின்னால் வீற்றிருந்த ஒல்லியான பெண்ணிடம் பெயர் விபரங்களைக் கூறி இலக்கத் துண்டைக் கேட்டார்.

“துண்டு தேவையில்ல. அந்த ரெண்டு பேரும் போயிட்டு வந்ததுக்குப் பின்னாலே நீங்க போங்க.”

“உள்ளே நடராஜா டொக்டர்தானா இருக்கிறார்? இல்ல அவர் வைபா?”

“ஐயாதான் இருக்கிறார். அம்மா பின்னேரங்கள்ளதான் வருவா.”

“பெரிய சந்தோசம். முந்தியெல்லாம் ஐயாதான் என்னைப் பார்த்தாரு.”

சுல்தான் காரின் சாவியை விரல்களால் உருட்டியவாறு

காத்திருந்தார். சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த முழு உடலின் தசைத் தோற்றத்தை மட்டும் காட்டிய படத்தை முழுமையாகப் பார்த்தார். மார்புச் சட்டையின் கீழ்ப் பகுதியை உயர்த்தி விட்டு குழந்தையொன்றுக்குப் பாலூட்டும் தாயின் படத்தைக் கடைக்கண்களால் மேய்ந்துவிட்டு மனதினுள் எரிச்சல் காட்டினார். இன்னும் இருவர் வந்து அவருக்கு அடுத்தடுத்துக் கிடந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்.

இவருடைய முறை வந்ததும் தானியங்கிக் கதவைத் தள்ளியவாறு அறைக்குள் நுழைந்தார்.

“ஆ! சுல்தான் முதலாளி! வாங்க. வாங்க. இருங்க. கன நாளைக்குப் பிறகு?”

நடராஜா டாக்டருக்கு வயது எழுபத்தைந்தைத் தாண்டியிருந்தது. முன் வழுக்கையைச் சுற்றி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமான வெள்ளிக் கம்பிகள். கட்டியிருந்த பொய்ப் பற்கள் வாய் நிறைய வெண் முத்துக்களாகக் காட்டின. நீண்ட காலமாக அரசாங்க மருத்துவமனைகளில் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்ற பின் தனியாக கிளினிக் நடாத்துகிறார். இவரது மனைவியும் ஒரு டாக்டர். மகனும் மகளும் டாக்டர்கள்.

சுல்தான் டாக்டரைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

“என்ன பிரச்சினை?”

சொன்னார்.

“பிரஸ்ஸரைப் பாப்பம்.”

வலது மேற் கையில் கன்வஸ் துணி சுற்றி, காற்றடைத்து....

“படு மோசம்” கூறியவாறு டாக்டர் கீழுதட்டைப் பிதுக்கினார்.

“என்ன சொல்றீங்க?” மனதினுள் சடுதியாக ஏற்பட்ட மெல்லிய பயத்துடன் சுல்தான் கேட்டார்.

“பிரஸ்ஸர் மட்டம் நல்லா கூடியிருக்கு. ஏன் இதை இப்படி வச்சுக்கொண்டிருந்தீர்? இப்படியே விட்டா பாரிசுவாதம் ஏற்பட்டு படுத்த படுக்கையிலே கிடக்க வேண்டி வரும். உடம்பிலே வலியிருக்கா?”

“ராத்திரி காலெல்லாம் ஒரே வலிய்.”

“சீனியையும் செக் பண்ணணும். வெளியே போய் யூறின எடுத்துக் கொடும். அஞ்ச நிமிசத்திலே செக் பண்ணிடலாம்” கூறிவிட்டு டாக்டர் மேசை மணியை நசித்தார்.

சுல்தான் டாக்டரின் அறைக்கு வெளியே கிடந்த ஆசனமொன்றில் அமர்ந்தவாறு கண்களை மூடி சுய ஆராய்ச்சியில் முழுகினார்.

‘இரத்த அழுத்தம் படு மோசமா அதிகரித்திருப்பதாக டாக்டர்

சூறுகிறார். கடந்த தடவை செக் பண்ணியபோது சீனி மட்டமும் பாதகமான நிலையிலுள்ளதாகக் கூறினார். இப்ப நிப்போட் எப்படி வரப்போகுதோ? சக்கரை வியாதி பொல்லாத வியாதி. எனக்கு ஏதாவது ஆகிடிச்சென்றா என் குடும்பத்தை, என் கடையை யாரு பாப்பது? ஒரு ஆண் வாரிசு கூட இல்ல. நபிஸா நாலு சுவர்களுக்குள்ளே வாழ்ந்த ஒரு தவளை. அவளுடைய வீட்டு வேலைகளைத்தானும் அவள் ஒருத்தியால தனியே செய்யமுடியாத ஒரு சோம்பேறி. நான் என்னதான் செய்யலாம்....?”

அவருடைய சிந்தனைத் தொடர் நூலை ஒரு பெண் குரல் அறுத்தது.

“டொக்டர் கூப்பிடுறார். உள்ளுக்குப் போங்க.”

மன அழுத்தத்துடன் சுல்தான் டாக்டரின் அறைக்குள் மீண்டும் நுழைந்தார்.

“சுல்தான். உமது உடம்பு இப்ப சீனி ஆலையாகவே மாறிட்டு. உம்மைப்போல கொஞ்சப் பேரு இந்த நாட்டிலே இருந்தா சீனி இறக்குமதியே தேவைப்படாமப் போயிடும்” கூறிவிட்டு பொய்ப் பற்கள் தெரிய டாக்டர் சிரித்தார்.

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” உள்ளம் படபடக்க சுல்தான் கேட்டார்.

“பின்னே என்ன காணும். போன தடவ நீர் வந்தப்போ ஒரு தடவைக்குப் பத்துத் தடவையா உமக்குச் சொல்லி அனுப்பியது ஞாபகமில்லையே? சாப்பாட்டிலே கவனமா இருங்காணும், நாளாந்தம் கொஞ்ச நேரமாவது தேகப்பயிற்சி செய்யும் காணும்னு படிச்சிப் படிச்சி சொன்னேனே. நீரெல்லாம் கேட்டு நடக்கமாட்டீரே. மருந்து எழுதித் தாரன். ஒழுங்கா சாப்பிடும். விளங்குதே?” சுல்தானின் தோளொன்றை உரிமையுடன் தடவியவாறு டாக்டர் கூறினார்.

“விளங்குது டொக்டர். நல்லா விளங்குது. ஒன்றே ஒன்றுதான் கஷ்டமா இருக்கும் போல தோணுது.”

“என்னது?”

“ஓய்வெடுக்கச் சொல்லி சொன்னீங்களே. அதான். அதான் கஷ்டம்.”

“ஏன்?”

“கடையை விட்டுட்டு எப்படி டொக்டர் வீட்ல நிக்கிறது? இந்த வயதான காலத்திலேயே சரியான ரைமுக்கு நீங்க கிளினிக்குக்கு வந்துடுறீங்க. நான் என் பிஸனஸுக்குப் போக வேணாமா? நானும் புள்ளகுட்டிக்காரன். எனக்கும் தேவைகள் இருக்கே.”

“கடையை நடத்த வேறு யாரும் இல்லியா?”

“ஒரு ஆள் இருக்குதான். கடையிலே மனேஜரா இருக்கிறான். இளம் ஆள்.”

“அவருட்டே கடையை விட்டுட்டு நீர் வீட்டிலே ஓய்வெடும்.”

“அதெப்படி முடியும்? அவன் என்ன என் சொந்தமா பந்தமா? பொடியன் நேர்மையான ஆள்தான். என்டாலும் மனசு கேக்காதே.”

டாக்டர் சிறிது நேரம் சிந்தித்தார். தலையை உயர்த்தி நேரத்தைப் பார்த்தார்.

“என்னவோ சுல்தான். நான் டாக்டரென்ற வகையிலே உமக்குப் புத்தி சொன்னேன். கேட்டு நடப்பதோ விடுவதோ உம்மைப் பொறுத்தது. எதுக்கும் உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும். சரியா ஒரு கிழமையாலே வந்து என்னைப் பாடும். ஒருக்கா ஈசியும் எடுத்துப் பாத்திடலாம்.”

டாக்டரின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்து, மருந்து கொடுக்கும் இடத்தில் குளிகைகளைப் பெற்று, நாஸ் ஒருத்தியால் கொடுக்கப்பட்ட மஞ்சளும் வெள்ளையுமான இரண்டு குளிகைகளை விழுங்கி, சிறிய குவளையொன்றில் நீட்டப்பட்ட நீரைக் குடித்து, பணம் செலுத்தி, வேம்பு மரத்தின் கீழ் நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரை நோக்கி தொங்கிய முகத்துடன் சுல்தான் வரும்போது, எதிரே கறுப்பு நிறக் குடையின் கீழ் நின்றுகொண்டிருந்த பண்டிதர் செல்லத்துரையைக் கண்டார்.

“ஐயா, என்ன இஞ்சை நிக்கிறீங்க?”

சுல்தானின் கேள்வியால் சிறிது கலவரப்பட்ட பண்டிதர் செல்லத்துரை வயதான விழிகளைச் சுருக்கி உற்றுப் பார்த்தார்.

செல்லத்துரை பண்டிதரைத் தெரியாதவர்கள் யாரும் பெரிய கடையில் இல்லை என்ற அளவுக்கு அவர் பிரசித்தமானவர். யாழ்ப்பாண நகரிலுள்ள பிரபல கல்லூரிகள் பலதில் அவர் தமிழ் உபாத்தியாயராக கற்பித்திருந்ததால், அக்காலத்தில் வாழ்ந்து கல்லூரிகளில் தமிழ் படித்த அத்தனை பேருக்குமே அவரைத் தெரிந்திருந்தது. நகரில் நடைபெறும் சமூக சேவை அனைத்திலும் அவரும் பங்கேற்பார். மக்களின் கல்வி, பொருளாதார, ஆரோக்கிய வளர்ச்சிகளுக்கான சகலவிதப் பொதுப்பணிகளும் அவர் இல்லாமல் நடைபெற்றதே இல்லை. தனாதிகாரிப் பண்டிதர் என்றும் அவருக்கு ஒரு செல்லப் பெயர் உண்டு. பொது வேலையொன்றுக்காக நிதி சேகரிப்பதாயின் பொதுவாகவே அந்நிதியின் தனாதிகாரியாக செயற்பட இவர்தான் நியமிக்கப்படுவார். அப்பழுக்கில்லாத நேர்மையாளர். தமிழ் மக்களால் எந்தளவு விரும்பப்பட்டாரோ, அதை விடக் கூடுதலாக முஸ்லிம்களின் அன்பைப் பெற்றுக்கொண்டவர். அவருடைய ஒரே

எதிரி அரசியல்வாதிகள்தான்.

“சீ! கழிசறைப் பயல்கள்! மக்களுக்குச் சேவை செய்றதென்று முன்வந்தா, உங்களுக்கு எதுக்குடா சம்பளம்? நீங்களும் உங்கட பொய் வாழ்க்கையும்! போங்கடா. காசு வேணுமென்டா மக்களின்ட அறியாமையைப் பயன்படுத்தாம, போய் தொழில் செய்து உழைங்கடா!” வயதான செல்லத்துரை சில பொதுக்கூட்டங்களில் இவ்வாறெல்லாம் திறந்த மனதுடன் கதைத்தாலும் அரசியல்வாதிகள் அவருடன் பகைத்துக்கொள்ள விரும்பமாட்டார்கள். அவருக்கு மக்கள் மத்தியில் உள்ள செல்வாக்கு அவர்களுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது.

“அட்டா! சுல்தான் முதலாளி! கன நாளைக்குப் பிறகு உம்மைச் சந்திக்கிறன். சுகமே?”

“ஏதோ ஓங்க ஆசிர்வாதத்தாலே நல்லா இருக்கிறன்.”

“என்ன இங்காலப் பக்கம்?”

“டாக்டரிட்ட என்னத்துக்கு வருவாங்க? என் முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரிஞ்சிடுமே.”

சுல்தானின் முகத்தை பண்டிதர் விழிகளால் மேய்ந்தார்.

“தெரியுது. சீனி வியாதி முகத்திலே தெட்டத்தெளிவா தெரியுது. டாக்டர் என்ன சொன்னார்?”

“நல்லா முத்திட்டாம். பிரஸ்ஸர் வேற. நெஸ்ட் எடுக்கச் சொல்றாரு. அதான் யோசிச்சுக்கொண்டு வாறன்.”

“எதையும் யோசியாதீர். கடவுள் விட்ட வழி. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு திறவுகோலை கடவுள் வைத்திருக்கார். பயப்படாதீர்.”

பண்டிதர் கூறிய ஆறுதல் வார்த்தைகள் சுல்தானுக்குப் பிடித்திருந்தன.

“ஐயா, என்ன இந்த வெய்யிலுக்குள்ள இந்தப் பக்கம்? சொகமில்லையா?”

“அட தம்பி. அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்ல. ஒரு சின்ன விசயமா டாக்டருட்ட ஆலோசனை கேட்கலாமென்றுதான். உம்மிடம் சொன்னா என்ன?”

“ஆட்சேபனை இல்லைன்னா சொல்லுங்க ஐயா.”

பண்டிதர் கையில் பற்றியிருந்த குடையை மடக்கினார். வேம்பு மர நிழலைப் பார்த்தார்.

“வாரும். அங்க போய் நின்று கதைப்போம்.”

இருவரும் நிழலை நோக்கி நடந்தனர்.

பண்டிதர் செல்லத்துரை வேம்பு மரத்தில் சாய்ந்தவாறு நின்றார். சற்று வேகமாக வந்த வாகனமொன்று சடுதியாக தரிப்பிடத்தில் நின்றதால் வெளிப்பட்ட புழுதி மேலெழுந்து காற்றில் கரைந்தது. தலையில் நாற்கடகம் ஒன்றைச் சுமந்தவாறு பாதையில் நடந்து சென்ற வயதான பெண்ணொருத்தி வேம்பு மர நிழலைக் கண்டதும் நடையின் திசையை மாற்றினாள்.

“சென்ற கிழமை வேலணைக்குப் போயிருந்தேன். கோயில்ல ஒரு பிரசங்கம். போற வழியிலே மண்கும்பான் பள்ளிவாசல்ல இறங்கி தண்ணி குடிச்சுட்டுப் போனோம். சங்கதி என்னென்றா வேலணையிலே ஒரு ஏழைக் குடும்பம். தகப்பன் இல்லாத தாயோட மட்டும் வாழற ஏழைப் பிள்ளைங்க. அதிலே மூத்தவனுக்கு வயிற்றிலே புற்று நோயாம். கொழுப்புக்குக் கூட்டிப் போய் அறுவைச் சிகிச்சை செய்யணுமாம். அவனைக் கூட்டிப் போறதுக்கு, மற்ற செலவுகளுக்கெல்லாம் அவங்க கையிலே சதம் கூட காச இல்ல. அதான் டாக்டரிடப் போறன்” கூறிவிட்டு பண்டிதர் மெதுவாக மூச்சிரைத்தார்.

“அவரிடம் காச கேக்கப் போறீங்களா?”

“அவரெங்கே இதுக்குக் காச தரப் போறார்? நான் போறது அவரிட்டே ஒரு ஆலோசனை கேட்க. இந்த நிப்போட்டுகளைக் காட்டி, அறுவைச் சிகிச்சை செய்தா பொடியன் புழைப்பானன்னு கேக்கப்போறேன்” கூறியவாறு தோளில் தொங்கிய சீலைப்பையின் கனமான பகுதியை விரல்களால் தட்டிக் காட்டினார்.

“இந்த நிப்போட்களை எடுக்கச் சொன்ன டாக்டரே பிழைச்சிடுவானா இல்லையான்னு சொல்லியிருப்பாரே?”

“பிழைச்சிடுவான்னு சொல்லித்தான் இருக்காரு. எதுக்கும் இவரிட்டையும் காட்டி இவர் என்ன சொல்றாரெண்டு கேட்டுக்கிறது நல்லதுதானே.”

“பிழைச்சிடுவான்னு அவர் சொன்னா, காசுக்கு என்ன செய்வீங்க?”

“அது அடுத்த பிரச்சினை. கடவுள் இருக்கிறார். உங்களைப் போல நல்லவங்க நாலுபேரு இன்னும் உலகத்திலே வாழத்தானே செய்றாங்க.”

“காச எவ்வளவு தேவைப்படும்?” சுல்தான் மனதில் எதையோ நினைத்தவாறு கேட்டார்.

“ஆபரேஷன் செய்தாலும் அதற்கு அப்புறமும் வேறு

சிகிச்சைகளும் இருக்காமே. எப்படியும் குண்டாகுது ஒரு நாலாயிரம் தேவைப்படலாம்.”

“ஐயா, நீங்க வேற எங்கேயும் போக வேணாம். டாக்டர் பச்சைக்கொடி காட்டிட்டாரென்டா நேரா என் கடைக்கு வாங்க. ரொக்கத்தையும் நானே தந்திர்ரன்.”

பண்டிதர் மலைத்தார். அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவரின் மனதிலிருந்த ஒரு பாரம் நீங்கிவிடும் என அவர் கற்பனை கூட பண்ணியிருக்கவில்லை.

“பெரிய நன்றி முதலாளி. பெரிய்ய நன்றி” பண்டிதர் நாத்தழதழத்தார்.

“ஐயா, நீங்க கடைக்கு வரும்போது நான் இல்லாம இருந்தா மனேஜர் சலீம் நிப்பான். அவனுக்கு நான் சொல்லி வைப்பேன். வாங்கிட்டுப் போங்க”

“சலீம்னா....? அந்த உயர்ந்த வாட்டசாட்டமான வெள்ளைப் பெடியன்தானே? மீசை வைச்சிருப்பான்?”

“அவனேதான்.”

“அவனை எனக்குத் தெரியுமே. பெடியனென்டா பெடியன், அப்படியொரு தங்கமான பெடியன் அவன்.”

“உங்களுக்கு அவனை எப்படி?”

“ஒரு நாள் ஏதோ வேலையா உம்மைப் பார்க்க கடைக்கு வந்தேன். நீர் இல்லை. சலீம்தான் நின்றான். அவன் என் பழைய மாணவன். குடும்ப பொருளாதார்க் கஷ்டத்தினாலே படிப்பை இடைநடுவில் நிறுத்திட்டான். அவன் என்னைக் கண்டதும் ஆதரிச்சான் பாறும், அப்படி ஆதரிச்சான். அவன் ஒன்று செய்தான்” கூறியவாறு பண்டிதர் எதையோ நினைத்து மெதுவாகத் தலையை அசைத்துக்கொண்டார்.

“என்ன செய்தான்?”

“நான் உம்ம கடையிலே ஒரு கதிரையிலே இருந்து எழும்புற வரை அவன் தன்ட ஆசனத்திலே அமரவே இல்லை. படிக்கிற காலத்திலும் அவன் அப்படித்தான். பெரிய பொறுமைசாலி. நேர்மையென்றா அப்படியொரு நேர்மையான பெடியன்.”

தனது கடையில் வேலை செய்யும் ஓர் ஊழியனைப் பற்றி பண்டிதர் வாயாரப் புகழ்ந்தது மனதை மயில் இறகுகளால் வருடிவிட்டது போல் சுல்தானுக்குத் தோன்றியது.

“ஐயா, நான் போகணும்.”

“கடவுள் உமக்கு எல்லாச் செல்வங்களையும் தரவேணும். நீர் நல்லா இருக்கவேணும்.”

சுல்தான் சடுதியாக எதையோ நினைத்து “என் மூத்த மகளுக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை கூடிய சீக்கிரம் கிடைக்கோணும்னு பிரார்த்திங்க ஐயா” என்றார்.

“கட்டாயம். கட்டாயம்” பண்டிதர் கூறினார்.

அஸர் தொழுகையொன்றின் பின்னர் புதுப்பள்ளிவாசல் முற்றத்தில் லெவ்வை சமதைச் சந்தித்து சுல்தான் ஸலாம் கூறினார்.

“தொழுதிட்டங்களா?” லெவ்வை கேட்டார்.

“உங்களுக்குப் பின்னாலே நின்றுதானே தொழுதேன்.”

“இந்த நேரம் கடையிலே இருக்கவேண்டிய நீங்க இந்த இடத்திலே...?”

“உங்களைச் சந்திச்சு நான் சொன்ன அந்த விசயமா முடிவை அறிஞ்சிட்டுப் போகலாமென்றுதான்....”

“அட்ட. அதுக்கு வந்தீயங்களா? நானே ராத்திரிக்கு ஒங்க வீட்டுக்கு வரலாமெண்டு இருந்தன்.”

“பரவால்ல. அதான் நானே வந்துட்டேனே. என்ன விசாரச்சீயங்களா?”

தொழுகையை முடித்துக்கொண்ட பலர் ஹவ்லுப் படிகளில் கழற்றிப் போடப்பட்டிருந்த செருப்புகளை கால்களில் மாட்டியவாறு நடந்து சென்றனர். இவர்கள் இருவரையும் பார்த்து பலர் முறுவலித்தனர். லெவ்வை சமதைத் தாண்டும்போது சில இளைஞர்கள் சற்று ஓரமாக ஒதுங்கி உடலை வளைத்து மரியாதை செய்தவாறு சென்றனர். தொழுவதற்காக நேரம் பிந்தி சைக்கிள்களில் வந்த இரண்டொருவர் லெவ்வையைக் கண்டதும், அவைகளிலிருந்தும் இறங்கி தள்ளியவாறு வந்தனர்.

“நீங்க சொன்ன நகைக்கடை செயிலார்ர மகனைப் பற்றி அவங்கட வீட்டுக்கே போய்க் கேட்டேன்.”

“என்ன சொன்னாக?”

லெவ்வை மௌனமாக நின்றார். உதடுகளைப் பிதுக்கி முகத்தில் துக்கம் தோய்த்தார்.

“அந்த இடத்தை மறந்திடுங்க. அது உங்களுக்குச் சரிவராது”

“ஏன்?”

“அவங்க ஏற்கனவே ஒரு பொண்ணைப் பேசி முடிவு செய்திட்டாங்க.”

“ஓஹோ.... அப்போ சில்லறைக்கடை செய்யதிட மகன்ட

விசயம் எப்படி?" லெவ்வையின் முகத்தை சுல்தான் ஆவலுடன் பார்த்தார்.

“அதுவும் வேணாம். அதை விட்டிடுங்க.”

சுல்தான் ஏமாற்றத்தால் முகம் சும்பினார்.

“ஏன்?”

“காரணம் கேக்காதீங்க. அதான் விட்டிடுங்கன்னு சொன்னன்தானே” கூறிவிட்டு எதிரே நடந்து வந்துகொண்டிருந்த ஒருவரைப் பார்த்து ஸலாம் கூறினார்.

“என்ன லெவ்வை நீங்க. காரணத்தைச் சொல்லாம...”

“அல்லாட மாளிகைக்கு முன்னாலே வைச்ச ஏன் அந்தப் பலாயையெல்லாம் என்னைச் சொல்லச்சொல்லித் தூண்டுறீங்க?”

லெவ்வை கூறியது சுல்தானின் பொட்டில் அடித்தது. தன்குடும்பத்தையோ, தன்னையோ அல்லது தனது மகளையோ பாதிக்கக்கூடியவாறானதொரு சம்பவம் மாப்பிள்ளை கேட்டுப்போன இடத்தில் நடைபெற்றிருக்கலாமெனத் தீர்மானித்தார்.

“சொல்றது சொல்லாதது உங்க இஷ்டம். மாப்பிள்ளை கேட்டுப் போகச் சொல்லி நான்தானே உங்ககிட்டே சொன்னேன். விரும்பினாச் சொல்லுங்க. என்ன நடந்தது?”

லெவ்வை சில வினாடிகள் சிந்தித்தவாறு நின்றார்.

“உங்களைப் பற்றியோ, உங்க குடும்பத்தைப் பற்றியோ அவங்க எதுவும் சொல்லேல்ல. ஆனா....”

“ஆனா....?”

“உங்க பொஞ்சாதிதான் கொஞ்சம் கோபக் காரி. எடுத்ததுக்கெல்லாம் கொதிச்சுக்கொண்டு நிப்பாண்டு பயப்படுறாங்க”

“பூ! இதுதானா?” சுல்தான் கூறினாலும் மனம் என்னவோ மனைவியை நினைத்து ஜிவுஜிவுவென தணல் விட்டு எரிந்தது. நபிஸாவின் கோப சுபாவம் சோனக தெரு முழுவதும் தெரிந்து, மகள் மூமினாவுக்கு மாப்பிள்ளை எடுப்பதில் முட்டுக்கட்டையாகச் செயற்படுகிறதே என நினைத்து எரிச்சலடைந்தார்.

“இது பொண்டுகளற்ற பிரச்சினை. சரி. அதையும் விடுங்க. அந்த லோயர் விசயமா பாத்தீங்களா?”

“நேரடியா நான் போய்க் கேக்கல்ல. ஒரு ஆள் மூலமா விசாரிச்சேன்.”

“என்னவாம்?”

லெவ்வை உதடு காட்டிச் சிரித்தார்.

“ஏன் சிரிக்கிறீங்க?”

“அவங்கட நடப்பைப் பாருங்களேன். இங்கிலீஸ் படிச்ச

பொண்ணா வேணுமாம். இன்டைக்கி இங்கிலீஸ் படிச்சவ வேணுமென்டுவாங்க. நாளைக்கி எகூதி, நஸாரா வேணுமென்டுவாங்க” தொடர்ந்து சிரித்தார்.

சுல்தான் சிந்தித்தார்.

“யோசிக் காதீங்க ஹாஜியார். அல்லா படைச்ச ஒவ்வொன்றுக்கும் அதனதன் இணையை அவனே கூட்டிக்கொண்டு வந்து விடுவான். இப்பதானே மாப்பிள்ளை தேடத் தொடங்கியிருக்கிறீங்க. அல்லா உதவியாலே என்னாலே முடிஞ்ச முயற்சி எடுக்கிறன். நீங்களும் தஹஜ்ஜத் தொழுதிட்டு அல்லாட்ட கேளுங்க.”

உடைந்த மனதுடன் சுல்தான் தனது காரை நோக்கிச் சென்றார். மனம் மனைவியுடன் போரிட்டது.

5

நபிஸா முகத்தைத் தொங்கப் போட்டவாறு கதிரையொன்றில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவர்களுடைய வீட்டில் துணி வெளுக்கும் சலவைத் தொழிலாளி சின்னான் வாசலில் மூமினாவால் அள்ளி எறியப்பட்ட துணிகளை ஒவ்வோர் இனமாக தரம் பிரித்துக்கொண்டு நின்றான். மூமினாவின் சகோதரியொருத்தி வாசலில் சற்றுத் தூர நின்ற கொய்யா மரத்தில் மஞ்சள் படிந்திருந்த பழங்களை கொக்கையொன்றால் தட்டி கீழே வீழ்த்தினாள். வேலைக்காரச் சிறுமி சவியா வீழ்ந்த பழங்களை ஒவ்வொன்றாகச் சேகரித்து சிறிய பனையோலைப் பெட்டியொன்றினுள் வைத்தாள்.

“சரியான கணக்கை வைச்சிரு. போன தடவ வாப்பாட சாரனொன்று குறைஞ்சி இருந்துச்சி. சிவப்புக்கரை போட்ட வெள்ளை பளயகாட் சாரன். உன்ரை வீட்டிலதான் கிடக்கும். தேடிப்பாரு” என்றாள் கையிலிருந்த சில துணிகளை வாசலில் போட்டவாறு மூமினா.

சின்னான் பெயருக்கேற்றவாறு உயரம் குறைந்து தலை முழுவதும் நரை முடிகளுடன் கூடிய வயதானவன். வாழ்நாள் முழுவதும் துணி வெளுக்கும் கல்லில் ஒங்கியோங்கி துணிகளை அடித்துத் துவைத்து, மாராப்புத் தூக்கி, இழக்கும் சக்தியை மீள வழங்கக்கூடிய உணவு வகைகளை உட்கொள்ளாததால் உக்கிய உடலுடன் கூடியவன்.

சலவைத் தொழிலாளி வாலிப வயதுடையவனாக

இருந்திருந்தால், வீட்டினுள் தன் குடும்பத்தார் தனக்காக ஏற்படுத்திக் கொடுத்த சிறையினுள்ளிருந்து மூமினா வெளியே வந்திருக்கவே மாட்டாள். வயதுக்கு வந்த ஒரு பெண் திருமணம் ஆகும் வரை பொதுவாக அன்னிய ஆண்களைப் பார்க்கக்கூடாது என்ற கொள்கைக்கேற்ப வளர்க்கப்படுபவள் அவள்.

“தேடிப் பார்த்தேன் தங்கச்சி. இல்லியே” மாராப்புத் தூக்கியதால் ஏற்கனவே கூனல் விழுந்திருந்த முதுகை இன்னும் கூனியவாறு சின்னான் கூறினான்.

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியா. நீதான் எங்கேயோ மாத்திக் குடுத்துட்டே. அடுத்த முறை வரேய்க்க சாரனைக் கொண்டு வராட்டி வாப்பாட்ட சொல்லிக்குடுத்துவன்.”

வெளியே சென்றிருந்த சூல்தான், பல பொருட்களுடன் கூடிய பிரம்புப் பின்னல் கூடையொன்றைக் கையில் தூக்கியவாறு வாசலில் வந்துகொண்டிருந்தார்.

“ஒங்க வாப்பாதான் அந்தா வாறாரே. எதுக்கு அடுத்த முறை நான் வருமட்டும் காத்துக்கொண்டிருக்கணும்? இப்பவே சொல்லி பிரச்சினையைத் தீத்துப் போடு தங்கச்சி.”

“சொல்றன். சொல்றன். சொல்லத்தான் போறன்.”

“என்ன? சின்னானோட என்ன பிரச்சினை?”

“இல்ல வாப்பா. நீங்க போன நோம்புப் பென்னாளைக்கு வாங்கின சிவப்புக் கரை போட்ட வெள்ளைச் சாரத்தை போன முறை இவரிட்ட வெளுக்கக் கொடுத்தன். இவர் அதைக் கொண்டு வரவில்ல. கேட்டா நான் அதைப் போடலேண்டு பொய் சொல்றாரு” சின்னானைப் பார்த்து பெருவிரலை நீட்டியவாறு கூறினான்.

“சீ மொக்கு! பொய் சொல்றது அவரில்ல. நீதான்.”

“நானா?”

“அந்தச் சாரன் கடையிலே கெடக்கு.”

“கடையிலயா கெடக்குது?” அவர்களின் உரையாடலை சற்றுத் தூர இருந்தவாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்த நபிஸா கேட்டாள்.

“வீட்டிலே உள்ள உங்க எல்லாருக்கும் மொக்குத்தனம். ஆயிரம் தடவ சொல்லியிருக்கிறன். சின்னானிட்ட ஊத்தைத் துணிகளைப் போடும்போது ஒரு துண்டில எழுதி வைங்கண்டு. எழுத மாட்டங்களை. பேனைய எடுக்க, பேப்பர் எடுக்க, எழுத உங்களுக்கெல்லாம் பஞ்சி. கதைக்க மட்டும்தான் அல்லா உங்களுக்கெல்லாம் வாயைத் தந்திருக்கிறான். எங்க போனாலும் உங்க வாயைப் பத்தித்தான் நாத்தம் அடிக்குது. சரிசரி. சின்னான். நீ துணிகளை அள்ளிக்கொண்டு போ. தங்கச்சி, நீ குடுத்த

துணிகளுக்கு கணக்கை எழுதி வைச்சிக்கொண்டு உள்ளுக்குப் போ. உங்க உம்மாவோட நான் கொஞ்சம் தனியா கதைக்கோணும். உங்க உம்மம்மா உள்ளுக்கு நின்றா கொஞ்சம் வரச் சொல்லு.”

நபிஸா சரேலென இருக்கையிலிருந்தும் எழுந்து கணவனின் கையிலிருந்த கூடையை வாங்கினாள்.

“இந்தப் பாரத்தை நீங்களா தூக்கிக்கொண்டு வாரீங்க?”

“ஏன் கேக்கிறீங்க?”

“குட்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு போயிருக்கலாமே எனச் சொல்லத்தான்.”

“பரவால்ல. பக்கத்துச் சந்தையிலிருந்துதான் கொண்டாறேன். நாலைஞ்சி அன்னாசிப் பழங்களும் கொஞ்சம் மரக்கறியும்தான்.”

“என்னவோ கதைக்கோணுமென்றீங்க?”

“கதைக்கோணும்தான். உங்க உம்மாவையும் கொஞ்சம் வரச் சொல்லுங்க. சேர்ட்டை மாத்தி தோள்ல துவாயைப் போட்டுக்கொண்டு வாரன்.”

“ஏதும் பிரச்சினைகளோ?”

“சொல்றேனே.”

“தேத்தண்ணி தரட்டா?”

“தந்தா நல்லதுதான். சீனி போடாம.”

சிறிது நேரத்தில் தேநீர்க் கோப்பையுடன் குசினியிலிருந்து வந்த நபிஸா சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த சுல்தானிடம் அதை நீட்டினாள். அவளுடைய அறுபத்தைந்து வயதான தாய் கலிமத்தும்மா தலையில் முக்காடுடன் அறைக்கதவுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து நின்றாள். நபிஸாவை சுல்தானுக்கு மனைவியாகக் கையளித்து இருபது வருடங்கள் கடந்து விட்ட நிலையிலும் தனது மருமகனுக்கு முன்னால் முகத்தைக் காட்டாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள் அவள். அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வரும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் மருமகன் எங்கே நிற்கிறார், என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் பேரக் குழந்தைகள் மூலமாக அறிந்துவிட்டுத்தான் வருவாள். திருமணம் செய்ய ஆகாதவர்களாக இனம் காட்டப்பட்டுள்ளவர்களின் பட்டியலில் மகளின் கணவனும் உட்பட்டிருந்தாலும், அவனது முகத்தைக் கூட பார்த்துக் கதைக்க விரும்பாதவள். கதைக்கும் சத்தம் பிற ஆண்களுக்குக் கேட்காதவாறு அவ்வளவு மெதுவாகக் கதைப்பாள்.

“லெவ்வையை பள்ளிவாசல்ல சந்திச்சேன்” அறைக் கதவுக்குப் பின்னால் நின்ற தனது மாமியாருக்குக் கேட்கக்கூடியவாறு சுல்தான் சற்று சத்தமிட்டுக் கதைத்தார்.

“மெய்யா! என்ன சொன்னார்?” நபிஸா ஆவலை அடக்கமுடியாமல் கேட்டாள்.

“மகளுக்கு மாப்பிள்ளை கேக்கச் சொன்ன மூணு இடமும் சரி வரல்ல” கூறிவிட்டு சுல்தான் பெருமூச்செறிந்தார்.

“வடிவா சொல்லுங்களன்.”

லெவ்வையுடனான அவரது உரையாடலில் நபிஸா தொடர்பாக சில்லறைக் கடை செய்யதுவின் வீட்டார் கூறியதை மட்டும் மறைத்துவிட்டு மற்றவைகளை ஒப்புவித்தார்.

“நான் அப்பவே உங்ககிட்ட சொன்னன் சும்மா அங்க இங்க போய் மாப்பிள்ளை கேட்டு அலையோணாமெண்டு. நீங்கதான் கேக்கல்ல. பொஞ்சாதி சொல்ற புத்திமதியை கேக்கணுமென்ட எண்ணமே ஒங்களுக்கு இல்லியே. இப்ப மூக்குடைபட்டுக்கொண்டு வந்து நிக்கிறீங்க.”

நபிஸா கணவனைப் பார்த்துச் சீறி விழுந்தது அறையினுள் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற அவளது தாயாருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“நபிஸா, வாயைக் கொஞ்சம் அடக்கிக் கதை. புருசனோட எப்படிக்கதைக்கணும்கிறது உனக்கு இன்னமும் தெரியாம இருக்கு. அவகட மகளுக்கு அவக மாப்பிள்ளை கேட்டுப் போகாம வேற யாரு போற?”

“அப்படிச் சொல்லுங்க மாமி. சில்லறைக் கடை செய்யதிட மகன் சம்பந்தமான விசயம் தவறிப் போனதுக்குக் காரணமே இவட வாய்தான்.”

“நானா?” நபிஸா கேள்வியில் ஆச்சரியம் காட்டினாள்.

“நீங்களேதான். உங்கட வாயேதான். அந்த வீட்டுக்காரங்க மாப்பிள்ளை கேட்டுப்போன லெவ்வைக்கிட்ட என்ன சொன்னாங்க தெரியுமா?”

“அப்படி என்னைப் பத்தி என்னதான் சொன்னாங்களாம்?”

சுல்தான் சரேலென ஒன்றைப் பற்றிச் சிந்தித்தார். அந்த வீட்டுக்காரர்கள் நபிஸாவைப் பற்றிக் கூறியவற்றை இவளிடம் ஒப்புவித்தால், இவள் மேலும் கோபம் கொள்ள வழிவகுப்பதாக அமையலாம். அந்தக் குடும்பத்தின் மீது தீராப் பகைமை கொண்டவளாக வேறு இருக்கப் பார்ப்பாள்.

“வேணாம். சொல்றதால நன்மைகள் எதுவும் ஏற்படப் போவதில்லை. எதுக்காக நபிஸாவைக் குழப்பணும்?” சுல்தான் மனதினுள் தீர்மானித்தார்.

“அவங்க என்னமோ சொன்னாங்களாம். அதை விட்டிட்டு அடுத்த விசயத்தைக் கதைப்போம்.”

“இல்ல. சொல்லுங்க. என்னைப் பத்தி பெரிஸ்ஸா ஏதோ கதைபட்டிருக்கு. அதான் மறைக்கிறீங்க.”

“அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்ல. நம்ம வீட்டுப் பொண்டுகளுக்கு கொஞ்சம் நாகரீகம் இல்லைன்னு சொன்னாங்களாம். அதிலும் குறிப்பா உங்களுக்கு.”

“அப்படியா சொன்னாங்களாம்? அவக லன்டனிலேயிருந்து வந்து சோனக தெருவிலே வசிக்கிறாங்களாக்கும்.”

“நபிஸா. அவக சொன்ன, இவக சொன்ன கதைக்கெல்லாம் மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பாம, வீட்டிலே சிறை இருக்கிற உன் குமருக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து முடிக்கப் பாரு. பின்னாலே இன்னும் ரெண்டு பேரு இருக்கிறாங்களென்றதை மறந்திடாத” மருமகன் சுல்தானுக்கும் கேட்கக்கூடியவாறு கலிமத்தும்மா கூறினான்.

“அதான் மாமி நானும் யோசிக்கிறேன். அன்டைக்கு டாக்டரைச் சந்திச்சதுக்குப் பின்னால் ஒரே பயமா இருக்கு. எனக்கு உடம்பிலே இருக்கிற நோய்களப் பார்த்தா கடினுக்குள்ளே போறதுக்கு இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள்தான் பாக்கி இருக்கெண்டு தோணுது. அதற்கிடையிலே மூமினாவுக்கு முடிச்ச வைச்சிரோணும். பரம்பரையா நடந்து வார நம்ம கடையை நமக்கு வரப் போற மாப்பிள்ளை என் கண்ணுக்குப் பின்னாலே பராமரிக்கக்கூடியவராயிருக்கோணும். எனக்கு ஏதாவது ஆகிடிச்சென்றா எஞ்சியிருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு மாப்பிள்ளை தேடிக் குடுத்து அதுகளுக்கு ஒரு வாப்பாவா செயற்படக் கூடியவராயிருக்கோணும். அப்படிப்பட்ட ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடி நான் எங்க போவன்?” கூறியவராக சுல்தான் பெரியதொரு மூச்சை ஏப்பம் விட்டார்.

“மெய்யா டொக்டர் என்ன சொன்னார்? ஒடம்பிலே வருத்தம் கூடியா இருக்குதாம்?” நபிஸா கேட்டாள். அவளுடைய முகம் வாடித் தொங்கியது.

“அவர் சொன்னதைச் சொன்னா உங்களுக்கு விளங்குமோ என்னவோ?”

“சொல்லுங்களேன்.”

“நான் சீனி உற்பத்தி பண்ணுற ஒரு பெக்டரியா இருக்கிறேனாம். என்னைச் சீனியே தின்ன வேண்டாமாம்.”

“அப்போ காங்கேசன்துறையிலே ஒரு சிமெந்து பெக்டரி. சோனக தெருவிலே ஒரு சீனி பெக்டரியாக்கும்” கதவினுள் மறைந்து நின்ற கலிமத்தும்மா மெதுவாகக் கூறிவிட்டு சிரிக்க சுல்தான் வாய்விட்டு கடகடவெனச் சிரித்தார்.

“என்ன மாமியும் மருமகனும் சிரிக்கிறீங்க? ஒரு இழவும் எனக்கு விளங்குதில்லை.”

“அதான் சொன்னேனே விளங்காதென்று. அதாவது என் உடம்பிலே சீனி லெவல் ரொம்பக் கூடியிருக்காம். உங்களுக்கும் இது பாடமா இருக்கோணும். உங்க உடம்பைப் பாருங்க. எப்படிப் பெருத்து இருக்கிறீங்கயென்று. பகல் படுக்கையை அடியோடு விட்டிருங்க. இல்லே நீங்களும் கூடிய கெதியிலே கபுறுக்குள்ளே போய்டுவீங்க.”

“சரிசரி. அத விடுங்க. எதெது எப்பெப்ப நடக்கணுமோ அதுது அப்பப்ப நடக்கத்தான் செய்யும். இப்ப மூமினாட விசயமா என்ன செய்து?”

“அதான் நானும் கடுமையா யோசிக்கிறேன். லெவ்வையும் நல்ல இடங்களா பாக்கிறதா சொன்னாரு.”

வேலைக்காரச் சிறுமி சவியா கொய்யாப் பழங்கள் கொண்ட பெட்டியைத் தூக்கியவாறு உள் நுழைந்தாள். அவளைக் கண்டதும், அதுவரை வேறொரு அறையினுள் நின்றுகொண்டிருந்த மூமினா நாலெட்டில் பாய்ந்து வந்து சவியாவிடமிருந்து பெட்டியைப் பறித்து, ஆகவும் கனிந்ததாகக் காணப்பட்ட சில கொழுத்த பழங்களைத் தெரிந்து எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் அறைக்குள் ஓடினாள். இச்செயலை சுல்தான் இமை கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“பாதீங்களா நபிஸா உங்க மூத்த மகள் என்ன செய்தாண்டு.”

“என்ன செய்தா? பழங்களை தின்ன எடுத்துக்கிட்டுப் போறா.”

“மற்றத் தங்கச் சிமாரெல்லாம் இருக்க தனக்குத் தேவையானதை மட்டும் தெரிஞ்சி எடுத்து எவ்வளவு சுயநலமா நடந்துகொண்டா. இவளுக்கு வாய்க்கிறவன் இவளோட குணங்களையும் சகிச்சுக்கொண்டு வாழக்கூடியவனா இருக்கோணும்.”

“அதாவது எனக்கு நீங்க வாய்ச்சாப் போல” கூறியவாறு நபிஸா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். கலிமத்தும்மாவும் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் திணறிச் சிரித்தாள். சுல்தானும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார்.

“இந்தாங்கப்பா. பெரிய கடையிலே உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச கூட்டாளிமாரு பலபேர் இருக்கிறாங்களே. அவங்களிட்ட நமக்கு ஒரு நல்ல இடம் பாத்துத் தரச் சொல்லிக் கேளுங்களேன்.”

“அதான் மாப்பிள்ளை கேட்டு அங்க இங்க அலையவேணாமென்று ஆரம்பத்திலேயே சொன்னியே.”

“சும்மா ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னேன். நீங்க பாக்காம வேறு யாரு பாக்கிற?”

“சொல்லியிருக்கிறேன். இன்னமும் சொல்லுவன். அது சரீய்... நீங்க கூட்டாளியென்று சொன்னப்பதான் என் கூட்டாளி

பொன்னம்பலத்தோட ஞாபகம் வருது. எனக்கு சாவகச்சேரியிலே ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கு. அங்க கொஞ்சம் காசு வர இருக்கு. போய் வாங்கிட்டு வரோணும். அப்படியே பொன்னம்பலத்தையும் பாத்துட்டு வரோணும்.”

“இஞ்சாருங்கப்பா. எப்ப போப்பிறிங்க?”

“ரெண்டொரு நாளிலே.”

“காரிலதானே போவீங்க?”

“ஓம். ஏன் கேக்கிறீங்க?”

“இல்ல... புள்ளகளுக்கும் ஸ்கூல் லீவு. மூமினாவும் கன நாளா வீட்டுக்குள்ளேயே அடைஞ்சி கிடக்கிறா. எல்லாருமா போவமே.”

சுல்தான் தலையசைத்தவாறு சிந்தித்தார்.

“பொன்னம்பலம் அண்ணன்ட பொஞ்சாதியோட நான் கதைச்சும் கன நாளாச்சி. எங்களையெல்லாம் அவங்க வீட்டிலே விட்டுட்டு நீங்க போய் உங்க வேலையை முடிச்சுட்டு வரலாம்.”

அறையினுள் நின்ற கலிமத்தும்மா மகளை அழைத்தாள். சில வினாடிகளில் புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் நபிஸா வெளியே வந்தாள்.

“கேட்டிங்களாப்பா. உம்மாவும் வரப்போறாவாம்.”

சுல்தான் முகத்தில் யோசனைக் குறி காட்டினார்.

“என்ன யோசிக்கிறீங்க?”

“உங்க எல்லாரையும் கூட்டிப் போறதென்றா காருக்குப் பதிலாக ஒரு லொரிதான் வேணும். அதான் யோசிக்கிறேன்.”

“உங்களுக்கு எப்பயும் பகிடிதான்.”

“எப்படியாவது நெருக்கி இருக்கவேண்டியதுதான். நான் பொன்னம்பலத்துக்கு டெலிபோன் பண்ணி மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வாரதா சொல்லிடுறேன். நீங்க ஏதாவது பலகாரம் செய்து கொண்டு வாங்க”

“அடை செய்வம்” கலிமத்தும்மா முகத்தை வெளியே நீட்டாமல் கூறினாள்.

அடுத்து வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை குடும்பத்தோடு சாவகச்சேரிக்குப் போவதாக அவர்கள் முடிவு செய்தனர். அந்தப் பயணம் மூமினாவுக்கான மாப்பிள்ளையைப் பற்றித் தீர்மானிக்க உதவவிருக்கிறது என்பது அப்போது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

பொன்னம்பலத்துடனான சுல்தானின் குடும்ப உறவு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. அவர்கள் இருவரின் தந்தையர்கள் கூட்டாக சுறாச்செட்டை வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டது. அப்போதெல்லாம் சுறாச்செட்டைக்கு நிறைய மவுசு இருந்தது. மொத்தமாக சுறாச்செட்டைகளை வாங்கி கொழும்பிலுள்ள முகவருக்கு லாரி மூலமாக அனுப்பி வியாபாரம் செய்து கை நிறைய சம்பாதித்தனர்.

பணக் கொடுக்கல் வாங்கல் சம்பந்தமாக அவர்களுக்குள் ஏதாவது பிணக்கு ஏற்பட்டதாக வரலாறே இல்லை. கொள்வனவை ஒருவரும், விற்பனையை மற்றவருமாகப் பார்த்துக்கொண்டனர்.

நாட் செல்லச்செல்ல இருவரினதும் குடும்ப அங்கத்தினர்கள் பெருகியதாலும், மூலதனத்தில் பெரும் பங்கை சாவகச்சேரியிலும் சோனகதெருவிலும் அவர்கள் கட்டிய அப்போது மாளிகைகளான வர்ணிக்கப்பட்ட வீடுகள் விழுங்கியதாலும் வியாபாரத்தில் தொய்வு ஏற்படத் தொடங்கி... காலப்போக்கில் பங்குதாரர்கள் பிரிந்து தனித்தனியாக வெவ்வேறு வியாபாரங்களில் ஈடுபட்டனர்.

பொன்னம்பலமும் சுல்தானும் சிறு வயதிலிருந்தே நண்பர்களாக ஆகினர். யாழ்ப்பாண நகரில் உறவுமுறையான ஒருவரின் வீட்டில் தங்கியிருந்த பொன்னம்பலம் படித்த அதே கல்லூரியில்தான் சுல்தானும் எட்டாம் வகுப்பு வரையான கல்வியைப் பெற்றார். பொதுவாக வார இறுதி நாட்களில் பொன்னம்பலம் தனது நண்பனின் வீட்டில்தான் மதிய உணவை உட்கொள்வார். அத்தகைய நாட்களில் இவருக்காக சுல்தானின் வீட்டில் வாசனைக்குக் கூட மச்சம் பாவிக்கமாட்டார்கள்.

பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் சாவகச்சேரிக்குச் சென்று கிழமைக்கணக்கில் சுல்தான் அவரது நண்பனின் வீட்டில் பொழுதைக் கழிப்பார். இருவரும் ஒன்றாக வாசிகசாலை, சந்தைச் சதுக்கம் எனச் சுற்றுவர்.

பொன்னம்பலத்துக்கு பிள்ளைகள் ஐவர். மூத்தவனைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் பாடசாலை செல்பவர்கள். அவருடைய தகப்பனின் காலத்தைப் போன்றில்லாமல் இப்போது வருவாய் குறைந்துவிட்டதாலும், பிள்ளைகளின் கல்விச் செலவு, வீட்டுச் செலவு என வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரித்துவிட்டதாலும் செல்வ நிலையில் தளர்ந்து, சாவகச்சேரி பஸ் நிலையத்துக்கு சற்று ஒதுக்குப்புறமாக சிறிய மட்டத்தில் இரும்புப் பொருட்கள் விற்பனைசெய்யும்

கடையொன்றை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய மூத்த மகன் எதிர்காலத்தில் நகைத் தொழிலில் ஈடுபடவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் சுல்தானின் சிபாரிசின் பேரில் கன்னாதிட்டியிலுள்ள நகைக் கடையொன்றில் வியாபாரம் பழகிக்கொண்டிருக்கிறான்.

சோமசெட் காரினுள் ஆளாளின் மடிகளுக்குள் ஒவ்வொருவராக உட்கார்ந்து சுல்தானின் குடும்பத்தினர் பயணம் செய்தனர். அவர்களின் நாலு சார் வீட்டுக்கு ஜன்னல்களும், கதவுகளும் ஏகப்பட்டவை இருந்ததால் அவைகளை ஒழுங்காகப் பூட்டுவதிலும், குறுக்குத் தடி இருவதிலுமாக வீட்டை விட்டுப் புறப்படுவதில் காலையில் நீண்ட நேரம் கழிந்துவிட்டது. வேலைக்காரர் சிறுமி சவியாவையும் காரினுள் போட்டுக்கொள்ளலாமென சுல்தான் அபிப்பிராயப்பட்டாலும் அவரது மனைவி நபிஸா உடன்படவில்லை.

“அவளை யாருட மடிக்குள்ள வைச்சிக்கொளறது? காருக்குள்ளே இடம் போதாதென்று ஏற்கனவேயே கத்துறீங்க. உங்க மடிக்குள்ள வைச்சிக்கொள்ள ஏலுமென்டா கூட்டிட்டுப் போவம்.”

தன்னையும் அழைத்துச்செல்லமாட்டார்களா என சவியா விழிகளால் மருண்டாலும், நபிஸா விட்டுக்கொடுப்பதாகவே தெரியவில்லை. மூமினா வேறு ஒத்து ஊதினாள்.

“சவியாவை சாச்சிட வீட்டில விட்டிட்டுப் போவம். நீ அங்க போயி நில்லடி” என்றாள் மூமினா.

கார் வேகமாக விரைந்தது. உள்ளுக்குள் நெருக்குண்டவாறு இருந்த பெண்களுக்கு திறந்திருந்த கண்ணாடி இடைவெளிக்குள்ளால் தவழ்ந்த காற்று கொடுத்த ஒத்தடம் இதமாகவிருந்தது.

“ஒன்ட உம்மாட வாப்பா இருந்த அந்த நாட்களிலே நாங்க இப்படியா காரில போவம்?” என்றாள் மடிக்குள் மூன்றாவது பேரப்பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டிருந்த கலிமத்தும்மா.

“எப்படி உம்மம்மா போவீங்க?” பேத்தி கேட்டாள்.

“காருக்குள்ளே இந்தப் பின் சீட்டைச் சுற்றிவர சீலை கட்டியிருப்பாங்க. உள்ளுக்கு இருக்கிற பொண்டுக யாரெண்டு வெளியில தெரியாது. காரை ஹைவர் ஓட்டிக்கொண்டு வந்தானென்டா பின்னால இருக்கிற பொண்டுக வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தைதானும் கதைக்கமாட்டாங்க.”

“ஏன் கதைக்கமாட்டாங்க? கதைச்சா வாய்க்குள்ளே இருக்கிற முத்து உதிர்ந்திடும் என்றா?” பேத்தி மீண்டும் சிரித்தாறே கேட்டாள்.

“பின்னால இருக்கிற பெண்டுகள் குரல் முன்னால இருக்கிற ஹைவருக்குக் கேட்கக்கூடாது என்டான்.”

பேரப்பிள்ளைகளில் இருவர் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தனர்.

“சரியான கட்டுப்பாடு இல்லியா உம்மம்மா?”

“நீ அப்படிச் சொல்றா. ஆனா, அதான் மார்க்கம்.”

“ஓஓ. மார்க்கம் எண்டு சொல்லிச்சொல்லி தொடர்ந்தும் கிணத்துத் தவளையாகவே இருங்க” காரைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்த சுல்தான் கூறினார்.

அவர்கள் பொன்னம்பலத்தின் வீட்டை அடையும்போது காலை பத்து மணிக்கும் மேலாகிவிட்டிருந்தது.

பொன்னம்பலம் மனைவி பிள்ளைகள் சகிதமாக சிரித்த முகத்துடன் வாசலில் நின்று வரவேற்றார்.

மதிய உணவை உண்ட பின்னர் அகன்று கிளை பரப்பி நின்ற மா மரத்தின் கீழ் விரித்திருந்த பனையோலைப் பாயில் எதிரும் புதிருமாக பொன்னம்பலமும் சுல்தானும் உட்கார்ந்திருந்தனர். இதமாகக் காற்று வீசியது. தூரத்தே தெரு நாயொன்று எச்சில் இலைகளை நக்கியது.

முருங்கைக்காய் கூட்டு, தக்காளிச் சொதி, கத்தரிக் குழம்பு, வாழைக்காய் பொரியல் போன்ற எண் வகைக் கறிகள் உணவில் பரிமாறப்பட்டன.

சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் நபிஸா அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார். “ஏன்னே, நீங்க சுத்த சைவ சாப்பாடு சாப்பிடுறீங்க. ஆனா உங்க அப்பாவும் இவர்ர வாப்பாவும் சுறாச்செட்டை யாவாரம் பண்ணியிருக்காக. சுறா மச்சம்தானே. அதெப்படி உங்க அப்பா அந்த யாவாரத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டாரு?”

ஒவ்வொருவரும் பதிலுக்காக ஆளையாள் விழிகளால் மேய்ந்தனர்.

“நாய் வித்த காசு குரைக்கவா போகுதென்று என்றை அப்பு யோசிச்சிருப்பாராக்கும்.”

சுல்தானின் வாய்விட்ட சிரிப்பால் வாய்க்குள்ளிருந்த சோற்றுப் பருக்கைகள் சில வெளியே பறந்தன.

“சாப்பாடு எப்படி? ருசித்துச் சாப்பிட்டீரா?” பொன்னம்பலம் கேட்டார்.

“இந்த மாதிரி சாப்பிடுறேண்டு டாக்டர் நடராஜா அறிந்தாரெண்டா அவருடைய கிளினிக் பக்கமே என்னைத் தலை வைச்சிப் படுக்கக்கூட சம்மதிக்கமாட்டாரு” கூறியவாறு சுல்தான் சிரித்தார்.

“சமீபத்திலே செக் பண்ணினீராக்கும்?” சுல்தான் அவருடைய

வியாதிகளின் தற்போதைய நிலைமைகளை விபரித்தார்.

“அதான் பொன்னம்பலம் ஒரே யோசனை. எனக்கு இடக்கு முடக்கா என்னவாச்சும் நடந்துட்டா, புறகு என் குடும்பத்துக்கு தலைமை தாங்கிறது யாரு? என் கடையை நடத்துறது யாரு? பிள்ளைகளுக்கு கல்யாணம் செய்து வைக்கிறது யாரு?”

“மாப்பிள்ளை பார்த்திருப்பீரே?”

“ரெண்டொரு இடங்களிலே பார்த்தேன். சரிப்பட்டு வரல்ல.”

“உன் தகுதிக்கு ஏற்ற இடமா அமையணுமே. உன் தெருவிலேதான் கனக்க பணக்கார ஆக்கள் இருக்கிறாங்களே?”

“இருக்காங்கதான். ஆனா, நமக்குப் பொருந்தக்கூடிய மாப்பிள்ளை அவங்களிட இருக்கோணுமே.”

“உம்ம மனிசி என்ன சொல்றா?”

“எவ்வளவு கொடுக்கலாமோ அவ்வளவுக் கொடுத்து பிஸ்னஸ் பண்ண ஒரு பணக்காரனை எடுக்கோணும்கிறா. பணக்காரனை எடுத்து என்ன செய்ய? எனக்கு ஏதாச்சும் நடந்திட்டா, அவன் என்ட பிஸ்னஸைப் பார்ப்பானா, அவன்ட பிஸ்னஸைப் பார்ப்பானா?” கேட்டவாறே பொன்னம்பலத்தின் முகத்தை சுல்தான் உற்றுப் பார்த்தார்.

மேலே மா மரக் கிளையொன்றில் இரண்டு அணில்கள் ஒன்று மற்றொன்றைத் துரத்தி விளையாடின. இரண்டு காகங்கள் சொண்டுகளால் செல்லமாகக் கொத்திக்கொண்டு காதல் செய்தன. கொண்டை நிறைய பல வர்ணங்களைக் கொண்ட சேவலொன்று பெட்டையை வலம் வந்தவாறு உறுமியது.

“படிச்சி உத்தியோகம் பாக்கிற ஒருவனைப் பாருமன்.”

“பாக்கலாம். இதைப் பத்தி என் பொஞ்சாதி என்ன சொன்னா தெரியுமா?”

“என்ன சொன்னா?”

“மாசம் நானாறு ரூபா சம்பளம் வாங்கிற ஒருத்தனை நம்மிட வீட்டுக்கு எடுத்தா அவன் வாங்கிற சம்பளம் நமக்கு ஒருநாள் செலவுக்குத்தான் காணும் என்றா.”

இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

“இதிலே இன்னொரு பிரச்சினையும் இருக்கு.”

“அதென்ன?”

“பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேடும்போது என் நோய்களையும் பத்தி பின்னணியிலே மனதிலே வைச்சிக்கொள்ளோணும்.”

“கெட்டது போ! சுல்தான்... உம்மிட பிரச்சினை எல்லாத்துக்கும் பரிகாரமா எனக்கொரு யோசனை தட்டுப்படுது.

சொல்லட்டா?”

“சொல்லேன். அதுக்காகத்தானே வந்திருக்கிறன்.”

பொன்னம்பலம் நெற்றியைச் சுருக்கியவாறு சில வினாடிகள் அமைதி காத்தார்.

“உன் கடையிலே மனேஜரா இருக்கிற சலீமைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறா?” கேட்டுவிட்டு சுல்தானின் விழிகளை பொன்னம்பலம் ஊடுருவினார்

“ரொம்பத் தங்கமான பையன். ஏன் கேக்கிறா?”

“ஏழைக் குடும்பத்துப் பெடியனா?”

“சேச்சே. அவன் எங்க தெருப் பையன். அவன் அப்பா ஒரு காலத் திலே கொடி கட்டி வாழ்ந்தவராம். அவரும் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த ஒருவரும் தங்க பிஸ்னஸ் பண்ணினவங்களாம்.”

“அப்போ.... இப்போ ஏன் கஷ்டப்படுறாங்க?”

“இவரும் அவருமா கையிலே மடியிலே இருந்ததையெல்லாம் போட்டு ஒரு தரம் செய்த கடத்தல் அதிகாரிகளாலே பிடிபட்டுட்டாம். வல்வெட்டித்துறை ஆள் தற்கொலை செஞ்சிட்டாராம். இவரு அதோட உடைஞ்சிபோய் குடும்பமே உருக்குலைஞ்சி போயிட்டாம்.”

“அப்ப பெடியன் பணக்காரப் பரம்பரை என்று சொல்றாய். அவனுக்கு அண்ணன், தம்பிமார் இருக்கிறாங்களா?”

“ஒரு அக்கா. அவ கல்யாணம் முடிச்சிட்டா. அவட மாப்பிள்ளை நாட்டுக்குப் போய் பொட்டணி யாவாரம் பண்ணாரு. ஒரு தங்கச்சி. அவன் உம்மா இருக்கிறா.”

“தங்கச்சியையும் தாயையும் யாரு கவனிக்கிறது?”

“இவன் சலீம்தான்.”

“படிச்சிருக்கானா?”

“எட்டாம் வகுப்போ என்னவோ படிச்சிருக்கிறானாம். எதுக்கு இப்படியெல்லாம் விசாரிக்கிறாய்?”

பொன்னம்பலம் தலையை உயர்த்தி ஆகாயத்தைப் பார்த்தார். இன்னும் துரத்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்த அணில்களைப் பார்த்தார். சுருட்டொன்றை எடுத்து விரல்களால் நீவிவிட்டார். அதை உதடுகளில் பொருத்தி, தீக்குச்சியைப் பற்றவைத்து, முனையில் தீ முட்டியவாறே கன்னச்சதைகள் உள்ளே குழிவிழக்கூடியவாறாக புகையை தொண்டைக்குள் இழுத்து வெளியேற்றினார்.

“வடிவான பெடியன். பணக்காரப் பரம்பரை. படிச்சிருக்கிறான். நேர்மையானவன். இப்ப கடைக்குப் பொறுப்பாயிருக்கிறான். நீர் ஒரு மொக்கு!” கூறிவிட்டு பொன்னம்பலம் மறு தடவையும் சுருட்டுப்

புகையை உள்ளிழுத்தார்.

“என்ன சொல்றீர்?”

“சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லைன்கேன். கைக்குள்ளே நெய்யை வைச்சிக்கொண்டு எண்ணெய்க்கு அலைகிறீரே.”

“எனக்கு விளங்கேல்ல.”

“அதான் உம்மை மொக்கெண்டு சொன்னேன். உமக்கு விளங்கேல்ல? சலீமை உம்ம மகளுக்கு கட்டிவைச்சிட்டு வேலையைப் பாரும காணும்.”

சுல்தான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். இந்தளவு இலகுவாக பிரச்சினைக்கு தீர்வு ஏற்படும் என அவர் கிஞ்சித்தும் நினைத்திருக்கவில்லை.

“எனக்கென்டா நல்லாத்தான் படுது. ஆனா....”

“என்ன ஆனா ஆவன்னா?”

“என்ர பொஞ்சாதி இதுக்கு ஒத்துக்கொள்வாளோ என்னவோ?”

“என்ன பொஞ்சாதி! பெரிய்ய பொஞ்சாதி! நீர்தான் பொஞ்சாதியை தலையிலே தூக்கிவைச்சுக்கொண்டு கூத்தாடுறீர். சுல்தான் ஒன்று கேக்கிறன். பதில் சொல்லும் பார்க்கலாம்”

அவர் முன்னர் ஒரு தடவை அழகி ஆராய்ச்சியைப் பற்றிக் கூறியது சுல்தானின் நினைவில் சரேலென எழுந்து மறைந்தது.

“என்ன கேக்கப் போறீர்?”

“நமக்கு யாராவது ஒருத்தரோட உண்மையான காதல் இருக்கண்டு எதைக்கொண்டு நிச்சயிக்கலாம்?”

சுல்தான் விழித்தார்.

‘அன்றைக்கு அழகி ஆராய்ச்சி. இன்றைக்கு காதல் பற்றி’ நினைத்து மனதினுள் சிரித்தார். பதிலுக்காகச் சிந்தித்தார். தன் மனைவியுடன் தனக்கு உண்மையான காதல் உள்ளதா என எண்ணினார். அவளுக்கு தன்னுடன் அவ்வாறான காதல் இருக்குமா எனவும் நினைத்தார்.

“என்ன முழிக்கிறீர்? நானே பதிலைச் சொல்றேன்.”

“சொல்லேன்.”

“நமக்குப் பக்கத்திலே இருக்கிற ஒரு ஆளால, அது ஆணோ பெண்ணோ, நமக்கு மனதிலே நிம்மதி ஏற்பட்டா அந்த ஆளோட நமக்கு காதல் இருக்குமாம். அதுதான் அழியாத காதலாம்” பொன்னம்பலம் கூறிவிட்டுச் சிரித்தார்.

“அப்போ நம்ம இருவருக்கும் காதல் எண்டு சொல்றீர். ஏனென்டா உம்மோட இருக்கும்போது எனக்கு எப்போதுமே மனதிலே நிம்மதிதான்” சுல்தான் வாய்விட்டுச் சிரிக்க பொன்னம்பலமும்

சேர்ந்துகொண்டார்.

“இந்தா பாரும் சுல்தான். உன் மனிசியோட நான் கதைச்சி இணங்க வைக்கிறன். சலீமை உம் மகளுக்கு முடிச்சிவைக்க உமக்கு விருப்பம்தானே?”

“எனக்கு பரிபூரண விருப்பம்.”

“அப்போ விசயத்தை என்னிட்ட விடு. கல்யாணம் முடிஞ்ச மாதிரியெண்டு நினைச்சிக்கொள்ளும்.”

“மாப்பிள்ளை தரப்பாரும் ஒத்துக்கொள்ளுமே?” சுல்தான் மெலிதாகப் பயந்தவாறு கேட்டார்.

“கரும்பு தின்னக் கைக்கூலியா கேப்பாங்க. உன்னோட சம்பந்தம் கொள்ள அவங்களுக்குக் கொடுத்துவைச்சிருக்கணும் காணும்.”

பொன்னம்பலத்தின் வீட்டாரிடம் விடை பெற்று காரில் திரும்பும்போது, சலீமை மூமினாவுக்குத் திருமணம் செய்வது தொடர்பாக மேற்கொண்டு எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்து சுல்தான், நபிஸா, கலிமத்தும்மா ஆகியோர் தனித்தனியாக தத்தமது மனங்களினுள் சிந்தித்தவாறிருந்தனர்.

7

புதுப்பள்ளிவாசலில் மஹ்ரிப் தொழுகையை முடித்துக்கொண்ட சலீம் அங்கிருந்து சிறிது தூரம் நடந்து வாசிகசாலையொன்றில் அன்றைய தினசுடர் பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்த தலைப்புச் செய்திகளை மேய்ந்துவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றான்.

வாசலில் நின்ற பலா மரத்தில் அவனுடைய சகோதரி மர்ழியாவின் கணவனான கனிபாவின் றலி சைக்கிள் சாத்திவைக்கப்பட்டிருந்தது. நாட்டிலிருந்து சற்று நேரத்துக்கு முன் பொட்டணிக்கட்டுடன் திரும்பியிருந்த கனிபா அதை அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு கிணற்றடியில் தண்ணீர் மொண்டு மேல் கழுவிக்கொண்டு நின்றான்.

கனிபாவுக்கு முப்பந்தைந்து வயது இருக்கலாம். சலீமின் குடும்பத்துடனான தூரத்து சொந்தம்தான் அவன் மர்ழியாவை முடிக்கக் காரணமாயமைந்தது. கல்லூரியொன்றில் ஏழாம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்றுவிட்டு, பொருளாதார வசதியினம் காரணமாக இடைநடுவில் படிப்பை நிறுத்தி, பெரிய கடையில் பல வருடங்களாக கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த நெய்னாகுடி முதலாளியொருவருக்குச்

சொந்தமான துணிக் கடையில் விற்பனையாளனாகப் பணியாற்றி, இப்போது சொந்தமாக பொட்டணி வியாபாரம் செய்கிறான். தமிழ் மக்கள் செறிந்து வதியும் பற்பல ஊர்களுக்கும் தினமும் சென்று துணி விற்பனை செய்வான். அவன் வியாபாரம் செய்வதற்காகப் போகும் நாட்டுப் புறங்களில் பொட்டணிக் கனிபா யாரென்று கேட்டால் பாடசாலை செல்லும் சிறியோர் தொடக்கம் வாயில் சுருட்டுன் கோலூன்றி நடை பயிலும் பழசுகள் வரை இனங்கண்டு சொல்வர்.

சலீமின் முத்த சகோதரி மர்ழியாவும், மஸ்ரவுத்தீன் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்று மேற்கொண்டு கல்லூரியொன்றுக்குச் சென்று படித்தாலும் ஏதோ காரணமாக தொடர்ந்து படிக்கப் போக விரும்பாமல் வீட்டில் நிற்கும் இளைய சகோதரி லத்தீபாவும், மர்ழியாவின் ஒரே புதல்வனான ஐந்து வயதையடைந்திருந்த நஸாரும் அவனது வருகையை எதிர்பார்த்து வாசலில் காத்து நின்றனர்.

“மாப்பிள்ளை வந்திட்டார். மாப்பிள்ளை வந்திட்டார். நும்மும்” என்றான் பெரிய சத்தத்தில் நஸார்.

“யார்ரா மாப்பிள்ளை?” சலீம் கேட்டான்.

“நீங்கதான்.”

“அதென்னடா புதுசா மாப்பிள்ளைப் பட்டம்?”

“நீங்க கல்யாணம் முடிக்கப் போறீங்களாமே?”

“என்னடா சொல்றே?”

“உம்மாதான் சொன்னாங்க.”

“இவன் என்ன சொல்றான்?” மர்ழியாவைப் பார்த்து சலீம் கேட்டான்.

“அவன் உண்மையைத்தான் சொல்றான். உள்ளுக்கு வா. எல்லாம் விபரமா சொல்றன்.”

சலீம் அறைக்குள் சென்றான். அவர்களின் வீடு இரண்டு படுக்கை அறைகளும், விசாலமானதொரு மண்டபமும், குசினியும் கொண்டமைந்தது.

கிணற்றடியில் மேனியைக் கழுவி முடித்துக்கொண்ட கனிபா, சாரனொன்றை அணிந்து பழைய துவாய்த் துண்டொன்றின் இரு முனைகளையும் கைகளால் பற்றி முதுகைத் துடைத்தவாறு மண்டபத்தினுள் நுழைந்தான்.

“மர்ழியா, குணரத்ன என்னைத் தேடி வந்ததா?” சத்தமிட்டு மனைவியிடம் கேட்டான். குணரத்ன அவனுடைய நண்பர்களில் ஒருவன். வாகனங்களைப் பழுதுபார்க்கும் நிலையமொன்றில் மெக்கானிக்காக தொழில் புரிபவன். யாழ்ப்பாணத்தில் மருத்துவத்

தாதியாகப் பணியாற்றும் ஒருத்தியைக் காதல் திருமணம் செய்துகொண்டவன்.

குணரத்னவும், கனிபாவும் இளம் வயதிலிருந்தே சிநேகிதர்கள். குணரத்ன அவன் தொழில் புரியும் நிலையத்துக்கு தென்னிலங்கையிலிருந்து வந்த புதிதில் கனிபாவின் நட்பு அவனுக்குக் கிடைத்தது. அப்போது கனிபா பெரியகடை சீலைக்கடையொன்றில் சேல்ஸ்மேனாக பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தான். ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் கராஜுக்குப் பக்கத்தில் குணரத்ன தங்கியிருந்த அறைக்குச் சென்று கதைத்துக்கொண்டிருப்பான். அவனுக்கு அரைகுறையாகத் தெரிந்த சிங்கள மொழி அவர்களின் நட்பு வளர துணை செய்தது. குணரத்னவின் திருமணம் யாழ்ப்பாண பதிவுக் காரியாலயத்தில் இடம் பெற்றபோது சாட்சியாகக் கையொப்பமிட்டவர்களில் கனிபாவும் ஒருவன்.

வார இறுதி நாட்களில் அவர்கள் இருவரும் சினிமா பார்க்கச் செல்வார்கள். இருவரினது ரசனையும் பொதுவாக ஒன்றாகவிருந்தது.

“வரல்லியே” என்றாள் மர்ழியா.

“கொஞ்சம் காசு அவசரமா வேண்டுமெண்டு கடன் கேட்டிருந்தான். நாட்டுக்குப் போயிட்டு வந்து தாரதா சொல்லியிருந்தேன். பிறகு கள் வருவானாக்கும். ஏதோ கல்யாணக் கதையெல்லாம் கதைச்சமாதிரிக் கேட்டுது. யாருக்குக் கல்யாணம்?” கனிபா கேட்டான்.

“வேறு யாருக்கு? உங்க மச்சினனுக்குத்தான்.”

“அடிடா சக்கைன்டானாம். பொண்ணு யாரு?”

“அப்படி இருங்களம். ஆறுதலாக் கதைப்பம்.”

கனிபா பழைய கதிரையொன்றில் உட்கார்ந்தான். சலீம் சுவரில் சாய்ந்தவாறு நின்றான். அவனுடைய தாய் மரியம் அவளது மருமகன் மண்டபத்தினுள் இருப்பதால் குசினிக் கதவு ஓரமாக உள்ளுக்குள் நின்றாள். அவளின் அருகே லத்தீபா.

“சொல்லன். பொண்ணு யாரு?”

மர்ழியா தொண்டையைக் கனைத்தாள்.

“புதுப்பள்ளிவாசல் லெவ்வை பின்னேரம் வீட்டுக்கு வந்தாக.”

“வந்து....?”

“தம்பி சலீமுக்கு பொண் கேட்டு வந்தாக.”

“அதான் பார்ட்டி யாரெண்டு சொல்லன்.”

“தம்பி வேலை செய்ற கடை முதலாளிட மகளுக்கு.”

அனைவரும் சில வினாடிகள் நிசப்தமாகினர்.

“ஆச்சரியமாயிருக்கே. அப்போ சலீமுக்கு லக் அடிக்குதெண்டு

சொல்றாய்?”

“லெவ்வை வந்து கேட்டதும் எனக்கும் உம்மாக்கும் கையும் ஓடல்ல. காலும் ஓடல்ல.”

“ஓடாதே. சதா வீட்டுக்குள்ளேயே அடைஞ்சி கிடந்து காலும் கையும் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் மரத்துப் போச்சி.”

“சும்மா பகிடியை உட்டுட்டு விசயத்தைக் கேளுங்க. நாம நினைச்சும் பார்க்காத இடம்.”

“என்ன மறுமொழி சொல்லி அனுப்பினிங்க?”

“எங்களுக்கு ஓம், இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா? ஆம்பிள்ளைகளைக் கேட்டு முடிவு சொல்றதாச் சொன்னோம்.”

“ஒங்க உம்மா என்ன சொல்றாங்க?” தனது மாமியாருக்குக் கேட்கக்கூடியவாறு சற்றுப் பலமாகக் கேட்டான்.

மரியம் சுதாரித்துக்கொண்டாள். லெவ்வை வீட்டுக்கு வந்து அந்தச் செய்தியைச் சொன்ன நேரம் தொடக்கம் அது தொடர்பாக என்ன முடிவு எடுப்பது என்பது குறித்து அவளது மனதினுள் சிந்தனை வண்டு ஊர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

“எல்லோரும் யோசிச்சுத்தானே முடிவு எடுக்கோணும். இதிலே யோசிக்கவேண்டிய விசயம் இருக்கு” என்றாள் மரியம் மெதுவாக.

“என்ன விசயம் மாமி?”

“ஒண்டு அந்த இடம் பெரிய இடம். இப்ப நாம இருக்கிற நிலைமைக்கு ஒத்து வருமா என்று யோசிக்கணும். மற்றது அந்தப் பொண்ட உம்மா கொஞ்சம் வாய் என்று கனக்கப் பேரு சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறன். பொண் கூட கொஞ்சம் கொழுத்த குட்டியென்றும் கேள்வி.”

தாய் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போது மர்ழியா இடைமறித்தாள்.

“இதெல்லாம் ஒரு பிரச்சினையா உம்மா? நம்ப பரம்பரையும் சோனக தெருவிலே கொடி கட்டி வாழ்ந்த பரம்பரைதான். என்னமோ கண்ணாறு பட்டாப்போல இப்ப இந்த நிலைமைக்கு வந்துட்டம். பொண்ணைக் கல்யாணம் முடிக்கிறதா, பொண்ணிட உம்மாவையா? அவ வாய்க்காரியென்டா அவவ ஒதுக்கி வைச்சா சரியா போகும். அவவுக்குப் பயந்து வலிய வாற சீதேவியை காலால ஒதைச்சுத் தள்ளலாமா? பொண் கொழுத்த குட்டியென்றா அவளில் என்ன பொழை? பணக்கார வீடுகளிலே அப்படிச் சாப்பிடுறாங்க. சலீம் அந்த வீட்டிலே கல்யாணம் முடிச்சா மூண்டு மாதத்திலே பாரு எப்படிக் கொழுப்பான்” பச்சைக் கொடி காட்டுமாறு மர்ழியா மற்றவர்களைத் தூண்டினாள்.

“மர்ழியா, நீ சும்மா படபடண்டு கதைக்காம யோசிச்சு நிதானமா

கதை. என்னையும் உன்ட தங்கச்சியையும் இப்ப சலீம்தான் கவனிக்கிறான். மருமகனுக்கும் இன்னும் சரியா தொழில் அமையல்ல. சலீம் கல்யாணம் செய்துகொண்டு போயிட்டான்டா எங்கட கதி என்ன?”

“சலீம் என்ன ஏழைக் குட்டியையா முடிக்கப்போறான்? நம்மிட தெருவிலே ஒரு பெரிய்ய பணக்காரியை. தம்பி பணக்காரனா ஆயிட்டான்டா மச்சானுக்குப் புடவைக் கடை வைக்க உதவுவான். லத்தீபாவுக்கு காணி வாங்கி வீடு கட்டுவான். உன்னையும் ராசாத்தி மாதிரி வைச்சுப் பார்ப்பான்” மர்ழியா கூறிவிட்டு பெரிதாக மூச்சிரைத்தாள். அந்தச் சம்பந்தம் முறிவடைந்துவிடக்கூடாது என்பதில் அவள் அழுங்குப் பிடி பிடித்தாள்.

“மத்த மாதிரியும் நடக்கலாம் மர்ழியா.”

“என்ன மாதிரி?” உம்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“மாப்பிள்ளையைக் கைக்குள்ளே போட்டுக்கொண்டாங்கன்டா, துரும்பும் பிறந்த வீட்டுக்குக் கொண்டு போகக்கூடாதெண்டு சட்டம் போட்டாலும் போடுவாக.”

“அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடக்காது. நீங்க சும்மா மொக்குக் கதை கதைக்காதீங்க.”

அவர்களின் உரையாடல்களையெல்லாம் சலீம் கேட்டவாறு நின்றான். உம்மாவும், மர்ழியாவும் கூறியவைகளிலுள்ள சாதக பாதகங்கள் அவனுக்கு இலேசாகப் புரிந்தன. மர்ழியா கூறியதிலுள்ள ஒரேயொரு விசயம் மட்டும் சாதகமாக முடிவெடுக்கலாமாவென அவனைத் தூண்டியது.

“என்ட தற்போதைய உழைப்பிலே மிச்சம் பிடிச்சி சோனக தெருவில் காணி வாங்கி லத்தீபாவுக்காக வீடு கட்டுவது என்பது கற்பனைதானும் பண்ண முடியாததொன்று. வலிய வார சந்தர்ப்பத்தை ஏன் விடோணும்?”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” மர்ழியா தனது கணவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“என் முடிவைச் சொல்றதுக்கு முன்னாலே உங்க தம்பிட யோசனை என்னெண்டு கேளுங்க.”

“சொல்லு சலீம். உன் முடிவு என்ன?”

சலீம் மௌனமாக நின்றான். அவனால் உறுதியானதொரு தீர்மானம் எடுப்பது சிரமமாகவிருந்தது.

“நான் என்னத்தைச் சொல்ல. நீங்களாப் பார்த்து ஒரு முடிவை எடுங்க. அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுன்.”

“சரி. என் முடிவைச் சொல்றன்” என்றான் கனிபா.

“சொல்லுங்க.”

“இது நாம நாலு பேரும் பேசி முடிவு எடுக்கிற ஒரு விசயமில்ல. நமக்கும் மனுச மக்கள் இருக்கு. நெருங்கிய சொந்தக்காரங்க இருக்கிறாங்க. அவங்களோட கூடிப் பேசி முடிவை எடுத்து அறிவிப்பம்.”

“மருமகன் சொல்றதுதான் சரி” என்றாள் மரியம்.

அடுத்த நாள் பிற்பகல் மிக நெருக்கமான சில உறவினர்களை வீட்டுக்கு அழைத்து, இது பற்றி உரையாடி முடிவெடுப்பதாகத் தீர்மானித்தனர்.

8

மாப்பிள்ளை மற்றும் பெண் ஆகிய இரு தரப்பினரும் திருமணத்துக்காக நிறைய ஆட்களை அழைத்திருந்தனர். இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்னர் இரு தரப்பார் வீடுகளிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த பந்தல் தெருக்களில் நடந்து சென்றவர்களின் வாய்களில் அவலாகி மெல்ல வைத்தது.

“பார்ரா மச்சான் சலீமுக்கு அடிச்ச லக்கை” என்றான் சேர்ட் கொலரினுள் வெயர்வை உறிஞ்சுவதற்காகக் கைக்குட்டையொன்றைச் சொருகி வைத்திருந்த ஒருவன் பக்கத்தில் நடந்து சென்ற அவனது நண்பனைப் பார்த்து.

“லக் என்ன லக்? பணக்கார வீட்டுக்கு அடிமையாப் போறான். சுல்தான் முதலாளிட மகள் அவனைப் பார்த்து எழும்படாண்டா எழும்புவான். இரராண்டா இருப்பான்” என்றான் மற்றவன்.

“உனக்குப் பொறாமை. அதான் இப்படி கதைக்கிறா. நம்மளோட படிச்சி இடைநடுவிலே விலகி கடையிலே நிக்கப் போனான். இப்ப என்னடாண்டா காரு, பங்களா, கடை, முதலாளி அந்தஸ்த்து எல்லாமே கிடைக்கப் போகுது.”

“கிடைச்சி என்னடா செய்ய? கல்யாணம் கட்டப் போற பொண்ணும், அவட உம்மாவும் பெரிய பெருமைக்கார ஆக்களெண்டு பேசிக்கிறாங்களே.”

“ஏலாதவன் எதையும் கதைப்பான்.”

“சரி.சரி. கல்யாணம் முடிஞ்சதுக்குப் பொறகு நடக்கப் போற கூத்தைப் பாக்கத்தானே போறோம். துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணோமெண்டு மாப்பிள்ளை பொண்ணை விட்டுட்டு ஓடி வார காட்சியை நாம கண்ணால பாக்கலாம்.”

அவர்கள் என்னதான் கதைத்துக்கொண்டாலும் திருமண ஏற்பாடுகள் விமரிசையாக நடைபெற்றுக்கொண்டே இருந்தன.

பெண் வீட்டிலிருந்து மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு செப்பு எடுத்துச் சென்ற பெண்கள் திரும்பி இருந்தனர். செப்புப் பொருட்களாக தொதல், வட்டிலப்பம், அடை, பழங்கள், இராசவள்ளிக் கிழங்கு போன்றவை வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெண்களில் கணிசமானோர் விலையுயர்ந்த பட்டுச் சாரி அணிந்து, கைகள் கழுத்து நிறைய நகைகளுடன் வந்திருந்தனர். முக்காடு போட்டிருந்தனர். கூலிக்கமர்த்தப்பட்ட சில பெண்களின் தலைகளில் செப்புக்களை வைத்து தூக்கிச் சென்றிருந்தனர்.

பெண் தரப்பினரை வரவேற்று உபசரிப்பதற்காக மாப்பிள்ளை வீட்டில் சில பெண்கள் நின்றாலும், அவர்கள் அணிந்திருந்த உடுப்புகள் பொதுவாக அவர்களை ஏழைகளாகவே காட்டின.

தளபாடங்களற்ற சிறிய வீடு, சுவர்களில் சில இடங்களில் ஏற்பட்டிருந்த வெடிப்புகள், மாப்பிள்ளையின் தாய் அணிந்திருந்த கசங்கிய நூற்சேலை ஆகியவை நபிஸாவின் மனதினுள் மாப்பிள்ளையின் தாய் மரியம் தொடர்பாக வகை சொல்லமுடியாததொரு வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

‘நான் படிச்சுப் படிச்சுச் சொன்னேன். இந்த இடத்திலே மாப்பிள்ளை எடுக்கிறதைப் பத்தி ஒன்டுக்கு ரெண்டு முறை யோசிச்சு முடிவு எடுங்க என்டு. அந்த மனுசன் புத்தி கேக்கிற ஆள் இல்லையே’ நபிஸா மனதினுள் புழுங்கினாள்.

“நபிஸா. உன் பொண்ணைக் கொடுக்கிறதுக்கு வேற இடம் கிடைக்கேலியா?” விரித்திருந்த அழுக்கான பாயொன்றில் பக்கத்தில் வீற்றிருந்த பணக்கார மாமியொருத்தி அவளுடைய காதுக்குள் கேட்டாள்.

“என்ட மனுசனுக்கு விசர். நான் என்ன செய்ய?” நபிஸா மற்றவளின் காதுக்குள் கிசுகிசுத்தாள்.

“கேக் துண்டிட சைஸைப் பாரேன். இன்னும் கொஞ்சம் சின்னதா வெட்டியிருக்கலாம்” மாப்பிள்ளை தரப்பு பெண் ஒருத்தியால் பரிமாறப்பட்ட கேக் துண்டொன்றை கையில் பற்றியவாறு மீண்டும் நபிஸாவின் காதுக்குள் மாமி தீ மூட்டினாள்.

“தலையெழுத்து! சாப்ட வேண்டியதுதான்.”

“தரமறிஞ்சி பொண்ணைக் குடுண்டு இதுக்குத்தான் சொல்றது.”

மாப்பிள்ளை வீட்டில் சிற்றுண்டி பரிமாறப்பட்டு முடிவுற்ற பின் மணப்பெண் தரப்புப் பெண்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வதற்காக எழுந்தனர். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் மாப்பிள்ளை வீட்டில்

சந்திக்க முடிந்த சில பெண்களுடன் மணப்பெண் தரப்புப் பெண்கள் குசலம் விசாரித்து... அவிழ்க்கப்பட்ட சில ஹாஸ்யங்களைக் கேட்டு வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்து... பாதையில் நடந்து வரும்போது மாப்பிள்ளை தரப்பாரின் ஏழ்மை நிலைமையினைப் பற்றிக் கதைத்ததன் மூலம் நபிஸாவின் மனதினுள் கனன்றுகொண்டிருக்கும் எரிச்சல் தீய்க்கு எண்ணெய் விட்டு.....

வீட்டை அடைந்ததும் நபிஸா கால்களில் கிடந்த செருப்புகளை தூர வீசிவிட்டு, வேகமாக நடந்து வந்து சாய்வு நாற்காலியில் தொப் என விழுந்தாள். நாற்காலியின் கைகளில் கால்களிரண்டையும் தூக்கிப் போட்டாள். பெருத்து உருண்டிருந்த வலது கையை உயர்த்தி பிடரியின் கீழ் வைத்தாள்.

மூமினா மெதுவாக நடந்து தாயின் அருகில் வந்து நின்றாள்.

“என்ன உம்மா ஒரு மாதிரியா இருக்கிறீங்க?”

“ஆய் சுவத்தை! போயும் போயும் ஊரிலே உலகத்திலே மாப்பிள்ளை இல்லாதது போல! உன்ட வாப்பாக்கு வெசரு புடிச்சிருக்கா

“என்ன உம்மா சொல்றீங்க?”

“உன்னட்டச் சொல்லி என்னடி ஆகப் போகுது? அந்த விசர் மனுசன் வரட்டும்.”

மூமினா எதையும் அறிந்துகொள்ள முடியாமல் மனம் குழம்பினாள்.

வெளியே கார் தரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. கல்தான் இறங்கி வந்தார். மனைவிபுருகில் நின்றார். நபிஸா கணவனை எரிச்சலுடன் உற்றுப் பார்த்தாள்.

“ஏன் பேயறைஞ்ச மாதிரி இருக்கிறீங்க? உடம்புக்கு நாகத்து இல்லியா?” கேட்டார்.

“என்ட உடம்புக்கு ஒன்டும் இல்ல. உங்களுக்குத்தான் பேய் புடிச்சி ஆட்டுது” என்றாள் வெடுக்கென.

“என்ன சொல்றீங்க?”

“உங்களுக்கு கொஞ்சமாவது தலைக்குள்ளே சரக்கு இருந்தா, அந்த இடத்திலே மாப்பிள்ளை எடுக்கப் போவீங்களா?” கூறியவாறே சிடுசிடுத்தாள்.

“என்ன நடந்தது? செப்புக் கொண்டு போன இடத்திலே ஏதும் பிரச்சினையா?”

“பிரச்சினை. என்ன பிரச்சினை! நம்முட பொண்டுகதான் வாய்க்கு வந்த மாதிரி கதைச்சாக.”

நபிஸா நடந்த சம்பவங்களை ஒன்றும் விடாமல் கணவனிடம்

ஒப்புவித்தாள்.

“சீ.சீ. இதையெல்லாம் பெரிசா எடுத்துக்கலாமா? உங்களோட கதைச் சுவள்களுக்கு நம்மிட நிலைமை தெரியுமா? அந்த மாப்பிள்ளையை எடுக்கப் போறது எதுக்காக? காசு பணத்துக்கா? பாடிப்புக்கா? உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும்தானே. திரும்பத் திரும்ப எதையோ நினைச்சி எதையோ இடிக்காம மேற்கொண்டு ஆகவேண்டிய காரியங்களைப் பாருங்க.”

சுல்தான் எவ்வளவுதான் ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறினாலும் நபிஸா அமைதி அடையவில்லை.

திருமண தினத்தன்று காலையில் பெண் வீட்டில் எல்லோருமே நேர காலத்தோடு எழுந்துவிட்டனர். படுத்திருந்த பல ஆண்கள் புதுப்பள்ளிக்குச் சென்று சுப்ஹு தொழுதுவிட்டு வந்தனர். பெண்கள் வீட்டினுள் பாய் விரித்துத் தொழுதனர்.

“திருதிருவெண்டு முழிச்சுக்கொண்டு நிக்காம இன்டைக்காவது சுப்ஹு தொழு” என்றாள் அப்போதுதான் படுக்கையை விட்டெழுந்து கொட்டாவி விட்டவாறு நின்ற மூமினாவைப் பார்த்து நபிஸா.

“தொழுத்தான் போறன்” மூமினா வெடுக்கெனக் கூறிவிட்டு வாசலுக்குச் சென்றாள். சென்ற வேகத்தில் திரும்பி வந்தாள்.

“கிணத்தடி நிறைய ஆம்புளைகள். எங்க ஒரு எடுக்கிறது?”

“சவியாட்ட வாளில தண்ணி கொண்டு வரச் சொல்லி கோடியிலே வைச்சி ஒளுச் செய்துட்டு வந்து டக்கென தொழு. நேரம் போனா களாவா போயிடும்.”

கொல்லையில் ஒதுக்குப்புறமொன்றில் ஆடு அறுபட்டபோது அது எழுப்பிய தீன ஒலி உடலைச் சிலிர்க்க வைத்தது.

“ஆடறுக்கிற ஆக்களுக்குத் தேத்தண்ணி தரட்டாம்” குசினிக்குள் ஓடி வந்து சவியா கூறினாள்.

“கேத்தல்ல ஊத்தி வைச்சிருக்கு. கொண்டு போய்க் கொடு. எல்லாரும் குடிக்கட்டும்” கால் பக்கமாகத் தொங்கிய சீலையை உயர்த்தி இடுப்பில் சொருகியவாறு நின்ற வயதான பெண்ணொருத்தி கூறினாள். குசினிக்குள் குந்தியிருந்த சில பெண்கள் தேங்காய் துருவினர். காலை உணவுக்குப் பிட்டு அவிப்பதற்காக ஒருத்தி அரிசி மாவினுள் சுடுநீர் ஊற்றிப் பிதறினாள்.

வெளியே தேங்காய்ச் சோறு, கறி பேன்றவை சமைப்பதற்கான கடாரங்கள் கழுவப்படும் கடமுடா சப்தம் பெரிதாகக் கேட்டது.

ஆண்கள் ஹாஸ்ய வெடிகளை உதிர்த்துச் சிரித்தனர்.

சாவகச்சேரி பொன்னம்பலம் அவரது மனைவி மக்களுடன் காரொன்றில் வந்து இறங்கினார்.

“பொண்ணுக்கு முகச் சவரம் செஞ்சி முடிஞ்சி. முழுக்காட்டத் தொடங்குவோமா?” மணப்பெண்ணின் மாமி முறையானவள் நபிஸாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஓஓ. நேரத்தோட முடிச்சுடனும்தான்.”

“அப்போ பாணை சட்டிகளில் தண்ணியை நிறைப்பம்.”

“அதெல்லாம் ஒன்றும் வேணாம். கறி ஆக்கிற பெரிய கிடாரத்திலே ஒன்டைக் கேட்டு வாங்கி அதிலே தண்ணியை நிரப்பங்க. முழுக்காட்டி முடிஞ்சதும் குடுத்திடலாம்.”

“தாராங்களோ என்னவோ?”

“தருவாங்க. கேளுங்க.”

கடாரமொன்றில் நீர் நிரப்பப்பட்டது. மூமினாவை அவளது மைத்துணி ஒருத்தி கையைப் பற்றி அழைத்து வந்தாள். ஏற்கனவேயே அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த மரப்பலகைக் கதிரையொன்றில் அவளை இருப்பாட்டினாள். சில பெண்கள் ஆள் மாறி ஆளாக கடாரத்தில் நீர் மொண்டு மூமினாவின் தலையில் ஊற்றினர். அழுக்கு தேய்த்துவிட்டனர்.

“என்னடி மூமினா முதுகிலே படைபடையா ஊத்தை? பெரியபிள்ளையாகி தலையிலே தண்ணி ஊத்தினதுக்கு இன்டைக்குத்தான் முழுகிறீயோ?” மூமினாவின் வயதையொத்த ஏற்கனவே திருமணமான ஒருத்தி சிரித்தவாறே கேட்டாள்.

“பகிடி பண்ணாதடி. அவள் தொட்டாச் சிணுங்கி” என்றாள் இன்னொருத்தி.

“இந்தா நீதான் சவுக்காரத்தைத் தேய். எல்லா இடமும் நல்லாத் தேய்” எல்லா என்பதை அழுத்திக் கூறியவாறு மணச் சவர்க்காரக்கட்டியொன்றின் உறையைக் கழற்றி தூர வீசிவிட்டு மூமினாவின் கையில் ஒருத்தி கொடுத்தாள்.

“ஓஓ. நல்லாத் தேய். தேய்க்கிற கஷ்டமென்டா என்னட்டத் தா. தேய்ச்சிவிடுறேன். உடம்பிலே சவர்க்காரம் மணக்கிற மணத்திலே தாலி கட்ட வாற மாப்பிள்ளை அப்படியே மயங்கி நிக்கோணும்.”

எல்லோரும் முத்து மணிகள் மாபிள் தரையில் விழுந்து சிதறுவது போன்ற சத்தத்தில் பற்கள் தெரிய வாய் விட்டுச் சிரித்தனர்.

அவர்கள் சிரிப்பதும் கதைப்பதும் மூமினாவுக்கு மன மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தாலும், பொய்க் கோபம் காட்டவேண்டும் போல் தோன்றியது.

“சும்மா இருங்கடி. இதுக்குத்தான் நான் தனியே குளிக்கோணும் உம்மாட்ட சொன்னேன்” என்றாள்.

“நீ சொன்னா நாங்க விட்டுடுவோமா? அள்ளி நல்லா தலையிலே ஊத்துங்க.”

நேரம் சென்றுகொண்டிருந்து.

“இன்னும் பொண்டுகள்ற வேலை முடியேல்லயா? மற்றச் சட்டி சோறாக்க கிடாரம் வேணும்” குரலொன்று சத்தமாக வெளியிலிருந்து கேட்டது.

“போதும் ஊத்தினது. குளிர் பிடிச்சிடும். மாப்பிள்ளை வரயிக்க மூமினா சன்னியிலே படுத்தாலும் படுத்திடுவாள்.”

மீண்டும் பெண்களின் சிரிப்பொலி. மூமினாவை வுஞ்ச் செய்யுமாறு கூறினர். தலைமுடியைத் துடைத்துவிட்டனர். வேறு உடுப்பு மாற்றி, வெண் பட்டுத் துணியொன்றால் முகத்தை மூடி, அறையொன்றுக்குள் அழைத்து வந்து முகச்சீலையை நீக்கிவிட்டு, விரித்துவைக்கப்பட்டிருந்த குர்ஆனில் முழிக்குமாறு கூறினர். இரண்டு ரகஅத்துகள் கொண்ட சுன்னத் தொழுகையை முடித்துவிட்டு, அன்றிரவு வரப்போகும் மாப்பிள்ளை சலீமை எதிர்பார்த்தவாறு அறைக்குள் மூமினா இருந்துகொண்டிருந்தாள்.

9

மணப்பெண்ணின் வீட்டில் இடம் பெற்றது போன்ற சகல நிகழ்ச்சிகளும் மணமகனின் இல்லத்திலும் நடைபெற்றன. மதிய உணவுக்காக அவர்களுடைய உறவினர்கள், தெரிந்தவர்கள், மாப்பிள்ளையின் நண்பர்கள் என பல தரப்பட்டவர்களை அழைத்திருந்தனர். சலீமின் நண்பர்கள் பலர் வந்து நின்று, ஆளாளுக்கு இடப்பட்ட பணிகளை சிரித்த முகத்துடன் ஆற்றினர். குணரத்ன அவனுடைய மனைவி சீலவதி சகிதமாக விருந்துக்கு வந்தாள். கனிபா பொட்டணி வியாபாரம் செய்யும் கிராமங்களில் வசிக்கும் அவனுக்கு மிக அன்னியமான சில தமிழ் சகோதரர்களும் ஒவ்வொருவராக வந்துகொண்டிருந்தனர்.

லுஹர் தொழுகையின் பின் ஆட்டிறைச்சிக் கறி, கத்தரிக்காய் வாழைக்காய் கறிகள், தேங்காய், சம்பல், பொரியல் ஆகியவற்றுடன் தேங்காய்ச் சோறு பரிமாறப்பட்டது. கனிபாவும், சலீமும் வளையவந்து விருந்துக் காக அழைக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் சமூகமளித்திருக்கிறார்களா எனப் பார்ப்பதிலும், விருந்தில் குறை

ஏற்படாதவாறு கவனிப்பதிலும் கண்ணாக இருந்தனர்.

“இந்தத் தட்டையிலே கறி கொண்டு வாங்க.”

“அந்தப் பீங்கானுக்குள்ளே சோறு போடுங்க.”

“இதிலே சம்பல் கொஞ்சம்.”

“தண்ணியைப் பாத்து கவனமா கொண்டு வாங்க.”

“கணபதி அண்ணன். நல்லா சாப்பிடுங்க.”

“பண்டிதர் செல்லத்துரையை நல்லா கவனிங்கடாப்பா.”

“குணரத்தன. என்ன முடிக்கப் பாக்கிறாய்? நல்லா சாப்பிடு.”

பற்பல குரல்கள். பற்பல கட்டளைகள். பீங்கான் தட்டைகளின் உரசல் சத்தங்கள். சாப்பிட்டு முடித்தவர்களின் ஏப்பங்கள்.... விருந்து களை கட்டியது.

மாலை நிகழ்ச்சிகள் ஆறு மணிக்கே ஆரம்பமாகிவிட்டன. வரும் விருந்தினர்கள் அமருவதற்காக பாய் விரித்திருந்தனர். வண்ணச் சீலை விரிக்கப்பட்ட நான்கு சிறிய ஆசனங்களில் ஒன்றில் குடிப்பதற்கான பானமும், பிறிதொன்றில் வெற்றிலைக் கூறுகளும், மற்றதில் வெற்றிலைப் பைகளும், அதற்கடுத்ததில் அத்தர் பன்னீர் மற்றும் சந்தனம் ஆகியவைகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இதமாக வீசிய காற்றுக்கு தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த பந்தலின் சோடனைத்தாள்கள் அசைந்து வருபவர்களை வரவேற்றன.

சலீமின் நண்பர்களில் பலர் அழகான ஆடை அணிந்து வந்து நின்றனர். சிலர் நீளக் காற்சட்டை அணிந்தும், பலர் சாரன் உடுத்தும் காணப்பட்டனர். பொதுவாகவே எல்லோரும் தலையில் தொப்பி அணிந்திருந்தனர்.

மாப்பிள்ளையின் மச்சான் கனிபா வாசலில் நின்று விருந்தினர்களை வரவேற்றான். அவன் முழுக்கை சேர்ட் அணிந்து சாரம் உடுத்திருந்தான். அவனுடைய ஆறு வயதான மகன் நஸார் கட்டைக் கால்சட்டையும், சேர்ட்டும் அணிந்து, கால்களில் சப்பாத்தும் போட்டிருந்தான். வாப்பாவுடன் ஒன்றி நின்றான்.

திருமண நிகழ்ச்சிக்காக அழைக்கப்பட்டவர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கனிபாவால் வாசலில் வைத்து வரவேற்கப்பட்டு, விரித்திருந்த பாய்களில் உட்கார வைக்கப்பட்டு, சபை நடத்துபவர்களால் குடிபானமும், வெற்றிலைப் பைகளும் கொடுக்கப்பட்டு, அத்தர் பன்னீர் மற்றும் சந்தனம் ஆகியவற்றால் பூசவைக்கப்பட்டு..... மெதுமெதுவாக அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

பெண் வீட்டாரின் அழைப்பை ஏற்று அங்கு சென்ற சலீமின் உறவுமுறைப் பெண்கள், மணப்பெண் மூமினாவுக்கு மருதானி

இட்டுவிட்டுத் திரும்பி இருந்தனர். பெண்ணின் வீட்டில் மையாக அரைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த மருதாணியை விரல்களால் கோதி அள்ளி மூமினாவின் வலது உள்ளங்கையில் வைத்து வட்டவடிவமாக வரக்கூடியதாக நசித்து, அவளது ஒவ்வொரு விரல்களுக்கும் தொப்பியிடுவது போன்று அப்பி, இடது கைக்கும் அதே ஒழுங்கைப் பின்பற்றி.... பெண்களால் நடாத்தப்பட்ட சபை நிகழ்வில் சிற்றுண்டி உண்டு, குடிபானம் சுவைத்து மீண்டனர்.

மாப்பிள்ளை புறப்பட்டு வரலாம் என்பதற்கு அறிகுறியாக மணப்பெண்ணின் வீட்டிலிருந்து செப்பு கொண்டு வரப்பட்டது. அகன்ற தட்டமொன்றில் நூற்றியொரு முட்டைகளை அடுக்கி, அதனைச் சுற்றி அன்னாசிப்பழம், மாம்பழங்கள், வாழைப்பழங்கள், மலர்கள் ஆகியவற்றால் அலங்கரித்து, பாலும் நெய்யும் வைத்து துணியொன்றால் மூடிக்கொண்டு வரப்பட்ட செப்பை கனிபாவின் கைகளில் கையளித்தனர்.

“மாழியா. செப்பு வந்திட்டு. இனி மாப்பிள்ளையைக் குளிப்பாட்டி தயார் படுத்தலாமே” என்றான் கனிபா மனைவியைப் பார்த்து.

“நான் ஒழுங்கு செய்றேன்” இரட்டைப் பின்னலுடன் நின்ற மாழியா பின்னல்கள் அசைந்து ஆட, நண்பர்கள் புடைகுழ சலீம் இருந்துகொண்டிருந்த அறையை நோக்கிப் போனாள்.

நண்பர்கள் மாப்பிள்ளை சலீமை கிணற்றடிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். பெரிய கடாரமொன்றில் ஏற்கனவேயே நீர் நிரப்பப்பட்டு தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்தது. பாக்கு மரங்களினுடாகத் தவழ்ந்த காற்று சலீமின் திறந்த, பரந்த மார்பில் தொடர் முத்தமிட்டது. மதிய உணவின் பின்னர் சேகரிக்கப்பட்ட எச்சில் தாள்களின் குவியலொன்று தூர தென்பட்டது. கறி சமைத்த சட்டிகள் சில இன்னும் கழுவப்படாமல் பாக்கு மரங்களின் பின்னால் வைக்கப்பட்டிருந்தன. சமைப்பதற்கும் வேறு தேவைகளுக்குமாக அன்று பகலெல்லாம் கிணற்றில் மொண்ட நீர் சிந்துப்பட்டதால் கிணற்றடி மண் சேறு ததும்பிக் காணப்பட்டது.

சலீமைச் சுற்றிவர அவனது நண்பர்கள் நின்றனர். ஆளாள் ஹாஸ்ய வெடிகளை வெடித்தனர். தலை தெறித்த சிலர் பாலுணர்வைத் தூண்டக்கூடிய ஹாஸ்யக் கதைகளைச் சொல்லி மற்றவர்களை வாய்விட்டுச் சிரிக்கவைத்தனர்.

சலீமின் தலையில் அவனுடைய ஒன்றுவிட்ட மாமாவின் மகன் ஒருவன் கடாரத்திலிருந்தும் பாத்திரமொன்றால் அள்ளிய நீரை ஊற்றினான். மற்றவர்களும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். ஒருவன் கிணற்றினுள் துலாவை விட்டு வாளியில் நீர் மொண்டு சலீமின்

தலையில் ஊற்றினான்.

“நல்லா உடம்பைத் தேய்ச்சிவிடுங்கடா. இல்லாட்டி உங்கட உடம்பு நாறுதெண்டு பொஞ்சாதி மற்றப் பக்கத்துக்கு மாறிப் படுத்திடுவா” என்றான் தலையில் தொப்பிக்குப் பதிலாக கைக்குட்டையொன்றைக் கட்டி நின்ற ஒருவன்.

“இந்தா. இந்தப் பாலை சலீம் தலையிலே ஊத்தித் தேய்டா” என்றான் பாத்திரமொன்றில் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த தேங்காய்ப்பாலை நீட்டியவாறு ஒருவன்.

அவர்கள் கலகலவெனச் சிரித்தும், பக்தி சிரத்தையான இரண்டொருவர் வாய்க்குள் ஸஹாதத் கலிமாவை ஓதியவாறும் சலீமுக்கு தண்ணீர் வார்த்து முடித்தனர்.

சலீம் வுளு எடுத்துக்கொண்டான். புதுத் துவாயால் தலை, உடல் துடைத்தான். வெள்ளைச் சாரனொன்றை அணிந்து, அதே நிறச் சீலையொன்றால் முகம் மறையக்கூடியவாறு போர்த்தி, விழிகளை மூடி, நண்பர்களின் உதவியுடன் நடந்து வந்து, அறைக்குள் ஏற்றிவைக்கப்பட்டிருந்த குத்து விளக்கு வெளிச்சத்தில் இமை இதழ்களை விழித்து ஒளியைப் பார்த்தான். விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயில் நின்று இரண்டு றக் அத்துகள் சுன்னத் தொழுகையை நிறைவேற்றினான். கைகளிரண்டையும் மேலுயர்த்தி தான் புகவிருக்கும் மண வாழ்க்கையில் தனக்கு அமைதியையும், மகிழ்ச்சியையும் தர வேண்டுமென இரட்சகனிடம் வேண்டினான்.

நண்பர்கள் புடை சூழ்ந்து நிற்க, காற்சட்டையும், வெள்ளை நிற சேர்ட்டும் அணிந்தான். கழுத்தில் ரை கட்ட முயன்று முடிச்ச சரியாக விழாததால் தோற்றான்.

“யாராவது அதை வாங்கிக் கட்டி விடுங்கடா” என்றான் ஒருவன்.

ஆசிரியனான நண்பன் ஒருவன் சலீமுக்கு உதவிசெய்தான். சேர்ட் கொலரை சரவர போட்டுவிட்டான். அத்தர் பூசிவிட்டான். பவுடர் அப்பிவிட்டான். கோட் அணிய உதவிசெய்தான்.

“மாப்பிள்ளையை பொண்டுகள்ற பகுதிக்கு அனுப்பி எடுங்க. நேரமாகுது. லெவ்வைமாரும் வந்துட்டாக” என்றான் ஒருவன்.

மண்டபத்தினுள் பெண்கள் கூடியிருந்தனர். அழகழகான சாரியணிந்து, நகைகளால் அலங்கரித்திருந்தனர்.

மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் சலீம் கதிரையொன்றில் உட்கார்ந்தான். உறவினரான பெண்கள் தங்களின் கையோடு கொண்டுவந்திருந்த அன்பளிப்புகளை அவனுக்கு வழங்கினர். பொதுவாக எல்லாமே பெயர் எழுதிய காகித உறைகளினுள் வைத்த பணமாகவிருந்தன.

தாய் மரியம் அவனருகில் வந்தாள். சலீம் சரேலென எழுந்து நின்றான். இருவரும் ஆளையாள் உற்றுப் பார்த்தனர். மரியத்தின் கண்கள் ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கின. சலீமின் உள்ளத்தினுள் உருவாகிய ஏக்க மேகம் மேழுந்து கண்களில் கருக்கட்டி பொழியத் தொடங்கியது.

“உம்மா...” என்றான் நாத்தழதழக்க.

“என்ட மகனே! எங்களையெல்லாம் விட்டுட்டு தனியா போப்பிறியா?” மரியம் குரல் தழும்பினாள்.

“உம்மா...” தொண்டையிலிருந்து குரல் வெளிவர முடியாமல் தத்தளித்தது.

“இத்தனை நாளும் என்ட கைக்குள்ளேயே இருந்தியே மகனே. இப்ப போப்பிறியே, நீ சந்தோசமா இருக்கோணும். அல்லா உன்னை நல்லா வைக்கோணும்.”

சலீம் சரேலென தாயைக் கட்டிப்பிடித்தான்.

“எனக்கு.... எனக்கு எல்லாமே நீங்கதான்மா. நீங்க எனக்கு உம்மா மட்டும் இல்ல. வாப்பாவும் நீங்கதான். உங்களை விட்டுட்டுப் போக எனக்கு மனசே இல்லம்மா” கூறியவாறு அவளுடைய தலையில், நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

“சரிசரி. நேரம் போகுது. டக்கென எடுங்க. ஆம்பிளைகள் அவசரப்படுத்துறாங்க” என்றாள் வயதான பெண்ணொருத்தி.

மரியம் அவனது முகத்தில் முத்தமிட்டாள். தலை மயிர்களை வருடிவிட்டாள். சலீம் அருகில் நின்ற லத்தீபாவை அணைத்து அவளின் முகத்தில் முத்தமிட்டான்.

மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் ஆரம்பமாகியது.

10

மணப் பெண் வீட்டில் ஆண்களும் பெண்களுமாக நிரம்பிவழிந்தனர். சுல்தான் ஹாஜியார் பெரிய கடைப் பகுதியில் பெரும் புள்ளியாக விளங்கியதால், அவருக்குத் தெரிந்த பலரையும் மகனின் திருமணத்துக்காக அழைத்திருந்தார். அரசாங்க அதிகாரிகள், பெரிய கடையில் வியாபாரம் செய்யும் தமிழ், முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள், சொந்தக்காரர்கள் என பல தரப்பினர் காணப்பட்டனர். தமிழ் பெண்கள் தலைகளில் பூ வைத்து, குங்குமப் பொட்டிட்டு, பட்டுச் சாரியணிந்து, கைகளிலும் மற்றும் கழுத்துகளிலும் மின்னும் நகைகளணிந்து ஓய்யாரத் தேர்களாக பந்தலுக்குள் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில்

உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களின் கணவன்மார் பட்டு வேஷ்டியும், முழுக்கை சேர்ட்டும் அணிந்து நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டுடன் அருகே அமர்ந்திருந்தவர்களுடன் குசலம் விசாரித்தனர். சுல்தான் பந்தலின் முன்னே நின்று வருபவர்களை அவரவர்களின் தராதரத்துக்கேற்ப வரவேற்பதில் மும்முரமானார்.

அறையொன்றில் மணமேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பல வண்ணப் பூக்களாலும், சோடனைத் தாள்களாலும் சோடிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒப்பனைக் கலைகளில் வல்ல ஒருத்தியால் மணப்பெண் மூமினா அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாள்.

“முகத்தை உம்மென வைச்சுக்கொண்டிராம மணமேடையிலே சிரிச்சுக்கொண்டு இருக்கோணும்” ஒப்பனை முடிந்த கையுடன் பெண் கூறினாள்.

“சிரிக்கிறதென்டா இப்படியா?” கேட்டவாறே பக்கத்தில் நின்ற ஒருத்தி தனது வாய்க்குள்ளிருந்த அத்தனை பற்களையும் வெளிக்காட்டி “ஈஈஈ...” என்றாள். அறை நிறைய சிரிப்பொலி எழுந்து அடங்கியது.

“சும்மா இருங்கடி. எனக்குப் பயமா இருக்கு” மூமினா சினுங்கினாள்.

“மாப்பிள்ளைதானே வரப்போறாரு. ஏதோ பிசாசு வரப் போகுதாக்கும் என நினைச்சி பயமாயிருக்கு என்கிறியே?” என்றாள் ஒருவர்.

“பிசாசு ஆக்களைக் கண்டா என்னடி செய்யும்?” இன்னொருத்தி கேட்டாள்.

“கட்டிப் புடிக்கும்.”

“அதைத்தானே மாப்பிள்ளையும் செய்யப் போறாரு.”

“அப்போ வாறவரு பிசாசுதான்டு சொல்லுறாய்.”

மீண்டும் சிரிப்பொலிகள் அறையை நிரப்பின.

மூமினா மணமேடையில் இப்போது வீற்றிருந்தாள். வெளியே சிறிது தூரத்தில் மாப்பிள்ளை வந்துகொண்டிருப்பதற்கான அறிகுறிகள் கேட்டன. சீன வெடிச் சத்தம், லெவ்வைமார் ஓதும் பைத்து ஒலி, பெற்றோல் மெக்ஸ் விளக்குகள் சிந்திய ஒளி, பெண்கள் மதில்களுக்கு மேலால் எட்டி மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தல், விரித்துப் பிடித்த குடையின் கீழ் நடைபயின்ற மணமகன் சலீம்.... எல்லாமே ஒழுங்காக நடந்தன. மணமகன் ஊர்வலம் மணமகளின் வீட்டை நெருங்கியது.

பெண் வீட்டார் தரப்பிலான ஆள் ஒருவர் தயாராக வைத்திருந்த ஆரத்தித் தட்டை எடுத்து மணமகனின் முகத்துக்கு முன்னால்

மூன்று தடவைகள் சுற்றினார். மாப்பிள்ளைக்கு மைத்துணன் முறையான பையனொருவன் கையில் வைத்திருந்த தங்க மோதிரமொன்றை அவருக்கு அணிவித்தான். தயாராக நின்ற சுல்தான் தனது வருங்கால மருமகனின் வலது கையைப் பற்றி ஆண்களால் நிரம்பி வழிந்த பந்தலுக்கு அழைத்துச் சென்று அவனுக்காகப் போடப்பட்டிருந்த பூ வேலைப்பாடுகளடங்கிய கம்பளத்தில் உட்கார வைத்தார். திருமணப் பதிவுகாரர் ஏற்கனவேயே அங்கு வந்திருந்தார்.

“நிகாஹத் தொடங்குவோமா?” லெவ்வை சமது சுல்தானைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ஓ.”

“நீங்களும் இப்படி இருங்க.”

சுல்தான் அமர்ந்தார்.

“மாப்பிள்ளை தரப்பிலிருந்து வந்த ஆம்பிளைகளெல்லாம் தயவுசெஞ்சி உள்ளுக்கு வந்து இருங்க” என ஏற்கனவே சுல்தான் அழைத்ததுக்கமைய மாப்பிள்ளை ஊர்வலத்தில் வந்தவர்கள் அனைவரும் திமுதிமு வென உள்ளே வந்து பந்தலுக்குள் நெருக்கியடித்தவாறு உட்கார்ந்தனர். சபை நடத்துபவர்களால் அவர்கள் ஆதரிக்கப்பட்டனர்.

லெவ்வை சமது வாயை அலம்பி பக்கத்திலிருந்த படிக்கத்தினுள் கொப்பளித்தார். முதலில் சுல்தானிடம் அவரது மகளை சலீமுக்கு திருமணம் செய்து வைப்பதற்கான சம்மதத்தை சபையோர் பார்த்திருக்கப் பெற்றார். உட்கார்ந்திருந்த சலீமின் முழங்கால்களோடு தனது முழங்கால்கள் உராயக்கூடியவாறாக சிறிது நகர்ந்து இருந்தார்.

“நான் சொல்றதை அப்படியே சொல்லுங்க” என்றார் சலீமைப் பார்த்து.

சலீமின் நண்பர்களில் பலர் அவனைச் சுற்றி அங்குமிங்குமாக உட்கார்ந்து நடைபெறும் சம்பவங்களைப் பார்த்தவாறிருந்தனர். அவர்களில் அருகருகே இருந்த இருவர்களில் ஒருவன் “மச்சான். நிகாஹ் முடியட்டும். இதைப் பத்திய ஒரு ஜோக் சொல்றேன்” என்றான் மற்றவனின் காதுக்குள். மற்றவன் சிரித்துக்கொண்டான்.

சபையில் பரவலாக உட்கார்ந்திருந்த ஆண்கள் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர். இடைக்கிடை வெடிச் சிரிப்புகள் கேட்டன. மணவறையில் கூடியிருந்த பெண்களிடையே வழக்கமாகவே உச்ச தொனியில் கதைக்கும் சிலரின் குரல் சத்தம் மூடியிருந்த கதவுக்குள்ளால் புகுந்து வெளியே ஒலித்தது.

சலீமின் கரங்கள் இரண்டையும் லெவ்வை தனது கைகளுக்குள் பற்றினார்.

“நிகாஹ் சொல்லிக் கொடுக்கப் போறன். கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க” லெவ்வை உரத்த குரலில் சொல்லவும் ஒலித்துக்கொண்டிருந்த சத்தங்கள் சடுதியாக ஒடுங்கின.

“பிஸ்மில்லாஹிர்ரஹ்மான்ஹிம்.”

லெவ்வை கூறியதை சலீம் மெதுவாக திருப்பி வாய்க்குள் முணுமுணுத்தான்.

லெவ்வை : “கபில்து”

சலீம் : “கபில்து”

லெவ்வை : “நிகாகஹா”

சலீம் : “நிகாகஹா”

லெவ்வை : “வதஸ்வீஜஹா”

சலீம் : “வதஸ்வீஜஹா”

லெவ்வை : “பிஹாதஸ்ஸதாகில் மதுசூரி”

சலீம் : “பிஹாதஸ்ஸதாகில் மதுசூரி”

லெவ்வை : “வறலீத்து பிஹி வபிஹா”

சலீம் : “வறலீத்து பிஹி வபிஹா”

தொடர்ந்து அவனது கைகளைப் பற்றியவாறே லெவ்வை அரபி மொழியில் அத் திருமணம் இஸ்லாமிய சட்டபூர்வமாக நடைபெறுவதைப் பற்றி ஒதினார்.

“இந்த சாஹிதுகள் அறிய முஹம்மது சுல்தானின் மகள் மூமினாவை உங்களுக்கு தொள்ளாயிரத்து ஒரு ரூபா மஹருக்கு ஹலால் பொஞ்சாதியாக ஆக்கித் தந்தேன். அவ்வை உங்க பொஞ்சாதியாக ஏத்துக்கொள்ளுங்களா?” சலீமைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ஆம்.”

லெவ்வை அதுவரை பற்றியிருந்த சலீமின் கைகளை விட்டுவிட்டு துவாப் பிரார்த்தனை செய்வதற்காக “அல் பாத்திஹா” என சத்தமிட்டுக் கூறினார். சபையில் இருந்தவர்கள் புனித குர்ஆனின் பாத்திஹா சூறாவை ஒதத் தொடங்கினர்.

மாப்பிள்ளையும், மணப்பெண்ணின் தகப்பனும், இரண்டு சாட்சிகளுமாக திருமணப் பதிவுப் புத்தகத்தில் கையொப்பமிட்டனர்.

“ஏதோ ஜோக் சொல்றதா சொன்னியே?” என்றான் அருகருகே வீற்றிருந்த இருவரில் ஒருவன் மற்றவனின் காதுக்குள்.

“ஒரு திருமணத்திலே இப்படித்தான் லெவ்வை மாப்பிள்ளைகைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு நிகாஹ் சொல்லிக்கொடுக்க ஆயத்தமானாரு. மாப்பிள்ளைப் பெடியன் லோங்ஸ் போட்டிருந்தான். அதிலே ரெண்டு பட்டன் கழன்றிருந்ததை அவன் கவனிக்கேல்ல. அவன் கல்வியறிவில்லாத ஒரு ஆசாமி.”

“பொறகு?”

“கபில்து, நிகாகஹா என சொல்லிக்கிட்டிருந்த லெவ்வை பட்டன் பூட்டாம இருக்கிறதைக் கவனிச்சுட்டு ‘பட்டனைப் பூட்டுங்க’ என்றாராம். அதுக்கு இவன் மாப்பிள்ளை விசரன் அவர் சொலறது போலவே சொல்லவேண்டுமென ‘பட்டனைப் பூட்டுங்க’ என்றானாம்.”

அலைகளாக பீறிட்டெழுந்த சிரிப்பை அவர்கள் இருவரும் சபையின் கௌரவத்தை நினைத்து அடக்க முயன்றாலும் அவர்களையும் மீறி அது வெளியேற.... இதைக் கவனித்த சலீம் தன்னைப் பற்றித்தான் அவர்கள் எதையோ கூறிச் சிரிக்கிறார்கள் என எண்ணிக்கொண்டான்.

லெவ்வை சமது கூறியதுக்கிணங்க மாப்பிள்ளை சலீம் எழுந்து நின்றதும், சுல்தான் அவனது வலது கையைப் பற்றி மணப்பெண் வீற்றிருந்த அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று, தலை குனிந்து மணமேடையில் பதுமையாக உட்கார்ந்திருந்த அவரது மகளின் கையைப் பிடித்து இவனது கையில் கொடுத்தார்.

சலீம் மணப்பெண் அருகே மணமேடையில் மெதுவாக உட்கார்ந்தான். அவன் சுல்தானின் கடையில் கடைமையாற்றும் வேளைகளில் இரண்டொரு தடவைகள் அகஸ்மாத்தாக மூமினாவைச் சந்தித்திருக்கிறான். பொதுவாகவே யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் மணப்பெண்ணின் வலது கரம் பற்றிய பின் தனது மனைவியை முதன்முதலில் பார்ப்பது போன்றதொரு பரபரப்பு அவனுள்ளத்தில் எழவில்லை.

தாலி அணிவதற்காக ஏற்கனவே குறித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சுப நேரத்துக்கு முன்னரே பெண் வீட்டினரின் அழைப்பை ஏற்று மாப்பிள்ளை தரப்புப் பெண்கள் பலர் வந்திருந்தனர். அதற்கிடையில் மாப்பிள்ளையால் தரப்பட்ட கூறைச்சேலையை பிறிதொரு அறைக்குள் சென்று மூமினா உடுத்துக்கொண்டு வந்து மணமேடையில் இருந்தாள். மாப்பிள்ளையின் சகோதரி மர்ழியா மணமக்களுக்கு பால்பழம் பருகக் கொடுத்ததைத் தொடர்ந்து மர்ழியாவால் அட்டைப் பெட்டியொன்றுக்குள்ளிருந்து எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தங்கச் சவடியை சலீம் தனது மனைவியின் கழுத்தில் சரியான சுப நேரத்தில் அணிந்துவிட்டான்.

அதை அடுத்துதான் அந்த அசிங்கமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

திருமண நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்வதற்காக வந்திருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக விடைபெற்றுச் செல்லத் தொடங்கினர். சுல்தான் கேட் அருகில் நின்று அவர்களை வழியனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்.

பந்தலினுள் விரித்திருந்த பாய்களில் வாழைப்பழத் தோல்கள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடந்தன. திருமண கேக் துண்டுகள் சுற்றப்பட்டிருந்த வெள்ளை நிற ரிஸ் தாள்கள் காற்றினால் அசைந்து இடம் விட்டு இடம் மாறின. அவற்றை சிலர் சேகரித்து பனையோலைப் பெட்டியொன்றினுள் போட்டனர்.

குடிபானம் விநியோகிக்கப்பட்ட கண்ணாடிப் பாத்திரங்களை கிணற்றடியில் குந்தியிருந்த ஒருவர் ஒவ்வொன்றாகத் தேய்த்துக் கழுவினார். நேரம் பிந்திய சிலர் இன்னும் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களை சபை நடத்துனர்கள் வரவேற்று குடிபானமும், வெற்றிலை வகையறாக்களும் வழங்கி கௌரவித்து அனுப்பினர்.

பொன்னம்பலம் மெதுவாக நடந்து சுல்தானின் அருகே வந்தார்.

“கடவுள் உதவியாலே எல்லாம் நிறைவா நடந்து முடிஞ்சிட்டு. இல்லே?” சுல்தானைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“அல்லா உதவியாலே ஒரு குறையும் இல்லாம முடிஞ்சிட்டு.”

“ஆக்களெல்லாம்தான் போயிட்டாங்களே. வாரும். அப்படிப் போயிருந்து கதைப்போம்.”

அவர்கள் இருவரும் தெருக்கேற்றுக்கு அண்மையான ஓர் இடத்தில் கதிரைகளில் உட்கார்ந்தனர்.

“மாமா. கொஞ்சம் சர்பத் தாரன். குடிக்கிறீங்களா?” என்றான் சுல்தானின் அருகில் வந்து நின்ற அவருடைய மருமகன் முறையான ஒரு வாலிபன்.

“சீனி போடாத சர்பத் இருந்தா தா. குடிக்கிறன்.”

“சீனியைப் போட்டுத்தானே மாமா சர்பத் காச்சிறது.”

“அட மருமகனே! இதுநாள் வரையிலே இந்த விசயம் எனக்குத் தெரியாமப் போயிட்டே. அப்ப வேணாம்” என்றார் சுல்தான் ஹாஸ்யமாக.

“அவருக்கு வேண்டி பரவாயில்ல. எனக்குக் கொண்டாரும் தம்பி. மத்தியானம் தேங்காய் சோற்றைச் சாப்பிட்டேனா, ஒரேயடியா விடாய்க்குது. அது சரீய்... மத்தியானம் சாப்பிட்ட நீரோ?” பொன்னம்பலம் கேட்டார்.

“ஏன் கேக்கிறீர்?”

“யாரோ சொன்னாங்க நீர் தேங்காய்ச் சோற்றைத் தொட்டும் பாக் கேல்லையென்று. உண்மையே?”

“உண்மைதான்.” சுல்தான் பெருமூச்சுவிட்டார்.

“இஞ்சு பாறும் பொன்னம்பலம். அத்தனை காசு செலவழிச்சு அத்தனை பேரு சாப்பிட்ட சோற்றிலே எனக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்து வைக்கேல்ல.” மீண்டும் பெருமூச்சு.

“கொஞ்சமென்டாலும் நீர் சாப்பிட்டு இருக்கலாம்.”

“அப்படிச் சாப்பிட்டு இருந்தா எனக்குப் பதிலாக நீர்தான் மணப்பெண்ணின் வாப்பாவாக இருந்து காரியங்களைப் பார்க்கவேண்டி ஏற்பட்டாலும் ஏற்பட்டிருக்கும்” கூறிவிட்டுச் சுல்தான் சிரித்தாலும், அவரின் நிலைமையை நினைத்து பொன்னம்பலம் உள்ளுக்குள் பரிதாபப்பட்டார்.

சலீமின் மச்சான் கனிபா சிரித்த முகத்துடன் அவர்கள் இருவரும் இருந்துகொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி வர கூடவே குணரத்னவும் வந்தான்.

சுல்தான் சரேலென எழுந்து சற்றுத் தள்ளிக் கிடந்த இரண்டு கதிரைகளை எடுப்பதற்காகப் போக முயன்றபோது, குணரத்ன முந்திக்கொண்டான். இரண்டு கதிரைகளை இரு கைகளிலும் தூக்கியவாறாகக் கொண்டு வந்து போட்டான். அவர்கள் அமர்ந்தனர்.

“இவங்க கனிபா. மாப்பிள்ளை மச்சான். இவர் பொன்னம்பலம். சாவகச்சேரி. நம்மிட நெருங்கிய சிநேகிதன்” ஆளையாள் சுல்தான் அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

“தம்பி யாரு?” பொன்னம்பலம் குணரத்னவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“இவரு குணரத்ன. என்ட கூட்டாளி. கார் கராஜிலே மெக்கானிக்காக வேலை செய்றாரு.”

“அட! நமக்கு வேண்டிய ஆளு. தம்பி, மைனர் காரும் செய்வீங்களோ?”

“எல்லாக் காரும் செய்வோம்.”

“அப்போ நீர் எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய வேணும்.”

“என்ன செய்யோணும்?”

“சாவகச்சேரியிலிருந்து வரேய்க்க என்ட கார்ர என்ஜின் கொஞ்சம் கரைச்சல் கொடுத்துது. நாளைக்கு வெள்ளென அதைக் கொஞ்சம் பாத்துத் தந்திட வேணும்.”

“அதுக்கென்ன. கொண்டாங்க.”

அவர்கள் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது மணவறைக்கு அடுத்த அறையிலிருந்து பெண்கள் பலர் சத்தமிட்டுக் கதைப்பது

போலவும், ஆளுக்காள் சண்டையிட்டு ஏசுவது போலவுமான சத்தங்கள் கேட்டன.

சுல்தானும், கனிபாவும் சத்தம் வந்த அறையை நோக்கி வேகமாக நடந்தனர். பல பெண்கள் கூடிநின்ற அறையொன்றினுள் நபிஸாவும், மர்ழியாவும் எதிரும் புதிருமாக நின்று ஆளுக்காள் வாய்த் தாக்கம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். இருவர் தரப்பிலும் வேறும் சில பெண்கள் வாய்க்கு வந்த வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தனர்.

நபிஸாவை சத்தமிட்டு சுல்தான் அழைத்தார்.

“என்னப்பா சத்தம்?”

“கேளுங்களேன். நல்லா கேளுங்க. தரம் தெரியாத குடும்பத்தோட சம்பந்தம் கலந்திருக்காங்களாம்டு மாப்பிள்ளை ராத்தா நாலு பேருக்கு மத்தியிலே சொல்றா. நான்தான் தரம் தெரியாத ஆக்களோட போய் மாட்டிக் கொண்டோம்டு மனம் புழுங்கிக்கிட்டிருக்கன். இவ அதிலே எண்ணெய்யை ஊத்துறா” கூறியவாறு சினுங்கத் தொடங்கினாள்.

“என்ன நடந்துச்சி?”

“நான் சொல்றேன்” அப்போதுதான் அங்கு வந்த மர்ழியா கூறினாள்.

“சொல்லுங்க மர்ழியா. நடந்ததைச் சொல்லுங்க” கனிபா மனைவியைப் பார்த்துக் கட்டளையிட்டான். நடந்த சம்பவத்தை அவள் விபரித்தாள்.

தாலி கட்டும் நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்வதற்காக பல பெண்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்தும் வந்திருந்தனர். சற்றுத் தாமதித்தும் சிலர் வந்தனர். தாமதித்து வந்தவர்கள் மணமேடை அமைந்திருந்த அறையில் இடம் போதாததால், அடுத்த அறையொன்றில் இருக்குமாறு வேண்டப்பட்டனர். சபை நடத்துவதற்காக நின்ற மணப்பெண்ணின் உறவினள் ஒருத்தி தட்டையொன்றிலிருந்து கேக் துண்டங்களைப் பகிர்ந்தாள்.

“இந்தாங்க கேக் எடுங்க. நாங்க உங்க வீட்டுக்கு செப்புக் கொண்டுவந்தபோது நீங்க தந்தது போல இது சின்னத் துண்டில்லை. நல்ல பெரிய்ய துண்டு” என்றாள்.

அவள் கூறிய தோரணை மாப்பிள்ளை தரப்பைச் சேர்ந்த பல பெண்களுக்கு எரிச்சலையும், கோபத்தையும் ஏற்படுத்தின.

“பெரிய துண்டென்றா நீங்களே அதை வைச்சித் தின்னுங்க” சடுதியில் கோபமடையும் ஒருத்தி கூறியவாறு தன் கையிலிருந்த கேக் துண்டை தட்டையினுள் வீசி எறிந்தாள்.

“நான் என்ன சொல்லிட்டேண்டு இந்தப் பொம்புளைக்கு இப்படிச்

கோபம் வருது?” என்றாள் பிரச்சினைக்குக் காரணமாக இருந்தவள்.

“மாப்பிள்ளை ஆக்களான நாங்க ஏழைகளெண்டு நீ குத்திக் காட்டுறது யாருக்குத் தெரியாது? நீங்கதானே வலிய வந்து மாப்பிள்ளை கேட்டங்க. இப்ப நடப்பு அடிக்கிறீங்க” என்றாள் இன்னுமொருத்தி.

“நபிஸாட்ட நாங்க சொன்னோம். பாதாளத்திலே விழுநீங்க பார்த்து விழுங்கண்டு.”

ஆளுக்காள் வாய்க்கு வந்த மாதிரியெல்லாம் கதைக்க பிரச்சினை உக்கிரமாகியது. இடையில் நபிஸா வந்து சேர்ந்தாள். நிலைமையை உணர்ந்தாள்.

“என்ட மனிசனுக்கு வெசரு. சோனக தெருவிலே வேற இடம் இல்லாம, இந்த பலாயில போய் விழுந்திருக்கிறாரு” என்றாள் நறுக்கென.

நபிஸா வாயைத் திறந்ததும், மர்ழியாவால் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு நிற்க முடியவில்லை. அவளும் தனது பங்குக்கு எதையோ சொல்லப் போக பிரச்சினை இன்னும் முற்றியது.

“எழும்புங்க போகலாம். இவங்கிட குணம் நல்லா தெரிஞ்சி போச்சி. இனி இவங்கிட வீட்டுப் பக்கம் மௌத்துக்கும் வரக் கூடாது” கூறியவாறு தனது தரப்பு ஆட்களுக்கு மர்ழியா சொல்லும்போதுதான் சுல்தான் நபிஸாவை அழைத்த சத்தம் கேட்டது.

சுல்தான் யோசித்தார். திருமண வைபவ நிறைவு இத்தகையதொரு அசிங்கமான சம்பவத்துடன் முடிவடையுமென அவர் கற்பனைதானும் பண்ணியிருக்கவில்லை. அவருக்கு மெதுவாக தலை சுற்றுவது போல் உணர்ந்தார். பக்கத்திலிருந்த சுவரைக் கைத்தாங்கலாகப் பற்றினார். கீழே குந்த முயற்சித்தார்.

“யா.யா. உங்களுக்கு என்ன? பொறகும் தலை சுத்துதா?” சுற்றிவர வேறு ஆண்களும் நிற்கிறார்கள் என்பதை மறந்து, அதுவரை முகம் காட்டாது சுவருக்குப் பின்னால் மறைந்து நின்ற நபிஸா நான்கு எட்டில் பாய்ந்து கணவனருகில் வந்தாள். அவரது உடலைத் தொட்டாள்.

“எடுங்க கையை. பொறுப்புள்ள பொம்பளையா நீங்க? பிரச்சினைகள் வராம சாதூரியமா நடந்துகொள்ளத் தெரியாத நீங்களும் ஒரு பெண்ணா? முன்னுக்கு நிக்காம போங்க அங்கால” சுல்தான் கூறிவிட்டு இன்னும் தலையைக் கையால் தாங்கியவாறு குந்திக்கொண்டிருந்தார்.

கனிபா சம்பவங்களின் தாக்கங்களை நொடியில் புரிந்துகொண்டான். அந்த இடத்திலிருந்து தனது தரப்புப்

பெண்களுடன் உடனடியாக நீங்கிவிட்டால், நிலைமை தணியக்கூடிய சாத்தியம் உள்ளதாக நினைத்தான்.

“சரிசரி. பிரச்சினையை மேலும் வளர்க்காம உங்கட பொண்டுகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வாங்க போகலாம். நான் போய் சலீமிட்ட சொல்லிட்டு வாறன்” என்றான் மனைவி மர்ழியாவைப் பார்த்து.

“ஒன்றும் சொல்லத் தேவலை. இப்படியே போவம் வாங்க.”

“உங்கட வாயைக் கொஞ்சம் மூடுங்க. என்ன செய்யோனுமெண்டு எனக்குத் தெரியும்.”

“அப்படிச் சொல்லுங்க. காசு பணம்தான் இல்லாட்டியும், வாயை மட்டும் அல்லா இந்தப் பொம்பிளைக்கு கொடுத்துத்தான் இருக்கிறான்.” எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பில் மீண்டும் எண்ணெய்யை ஊற்ற பெண் தரப்பைச் சேர்ந்த ஒருத்தி முயன்றாள்.

சுல்தான் சிலிர்த்தவாறு எழுந்து நின்றார்.

“நீங்க எல்லாருமாச் சேர்ந்து என்னை இந்த இடத்திலேயே சாக வைக்கப் போறீங்க. உங்கட வாய்களென்டா படு சுத்தம் என்ட நினைப்பு உங்களுக்கு. வாயைப் பொத்திட்டு எல்லாரும் உள்ளுக்குப் போங்க. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரோட யாராவது இன்னும் மல்லுக்கு நிக்கப் போனீங்க, அப்புறம் இங்க என்ன நடக்குமெண்டு தெரியா” சப்தமிட்டுக் கூறியவாறு மூச்சிரைக்கத் தொடங்கினார்.

“தம்பி. அவங்க சார்பில நான் உங்களிட மன்னிப்புக் கேக்கிறன். நடந்தத மறந்துடுங்க. பொண்டுகள் போறதென்டா போகட்டும். நீங்க இருந்து ஆறுதலா போங்க” சுல்தான் சரேலென கனிபாவின் கைகளைப் பற்றியவாறு கூறினார்.

“பரவாயில்ல. எதுக்கும் நான் என் மச்சானிட்ட சொல்லிட்டுப் போறன்.”

மாப்பிள்ளை தரப்புப் பெண்கள் துக்கம் தோய்ந்த முகங்களுடன் ஒவ்வொருவராக வெளியேற, மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் இன்னும் மணமேடையில் இருந்துகொண்டிருந்த மைத்துணன் சலீமைப் பார்க்க கனிபா சென்றான்.

சலீம் எழுந்து நின்றான்.

“நான் பொயித்து வாறன் சலீம்” என்றான்.

“மச்சான் ஒரு நிமிசம்.”

“என்ன?”

“அங்கால என்ன பெரிய சத்தமா கேட்டுது? ஏதும் பிரச்சினையா?” கனிபாவின் காதுக்குள் கேட்டான்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்ல.”

“பொய் சொல்றீங்க. ஏதோ நடந்திருக்கு.”

“ஒன்றும் பெரிசா நடக்கேல்ல. பொண் வீட்டுப் பொண்டுகளுக்கிடையிலே ஏதோ வாக்குவாதமாம்.”

“என்ன வாக்குவாதம்?”

“வந்த சில பொண்டுகள இவங்க நல்லா கவனிக்கேலையாம். அவங்கட பிரச்சினை நமக்கெதுக்கு?”

“நம்மட ஆக்கள நல்லா கவனிச்சாங்களா?”

“அதிலே குறையே இல்ல.”

“அப்ப மர்ழியா ராத்தாட குரல் ஏன் சத்தமா கேட்டுச்சி?”

“அவதான் கதைச்சி பிரச்சினையை தீர்த்துவிட்டிருக்கிறா.”

சலீம் இன்னும் திருப்தியற்றவனாகத் தெரியவில்லை.

“நான் பொயித்து வாறன். நீ சந்தோசமா இரு.”

“ம். உம்மாவைப் பாத்துக்கொள்ளுங்க.”

“சரி.”

கனிபா வாசலில் நின்ற சுல்தானிடம் விடை பெற்று நீங்கினான்.

12

கட்டிலின் தலைப்பகுதிப் பலகையில் தலையணையைச் சாய்த்து வைத்து சாய்ந்தவாறே பக்கத்தில் இருந்துகொண்டிருந்த மனைவி மூமினாவின் விழிகளை சலீம் உற்றுப் பார்த்தான்.

திருமண நிகழ்ச்சிகளுக்காக வந்திருந்த ஆண்கள், பெண்களான ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டிருந்தனர். ஆண்களில் சிலர் கூடத்திலும், வேறு பலர் பந்தலுக்குள்ளமாக அன்று பகலெல்லாம் அங்குமிங்குமாக ஓடியாடி வேலைசெய்த களைப்பால் தங்களை மறந்து உறங்கினர். பெண்களில் பலர் அறைகளுக்குள் குறட்டை விட்டனர். குளிர் காற்று இதமாக வீசியது. பந்தலுக்குள் இன்னும் குழல் பல்புகள் மங்கலாக ஒளி உமிழ்ந்தன. கொல்லையில் வீசப்பட்டிருந்த எச்சில் உணவுகளை சில பூனைகள் சுற்றி வர நின்று உண்டன. ஒன்றுக்கு மேல் மற்றொன்று பாய்ந்தன. நீண்ட நேரம் கதைத்துக்கொண்டிருந்து விட்டு சுல்தானும், பொன்னம்பலமும் அருகருகே பந்தலுக்குள் பாய் விரித்து உறங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்தனர். சில மணித்துளிகளின் முன் அந்த வீட்டில் நடைபெற்ற விரும்பத்தகாத சம்பவம் இன்னும் அவர்களின் மனங்களில் வண்டாக ஊர்ந்து வளையவந்தது.

‘என் பொஞ்சாதி திருந்தவே மாட்டாள். மற்ற மனிதர்களுக்காக இரக்கப்படும் சுபாவம்தான் அவளுக்கு இல்லாதுவிட்டாலும், அவர்களை மனதால் நோகவைக்காமல் கதைக்கவும் தெரியாமல் இருக்கிறதே. மகளுக்கு மாப்பிள்ளை எடுத்த முதல் நாளை அவங்க குடும்பத்தாரோட பகைத்துக்கொண்டாள். அவங்களாலே பின்னால் கரைச்சல்கள் வரக்கூடாதென்று, அவங்களை ஒதுக்கி வைக்கத்தான் அவளுடைய உறவுகாரியோட சேர்ந்து திட்டம்போட்டுச் செய்திருப்பாள். அவளுடைய இந்தத் திட்டம் எதிலே கொண்டு போய் முடியுமோ? மருமகன் சலீம் பொறுமைசாலி. நடந்த சம்பவத்துக்கு வேற யாருமென்டா, தாயோடயும் தங்கையோடயும் சேர்ந்துகொண்டு போயிருப்பான். இதைத்தான் பொன்னம்பலமும் சொன்னாரு. அல்லாதான் என் மகளை சந்தோசமாக வாழ வைக்கோணும்....’ நெற்றியில் முன்கையை வைத்தவாறு மல்லாந்து படுத்திருந்த சுல்தான் தொடர் சிந்தனைகளில் மூழ்கினார்.

மூமினாவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சலீம் தங்க வளையல்கள் அணிந்திருந்த அவளுடைய உருண்டைக் கையொன்றை மெதுவாகப் பற்றியவாறு புன்னகைத்தான். அவள் நாணியவாறு அவனது பிடியிலிருந்தும் கையை விடுவித்தாள். அவர்கள் கடந்த அரை மணி நேரத்துக்கும் மேலாக எதைப்பற்றி யெல்லாமோ கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“கை நோகுதா?” வாஞ்சையுடன் கேட்டான்.

“ம்ஹும்” சினுங்கினாள்.

“அப்ப ஏன் கையை உருவிக்கொண்டிருக்க?” அவளுடைய கண்களை தனது மயங்கிய விழிகளால் உற்றுப் பார்த்தவாறே கேட்டான்.

“கையிலே வலி இல்லையென்டாலும் மனசிலே வலி இன்னும் மாறல்ல...”

அவள் கூறியது அவனை மெலிதாக ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கியது.

“மனசிலே வலியா? என்ன சொல்றீங்க?”

அறைக்குள் இன்னும் எரிந்துகொண்டிருந்த குத்து விளக்கை மூமினா பார்த்தாள். மேலே கட்டி தொங்கவிடப்பட்டிருந்த சில பலூன்களைப் பார்த்தாள். கட்டிலுக்குச் சிறிது தூரத்தில் கிடந்த ஹங்கரில் சற்று முன்னர் அவளால் அணிந்து, களைந்து மடிக்காமல் குலைத்துப் போட்டிருந்த கூறைச்சேலையைப் பார்த்தாள்.

“வலிதான்” என்றவாறு இமைகளைப் படபடத்தாள்.

“ஏன் என்னைப் பிடிக்கேலையா?” சலீம் பரபரக்கக் கேட்டான்.

“பிடிக்கிறது பிடிக்காதது வேற விசயம். ஏன் உங்க ராத்தா அவ்வளவு மோசமா நடந்துகொண்டா?” கேட்டவாறே நெற்றியைச் சுருக்கி அவனைப் பார்வையால் மேய்ந்தான்.

“என்ன சொல்றீங்க? என் ராத்தா.... மோசமா... விளங்கேலையே.”

“விளங்காம என்ன? எல்லாம் தெரியும். நடிக்கிறீங்க.”

“நான் நடிக்கிறேனா?”

“இல்லாம? நானா நடிக்கிறேன்? உங்க மச்சான் போறதுக்கு முன்னாலே உங்கட காதுக்குள்ளே எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டுப் போனதை என் ரெண்டு கண்களாலயும் பாத்திட்டுத்தானே இருந்தேன்.”

சலீம் சிந்தித்தான். கனிபா அவனிடம் கூறியதை விட வேறு ஏதோ சம்பவமொன்று நடைபெற்றிருக்கலாமென நினைத்தான்.

“மச்சான் பிழையாக எதுவும் சொல்லேலையே.”

“காதோடு காதாக என்ன சொன்னார்?”

கனிபா அவனிடம் கூறியதைச் சொன்னான்.

“ஏன் பொய் சொல்றீங்க? பொய் சொல்ற ஆக்களை எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது.”

மூமினா கூறிய தோரணையும், தன்னை அவள் பார்த்த இளக்காரத் தன்மையும் அவனுள் சரேலென கோபத்தைக் கிளப்பினாலும், இயற்கையான சுபாவத்துக்கேற்ப பொறுமைகாத்தான்.

“நான் பொய் சொல்றேனா? மூமினா நீங்க எதையோ மறைச்சி வைச்சுக்கொண்டு என்னை வீணாக வம்புக்கு இழுக்கிறீங்க. சொல்லுங்க. என்ன நடந்தது?”

மூமினா சிறிது நேரம் அறைச் சுவர்களை உற்றுப் பார்த்தவாறு இருந்தாள்.

“உங்க ராத்தா வாய்க்கு வந்த மாதிரியெல்லாம் என்ட உம்மாவுக்கு பேசிட்டுப் போனாவாம். தாலி கட்ட வந்த பொண்டுகளை எங்கிட ஆக்கள் கவனிச்சதிலே வேணுமெண்டு குறை கண்டு பிடிச்சி, சபை நடத்தின பொண்டுகளுக்கு பேசினாவாம். என்ன நடந்த எனக் கேட்டுச் சமாளிக்கப் போன என்ட உம்மாக்கு தாறுமாறா பேசினாவாம். உங்க மச்சான் வந்து அவட வாயை அடக்கி வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னாராம்.”

மூமினா கூறியதை சலீமால் சீரணிக்க முடியாமல் இருந்தது. மர்ழியாவைப் பற்றி அவனுக்கு நன்கு தெரியும். எப்போதுமே அமைதியான, ஆனால் கலகலப்பான சுபாவம் உள்ளவள். வலிய யாருடனும் சண்டைக்குப் போகமாட்டாள். வந்த சண்டையை விடவும் மாட்டாள். அவளாகச் சென்று, அதுவும் அவளுடைய சகோதரன்

திருமணம் முடித்த கையுடன் வலியவே சண்டை பிடித்திருக்கமாட்டாள். அந்தக் கல்யாணம் நடைபெற்றே ஆக வேண்டுமென ஒற்றைக் காலில் நின்று நிறைவேற்ற வைத்தவள் அவள்.

“என்னால நம்ப முடியாது. மர்ழியா ஒரு நாளும் வலிய போய் சண்டை பிடிக்க மாட்டா.”

“அப்ப நான் பொய் சொல்றேனெண்டு சொல்றீங்களா?”

“நான் அப்படியும் சொல்லேல்ல.”

“பின்னே எப்படிச் சொல்றீங்க?”

“இந்த விசயத்தை இப்படியே விட்டுடுவோம். நான் நாளைக்கு வீட்டுக்குப் போய் விசாரிச்சுக்கொண்டு வந்து, உண்மையா என்ன நடந்ததெண்டு சொல்றன்.”

“ஓஓ. நாளைக்கு நீங்க அங்க போவீங்க. அவங்க இல்லாதது பொல்லாதுகளை நல்லா மூட்டித் தருவாங்க. நீங்க இஞ்ச வந்து என்னோட சண்டை பிடிப்பீங்க. ஆய் சவத்தை! இடம் இல்லாம எங்க வாப்பா அங்க போய் விழுந்திருக்காரு.” மூமினா மெதுவாக சினுங்கத் தொடங்கினாள்.

சலீம் அவளைப் பற்றிய எத்தனையோ ஆயிரம் எதிர்பார்ப்புகளுடன் வந்திருந்தான். நண்பர்கள் அன்று பகலெல்லாம் அவனிடம் எதெதைப் பற்றியெல்லாமோ சொல்லி அதுநாள் வரை உறங்கிக்கொண்டிருந்த அவனுடைய உணர்ச்சி நரம்புகளைத் தூண்டிவிட்டிருந்தனர். கல்யாணத்துக்குப் பின் காதல் என தன் மனைவியுடன் எவ்வாறெல்லாம் அன்பு பின்னிய உதாரண வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென கனவுலகில் அவன் பல நாட்கள் மிதந்திருக்கிறான். அவனுடைய எதிர்பார்ப்புகளும், எண்ணங்களும், கனவுகளும் சப் எனப் போய் அத்தனையுமே உண்மையான கனவுகளாகக் கரைந்து மறைந்துவிடுமோவெனப் பயந்தான்.

தான் இன்னும் ஒரு காட்டு யானை என அவனை எண்ணவைக்கக்கூடியவாறு மூமினா நடந்துகொண்டாள். மற்றவர்களின், குறிப்பாக முதன்முதலில் சந்தித்த தனது கணவனின், மனம் வெதும்பாமல் எவ்வாறு கதைக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படை நாகரிகம் கூட அவளுக்குத் தெரிந்திராமல் இருந்தது.

‘இவளை ஒரு வீட்டு யானையாகப் பழக்க நிறைய நாட்கள் போகலாம். அதுக்கு பொறுமை தேவைப்படும். அந்தப் பொறுமையை அல்லா எனக்குத் தரோணும்’ மனதில் பிரார்த்தித்தவாறு மூமினாவைப் பார்த்துச் சிரிக்க முயன்றான்.

சில நாட்கள் நகர்ந்தன. மாமியார் வீட்டுக்கு செப்பு சகிதமாகச் சென்றிருந்த மூமினா வீடு திரும்பியிருந்தாள். திருமணத்தன்றிரவு நடைபெற்ற அந்த வேண்டத்தகாத சம்பவத்தினால் இரு தரப்புப் பெண்கள் மத்தியிலும் ஏற்பட்டிருந்த கசப்புணர்வு புதுப்பள்ளி லெவ்வை போன்ற சமாதானத் தரகர்களால் ஒருவாறு சமாளிக்கப்பட்டிருந்தது. பெண்களுக்கான சபை நிகழ்வின்போது, இரு தரப்புப் பெண்களும் முடிந்த வரை அமைதி காத்தனர்.

அன்றிரவு கட்டிலில் சலீமும் மூமினாவும் இருந்துகொண்டிருக்கும்போது அதுவரை அவளது மனதில் உருவாகிக்கொண்டிருந்த பூகம்பம் அதனது அசிங்கமான குழம்பை வெளியே கக்கியது.

“யா! உங்கட வீட்டிலே இருக்கிறதுக்குக் கூட ஒரு நல்ல கதிரை இல்லையா?” மூமினா கேட்டாள்.

மகிழ்ச்சியாக இரு மனங்களும் கலந்து சங்கமிக்க வேண்டிய அவ்வேளையில் அவள் அவ்வாறு கேட்டது அவனுக்கு அடி மனதில் சரேலென வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

“ஏன் கேக்கிறீங்க?”

“இனி நான் அங்க வரவேமாட்டன். நீங்களும் கூப்பிடக்கூடாது.”

“ஏன்?”

“வந்தா இருக்க ஒரு ஒழுங்கான கதிரை இல்ல. படுக்க ஒழுங்கான ஒரு கட்டில் இல்ல. பார்த்த இடமெல்லாம் ஊத்த உடுப்பும், நாத்தத் துணிகளும். அதென்ன எப்ப பார்த்தாலும் உங்கட மருமகன் நசார் உங்களையே சுத்திச்சுத்தி நின்றுகொண்டிருக்கிறான்? எனக்கு அவனைப் பார்த்தாலே சத்தி வாரமாதிரி இருந்துச்சி. அவனுக்குப் போட ஒரு நல்ல உடுப்பு இல்லையா? உங்க மச்சான் பொட்டணி யாவாரம்தானே செய்யிறாரு? மகனுக்கு ஒரு உடுப்பும் எடுத்துக் கொடுக்கிறதில்லையா?” வாய் மூடாமல் பொரிந்து தள்ளினாள்.

மூமினா தான் ஒரு பணக்காரி என்ற ஆணவம் காரணமாக இவ்வாறெல்லாம் அவனுடைய குடும்பத்தைப் பற்றிய எண்ணங்களை மனதில் கொண்டுள்ளாள் என்பதை சலீம் புரிந்துகொள்ள நேரம் எடுக்கவில்லை. அவளது சிந்தனைகளை வேறு திசையில் திருப்பி நிலைமையைச் சமாளிக்கலாமென நினைத்தான்.

“மூமினா...” அன்பாக அழைத்தான்.

“ம்...”

“மேசன் எத்தனையோ பேருக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கிறான். அவன் வசிக்கிற இடத்தைப் போய்ப் பாருங்க. குடிசையிலேதான் வசிப்பான். தட்டான் எத்தனையோ விதமான நகைகளைச் செய்து மத்தவங்களுக்காகக் கொடுப்பான். அவன்ட பொஞ்சாதி, புள்ளைகள்ர உடம்பிலே சொட்டு நகையும் கிடக்காது. ஓடாவிட வீட்டிலே தளபாடம் கிடக்காது. இதே போலத்தான் பொட்டணி வியாபாரி வீட்டிலே உள்ளவங்களுக்கும் போட உடுப்பு இருக்காது. இதையெல்லாம் பெரிசா எடுத்துக்காதீங்க” கூறியவாறு அவளுடைய அடர்ந்த தலைமுடிகளைக் கோதிவிடுவதற்காக விரல்களை வைத்தான்.

“கையை எடுங்க” என்றாள் மூமினா வெடுக்கென.

“எனக்கு நீங்க சொல்ற எல்லாம் தெரியும். என்றாலும் பணக்கார வீட்டிலே சம்பந்தம் பண்போது, சம்பந்தம் பண்பவங்களும் அதுக்கு ஏத்த மாதிரி இருக்கோணும். நான் அதைத்தான் சொல்றேன்.”

“நீங்க எதையாவது சொல்லுங்க. அது சரீய். இந்த நேரத்திலே இதையெல்லாம்தான் கதைக்கோணுமா? வேற எதையாவது கதைப்பம்” மனதில் பொங்கிய எரிச்சலை அடக்கியவாறு சலீம் கூறினான்.

ஒரு மாதத்துக்கு மேல் ஓடி மறைந்தது. சலீம் அவனது மாமனார் சுல்தானுடன் காரில் ஒன்றாக கடையிலிருந்தும் வீடு திரும்பியிருந்தான். கோடை காலமாதலால் அவனுடைய உடல் முழுவதும் கசகசவென வெயர்த்திருந்தது. கிணற்றடிக்குச் சென்று குளித்து விட்டு வந்தான். மூமினா கொண்டு வந்து கொடுத்த தேநீரைப் பருகினான்.

“மூமினா. நான் போய் ஒருக்கா உம்மாவைப் பார்த்துட்டு வந்திற்றேன்” என்றான்.

“நேத்தும் போனீங்கதானே?”

“போனேன். ஏன் கேக்கிறீங்க?”

“சும்மா கேட்டேன்”

ஏதோ ஒரு காரணத்தை மனதில் வைத்துத்தான் அவளை அப்படிக் கேட்கத் தூண்டியது என அவளது முகபாவம் காட்டியது.

“சும்மா கேக்க மாட்டீங்களே. ஏதோ காரணம் இருக்கும். சொல்லுங்க.”

“நீங்க கோபிப்பீங்க?”

“நான் ஒன்னும் கோபிக்கமாட்டேன். சொல்லுங்க.”

சில வினாடிகள் மௌனமாக நின்றாள்.

“ஒவ்வொரு நாளும் எதுக்காகப் போகோணும்? நேத்துப் போனீங்க. முந்தாநாள் போனீங்க. அங்க போய் என்ன கதைக்கிறீங்க? எனக்குத் தெரியும் நீங்க எல்லாரும் கூடி என்ன கதைக்கிறீங்கன்டு.”

“சொல்லுங்க. என்னத்தைக் கதைக்கோம்?”

“என்னைப் பத்திக் கதைப்பீங்க. இஞ்ச எங்கட வீட்டிலே நடக்கிற எல்லாத்தையும் பத்தி எல்லாரும் கூடியிருந்து கழுவுவீங்க. நான் சொலுந்து சரிதானே?”

மூமினா கூறியது அவனுக்கு மனதினுள் சிரிப்பை ஏற்படுத்தியது. அவ்வாறு அவள் கூறுவாள் என அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

“உங்களைப் பத்திக் கதைக்கிறதுக்கு அவங்களுக்கெல்லாம் வேற வேலையில்லையாக்கும். நான் போறது என் உம்மாவைப் பார்த்து சுகம் விசாரிச்சுட்டு வாரதுக்கு.”

“உம் மாவுக்கு சுகமில்லையென்றா சொல்லியனுப்புறாங்கதானே. அதுவும் நாய்க்குட்டியாட்டம் துள்ளித் திரியிற அந்த நஸார் இருக்கிறான்தானே. அவனிட்ட சொன்னா இஞ்ச வந்து சொல்வான். அங்க ஒவ்வொரு நாளும் போற வேலையை இனி வைச்சிக்கொள்ளாதீங்க.”

சலீம் அவளை எரிச்சலுடன் பார்த்தான். தன்னை அவளின் கைக்குள் வைத்துக்கொள்ள அவள் எடுக்கும் முதல் நடவடிக்கை இது என்பது அவனுக்கு இலேசாகப் புரிந்தது.

“வீட்டிலே சும்மாதானே இருக்கிறன். போயிட்டு வந்தா என்ன கெட்டுடும்?”

“ஒன்றும் கெட்டுடாது. நீங்க அங்க போக, அவங்க உங்களிட்ட அவங்கட கஷ்டங்களைச் சொல்ல, அந்தக் கஷ்டங்களுக்காக நீங்க அவங்களுக்கு உதவப் போக.... என்னத்துக்கு உங்களுக்கு இந்தச் சிரமமெல்லாம்? கல்யாணம் முடிச்சோமா, வீட்ட இருந்தோமா என்றிராம எதுக்காக அங்க போய் கஷ்டப்படப் போறீங்க?”

அவளது ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் அவனது இதயத்தைத் தாக்கின. அவளை அவன் திருமணம் செய்யவேண்டுமென நியாயப்படுத்துவதற்காக மர்ழியா விவாதிட்ட ஒவ்வொரு சொற்களும் சங்கிலித் தொடராக மனதினுள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. வாழ்க்கையின் மேடு பள்ளங்களைச் சந்தித்த அனுபவசாலியான அவனுடைய தாய் கூறியவைகளும் அடிக்கடி மனதில் எழுந்து அடங்கின.

‘ஏமாந்துட்டேன். இவர்களின் செல்வம் என் கண்களைக்

குருடாக்கிப் போட்டுது. இவளின் வக்ரமான மனதின் ஆழத்தை எனக்கு அப்போது தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது. என் தாயை, சகோதரியை தொடர்ச்சியாக என்னால் பராமரிக்க முடியுமா என்பது கூட இப்போதைக்குக் கேள்விக்குறிதான்' சலீம் நினைத்தான்.

“உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. என் உம்மாவுக்கு ஒரே ஆண் பிள்ளை நான் மட்டும் தான். உங்களைக் கல்யாணம் செய்வதற்கு முந்திய கடைசி நிமிசம் வரை, அவ என்னைக் கைக்குள்ளேயே வைச்சு வளர்த்தா. நானென்டா அவவுக்கு உயிர். என் ராத்தா, தங்கச்சிக்கு நான் மட்டும் தான் ஒரே சகோதரன். அவங்களைப் பார்க்காமலோ, அவங்களால் என்னைப் பார்க்காமலோ இருக்க முடியாது. விளங்குதுதானே?”

மூமினா சில வினாடிகள் அமைதி காத்தாள். எவ்வாறெல்லாம் சொன்னால் அவன் தனக்குக் கட்டுப்படுவான் என்பதையிட்டு தீவிரமாகச் சிந்தித்தாள்.

“யா! யாரைப் பாக்கப் போகோணுமெண்டு சொன்னாலும் சொல்லுங்க. அந்த வாயாடி உங்க ராத்தாட கதையை மட்டும் என் காது கேக்க இந்த வீட்டிலே வைச்சு கதைக்காதீங்க. அவவ நினைச்சா எனக்கு ரத்தம் கொதிக்குது” கூறியவாறே பற்களை நறநறத்தாள்.

சலீம் அவனுள் ஏற்பட்ட கோபத் தீயை அணைக்க முயன்றான். அவளுடன் வாதிட்டு தன் கட்சியை நிலைநாட்ட முயற்சித்தால், அவன் விரும்புவது போல் அவளைத் திருத்தி எடுக்க முடியாது போகலாமென நினைத்தான். இப்போதைக்கு சார்ந்து போவதுதான் சாலச் சிறந்தது என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

“சரிசரி. நான் இப்போ போகல்ல. போதுமா?”

“போதுமே. இப்ப மட்டுமில்ல, இனி எப்பவும் அடிக்கடி போகாதீங்க. அங்க போறதாலே உங்களுக்கு தேவையில்லாத தலைவலி ஏற்படுமென்றுதான் இவ்வளவும் சொன்னாக்கும். இருங்க. உம்மா வட்டிலப்பம் அவிச்சு வைச்சிருக்கிறா. எடுத்துட்டு வாறன். ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுவம்.”

மூமினாவுடன் சார்ந்து போவதுதான் நல்லது என அவன் எடுத்த முடிவு, பின்னாட்களில் அவனை அவளுடைய அடிமையைப் போன்று செயற்பட வைப்பதற்கும் உதவலாம் என்பது அப்போது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

இருவரும் மகிழ்ச்சியாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

பொட்டணி கனிபா நாட்டுக்குப் போயிருந்தான்.

அதிகாலையில் எழுந்து புதுப்பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று சுப்ஹு தொழுது, வீட்டுக்கு வந்து மழியா தயாரித்துவைத்திருக்கும் தேநீரைப் பருகி, முதல் நாள் இரவு படுக்கைக்குச் செல்வதற்கு முன் ஒழுங்காக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பொட்டணிக்கட்டை சைக்கிளின் அகன்ற கரியரில் வைத்து துணிக் கயிற்றினால் இறுகக் கட்டி அதனுள் அளவைத் தடியையும் சொருகிக் கொண்டு புறப்படுவான்.

பொட்டணிக்கட்டுக்குள் சிறு குழந்தைகளின் சட்டைகள் தொடக்கம், பல வர்ண பருத்தி மற்றும் டெற்றோன் துணிகள், ஆண்களுக்கான வேஷ்டி சட்டைகள், வயதான பெண்களுக்கான வொயில் சாரிகள் என ஏகப்பட்ட வகையறாக்கள் இருக்கும். அவன் வசிக்கும் சோனக தெருவிலிருந்து தினம் தினம் ஒவ்வொன்றாக சுமார் பதினைந்து இருபது மைல் சுற்று வட்டத்திலுள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று, சிறு சிறு தெருக்கள் ஊடாக சைக்கிளில் சுற்றி, உடு துணிகளைக் கூறி விற்பான்.

பொதுவாக யார்யாரெல்லாம் துணி வாங்குவார்கள் என்பது அவனுக்கு அத்துபடி. அத்தகையவர்களின் வீட்டுப் படலைக்கு முன்னால் நின்று கூவுவான். சைக்கிள் பெல்லை அடிப்பான். வீட்டுப் பெண்களைக் கண்டால் “என்ன, துணிமணி ஒண்டும் எடுக்கேலயா?” என உரிமையுடன் கேட்பான். பெரிய கடையில் கொழும்பிலிருந்து புதிய டிசைன்களைக் கொண்டுவந்து விற்தால், அத்தகையவற்றை யாரெல்லாம் வாங்குவார்களென்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்ததால், நேரடியாக அவர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று “தங்கச்சி, புது டிசைனெல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கிறன். பாக்கிரீங்களா?” என்பான்.

பொட்டணி கனிபாவை கிராமத்தவர்கள் விரும்புவதற்கு பொதுவான ஒரு காரணமும் இருந்தது. அவன் யாரையும் ஏமாற்றமாட்டான் என்பதில் நிறைய பேர் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். துணிகளை அளக்கும்போது அங்குலமேனும் குறைக்கமாட்டான். “கனிபா. இந்தத் துணி கழுவினா சாயம் போகுமா?” என யாராவது கேட்டால் சாயம் வெளுக்கக்கூடியதாயின் உண்மையையே கூறுவான். சில சந்தர்ப்பங்களில் துணிகளைக் கடனுக்குக் கொடுத்தால், பொறுமையாகக் காத்திருந்து பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்வான்.

கனிபா மூலமாக கிராமத்தவர்கள் துணிமணி வாங்குவதை விடவும், வேறு சில தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தும் கொள்வார்கள். அவன் நாளாந்தம் பொட்டணி வியாபாரத்தை முடித்துக்கொண்டு

சோனக தெருவுக்குத் திரும்புவதால், பெரிய கடையில் மருந்து போன்ற அவசிய அல்லது அவசரமாகத் தேவைப்படும் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு வருமாறு காசு கொடுத்து அனுப்புவார். அணிந்துகொண்டிருக்கும் நகைகளில் சிறிய உடைசல்கள் ஏற்பட்டால் அவைகளை நகைத் தொழிலாளர்களிடம் கொடுத்து ஒட்டி எடுத்துக்கொண்டு வந்து தருமாறு ஒப்படைப்பர். திருமண வைபவங்களின்போது அணியவேண்டிய புதிய ஆடைகளை இவன் மூலமாகப் பெறுவர். கூறைச்சாரி, வேஷ்டி, சட்டை போன்றவைகளை நகரத்துக்குச் செல்லமுடியாத பலர் கனிபாவிடம் சொல்லி வாங்குவர்.

கனிபா அன்றும் வழமைப் பிரகாரம் பொட்டணி கட்டிய சைக்கிளைத் தள்ளினான். கேட்டருகில் வந்து நின்ற மர்ழியாவிடம் கை காட்டி விடை பெற்றான். சைக்கிளில் நேரடியாகவே பெரியதம்பி ஆசாரியின் வீட்டுக்குச் சென்றான். அவர் முற்றத்தில் நின்றார்.

“அண்ணே, வேலை முடிஞ்சா?” கேட்டான்.

முதல் நாள் பிற்பகல் சிறிதாக உடைந்தும், நெளிந்தும் இருந்த இரண்டு தங்க வளையல்களை ஒட்டுவதற்காக பெரியதம்பியிடம் கொடுத்திருந்தான். வீட்டில் பட்டறை அமைத்து, சில இளம் தொழிலாளர்களை வைத்து நகை செய்பவர் அவர்.

“முடிஞ்சிட்டு. நிலலும். கொண்டாறன்.”

ஆசாரி கொடுத்த வளையல்களைப் பெற்று கண்ணோடினான்.

“எவ்வளவண்ணே?”

பெரியதம்பி கூலியைச் சொன்னார்.

“என்னண்ணே கனக்கயா கேக்கிறீங்க? ஏழை ஆக்கள்ட சாமாண்ணே. ஞாயமா கேளுங்க.”

“விடமாட்டீரே. உன்ட சாமான் இல்லதானே. நான் கேக்கிறதை எனக்குத் தந்திட்டு அவங்கள்ட வாங்கிக்கொள்ளுமன்.”

“சரிண்ணே. எதுக்கும் கூலி அல்லாவுக்கு ஏக்கணுமே. இது எப்படி உடைஞ்சதெண்டு நீங்க அறிஞ்சா கூலியே கேக்கமாட்டீங்க.”

“எப்படி உடைஞ்சது?”

“இவட மாப்பிள்ளைக்காரன் தண்ணி போடுற ஆசாமி. ஒரு நாள் ராத்திரி செம வெறியில வந்து பொஞ்சாதியோட சண்டை பிடிச்சிருக்கான். அவளும் விடேல்ல. பதிலுக்கு எதுத்துக் கதைச்சிருக்கிறாள். அவன் அவளுக்கு அறைஞ்ச அறையிலே அப்படியே போய் சுவரிலே விழுந்திருக்கிறாள். அதுதான் காப்பு ரெண்டும் உடைஞ்சி, வளைஞ்சும் போச்சி. பாவம்! புள்ளைகுட்டிக்காரங்கண்ணே.”

“இந்தக் குடிதான் குடும்பங்களையெல்லாம் கெடுக்குது.

சரிசரி. குறைச்சுத் தா.”

பெரியதம்பி சிறியதொரு தொகையைச் சொன்னார்.

“அண்ணே. இவ்வளவு பெற்றுக்கொண்டேன்னு ஒரு சின்ன கடதாசித் துண்டிலே கையொப்பம் போட்டுத் தந்திடுங்கண்ணே. காட்டிக் காசு வாங்கோணும்.”

“எதுக்குக் காணும் துண்டு? இவ்வளவுதான் கொடுத்ததா ஏதாவது ஒரு தொகையைச் சொல்லி வாங்கிறதுதானே.” கனிபாவின் நாடியை அறிவதற்காக பெரியதம்பி இடக்காகக் கேட்டார்.

“அப்படிச் செய்றது அல்லாக்கு ஏற்காதண்ணே. அவன் பாத்துட்டு இருக்கிறான். அவங்கட ஊரிலே யாவாரம் செஞ்சி பிழைக்கிற நான் அவங்கட்ட பொய் சொல்லி காசைப் பறிக்கக்கூடாது.”

பெரியதம்பி துண்டெழுதிக் கொடுத்தார்.

கனிபா அங்கிருந்து புறப்பட்டு அன்று அவன் செல்லவேண்டிய ஊரை நோக்கி சைக்கிளை மிதித்தான். காற்று எதிர் நோக்கி வீசியதால் சைக்கிளின் வேகம் தடைப்பட்டது. சில இடங்களில் ஆசனத்திலிருந்தும் எழுந்து நின்று பெடல்களை மிதிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. காலை வெய்யில் நேரம் செல்லச்செல்ல அவனுடலைச் சுட்டெரிக்கத் தொடங்கியது. அவன் தொடர்ந்து சைக்கிளைச் செலுத்தினான்.

ஊரின் எல்லையை அடைந்தான். சற்றுத் தூர மா மரமொன்றின் கீழ் அமைக்கப்பட்டிருந்த கொட்டில் கடையொன்றுக்குச் சென்று சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு வெளியே போடப்பட்டிருந்த பெஞ்சில் உட்கார்ந்தான். தோளில் கிடந்த துவாய்த் துண்டால் முகத்திலும், கழுத்திலும் வடிந்த வெயர்வைத் துளிகளைத் துடைத்தான். எதிரே கிடந்த பெஞ்சில் ஐம்பதைத் தாண்டிய இரண்டு பழசுகள் உட்கார்ந்து சுருட்டுப் புகைத்தனர். அவர்களை இவனுக்கு ஏற்கனவேயே தெரிந்திருந்தது.

“ஏனண்ணே, இப்படிப் போட்டு வெயில் கொளுத்துது? கடைசி காலம் நெருங்குது போல” என்றான் கனிபா.

“ஓஓ. நாட்டிலே நடக்கிற கூத்துகளைப் பார்த்தா இருக்கிறதை விட போய்த் தொலைஞ்சிருறது நல்லதா தெரியுது. இல்லயாண்ணே?” என்றான் வாயில் கௌவிக்கொண்டிருந்த சுருட்டை எடுத்து விரலிடுக்கினுள் வைத்தவாறு தோளில் துண்டு போட்டிருந்தவன் மற்றவனைப் பார்த்து.

“கனிபா, நீ வாற வழியிலே ஏதும் பிரச்சினையா?”

“அப்படியொன்றும் இல்ல. ஏதும் நடந்ததாமா?”

“பொலிஸ்காரனுகள் நாலைஞ்சு பெடியனைப் பிடிச்சு அடிச்சாங்களெண்டு இந்த வழியாலே போறப்போ ஒருவன் சொல்லிட்டுப் போறான். அதான் கேட்டேன்.”

பின்னாட்களில் பாரிய உள்நாட்டு யுத்தத்துக்கு வழியமைத்த பிரச்சினையின் ஆரம்பக் கட்டங்கள் இருந்திருந்துவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போதுதான் முளை விட்டுக்கொண்டிருந்தன.

“எனக்குத் தெரியாதண்ணே. நான் வந்த வழியிலே அப்படியொன்றும் நடந்ததா கேள்விப்படேல்ல. ஒரு பனிஸ் தாண்ணே. அப்படியே நல்லதொரு இஞ்சித் தேத்தண்ணியும் ஊத்து” கடைக்காரனைப் பார்த்து கனிபா கூறினான். சில்லறைச் சாமான்களும், சிற்றுண்டி வகையறாக்களும், தேநீர் போன்ற குடிபானமும் விற்கும் சில்லறைக் கடையா, தேநீர்ச்சாலையா என இனஞ்சொல்லமுடியாத இரண்டும் கெட்டான் கொட்டில் கடை அது.

பனிசைத் தின்று, தேநீரைக் குடித்துவிட்டுக் கிளம்பினான். கிறவல் தெருக்களினூடாக சைக்கிளை மிதித்தான். துணிமணி விற்பதற்காக அவன் வழக்கமாகப் பாவிக்கும் சொற்களை அடிக்கடி சொல்லிக் கூவினான். படலையைத் திறந்தவாறு நின்ற ஒரு பெண் இவனை அழைத்தாள்.

“என்ன புதுசா வைச்சிருக்கிறே.”

“உள்ளுக்கு வந்து பொட்டணியை அவிழ்த்து விரிச்சுக் காட்டுறேனே. உங்க மனசுக்குப் புடிச்சதை எடுங்க.”

“அப்ப உள்ளுக்கு வா காக்கா. அம்மாவையும் கூப்பிடுறன்.”

கனிபா சைக்கிளை படலைக்குள்ளால் தள்ளியவாறு முற்றத்துக்குச் சென்று பொட்டணியை அவிழ்த்துப் பிரித்தான். அவர்கள் தாயும் மகளுமாக சில துணிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இன்னும் சில தினங்களில் அவளுடைய மகளுக்குத் திருமணம் நடைபெறவுள்ளதாக தாய் கூறினாள்.

“அட, தெரியாமப் போயிட்டே. நேர காலத்தோட தெரிஞ்சிருந்தா நல்ல நல்ல டிசைன்ல கல்யாணத்துக்குத் தேவையான எல்லாத் துணிமணிகளையும் நானே தந்திருப்பேனே. இல்லாட்டி என்னோட பெரிய கடைக்கு வந்திருந்தா, டிஸ்கவுண்டோட மலிவு விலைக்கு வாங்கித் தந்திருப்பேனே. கல்யாணத்துக்காவது என்னைச் சொல்லுவீங்களா?” உரிமையுடன் அவர்களிடம் கேட்டான்.

“உன்னைச் சொல்லாமயா?” என்றாள் தாய்.

வெளியே சென்றிருந்த மணமகளாகப் போகிறவளின் தகப்பன் அரக்கப் பரக்க நடந்து வந்தான்.

“என்ன? டவுனுக்குப் போறதெண்டு போனீங்க. போன கையோட

திரும்பி வாறீங்க? எதையாச்சும் மறந்து வைச்சிட்டுப் போயிட்டிங்களா?”

“இல்ல வள்ளி. யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போற பஸ் போயிட்டு. மத்த பஸ் வருமெண்டு நின்றுநின்று பார்த்தன். அது பழுதாயிட்டாம். இப்ப என்ன செய்றதென்டே தெரியேல்ல. மத்தியானத்துக்கு முன்னாலே வந்து காசைத் தந்து நகையை எடுக்கிறேண்டு ஆசாரிட்டே சொல்லிட்டும் வந்துட்டேன். வெங்காயத் தோட்டத்திலே ஏதோ பிரச்சினையாம். உடனே வரச் சொல்லி ஒருவன் என்னைக் கண்டு அவசரமா செய்தி சொல்லிட்டுப் போறான். காலையிலேயே யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்க் காசைக் கொடுத்து அந்த வேலையை முடிச்சுட்டு வரலாமெண்டு பார்த்தா, முடியக்கூடிய மாதிரி இல்ல. இப்ப என்ன செய்றது?”

“காசைக் கனிபாட்ட கொடுத்து அனுப்புங்களேன்.”

“கனிபா பின்னேரம்தான் போகும். மத்தியானத்துக்கு முன்னாலே அவங்கட கைக்கு காசு கிடைக்குமெண்டு சொல்லிட்டு வந்துட்டன்.”

அவர்களின் உரையாடலை கனிபா செவிமடுத்தவாறு நின்றான்.

“ஏனண்ணே, என்ன பிரச்சினை?”

வீட்டுக்காரன் தான் அவசரமாக எதிர்போக்கும் பிரச்சினையைச் சொன்னான்.

“மத்தியானத்துக்கு முன்னாலே காசைக் கொடுத்து நகையை எடுக்கோணும். அவசரமா வெங்காயத் தோட்டத்துக்கும் போக வேண்டிக் கிடக்கு. அதான் யோசிக்கிறேன்.”

சில வினாடிகள் வீட்டுக்காரன் சிந்தித்தவாறு நின்றான்.

“உமக்குச் செலவைத் தாறன். ஒருக்கா இப்ப போய் காசைக் கொடுத்துட்டு நகைகளை வாங்கி வந்து தர ஏலுமே?” கேட்டவாறே கனிபாவைப் பார்த்தான்.

“பொட்டணியோட இப்பதான் ஊருக்குள்ளே வந்திருக்கிறேன். இன்னுமொருத்தருட பழைய காப்பை ஒட்டிக்கொண்டும் வந்திருக்கிறன். அதையும் கொடுக்கோணும்.”

“அதான் செலவைத் தாரனென்றேனே. நீர் யோசியாத. எதிர்பார்க்கிறதை விட அதிகமா தருவேன்.”

“கனிபா காக்கா யாழ்ப்பாணம் போறதென்டா, எனக்கு நான் சொல்ற நிறத்திலே இன்னும் ரெண்டு சேலையும், வேறு கொஞ்சம் துணிகளும் வாங்கிட்டு வரட்டும்” என்றாள் திருமணமாகவுள்ளவள்.

கனிபா ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பொட்டணியைக் கட்டி அவர்களது வீட்டில் வைத்துவிட்டு, சைக்கிளில் சென்று ஒட்டிக்கொண்டு வந்திருந்த பழைய நகைகளைக் கையளித்து கூலியை வாங்கிக்கொண்டு, அப்படியே சைக்கிளிலேயே யாழ்ப்பாண

டவுனுக்குச் சென்று அவர்கள் கூறியவைகளை நிறைவேற்றி வரலாமென நினைத்தான்.

“காசையும் அட்றசையும் தாங்க. துணிமணி என்னென்ன வாங்கோணுமென்று சொல்லுங்க. அதுக்கான காசையும் தாங்க. சைக்கிள்ல போயிட்டு வாறன்.”

“இந்த வெயிலுக்குள்ளே சைக்கிள்ள போறியோ? பஸ்ல போ” என்றான் வீட்டுக்காரன்.

“இல்ல. சைக்கிள்ல போனாத்தான் அங்க இங்க ஓடி விசயங்கள டக்பக்கெண்டு முடிச்சிட்டுத் திரும்பலாம்.”

காசைப் பெற்றுக்கொண்டு, பழைய நகைக்குரியவளின் வீட்டுக்குச் சென்று கையிலிருந்த நகைகளைக் கையளித்து கூலியை வாங்கிக்கொண்டு அவன் வேகவேகமாக சைக்கிளில் பெரிய கடை நோக்கி சென்றுகொண்டிருக்கும்போதுதான், ஒதுக்குப்புறமான இடமொன்றில் மர நிழலின் கீழ் அந்த இருவரையும் சந்தித்தான்.

15

மாணிக்கத்தை பல தடவைகள் கனிபா அவனுடைய ஊரில் சந்தித்திருக்கிறான். அவன் வெங்காயத் தோட்டமொன்றில் கூலித் தொழில் செய்பவன். மெலிந்து எலும்பு தள்ளியவன். சவரம் செய்யாததால் முகம் நிறைய துருத்திய முட்கள் கொண்டவன். பரட்டைத் தலை.

அவனுக்குப் பக்கத்தில் நிறைமாத கர்ப்பினியாக அவனுடைய மனைவி நின்றுகொண்டிருந்தாள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் குழந்தையொன்றைப் பிரசவிக்கக்கூடிய நிலையில் அவள் இருந்தாள். மரத்தில் சைக்கிள் ஒன்று சாத்தப்பட்டிருந்தது.

மாணிக்கத்தைக் கண்டதும் கனிபா சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

“மாணிக்கம், என்ன இந்த இடத்திலே நிக்கிறே?” காலொன்றை நிலத்தில் குத்தி சைக்கிள் ஆசனத்திலிருந்தவாறே கேட்டான்.

பாதையில் வேறு ஆட்களின் அரவமே இல்லாமலிருந்தது. வெய்யில் தகித்தது. மிகத் தூரத்தில் நாயொன்று வேகமாக ஓடியது.

“இவளைப் பிள்ளைப் பேற்றுக்காக ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறன். சைக்கிள் டயர் வெடிச்சிட்டு. என்ன செய்றதெண்டு தெரியாம யோசிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறன்.”

“கன நேரம் நிக்கிறியா?”

“இப்ப ஒரு பத்து நிமிசமாத்தான். நீ எங்கே போறே?”

“ஒரு அவசர அலுவலர் டவுனுக்கு போயிட்டு இருக்கிறன்.”

“அப்ப நீ போ.”

அவர்கள் இருவரையும் அந்த இடத்தில் தனியே விட்டுவிட்டுப் போக அவனுக்கு என்னவோ போன்று இருந்தது.

“நீ எப்படி இவ்வ ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போவே? வாகனம் ஒன்றும் வரேல்லையா?”

“ஒன்றையும் காணல்லயே. அப்படி வந்தாலும் சைக்கிளை இந்த இடத்திலே போட்டுட்டுப் போகவும் ஏலாது. இவ்வை மட்டும் தனியா அனுப்பவும் ஏலாது. என்ன செய்யிறதென்று தெரியல்ல.”

கனிபா சில வினாடிகள் சிந்தித்தான்.

“உம் பொஞ்சாதி இருக்கிற நிலமையைப் பார்த்தா இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே பிள்ளையைப் பெத்துடுவா போலத் தெரியுது. அதனாலே நான் சைக்கிள் கரியாரிலே வைச்ச இவ்வைக் கொண்டு போய் ஆஸ்பத்திரியிலே சேர்த்துடுறேன். நீ சைக்கிளை ஒரு வழி பண்ணிட்டு வந்து சேரு.”

கனிபா சூறியதும் மாணிக்கம் சந்தோசமுற்றான். அதுவரை அவன் செய்துகொண்டிருந்த பிரார்த்தனைக்கு கடவுள் கனிபா வடிவத்தில் உதவி செய்ய முன் வந்துள்ளார் என நினைத்தான்.

“அப்படியே செய் கனிபா.”

மாணிக்கத்தின் மனைவியை கரியாரில் இருக்க வைத்து கனிபா சைக்கிளைச் செலுத்தினான். யாழ்ப்பாண பெரியாஸ்பத்திரியில் அவளைச் சேர்த்தான். மாணிக்கம் வரும் வரை அவனால் அங்கு நிற்குகொண்டிருக்க முடியவில்லை. மதியத்துக்கு முன்னால் பணத்தைக் கையளித்து நகைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, நான்கைந்து பிடவைக் கடைகளில் ஏறி இறங்கி தேவையான துணிகளைத் தெரிவுசெய்து வாங்கிக்கொண்டு அவசரவசரமாக அவன் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

நாட்கள் உருண்டோடின. மூமினா கருவுற்றிருந்தாள். சலீமின் தாய் வீட்டுக்கு அவள் போய் வந்து பல மாதங்களாகிவிட்டன. அவனைக் கூட அங்கு போகாமல் அவள் ஆக்கி இருந்தாள். இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற சம்பவமொன்று அவனுடைய தாயையும், சகோதரிகளையும் பராமரிப்பதற்காக பரகசியமாக உதவி செய்வதிலிருந்தும் அவனைத் தடைசெய்யக்கூடியவாறானதாக அமைந்தது.

சலீம் கடையிலிருந்தும் வந்து, கிணற்றடிக்குச் சென்று முகம் கழுவி, அன்றைய தினச்சுடர் பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்திகளை மேய்வதற்காக அதைக் கையிலெடுத்தான். மூமினா சமீபமாக வந்து நின்றாள்.

“யா! எங்கயாச்சும் போப்பிறீங்களா?” கேட்டாள்.

“தேத்தண்ணியைக் குடிச்சுட்டுப் போகத்தான்.”

“எங்க போப்பிறீங்க?”

“என் மருமகன் நஸாருக்குக் காய்ச்சல் அடிக்குதாம். போய்ப் பாத்துட்டு வரப்போறன்.”

“இருங்க. தேத்தண்ணி கொண்டுவாரன்.”

சில நிமிடங்களின் பின்னர், ஹங்கரில் கொழுவிக் கிடந்த அன்று பகலெல்லாம் அவன் அணிந்திருந்த ஷேர்ட்டை எடுத்து மீண்டும் அணிந்தான். அதனுள் சில ரூபா நோட்டுக்களை வைத்திருந்தான். அவனுடைய கணக்கில் பற்று எழுதிவிட்டு கடை மூடுவதற்கு முன்னால் பெற்ற பணம் அது.

மூமினாவிடம் சொல்லிவிட்டு முற்றத்தில் கிடந்த செருப்புகளைக் கால்களில் கொழுவும்போது அகஸ்மாத்தாக ஷேர்ட் பாக்கட்டைக் கையால் தடவிப் பார்த்தான். பாக்கட் காலியாக இருப்பதை உணர்ந்தான்.

‘பாக்கட்டினுள் வைத்திருந்த பண நோட்டுகளுக்கு என்ன நேர்ந்தது? எங்கேயாவது விழுந்திருக்குமோ? பணத்தைக் கணக்குப்பிள்ளையிடமிருந்து பெற்று பாக்கட்டினுள் வைத்தது நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அங்கிருந்து மாமனாருடன் சொமசெட் காரில் ஏறி வீட்டுக்கு வரும்வரை ஒரு இடத்திலும் குனியக்கூட இல்லையே. யாரும் எடுத்திருப்பாங்களோ?’ சிந்திக்கும்போது அவனுக்கு மூமினா தொடர்பாக சந்தேகம் எழுந்தது.

“மூமினா. இஞ்ச வாங்க.”

அவள் கதவு நிலையருகில் வந்து நின்றாள்.

“என்ட ஷேர்ட் பக்கெட்டிலிருந்து காசு எடுத்தீயங்களா?”

அவள் அமைதியாக நின்று அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

“என்ன சிரிக்கிறீங்க? எடுத்தீயங்களா?”

அவள் தலையசைத்தாள்.

“ஏன் எனக்கிட்ட கேக்காம எடுத்தீயங்க?” சலீமுக்கு சரேலென கோபம் எழுந்தது.

“பாரேன் மூக்குக்கு மேலே கோபத்தை. ஏன், எடுத்தா என்ன? என்ட மாப்பிள்ளை சேர்ட் பக்கட்டுக்குள்ளே கை போட்டு காசு

எடுக்க எனக்கு உரிமை இல்லையா?" கூறியவாறு கண் சிமிட்டினாள்.

"உரிமை இருக்கு. எதுக்கும் என்னட்ட கேட்டுட்டு எடுத்திருக்கோணும். அந்தக் காசை நான் ஒரு தேவைக்காக வைத்திருந்தேன்."

"என்ன தேவை?"

"அது உங்களுக்குத் தேவையில்லாத விசயம். காசைக் கொண்டாங்க."

"மாட்டேன். அந்தத் தேவை என்னன்னு எனக்குத் தெரியோணும்."

"நேரமாகுது. சும்மா மெனக்கெடுத்தாம காசைக் கொண்டாங்க." சலீம் கோபமாகக் கூறினான்.

"நான் அந்தக் காசைத் தந்தா, நீங்க ஒங்க உம்மா வீட்டுக்குப் போய் காய்ச்சலடிக்கிற அந்தத் தறுதலைக்கு மருந்து வாங்கிக் கொடுப்பீங்க. அவங்கட வீட்டிலயும் உழைக்கிறாங்கதானே. நமக்கு தேவைகளொன்றும் இல்லாதது போல நீங்க நம்ம காசைக் கொண்டு போய் ஏன் அவங்களுக்குக் கொடுக்கோணும்? கல்யாணம் கட்டுறதுக்கு முன்னாலே அவங்களைப் பார்த்தீங்க. கேட்டீங்க. இப்ப உங்களுக்கு ஒரு பொஞ்சாதி இருக்கிறாள். அவளட தேவைகளைத்தான். இப்ப நீங்க கவனிக்கோணும். விளங்குதா?" கூறிவிட்டு அவனுடைய விழிகளை ஊடுருவினாள்.

சலீமுக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டது. அவன் திருமணமான புதிதில் அவனுடைய நண்பனொருவன் மண வாழ்க்கை தொடர்பாகக் கூறிய ஒரு விடயம் சரேலென நினைவில் எழுந்தது.

"சலீம். திருமணமான ஒரு ஆம்பிள்ளையை திருடனாக, பொய்யனாக, விபசாரம் புரிபவனாக மாத்துறது யாரு?" ஒரு நாள் பிற்பகல் அஸர் தொழுதுவிட்டு புதுப்பள்ளிவாசல் பூர்த்தி கதைத்துக்கொண்டு நிற்கும்போது நண்பன் கேட்டான்.

சலீம் சிந்தித்தான். எந்தவொரு தீய செயலையும் முதன்முதலாக செய்வதிலிருந்தும் தவிர்த்துக்கொண்டால் பின்னர் அச்செயலைச் செய்ய மனம் ஒப்பாது என யாரோ கூற அவன் கேள்விப்பட்டுள்ளான். நண்பனின் கேள்விக்குப் பதிலாக இதைச் சொன்னான்.

"அது வேறு விசயம். நான் என்ன கேட்டேன்னா அந்த மாதிரி தீய செயல்களைச் செய்ய மறைமுகமாகத் தூண்டுவது யாரென்றுதான். சொல்லும் பார்க்கலாம்."

சலீம் பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறினான்.

"அதுக்கெல்லாம் தூண்டுறது அவனவன்ட பொஞ்சாதிமார்தான்"

என்றான் நண்பன்.

சலீம் நெற்றியைச் சுருக்கியவாறு வியந்தான்.

“பொஞ்சாதியா? அது எப்படி?”

“நாம நமது சொந்தக்காரங்களுக்கோ, நண்பர்களுக்கோ காசு கொடுக்க நினைப்போம். பொஞ்சாதி விரும்பமாட்டா. அந்த நேரங்களிலே அவவுக்குத் தெரியாம களவா கொடுப்போம். அத்தகைய களவுகள் தொடர்ந்து தொடரும். சில நேரங்களிலே பொஞ்சாதி அறியக்கூடாதெண்டு நாம நினைக்கிற ஒரு விசயத்தை அவ துருவி துருவி ஆராஞ்சா ஏதாவது பொய்யைச் சொல்லி சமாளிச்சிடுவோம். அதற்குப் பின்னாலே அப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டா உண்மைக்குப் பதிலாக பொய்தான் சொல்ல வரும்.”

“நீ சொல்றது சரிதான். அதெப்படி பொஞ்சாதி காரணமாக புருசன் விபசாரம் செய்றவனா மாறுறான்?” சலீம் கேட்டான்.

“நல்லா யோசிச்சுப் பாரு. நீ பகலெல்லாம் வெளிலே சுத்துறே. அழகான பெண்களையெல்லாம் சந்திக்கிறே. பாலுணர்வுகளைத் தூண்டுற எத்தனையோ சமாச்சாரங்களைப் பாக்கிறே, கேக்கிறே. இரவையிலே வீட்டுக்குப் போனா பொஞ்சாதி முகத்தை நீட்டிக்கொண்டிருப்பா. தானாக முன் வந்து உன் ஆசைகளை நிறைவேற்ற மாட்டா. நீ எத்தனை நாட்களுக்குப் பொறுமையா இருப்பே? புரியுதானே?”

“புரியுது. நல்லா புரியுது.”

சலீம் அந்த உரையாடலை நினைத்து, மூமினாவுடன் தொடர்ந்து வாதிட்டு பாக்கட்டினுள்ளிருந்து அவள் எடுத்த பணத்தை பலாத்காரமாகப் பெறுவதா, அல்லது அந்த நேரம் தொடக்கம் கள்வனாகவும், பொய்யனாகவும் மாறுவதா என்பதையிட்டுச் சிந்தித்தான். பணத்தைப் பெற்றால், அன்று இரவும் தொடர்ந்து வரும் சில நாட்களும் அவள் அவனுடன் கோபமாக இருப்பாள். அத்தகைய நிகழ்ச்சி மீண்டும் மீண்டும் தொடரும். தேவையற்ற பிரச்சினைகள் அதனால் எழும். அதைவிட, அவளுக்குத் தெரியாமல் காரியங்களை ஆற்றுவது இலேசான வழியாகத் தெரிந்தது அவனுக்கு.

சில வினாடிகள் சலீம் மனைவியை உற்றுப் பார்த்தான்.

“சரிசரி. ஒரு பக்கத்தில பார்த்தா நீ சொல்றதும் சரிதான். முதல்லே பொஞ்சாதிட காரியங்களைப் பாத்திட்டுத்தானே, அடுத்ததாக மத்தவங்க விசயங்களைப் பாக்கோணும். இந்த மர மண்டைக்கு அது தெரியாமப் போயிட்டு. அந்தக் காசை நீயே வைச்சிரு. நான் அங்க போய் பார்த்துட்டு வாறன்.”

“இப்ப கட்டாயம் போகத்தான் வேணுமா? நாளைக்குப்

போங்கள்.”

மனதில் பொங்கிய ஆத்திரத்தையும், எரிச்சலையும் சலீம் பலாத்காரமாக அடக்கினான்.

“வாரதாக சொல்லியனுப்பிட்டேன். எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாங்க.”

“கடைக்கு ஆளனுப்பியா சொன்னாங்க?” அவள் எதற்காகக் கேட்கிறாள் என்பதை அறிய முயற்சிக்காமல் அவன் தலையசைப்பால் ஆமென்றான்.

“ஓஹோ. இப்ப இஞ்ச வந்து சொல்லாம கடைக்கு ஆளனுப்பி உங்களைக் கரைச்சல் படுத்துறாங்க. அவங்க உங்களை நிம்மதியா இருக்க விடவே மாட்டாங்க. சரிசரி. போயிட்டு வாங்க” பெருமூச்சுடன் முணுமுணுத்தாள்.

கள் வனாகவும், பொய் யனாகவும் மனதளவில் மாறிவிட்டேனோவென்ற சிந்தனையில் பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்த சலீம், திசை மாற்றி குணரத்னவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அவனுக்குத் தேவையான பணத்தை எதையாவது ஒரு பொய்யைச் சொல்லி அவனிடம் கடனாகப் பெறப் போகிறான்.

16

மூமினா பெண் மகவை ஈன்றெடுத்திருந்தாள். குழந்தை பார்ப்பதற்கு சலீமின் முகச்சாடையை ஒத்திருப்பதாக பலரும் பேசிக்கொண்டனர். சுமையா எனப் பெயரிட்டனர். பிள்ளைப்பேறின்போது சலீமின் தாய் மரியம் சாட்டுக்கு வந்து முகத்தைக் காட்டிவிட்டுச் சென்றாள்.

தனது குடும்பம் தொடர்பான மூமினாவின் கண்ணோட்டம் மரியத்துக்கு சரிவரப் புரிந்திருந்தது. அவளது மகனுக்கு மூமினாவைப் பெண் கேட்டு வந்தபோது வாழ்க்கையில் நிறைய அனுபவப்பட்டிருந்த அவள் ஆரூடமாகக் கூறியவைகள் ஒவ்வொன்றும் காலப்போக்கில் நடைபெற்றுக்கொண்டே வந்தன. சலீமை அவர்களிடமிருந்து பிரித்து தன் கைகளுக்குள் வைத்துக்கொள்வதில் மூமினா ஒருவாறு வெற்றியடைந்து விட்டாள் என்பது மரியத்துக்குத் தெரிந்திருந்தது. மர்ழியாவின் கணவன் கனிபாவுக்கு புடவைக் கடையொன்றை புதிய சந்தையில் திறப்பதற்கு சலீம் உதவமுடியாத நிலையிலிருந்தான். அவர்களின் மாதாந்தச் செலவுகளுக்குத் தேவையான பணத்தை மூமினாவுக்குத் தெரியாமல் சலீம் கொடுத்து வந்தான்.

ஐந்தாம் தர புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருந்த லத்தீபா மேற்கொண்டும் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் வீட்டில் நின்றவள் பலரின் வற்புறுத்தலின் பேரில் இப்போது வேம்படி மகளிர் கல்லூரிக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தாள். தறுதலை என மூமினாவால் பட்டம் சூட்டப்பட்ட மூழியாவின் மகன் நஸார் பாடசாலையில் அவனது வகுப்புப் பிள்ளைகளின் மத்தியில் பரீட்சைகளின்போது பொதுவாக முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

இருந்திருந்துவிட்டு, நஸார் அவனது மாமா சலீமின் வீட்டுக்குப் போவான். குழந்தை சுமையாவைப் பார்க்க, தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொள்ள, வழவழப்பான சதைப்பற்றுள்ள கன்னங்களை வருடிவிட்டு முத்தமிட அவனுக்கு ஆர்வம் மிகுதியாகவிருந்தது. மூமினா அவனைக் கோபித்துக் கண்டித்தாலும், அவன் அவளைப் பொருட்படுத்தாமல் அங்கு போவான். குழந்தை அழுது கரைச்சல் படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களில் மூமினாவே முன் வந்து அதைத் தூக்கி வைத்து விளையாட்டுக் காட்டுமாறு சில தடவைகளில் நஸாரிடம் கொடுத்திருக்கிறாள். தன்னிடம் கேட்காமல் மாமியின் வீட்டுக்குப் போனதற்காக அவன் தாயிடம் பல சந்தர்ப்பங்களில் செமையாக வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டதும் உண்டு.

சுல்தான் தனது உடலில் விளையும் சீனியின் அளவைக் கட்டுப்படுத்த ஊசி மருந்து ஏற்றிக்கொண்டாலும் நாளாக ஆக நோயின் தன்மை கூடிக்கொண்டிருப்பதாக வைத்திய அறிக்கைகள் காட்டுவதாக டாக்டர் நடராஜா கூறுவதைக் கேட்டு மேலும் வேதனைப்படுவார். தான் கண் மூடுவதற்கு முன் இன்னுமொரு மகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடியதாக நிலம் வாங்கி வீடொன்றைக் கட்டுவதற்கான முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டார். கடையிலிருந்த முதல் கணிசமான அளவு இதற்காகச் செலவழிந்தது. சோனக தெருவில், குறிப்பாக தான் குடியிருக்கும் வீட்டுக்குச் சமீபமாக, காணியொன்றை வாங்குவதில் பெரியதொரு தொகையை முடக்கியிருந்தார். தங்களது தகுதிக்கு ஏற்றவாறானதாக வீடு அமையவேண்டுமென நபிஸா வற்புறுத்திக்கொண்டிருந்ததால் ஏற்கனவே அவர் மனதில் திட்டமிட்டிருந்த கட்டிட மாதிரியைப் பல தடவைகள் மாற்றவேண்டி நேர்ந்தது. கடையிலிருந்து நிறைய இரும்புப் பொருட்களை எடுத்து கட்டிடத்துக்காகப் பாவித்தார். இதற்கிடையில்தான், பாணந்துறைப் பகுதியில் நெளிவுத் தகடுகளும், வாளிகளும் உற்பத்தி செய்யும் தாபனத்திலிருந்து அந்தக் கடிதம் வந்திருந்தது.

அந்தத் தாபனத்தின் யாழ்ப்பாண முகவராக தனது வியாபார

நிலையத்தை அனுமதிக்குமாறு வேண்டி சுல்தான் செய்திருந்த கோரிக்கைக்கு சாதகமான பதில் கிடைத்திருந்தது. முற்பணமாக ஒரு இலட்சம் செலுத்துமாறு கேட்டிருந்தனர். அப்போது கை வசம் அவரிடம் அத்தொகை இருக்கவில்லை. நாலு பேரிடம் கைமாறி எடுக்கலாமென்றாலும் சாத்தியமாகாமல் போய்விட்டது. சாவகச்சேரி பொன்னம்பலத்திடம் கேட்டுப்பார்க்கலாமென முடிவுசெய்தார்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அதிகாலையில் சுப்ஹ் தொழுத கையுடன் சலீமையும் அழைத்துக்கொண்டு சுல்தான் சாவகச்சேரிக்கு காரில் சென்றார். இப்போதெல்லாம் சலீம்தான் காரைச் செலுத்துவான். காரில் போகும்போது, கடையைப் பற்றி, கட்டி முடிக்கும் தறுவாயிலிருக்கும் புதிய வீட்டைப் பற்றி, சுல்தானின் நோயைப் பற்றியெல்லாம் இருவரும் கதைத்துக்கொண்டனர்.

தொலைபேசியூடாக அறிவித்துவிட்டுச் சென்றிருந்ததால் பொன்னம்பலம் வீட்டில் நின்று இவர்களை வரவேற்றார். திருமணமான புதிதில் மூமினாவுடன் அவரது வீட்டுக்கு வந்து சென்ற பின் சலீம் மீண்டும் இப்போதுதான் சென்றிருந்தான். மூமினாவுக்குக் குழந்தை பிறந்த நாட்களில் பொன்னம்பலம் மனைவி சகிதமாக சோனகதெருவுக்கு வந்து சுமையாவின் கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி அன்பளிப்பாக அணிவித்தார்.

காலை உணவை உண்ட கையுடன் அவர்கள் எதிரும் புதிருமாக கதிரைகளில் அமர்ந்து உரையாடத் தொடங்கினர். சுல்தான் தான் வந்த நோக்கத்தைக் கூறினார். பொன்னம்பலம் தலையைக் குனிந்தவாறே எதைப் பற்றியோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

“இந்த நேரத்திலே வந்து கேக்கிறீர்? அந்தளவு பெரியதொரு தொகை இப்ப கைவசம் இல்லையே” என்றார் பொன்னம்பலம் துயரம் தோய்ந்த முகத்துடன்.

“நாலைஞ்சி நாட்களிலே புரட்ட ஏலாதா?”

“யோசிக்கிறன். ஒன்று செய்யட்டா?”

“என்ன?”

“என் பொஞ்சாதிட நகைகள் இருக்கு. ஈடு வைச்சி காச எடுத்துத் தாரேன்.”

“வேணாம். வேணாம். வட்டிக்கு எடுத்துத் தர வேணாம். அது ஹறாம்.”

இருவரும் தனித்தனியாக சில வினாடிகள் சிந்தித்தனர்.

“சுல்தான். பிரச்சினையை என்னட்ட விடு. ஒரு கிழமைக்கிடையிலே உனக்கு ஒரு லட்சம் ரூபா நான் ஒழுங்குசெய்து தாறன். டெலிபோன் செய்றேன். நீ ஆளை அனுப்பி வாங்கிக்கொண்டு

போ. இல்லாட்டி நான் கொண்டு வந்து தாரேன்.”
பொன்னம்பலத்துக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டனர்.

சுமார் மூன்று மாதங்கள் சென்றிருக்கும். அதிகாலையில் படுக்கையை விட்டும் எழுந்திருந்தபோது தலை சுற்றலுடன் மயக்கம் ஏற்படுவதுபோல் சுல்தான் உணர்ந்தார். பக்கத்தில் படுத்திருந்த நபிஸாவை மெதுவாகத் தொட்டு எழுப்பினார்.

“என்னங்க? என்ன செய்யுது?”

தலை சுற்றிக்கொண்டிருப்பதாக சைகை செய்தார்.

நபிஸா சரேலென எழுந்து, அடுத்த அறைக்குச் சென்று கதவைத் தட்டி மருமகன் சலீமை எழுப்பினாள். கூடவே மூமினாவும் எழுந்துகொண்டாள். மருமகனுக்கு எதிரே வந்து நின்று கதைக்கும் வழக்கத்தை நபிஸா எப்போதும் தவிர்த்து வந்தாள்.

“மூமினா. உங்க உம்மா கூப்பிடுறாங்க. போய்க் கேளுங்க” சலீம் இன்னும் நித்திரை கலையாமல் கூறினான்.

“என்னம்மா?” மூமினா அவசரவசரமாக அறைக் கதவைத் திறந்தவாறு வெளியே வந்தாள்.

“உன் வாப்பாவுக்கு தலை சுத்துதாம். அவரைப் போய் கொஞ்சம் பார்க்கச் சொல்லு.”

மாமியார் மூமினாவிடம் கூறியது சலீமுக்கும் கேட்டது. போர்த்தியிருந்த போர்வையை உதறிவிட்டு மாமனார் படுத்திருந்த அறையை நோக்கி ஓடினான்.

சுல்தான் முழு மயக்கத்தில் படுத்திருந்தார். சிறிது நேரத்தில் கண் விழித்தவர் வாந்தி எடுக்க முயன்றார். கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த படிக்கத்தை அவரது முகத்துக்கு எதிரே சலீம் பிடித்தான். பெரிதான சத்தத்துடன் சுல்தான் வாந்தி எடுத்தார்.

“மாமா, என்ன செய்யுது?” சலீம் கேட்டான்.

“இப்ப கொஞ்சம் பரவாயில்ல.”

“இப்பவும் தலை சுத்துதா?”

“லேசா. மூச்சுப் பொறுக்கிற மாதிரி இருக்கு.”

“கொஞ்சம் சுடுதண்ணி வைச்சுக் கொடு நபிஸா. மருமகன் குடிக்கட்டும்” கதவுக்கு வெளியே நின்ற கலிமத்தும்மா கூறினாள்.

மூமினா குசினியை நோக்கி விரைந்தாள். சிறிது நேரத்தில் சுடுநீர் பாத்திரத்துடன் வந்து தகப்பனிடம் கொடுத்தாள்.

நிமிடங்கள் கரைந்துகொண்டிருந்தன. சுல்தான் பெரிதாக சில ஏப்பங்களை விட்டார்.

“இப்ப நல்லாயிருக்கு. பள்ளிக்கு போய் தொழுதிட்டு வந்திடறன்.”

“இன்டைக்கு பள்ளிக்குப் போக வேணாம். வீட்டேயே தொழுங்க” மருமகன் அறையினுள் நிற்பதால் இன்னும் வெளியே நிற்குகொண்டிருந்த நபிஸா சத்தமிட்டுக் கூறினாள்.

“ஓம் மாமா. மாமி சொல்றாப்ல வீட்டேயே தொழுங்க. வாங்க. கையைப் புடிச்சி வுளு செய்யக் கூட்டிப் போறன்.”

“தேவையில்ல மருமகன். நானே போயிக்குவேன்.”

“அந்த மனுசன் ஒன்டுக்கும் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டாரு. நடக்கக்குள்ள விழுந்தாலும் விழுந்திடுவாரு. கொஞ்சம் கையைப் புடிச்சி கூட்டிட்டுப் போங்க” என்றாள் மீண்டும் நபிஸா.

“சரிசரி. நீங்க கொஞ்சம் சும்மா நில்லுங்க. கொஞ்சம் கையைப் பிடிங்க மருமகன். எழும்பி நிக்கிறன்.”

வீட்டிலிருந்தவர்கள் அனைவரும் சுப்ஹு தொழுகையை முடித்துவிட்டிருந்தனர். கலிமத்தும்மாவும் அவளுடைய மகள் நபிஸாவும் இன்னும் தொழுத பாய்களில் உட்கார்ந்திருந்தவாறு தஸ்பி மணி உருட்டி திகர் செய்தனர். சலீம் மெல்லிய சத்தத்தில் குர்ஆன் ஒதினான். மூமினா குசினிக்குள் தேநீர் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டாள். அப்போதுதான் சுல்தான் தொழுது முடிந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அறைக்குள் “யா அல்லாஹ்...!” என்ற சத்தம் கலங்கலாக வீடு முழுவதும் கேட்டது.

17

அறையை நோக்கி அனைவரும் ஓடினர். தொழுத பாயில் சுல்தான் மல்லாந்து விழுந்து கிடந்தார். நெஞ்சின் இடப் பக்கத்தைக் கையால் இறுக்கி அழுத்தியவாறு மூச்சு விட இயலாமல் திணறிக்கொண்டிருந்தார்.

அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்த நபிஸா கணவன் விழுந்து கிடந்த கோலத்தைக் கண்டதும் “என்ட அல்லாவே! உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?” என சத்தமிட்டவாறே மருமகன் நிற்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவரின் அருகில் வந்தாள்.

“மாமாவை உடனேயே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகோணும். நான் டக்கெண்டு வெளிக்கிட்டு வாறன்” சலீம் கூறியவாறு தனது அறைக்குள் சென்று உடுப்பு மாற்றி வந்தான். பெரும் சிரமத்தின் மத்தியில் சுல்தானுக்கு ஷேர்ட் ஒன்றை அணிவித்துவிட்டனர். அவர் மூச்சு விடுவதற்காகக் கயிறிழுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

காரின் பின் ஆசனத்தில் சுல்தானைக் கிடத்தினார். பக்கத்தில் நபிஸா உட்கார்ந்தாள். சலீம் காரை ஸ்ராட் செய்தான். ஒன்று இரண்டு உறுமல்களுடன் சத்தம் அடங்கிக்கொண்டது. திரும்பவும் அக்ஸிலேட்டரைக் கால் விரலால் நசித்தவாறு திறப்பைக் கிறுக்கினான். இயந்திரம் தொடராக இயங்க மறுத்தது. மீண்டும் அவன் முயன்று.... பல தடவைகள் முயன்று.... தோற்றான்.

“சனியன்! இந்த நேரத்திலே மக்கர் பண்ணுதே. பெற்றறி இறங்கிட்டாக்கும். வெளியே போய் ரெண்டு மூணு ஆக்களைக் கூட்டி வாறன். தள்ளிப் பாப்பம்.” எரிச்சலுடன் கார்க் கதவைத் திறந்தவாறு சலீம் தெருவை நோக்கி ஓடினான். காரினுள் சுல்தான் மெதுவாக அணுங்கினார். நபிஸா அவரின் மார்பை கையால் தேய்த்துவிட்டாள்.

புதுப்பள்ளிவாசலில் தொழுகை முடிந்து சிலர் நடந்து வருவது சிறிது தொலைவில் தெரிந்தது. அவர்களை நோக்கி வேகமாக வருமாறு சலீம் கைகளால் அழைத்தான்.

“மாமாவுக்கு சரியான சீரியஸ். ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துப் போகோணும். காருக்கு ஸ்டாட் வருதில்லை. கொஞ்சம் தள்ளிவிடுங்க.”

அவர்கள் காரின் பின்னால் கை வைத்து தள்ளி பாதைக்குக் கொண்டு வந்து சற்று வேகமாகத் தள்ள.... இயந்திரம் இயங்கத் தொடங்கியது.

பின்னால் நின்றிருந்தவர்களுக்கு கண்ணாடி இடைவெளியினூடாக கையை அசைத்து நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, சலீம் காரை வேகமாகச் செலுத்தினான். பின் ஆசனத்தில் கிடத்தப்பட்டிருந்த சுல்தான் மார்பை அழுத்தியவாறு மூச்சு விட இன்னும் திணறிக்கொண்டிருந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் அவர் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டார்.

சுல்தானுக்குத் தெரிந்திருந்த தமிழ், முஸ்லிம்களான பலர் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்றனர். ஆபத்தான நிலையிலிருந்தும் முற்றாக அவர் பாதுகாக்கப்பட்டுவிட்டார் எனச் சொல்லமுடியாத நிலையில் டாக்டர்கள் இருந்தனர்.

அவரை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்த தினத்துக்கு அடுத்த நாள் பிற்பகல் பொன்னம்பலம் அவரது மனைவியுடன் அங்கு வந்தார். சலீம் உடன் நின்றான். மெதுவாகப் பேசக்கூடிய நிலையில் சுல்தான் இருந்தார்.

“உமக்கு என்ன நடந்தது? இன்றைக்குக் காலையிலேதான் எனக்குத் தகவல் கிடைச்சிது. தகவல் கேட்டதுமே பதறிப் போயிட்டேன்.”

சலீம் நடந்தவைகளை அவரிடம் விபரித்தான்.

“இப்ப எப்படி உமக்கு?” முகத்தில் துயரம் தோய பொன்னம்பலம் கேட்டார்.

“பரவாயில்ல” சுல்தான் அனுங்கினார்.

“டொக்டர்மார் என்ன சொல்றாங்க சலீம்?”

“ஆபத்தான நிலையை இன்னும் தாண்டேல்லயாம்” அவருக்கு மட்டும் கேட்கக் கூடியவாறு சலீம் கூறினான்.

சுல்தான் எதையோ நினைத்து அவர்கள் இருவரையும் அருகே வருமாறு அழைத்தார்.

“மருமகன். இவருட்ட வாங்கின ஒரு லட்ச ரூபா கடனிலே ஐம்பது கொடுத்திட்டேன். எனக்கு ஏதாவது ஆகிடுமென்றா மற்ற ஐம்பதை சீக்கிரத்திலே கொடுத்துடுங்க. நீங்கதான் கடன் வாங்கினதா நினைச்சுக் கொடுங்க” சுல்தான் சிரமப்பட்டு ஒவ்வொரு சொல்லாகக் கூறினார்.

“உம்மிடம் அதைக் கேட்டுத்தான் இப்போ வந்தேனாக்கும். காசு என்ன சுல்தான் காசு! நாய்க்கும் உதவாதது. அதையெல்லாம் போட்டு அலட்டிக்காம மனதைச் சந்தோசமாக வைச்சிக்கொண்டிரும்.”

“எப்படி சந்தோசமா இருக்கிறது? கடைக் கணக்குப் புத்தகங்களைப் பார்த்து கொடுக்கவேண்டிய சின்னச்சின்ன கடன்கள் இருந்தா எல்லாத்தையும் கொடுத்திடுங்க. கடன்கள் இல்லாம நான் மௌத்தாகோணும். செய்வீங்களா?” கலங்கிய கண்களால் மருமகனைப் பார்த்தார்.

“சும்மா இரும் காணும். உமக்கு அப்படி ஒன்றும் நேராது. நீர் சுகதேகியா வீடு திரும்பத்தான் போறீர்.”

நபிஸா அவளுடைய மகள்களுடனும், தாயுடனும் அப்போதுதான் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். மருமகன் சலீம் நிற்பதைப் பார்த்து சற்றுத் தூரமாக தள்ளி நின்றாள்.

“முமினா. உம்மாவை மாமாவுக்குப் பக்கத்தில் வரச் சொல்லுங்க. உம்ம்மாவையும் வரச் சொல்லுங்க” கூறியவாறு சலீம் சிறிது தள்ளிச் சென்றான். பொன்னம்பலம் அவனைப் பின்பற்றினார்.

கலிமத்தும்மா அவளது மருமகனின் அருகில் செல்லாமல் முக்காட்டால் முகத்தை மூடியவாறு நபிஸாவுக்குப் பின்னால் மறைந்து நின்றாள்.

“இப்பதான் வந்தீங்களா?” சுல்தான் மெதுவாகக் கேட்டார். திருமணமாகாத பெண் மக்கள் இருவரும் தகப்பனைக் கண்டதும் விழிகளை நனைத்தனர்.

“இப்ப எப்படி இருக்கு?” நபிஸா கலங்கிய விழிகளுடன் கேட்டாள்.

“பரவால்ல. முச்சு விடுவது சரியான கஷ்டமாயிருக்கு.”

“தலையிட்யும் இருக்கா?”

அவர் ஆமெனத் தலையசைத்தார்.

“அவகள அல்லாதான் சுகப்படுத்தணும்” கலிமத்தும்மா மற்றவர்களுக்குக் கேட்கக் கூடியவாறு கூறினாள்.

“நபிஸா. நான் மருமகனிடம் எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன். எனக்கு ஏதாச்சும் நடந்திட்டா அவரு குடும்பத்தைப் பார்த்துக் கொள்வாரு. அவரை நீங்க எல்லாரும் நல்லா வைச்சிக்கொள்ளுங்க. பிள்ளைகளுக்கு கல்யாணம் முடிச்சிக் கொடுங்க. முக்கியமா உங்கட உடம்பைப் பாத்துக்கங்க” அவர் கூறும்போது அருகில் நின்ற நபிஸா, மூமினா, கலிமத்தும்மா, மற்றப் பிள்ளைகள் ஆகிய அனைவரும் கேவிக் கேவி அழுதனர்.

“இப்ப ஏன் இதையெல்லாம் கதைக்கிறீங்க? உங்களுக்கு வருத்தம் கடுமையாவா இருக்கு?” நபிஸா கேட்டவாறு அவருடைய நெற்றியில் கை வைத்தாள்.

“அல்லாவே! தலையும் கொதிக்குதே!”

“பரவாயில்ல. ஆஸ்பத்திரியிலேதானே இருக்கிறன். டொக்டர்மார் பாப்பாங்க. நான் சொல்றத நல்லா கேட்டுக்கொள்ளுங்க. கடையிலே இரும்புப் பெட்டிக்குள்ளே என் மரண சாசனம் இருக்கு. எனக்கு ஏதாச்சும் நடந்தா அதிலே சொல்லியிருக்கிற மாதிரி நடந்துகொள்ளுங்க. அல்லா உங்களுக்கெல்லாம் றஹ்மத் செய்யோணும். நான் உங்களுக்கு ஏதாவது பிழைகள் செஞ்சிருந்தா அல்லாவுக்காக என்னை மன்னிச்சிக்கொள்ளுங்க” சுல்தான் ஒவ்வொரு வார்த்தையாக சொல்லச்சொல்ல பக்கத்தில் நின்றிருந்தவர்கள் வாய் விட்டு அழுதனர்.

பொன்னம்பலத்தையும், சலீமையும் அருகே வருமாறு சுல்தான் அழைத்தார். மாமியார் நபிஸா மாமனாரின் சமீபமாக நின்றிருந்ததால் சலீம் அவர் அருகில் வந்தாலும் சற்று ஒதுங்கி நின்றான்.

“கிட்ட வாங்க மருமகன். நீயும் கிட்ட வா பொன்னம்பலம்.”

அவர்கள் இருவரும் படுத்திருந்த சுல்தானுக்கு மிக சமீபமாக வந்தனர்.

“பொன்னம்பலம். நீயும் நானும் எத்தனையோ வருசங்களாக

நண்பர்களாக இருந்தோம். எனக்கு ஏதாச்சும் ஆகிட்டா, நீ இவங்களை ஒதுக்கி வைச்சிடாத. இவங்கட நன்மை தீமைகளிலே நீயும் பங்கு பெறோணும். இவங்களுக்கு ஏதாவது கஷ்டம் வந்தா நீ கை கொடுத்து உதவோணும்” கூறிவிட்டு மருமகனைப் பார்த்தார்.

“மருமகன். நான் மாமிக்கிட்டே எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறன். எல்லாரும் ஒற்றுமையா, சந்தோசமா இருக்கோணும்.”

அவர்களுடன் சுல்தான் நீண்ட நேரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். விட்டு விட்டுப் பேசினார். மூச்சு விடத் திணறியவாறு பேசினார்.

மாலை ஆகியதால் அவர்கள் அங்கிருந்தும் பிரிந்தனர். அவருடன் கூடவே நிற்பதற்கு சலீம் முயன்றாலும், ஆஸ்பத்திரி நடைமுறைகள் இடம் தரவில்லை.

பொட்டணி கனிபா நாட்டிலிருந்தும் திரும்பியிருந்தான். அவன் சைக்கிளில் வரும் வழியில் ஊர்களில் விற்பனைக்காக வைத்திருக்கும் பழ வகைகளை வாங்கி வருவது அவனது வழக்கம். அன்றும் முற்றிப் பழுத்த வருக்கன் பலாப் பழமொன்றை மலிவு விலையில் வாங்கி பொட்டணிக்கு மேல் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தான்.

“ஏய்! வாப்பா பிலாப் பழம் வாங்கி வந்திருக்கிறார்” உற்சாக மிகுதியால் நஸார் சத்தமிட்டான். “வெட்டுங்க இப்பவே திம்பம்” என்றான் மீண்டும்.

“கொஞ்சம் பொறு. வாப்பா களைச்சிப்போய் வந்திருக்கிறாரு. மேல் கழுவிட்டு வந்து தேத்தண்ணி குடிச்சதுக்குப் புறகு வெட்டுவம்.”

“கத்தியால புடுங்கி ரெண்டு சுளைய எடுத்து அவனுக்குக் கொடு. எவ்வளவு ஆசையா கேக்கிறான்.”

“கத்தியை எடுத்துட்டு வாடா. புடுங்கித் தாரன்.”

“புடுங்கிப் பழத்தைப் பழுதாக்காம இஞ்ச கொண்டா. நான் வெட்டி சுளை எடுத்துத் தாறன்” குசினிக்குள் நின்ற மரியம் சிறிது சத்தமிட்டுச் சொன்னாள். சாக்குத் துண்டொன்றை தரையில் விரித்து கத்தியின் இரு புறமும் தேங்காயெண்ணெய் பூசி அவள் வெட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது சலீம் வந்தான்.

“ஆய்! மாமா வந்திட்டார். பிலாப்பழம் தின்ன மாமா வந்திருக்கார்.” கூறியவாறு நஸார் குதுகலித்தான்.

சலீமின் முகம் தொய்ந்திருந்தது. மர்ழியா எதிர்கொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“ஏன் சலீம் உன்ட முகம் ஒரு மாதிரியா வாடிப் போயிருக்கு?”

மரியம் கேட்டாள்.

“உங்களுக்கு விசயம் தெரியாதா?”

“என்ன விசயம்?”

“மாமாவை ஆஸ்பத்திரியிலே வைச்சிருக்கு.”

“அல்லாவே! எப்ப வைச்சது?”

“நேத்துக் காலத்தால.”

“எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நீங்க வந்தும் ரெண்டு முனு நாளாச்சே. என்ன வருத்தம்?” மர்ழியா கேட்டாள்.

சலீம் நடந்தவற்றைக் கூறினான். “சரியான சீரியஸ். ராத்திரிக்கோ, நாளைக்கோ ஏதாச்சும் நடந்தாலும் நடந்திடுமோன்னு பயமா இருக்கு. நீங்க எல்லாரும் ஒருக்கா போய் பாத்துட்டு வாங்க.”

“போகலாம் சலீம். நாங்க போற நேரத்திலே அவங்களும் வந்து நின் டா, அவங்கட முகத் தைப் பார்த்துக் கதைக்கோணுமென்றுதான் யோசனையா இருக்கு.”

மரியம் கூறியது அவனுக்கு இலேசாகப் புரிந்தது. அவனுடைய மாமியாருடனோ, மனைவியுடனோ மரியமும், மர்ழியாவும் பொதுவாக இப்போது பேச்சு வார்த்தைகள் வைத்துக்கொள்வதில்லை. கீரியும், பாம்புமாக இல்லாவிடினும், ஆளையாள் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய வீட்டுக்கு இவர்கள் போவதோ அல்லது இவர்களினதுக்கு அவர்கள் வருவதோ இப்போதெல்லாம் நிகழ்வதே இல்லை. ஏதாவது முக்கிய அலுவல் இருந்தால் நஸார் மூலமாக முடித்துக்கொள்வார்கள்.

“யா, கேட்டிங்களா. சலீம் மாமாவை ஆஸ்பத்திரியிலே வைச்சிருக்காம்” உடுத்துக் குளித்த சாரத்தை முறுக்கி வாசலில் கட்டியிருந்த கயிற்றுக் கொடியில் போட்டவாறு நின்ற கனிபாவைப் பார்த்து மர்ழியா சத்தமிட்டாள்.

“கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாலே நான் வீட்டுக்கு வரக்கொள்ள குணரத்னைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். அப்ப அவன் இதை என்னட்டச் சொன்னான். உங்களிட சொல்லத்தான் இருந்தன்.”

“அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“கார் சரி பண்ண கராஜுக்கு வந்த யாரோ முதலாளி அங்கு நின்ற ஒருவர் சொன்னதை இவன் கேட்டானாம்.”

“மச்சான், நீங்க இப்படிச் செய்ங்க.”

“எப்படி?”

“என்ட் மாமி அவரைப் பார்க்கிறதென்டா மத்தியானமோ அல்லது பின்னேரமோதான் போவா. நீங்க நாளைக்குக் காலையிலே நேரத்தோட இவங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போங்க.”

“அது நல்லது.” மரியம் ஒத்துக்கொண்டாள்.

“அப்ப நான் ராவைக்கே ஒரு கார்காரனைச் சொல்லி வைக்கிறன்.”

“நான் காலையிலே காரைக் கொண்டு வாறன். நீங்க றெடியா இருங்க.”

“அது வேணாம் சலீம். அவங்கட காரிலே போனதா உன் மாமி அறிஞ்சா உனக்கு வெக்கம். நாங்க பாத்துப் போவோம்.”

அடுத்த நாள் காலையில் மரியம் குடும்பத்தினர் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று சுல்தானைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினர்.

“சம்பந்தி. நான் உங்களுக்கு ஏதாவது குத்தம் குறை செஞ்சிருந்தா என்னை அல்லாவுக்காக மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்க” சுல்தான் மரியத்தைப் பார்த்து நா தழுதழுக்கக் கூறியபோது அவர்கள் அனைவரும் கண்ணீர் மல்கினர்.

“மாமா. நாங்க உங்களுக்காக துஆ கேக்கோம். உங்களுக்கு ஒன்றும் ஆகாது” என்றாள் கண்ணீருடன் மர்ழியா.

“சம்பந்தி. நான் உங்க மகனை என் மருமகனா என் மகளுக்கு எடுக்கல்ல. என் மகனாகத்தான் என் வீட்டுக்கு எடுத்திருக்கிறன்.” அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் பக்கத்தில் நின்ற சலீம் கண் கலங்கி குலுங்கத் தொடங்கினான்.

மதியத்துக்கு சற்று முன்னதாக சுல்தானின் வீட்டு தொலைபேசி அலறியது.

சலீம் றிஸீவரை கையில் பற்றி “ஹலோ...” என்றான்.

அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு வருமாறு ஒரு பெண் குரல் கூறிற்று.

வீட்டிலிருந்தவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு காரில் ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி சலீம் விரைந்தான்.

சுல்தானின் முகம் வெள்ளைத் துணியொன்றால் மூடப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு கேவத் தொடங்கினான்.

18

நாட்கள் வாரங்களாக, மாதங்களாக, வருடங்களாக நகர்ந்தன. சலீம் அவனது காலஞ்சென்ற மாமனாரின் இரும்புக் கடையை இப்போது நடாத்திக்கொண்டிருக்கிறான். பெயருக்கு முதலாளியாக இருந்தாலும், கடையில் நடைபெறும் வரவு, செலவு, இலாபநட்ட விபரங்களையெல்லாம் மனைவி மூமினாவுக்கும், மாமியார் நபிஸாவுக்கும் அறிவிக்க வேண்டிய கடப்பாடுடையவனாயிருந்தான்.

சுல்தானின் மறைவுக்கு முன்னர் கட்டத் தொடங்கி பூச்சு வேலைகள் முடிவடையாமல் இருந்த வீட்டை பூரணமாக முடித்து மூமினாவுக்கு அடுத்தவளை நகை வியாபாரம் செய்யும் ஒருவனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்தான். புதிய வீட்டை புதுத் தம்பதிகளுக்கு உயில் எழுதிக் கொடுத்தான்.

கடையில் வியாபாரம் முன்பிருந்ததை விட பல மடங்கு அதிகரித்திருந்தது. பல விற்பனையாளர்கள் நின்று பகல் முழுவதும் ஓய்வு ஒழிவில்லாமல் விற்பனையில் ஈடுபட்டனர். பெரிய கடையில் உள்ள தரமான இரும்புக் கடைகளில் சுல்தான் ஹாட்வெயரும் ஒன்று என பலரும் பேசிக்கொள்ளத் தக்கதாக அதை மாற்றியிருந்தான்.

யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இன விடுதலை தொடர்பாக பற்பல நிகழ்வுகள் நடைபெறத் தொடங்கின. தங்களது உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக ஆரம்பத்தில் ஓர் இயக்கம் தொடங்கப்பட்டு, நாளடைவில் அங்கத்தவர்களுக்கிடையில் தோன்றிய கருத்து முரண்பாடுகள் காரணமாக சிலர் விலகி, வேறு இயக்கங்களை ஆரம்பித்து..... ஒன்று இரண்டாகி, பின்னர் மூன்றாகி, அதன் பின்னர் நான்காகி.... இவ்வாறு இயக்கங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க, அவைகளுக்குள் முரண்பாடுகள் இறுகி, ஆள் கடத்தல், மின்கம்பக் கொலைகள் போன்றவை சர்வ சாதாரணமான நிகழ்வுகளாக.... கேட்கும் உரிமைகளைக் கொடுக்கத் தயங்கியவர்களால் போராளிகளாகக் கருதப்பட்ட பலர் சுட்டும், வெட்டியும், கொல்லப்பட்டும் துன் புறுத் தல்களுக்கு ஆளாகுவதைச் சகிக்க முடியாத இயக்கத்தவர்கள் எடுத்த எதிர் நடவடிக்கைகளினால் கண்ணி வெடி அநர்த்தம் போன்றவை நடைபெற.....

இத்தகைய சம்பவங்கள் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளில் கலங்கலை ஏற்படுத்தின. நிகழ்வுகள் தொடர்ந்தன.

மூமினா அவளுடைய கணவனின் குடும்பத்தினர் தொடர்பாகக் கொண்டிருந்த எதிர்மறையான எண்ணங்களை சிறிதேனும் மாற்றிக்கொள்ள விரும்பாமல் இருந்தாள். சலீம் அவனுடைய தங்கைக்கு வீடு கட்டுவதற்காக சோனக தெருவில் காணியொன்றை விலைக்கு வாங்கியுள்ளான் என்ற தகவல் அரசல் புரசலாக மூமினாவின் செவிகளில் பட்டது. அது தொடர்பாக மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் இயலாமல் அவள் மனதளவில் ததிவிதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் அந்தத் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

“சலீம்தான் பேசறேன்.” அழைப்புக்குப் பதிலளித்தான் சலீம்.

அவன் வாங்கிய காணிக் கான உறுதி பதிவுக் காரியாலயத்திலிருந்து பதிவுசெய்யப்பட்டு கிடைத்திருப்பதாகவும், வந்து எடுத்துச் செல்லுமாறும் எதிர்க் குரல் கூறியது. சலீம் தொலைபேசியில் கதைப்பதை அறைக் கதவின் பின்னால் மூமினா கேட்டுக்கொண்டு நின்றாள்.

“பின்னரமா வந்து உறுதியை எடுத்துக்கொள்ளேன்” மூமினா அவ்விடத்தில் இல்லையென்ற எண்ணத்தில் சலீம் கூறினான்.

றிஸீவரை அதனது இடத்தில் வைத்துவிட்டு தலையை உயர்த்த, மூமினா எதிரே நிற்பதைப் பார்த்தான்.

“யாரோட பேசினீங்க?” மனம் நிறைய எரிச்சலுடன் கேட்டாள்.

“யாரோடெயோ பேசினேன். ஏன் கேக்கிறீங்க?”

“சும்மாதான் கேட்டேன். சொல்லுங்களேன். யாரோட பேசினீங்க?”

அவனுக்கு இப்போதெல்லாம் சர்வசாதாரணமாகப் பழக்கப்பட்டுப் போன ‘சமாளிப்பதற்காகப் பொய் சொல்லல்’ என்ற உத்தியைப் பயன்படுத்தி சிக்கலிலிருந்தும் தவிர்ந்துகொள்ள நினைத்தான்.

“கடையிலே சாமான் வாங்கிற ஒரு கஸ்டமர்.”

“அவர் கடைக்கில்லே டெலிபோன் பண்ணுவார். ஏன் வீட்டுக்குப் பண்ணினார்?” கேட்டவாறே அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“கடைக்குத்தான் பண்ணியிருக்கிறார். நான் வீட்டிலே இருக்கிறேனென்று சொன்னதாலே, இங்க எடுத்திருக்கிறார்.”

“என்னவாம்?”

“அவசரமா அஸ்பஸ்டஸ் சீட் கொஞ்சம் வேணுமாம். இருக்காண்டு கேட்டார்.”

“சீட் இருக்காண்டு கடையிலேயே விசாரிச்சிருக்கலாமே?”

சலீமுக்கு சரேலென ஆத்திரம் ஏற்பட்டது.

“என்ன நீங்க கோட்டிலே குறுக்குக் கேள்வி கேக்கறாப் போல கேக்கிறீங்க? உங்களுக்குத் தேவையில்லாத விசயம். போட்டுட்டு உங்க வேலையைப் பாருங்க.”

மூமினா பக்கத்தில் கிடந்த கதிரையில் சாவகாசமாக உட்கார்ந்தாள். மனதில் பொங்கிய கோபத்தை மறைக்க முயன்றாள். வேண்டுமெனப் பொய் சொல்லும் தன் கணவனிடமிருந்து, அவன் வாயாலேயே உண்மையை அறியத் தீர்மானித்தாள்.

“ஏன் பொய் சொல்லீங்க? ஏதோ உறுதி கிறுதியிண்டு கதைச்சீங்களே. என்ன உறுதி? யாருக்கு வளவு வாங்கினீங்க?” மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“உறுதியா? வளவா? என்ன விசாக் கதை கதைக்கிறீங்க?” வாய் கூறினாலும், உள்ளே தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டான். தொலைபேசி உரையாடலின்போது பாவித்த ஒரேயொரு சொல் பாரிய குழப்பமொன்றை உண்டாக்கக் காரணமாக அமையலாம் என்பதை அவன் கற்பனைதானும் பண்ணியிருக்கவில்லை.

“விசா எனக்கில்ல. உங்களுக்குத்தான். வாப்பா மௌத்தாகிணா, கடை உங்கிட குடும்பத்தாரிட சொத்து என்ற நினைப்பா உங்களுக்கு? கல்யாணமாகாத இன்னும் ஒரு தங்கச்சி எனக்கு இருக்கு. அவளுக்கு வீடு கட்டக் காணி இல்ல. எங்கட காசை எடுத்து ஒங்கட தங்கச்சிக்குக் காணி வாங்கியிருக்கிறீங்களே? இதைப்பத்தி என்னட்ட ஒரு வார்த்தை சொன்னீங்களா? தெருவிலே போறவங்க சொல்லி நான் அறியவேண்டி இருக்கு. அல்லாவே! இந்த விசா மனுசனோட நான் எப்படி குடும்பம் நடத்துறது? இப்படிச் செஞ்சவரு, கடையைத் தூக்கி மச்சானுக்குக் கொடுத்தாலும் கொடுத்துடுவாரே. எனக்குத் தெரியாம இதுவரையிலே என்னென்னத்தைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தாரோ?” மூமினா சத்தமிட்டு அரற்றினாள். குரல் கேட்டு வந்த நபிஸா தன் பங்குக்கு எதையோ சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.

“இப்ப நீங்க அந்தக் காணியை மாத்தி என்ட தங்கச்சிட பேருக்கு எழுதோணும். இப்படி எழுதல்லேன்டா இஞ்ச என்ன நடக்குமெண்டு நான் சொல்ல மாட்டன்.”

சலீம் இருதலைக்கொள்ளி எழும்பாகத் தவித்தான்.

“சரி. நீங்க சொல்ற மாதிரி செய்திட்டு, காதிக் கோட்டுக்குப் போய் உங்களையும் தலாக் பண்ணிடறேன். போதுமா?” சலீம் எரிந்து விழுந்தான்.

“காதிக் கோட்டுக்குப் போய் என்ன சொல்லப் போறீங்க? என் மாமனாரு அமானதமா எனக்கிட்ட விட்டுட்டுப் போன சொத்திலே களவெடுத்து என் தங்கச்சிக்கு வீடு கட்ட காணி வாங்கினேன். பொஞ்சாதிட்ட பொய் சொன்னேன். புடிபட்டேன். நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தேன். இப்படியெல்லாம் சொல்வீங்களா? போய்ச் சொல்லுங்க. அப்பதான் நாலு பேரு நீங்க எப்படிப்பட்ட ஆளெண்டு அறிவாங்க.” அவள் தெடர்ந்து அழுதாள்.

மாமனார் சுல்தான் காலஞ்சென்றதன் பின்னர் தனது திறமையினால் கடையை பல மடங்கு சிறப்பாக அபிவிருத்தி செய்ததையோ, கிடைக்கும் இலாபத்தை பல இலட்சங்களாகக் கூட்டியதையோ அவளிடம் சொல்வதால் ஆகப்போவது எதுவுமில்லை என நினைத்தான். அவளுடன் தொடர்ந்து வாழவேண்டுமெனில் அவளின் குறுகிய சிந்தனை வட்டத்தினுள் தானும் உட்பட்டிருப்பதைத்

தவிர வேறு வழியில்லை என்று எப்போதோ அவன் எடுத்த முடிவை மீண்டும் ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொண்டான்.

“ஏன் கத்துறீங்க? வாயை மூடுங்க. என்ட தலையெழுத்து! இப்பவே போய் அந்த உறுதியை உங்க தங்கச்சிட பேருக்கு மாத்தி எழுதிக்கொண்டு வாறன்” கோபமாகக் கூறியவாறு எழுந்தான்.

“பொஞ்சாதிக்குத் தெரியாம செய்ற களவையும் செய்துட்டு, கோபமும் வருது மாப்பிள்ளைக்கு!” கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்து சலீம் நின்ற பக்கமாக வீசி எறிந்துவிட்டு மூமினா குசினியை நோக்கி நடந்தாள்.

பொங்கி எழுந்த கோபத்தை சலீம் அடக்கிக்கொண்டான். அவனுடைய தாயாரைச் சந்தித்து, காணியை மாற்றி எழுதுவதற்கான ஏதாவது காரணத்தைக் கூறி அவரைத் திருப்திசெய்து, சில மாதங்கள் சென்ற பின்னர் மூமினாவுக்குத் தெரியாமல் வேறொரு காணியை வாங்கி தங்கையின் பெயருக்கு எழுதிவைக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தான்.

அவனுடைய மனதில் மூமினா கசந்தாள். அவளது மனப்போக்கு காரணமாக பெற்ற தாயிடமே பொய் சொல்ல நேரிட்டுள்ளதை எண்ணி மனதளவில் அவளை மேலும் வெறுத்தான்.

19

அன்றைய வியாபாரத்தை முடித்துக்கொண்ட கனிபா சைக்கிளில் திரும்பிக்கொண்டிருந்தான். பாரமான பொட்டணி கரியரில் கட்டப்பட்டிருந்தது. வியாபாரத்தால் கிடைத்த பணம் நோட்டுகளாக அணிந்திருந்த ஷேர்ட் பக்கட்டினுள் பத்திரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. மாலை வெய்யில் முகத்தைச் சுட்டது. எதிர்த்து வீசிய காற்று அவனுடைய ஓட்ட வேகத்தைத் தடுத்தது. மத்தியானம் சரிவரச் சாப்பிடாததால் வயிற்றினுள் பசி குடமுருட்டியது. முதல் நாளிரவு பெய்த மழை காரணமாக பாதையில் அங்குமிங்குமாகக் காணப்பட்ட குழிகளில் தண்ணீர் தேங்கி நின்றது. குழிகளைத் தாண்டும்போது அவதானம் தேவைப்பட்டது.

அவன் பலதையும் பத்தையும் சிந்தித்தவாறு சைக்கிளின் பெடல்களை மிதித்துக்கொண்டிருந்தான். சுல்தானின் மகளை மைத்துணன் சலீம் திருமணம் செய்வதன் மூலம் அவனுடைய உதவியுடன் துணிக்கடை வைக்கலாமென்ற ஆசை மழுங்கடிக்கப்பட்டு சில வருடங்களாகிவிட்டன. மகன் நஸார் அடுத்த வருடம்

நடைபெறவுள்ள ஓஎல் பரீட்சைக்காக ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். மைத்துணி லத்தீபாவுக்காக வாங்கப்பட்ட காணி, மீண்டும் மூமினாவின் சகோதரியின் பெயரில் எழுதப்பட்ட விபரம் எப்படியோ கனிபாவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. சொந்தமாக ஒரு துணிக்கடையைத் திறக்கலாமென்றால், சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்கும் வரவு செலவுப் பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து முட்டுக்கட்டைகளாகவே செயற்பட்டன.

கனிபா அலுத்துக் களைத்தவனாக சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருக்கையில், தனிமையான ஓர் இடத்தில் மரமொன்றின் பின்னாலிருந்து “டேய் காக்கா! நில்லுடா!” என சத்தமொன்று கேட்பதற்கும், ஷேரீப் அணியாமல் இடுப்பில் துண்டொன்றைக் கட்டியிருந்த ஒருவன் கையில் வெட்டுக் கத்தியுடன் பாய்ந்து அவன் எதிரில் வரவும் சரியாக இருந்தது. நிற்காமல் வேகமாக பெட்களை மிதித்தால் கையில் வைத்திருந்த கூரான கத்தியை தனக்கு அவன் எறிந்துவிடலாமென நினைத்து கனிபா பிரேக் பிடித்து சைக்கிளை நிறுத்தினான். நிலத்தில் ஒற்றைக் காலைக் குத்தினான். கத்தியுடன் நின்றவனின் தோற்றம் கனிபாவை நிலை குலைய வைத்தது. பயத்தால் முழங்கால்கள் நடுங்கின. ஏதாவது ஏடாகூடமாக நடைபெற்றால், தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள பொட்டணிக்குள் சொருகி வைக்கப்பட்டிருந்த யார்க் கோலை விட வேறொன்றும் கைவசம் இல்லையே என கவலையுற்றான்.

“இறங்கடா கீழே!” போதையில் தள்ளாடியவாறு கனிபாவை நோக்கி கத்தியைக் காட்டிக் கூறினான் அங்கு நின்றவன்.

“ஏன்? ஏன் இறங்கோணும்?” உதடுகள் நடுங்க கனிபா கேட்டான்.

“இறங்கென்டா இறங்குடா!” கூறியவாறு இரண்டு எட்டுகள் கனிபாவை நோக்கியவாறு வந்தான்.

கனிபா சைக்கிளிலிருந்தும் இறங்கினான்.

“பொக்கட்டுக்குள்ளே இருக்கிற காசையெல்லாம் எடுடா.”

கனிபா மற்றவனை முறைத்துப் பார்த்தவாறு நின்றான். உதவிக்கு பாதையில் யாரும் வரமாட்டார்களா என மனதினுள் பிரார்த்தித்தான்.

“என்னடா முறைச்சுப் பாக்கிறே? என்டா எடுடா காசை. இல்லே.... பண்டியை வெட்றாப்ல வெட்டுவன் உன்னை” கத்தி வைத்திருந்த கையை உயர்த்தியவாறு கனிபாவை நோக்கி மேலும் நெருங்கினான்.

கனிபா என்ன நினைத்தானோ, பக்கட்டினுள் விரல்களை விட்டு மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ரூபா நோட்டுகளை எடுத்து அவனிடம்

கொடுத்தான்.

“அவுழுடா பொட்டணியை.”

“அண்ணே, என்னை விட்டு. நான் புள்ள குட்டிக்காரன். காசைக் கேட்டாய். தந்துட்டேன். பொட்டணியைக் கேக்காதே. என் குடும்பத்துக்கு சோறு கொடுக்க இது மட்டும்தான் என்னட்ட இருக்கு. என்னை விட்டு. நான் போறன்.” கனிபா கெஞ்சினான்.

“அவிழுடா நாயே பொட்டணியை. இல்லே கழுத்தை வெட்டுவன்” போதை நிறைந்த சிவந்த விழிகளை உருட்டியவாறு அங்கு நின்றவன் கூறினான். அவனுடைய மயிர் அடர்ந்த மார்புச் சதை குலுங்கியது.

யாராவது பாதையில் வந்துவிடலாமென்ற நப்பாசையால் நேரத்தை வீணடிப்பதற்காக பொட்டணி கட்டியிருந்த சீலைக் கயிறுகளை அவிழ்ப்பதில் கனிபா தாமதம் காட்டினான்.

“என்னடா சுணக்கம்? அவிழுடா கெதியா.”

கனிபா பொட்டணியை கரியரிலிருந்தும் அவிழ்த்தான்.

“அப்படி வச்சிப் பிரிடா.”

பிரித்தான்.

“அந்தச் சீலைகளை எல்லாம் எடுத்துத் தாடா என்னட்ட.”

கனிபா மற்றவன் சுட்டிக் காட்டிய துணிகளை எடுக்கும்போது அகஸ்மாத்தாக தலையை உயர்த்த சிறிது தொலைவில் யாரோ சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவ்வாறு வந்தவனை கையில் கத்தியுடன் கனிபாவைப் பார்த்தவாறு நின்றவன் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. சில நிமிடங்களில் சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தவன் மாணிக்கம் என்பதை கனிபாவால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. உதவி கிடைத்துவிட்டது என்பதை எண்ணி அவன் மகிழ்ந்தான்.

“என்னடா ஏமாத்தப் போறியா? நான் காட்டின அந்தத் துணிகளையெல்லாம் எட்டா கெதியா” கூறியவாறு கையிலிருந்த கத்தியால் கனிபாவை வெட்டப் போவதுபோல் மேலும் அவன் அருகில் நெருங்கினான்.

கனிபாவை யாரோ கத்தியால் வெட்ட முயற்சிப்பதைக் கண்ட மாணிக்கம் சைக்கிளை வேகமாக மிதித்து சமீபமானான்.

“அண்ணே! மாணிக்கண்ணே! காப்பாத்தண்ணே!” கனிபா சத்தமிட்டு அலற, எதிரே கத்தியுடன் நின்றவன் சரேலெனத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுடைய அண்ணன் மாணிக்கம் சைக்கிளிலிருந்து இறங்குவதைக் கண்டான்.

“டேய் காளிமுத்து! என்னடா செய்றே? நில்லா.” ஓட முயன்ற

அவனது இளைய சகோதரனை ஒரே எட்டில் மாணிக்கம் கட்டிப் பிடித்தான். காளிமுத்து திணறினான்.

“போடுடா நாயே கத்தியைக் கீழே” மாணிக்கம் சீறினான்.

“கனிபா! என்ன நடந்தது?”

கனிபா நடந்தவற்றை விபரித்தான்.

“சீ! ஒண்டுக்கும் உதவாத நாயே. நீ பண்ணினது என்ன வெக்கக்கேடான விசயம்டா. கொடுடா கனிபாட காசையெல்லாம்.”

காளிமுத்து கையில் வைத்திருந்த ரூபா நோட்டுக்களை கனிபாவிடம் கையளித்தான்.

“உனக்கு இவன் யாரெண்டு தெரியுமாடா? அன்டைக்கு இவன் எனக்கு உதவி செய்யாமப் போயிருந்தா என்ட பொஞ்சாதி நடு றோடல் புள்ளை பெத்திருப்பாள்றா. மருத்துவம் பார்க்க ஆளில்லாம செத்திருப்பாள்றா. அவனுக்குப் போய் இப்படிச் செய்துட்டியே. அவன் எனக்குச் செய்த உதவிக்கு நீ அவனோட இப்படி நடந்துகொண்டதை இவன்ட ஆக்கள் அறிஞ்சா நம்மட குடும்பத்தைப் பத்தி என்னடா நினைப்பாங்க? விழுடா இவன்ட கால்ல. கேளுடா மன்னிப்பு” கூறியவாறு மாணிக்கம் கோப மிகுதியால் காளிமுத்துவின் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

“வேணாம் மாணிக்கம். இதை இவன் செய்யேல்ல. இவன் போட்டிருக்கிற தண்ணி செஞ்ச வேலை. ஆளை விடு. போகட்டும்.”

“விடுறதா? இவனைக் கட்டி வைச்சி உரிக்கோணும். வீட்டுக்குப் போ நாயே. வாறன்” மாணிக்கம் பற்களை நறநறத்தான்.

கனிபாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்ட காளிமுத்து தொங்கிய முகத்துடன் அகன்றான். கனிபா பொட்டணியை அடுக்கி சைக்கிளில் வைத்துக் கட்ட மாணிக்கம் உதவினான்.

“நன்றி மாணிக்கம்” கனிபா நாத் தழுதழுத்தான்.

“எதுக்கு நன்றி சொல்றே? நீ அன்டைக்கு எனக்குச் செய்த உதவிக்கு நான் என் சாவு வரை உனக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறன். பத்திரமா போய்ச் சேர்.”

கனிபா சைக்கிளில் ஏறி பெடல்களை மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

வாசலில் நின்ற மா மரத்தின் கீழ் நிலத்தில் இருந்து நஸார் பாடப் புத்தகமொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். லத்தீபா அங்கு வந்தாள்.

“நஸார். ஒரு சின்ன உதவி செய்வியா?” கேட்டாள்.

“என்ன செய்யோணும்?”

“சலீம் காக்காட வீட்ட போய் நான் சொன்ன புத்தகங்களை வாங்கி வந்ததாண்டு கேட்டுட்டு வா. வாங்கி வந்திருந்தா எடுத்துக் கொண்டு வா.”

நஸார் சிறிது நேரம் சிந்தித்தான்.

“மாமி இருப்பாவே?”

“அவ ஒன்றும் சொல்லமாட்டா. அந்தப் புத்தகங்கள் எனக்கு அவசரமா வேணும்.”

மூன்று தினங்களுக்கு முன்னர் சலீம் அங்கு வந்தபோது வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் அட்வான்ஸ் லெவல் படித்துக்கொண்டிருக்கும் லத்தீபா அவளுக்குத் தேவையான சில புத்தகங்களை வாங்கித் தருமாறு சலீமைக் கேட்டிருந்தாள். கடந்த இரவும், அதற்கு முதல் இரவும் சலீம் அங்கு வராததால் நஸாரை அனுப்பி விசாரிக்கலாமென நினைத்தாள்.

“நான் போய்க் கேக்கிறன். மாமி ஏசிணா ஓடி வந்துடுவேன்” நஸார் கூறிவிட்டு ஷோட் ஒன்றை எடுத்து அணிந்துகொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக மாமியின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

முற்றத்தில் சுமையா விளையாடிக்கொண்டு நின்றாள். அவனைக் கண்டதும் சிரித்தவாறு அவனருகில் ஓடி வந்தாள். அவளுக்கு இப்போது வயது ஏழு.

“நஸார் மச்சான். நஸார் மச்சான்” கூறியவாறு அவனை வளைய வந்தாள். “ஏன் கொஞ்ச நாளா நீங்க வரேல்ல? எங்களோட கோபமா?” கேட்டவாறு தலை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“உன்னோட எனக்கு ஒரு கோபமும் இல்ல. உன் உம்மாக்குத்தான் என்னைக் கண்டாலே பிடிக்காதே. அதான் வரேல்ல.”

“அவ கிடக்கிறா. நீங்க ஒவ்வொரு நாளும் வாங்க. உங்களை விட்டா எனக்கு விளையாட வேற யார் இருக்கா?”

“உன்னோட வந்து விளையாட எனக்கும் சரியான விருப்பம். உன் உம்மாவையும் உம்மம்மாவையும் நினைச்சாத்தான் பயமா இருக்கு.”

“ஏன் என்ட உம்மா என்ன பிசாசா?” அவள் கேட்டவாறு சிரிக்க, அவனும் சேர்ந்துகொண்டான்.

“நஸார் மச்சான். கொய்யாப் பழம் மரத்திலே பழுத்துக் கிடக்கு. வந்து ஆஞ்சி தாங்களன்.”

“வா. போவம்.”

அவர்கள் இருவரும் கொய்யா மரத்தை நோக்கி கிணற்றடிப்

பக்கமாக நடந்தனர்.

“உன்ட வாப்பா வீட்டிலே இருக்கிறாரா?”

“இல்ல. இப்பதான் கடைக்குப் போறாரு.”

சலீம் உடுத்திருந்த சாரனை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு கொய்யா மரத்தில் ஏறினான். பழுத்திருந்த பழங்களாகப் பார்த்துப் பறித்து கீழே எறிந்தான். சுமையா அவற்றைப் பொறுக்கி ஓர் இடத்தில் வைத்தாள். பழங்களைப் பொறுக்குவதற்காக அவள் அங்குமிங்குமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது, கிளை குலுக்கப்பட்டதால் வலியவே விழுந்த பழமொன்று அவளுடைய தலையில் பட்டுத் தெறித்தது. அவள் உம்மா என சத்தமிட்டு தலையை இரு கைகளாலும் தேய்த்தாள்.

“என்னடி? என்ன சத்தம்?” கேட்டவாறே குசினிக்குள் நின்ற மூமினா வெளியே ஓடி வந்தாள். நஸார் மரத்தின் மேல் இருப்பதையும், சுமையா தலையைப் பொத்தியவாறு அழுவதையும் கண்டாள்.

“என்னடி? என்ன நடந்தது?” மூமினா சுமையாவின் தலையைப் பற்றியவாறு பதறினாள்.

“கொய்யாப்பழம் தலையிலே விழுந்துட்டுது” நடுங்கும் குரலில் கூறினாள்.

நஸார் மரக்கிளையைக் கௌவிப் பிடித்தவாறு உறைந்து போயிருந்தான்.

“அந்தத் தறுதலையாடி உனக்கு எறிஞ்சது? டேய் ந்யாடா எறிஞ்ச? எறங்கடா நாயே கீழே!” மூமினா கோபத்தில் உரத்துச் சத்தமிட்டாலும், நஸார் பயம் காரணமாக இறங்காமல் மரத்திலேயே இருந்துகொண்டிருந்தான்.

“எறங்கிறியா? இல்ல கம்பை எடுத்து அடிக்கட்டா? எறங்கடா.”

நஸார் மெதுவாக இறங்கினான்.

“சொல்றா. ந்யாடா சுமையாக்கு எறிஞ்சது?” கேட்டாள்.

“மச்சான் எறியல்ல....”

“நீ மூடுடி வாயை. மச்சானும் கிச்சானும்! இனி இவனை மச்சான் எண்டு உன் வாயாலே கூப்பிட்டே, உதட்டைக் கிழிச்சிப் போடுவேன். தறுதலை! நீதான்டா வேணுமெண்டு கொய்யாக் காயைப் பிச்சி அவளுக்கு எறிஞ்சிருக்கே. இஞ்சப் பாருடா அவள்த தலையை. புடைச்சப் போயிருக்கு.”

நடந்த உண்மையைக் கூற வேண்டுமென நஸார் தவித்தான்.

“மாமி. நான்... நான் எறியல்ல. பழுத்த பழமொன்று தானாவே விழுந்திட்டுது.”

மூமினா கோப மிகுதியால் வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்.

“ஏன்டா உன் மாமாவைப் போல பொய் சொல்றே? உங்க குடும்பமே பொய்க் குடும்பம்டா. இப்ப ஏன்டா நீ இஞ்ச வந்தே?”

“மாமாவைப் பாக்க.”

“வீட்டிலே ஆக்க அரிசியில்ல. அரிசி வாங்க காசு தாங்க எண்டு மாமாட்ட பிச்சை கேக்கவா?” மாமி கூறியது அவனுக்குத் தாங்க இயலாத அவமானமாகப் பட்டது.

“இல்ல மாமி. நான் காசு கேட்டு இங்க வரேல்ல.”

“அப்ப எதுக்குடா வந்தே?”

“மாமா லத்தீபா சாச்சிக்கு ரெண்டு மூணு புத்தகம் வாங்கித் தாரதா சொன்னாராம். அதை வாங்கிட்டுப் போகத்தான் வந்தன்.”

“புத்தகம் வாங்கித் தாரதா சொன்னாரா? அவருக்குத் தேவைதான். உன் சாச்சி படிச்சி என்னத்தேடா செஞ்சி கிழிக்கப்போறா? அவ படிக்க, இவரு எங்கட காசை எடுத்து செலவழிக்கிறாரா? எல்லாக் கூத்தும் எனக்குத் தெரியாம நடக்குது. அவரு வரட்டும். கேக்கிற மாதிரி கேக்கிறன்” கூறியவாறு சுமையா சேகரித்து வைத்திருந்த கொய்யாக் கனிகள் சகலதையும் இரு கைகளிலும் அள்ளினாள்.

“நஸார் மச்சானுக்கும் குடும்மா” பழங்கள் அனைத்தையும் அள்ளி தாய் எடுத்துச் செல்லப் போகிறாள் என்பதை உணர்ந்த சுமையா கூறினாள்.

“உன்ட வேலையைப் பாருடி. பழம் வேணுமென்டா அவன் வாங்கித் தின்னட்டும். வாடி உள்ளுக்குப் போக.”

சுமையாவின் கையைப் பற்றி தரதரவேன மூமினா இழுத்துச் சென்றாள். அவள் அமுதவாறு செல்வதை நஸார் பரிதாபத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

20

இன விடுதலைக் கான போராட்டம் படிப்படியாக வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. போராளிக் குழுக்களினிடையே ஏற்பட்டிருந்த கசப்புணர்வு காரணமாக ஆளுக்காள் வெட்டிச் சுட்டுக் கொண்டது போல், அரசு தரப்புப் படையினருடனான மோதலின் வேகமும் அதிகரித்தது. போராளிக் குழுக்களின் கண்ணி வெடிகளில் படையினர் பலர் பலியாகிய போதெல்லாம் எடுத்த எதிர் நடவடிக்கைகளினால் பொதுமக்கள் வகைதொகையின்றி மரணத்தைத் தழுவினர்.

ஆட்கடத்தல்களும், இன விடுதலைப் போருக்கான பணத்

தேவைக்காக கப்பம் கேட்பதும், காட்டிக்கொடுப்பவர்களைக் கொன்று மின் கம்பங்களில் கட்டுவதும் அங்குமிங்குமாக பரவலாக நடைபெற்றன. பாதுகாப்புப் படையினரின் சுற்றி வளைப்புகள், கைது செய்தல்கள், துன்புறுத்தல்கள் என பொதுமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மதிக்காத சம்பவங்கள் பரவலாக நடைபெற்றன. இத்தகைய சம்பவங்கள் சோனக தெருவில் வசித்த முஸ்லிம்களையும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் பாதித்தன.

சலீமின் இரும்புக் கடையில் வியாபாரம் இப்போதெல்லாம் மந்தகதியில் நடைபெற்றது. கட்டிடங்கள் கட்டுவதில் முதலீடு செய்ய பொதுமக்கள் அவ்வளவாக ஆர்வம் காட்டாதிருந்தனர்.

ஒருநாள் முற்கூட்டியே அறிவித்துவிட்டு சாவகச்சேரி பென்னம்பலம் சலீமின் வீட்டுக்கு வந்தார். வரும் வழியில் அவரது காரில் ஏற்பட்டிருந்த சிறியதொரு பழுதை சரிப்படுத்திக்கொள்வதற்காக குணரத்ன வேலைசெய்யும் கராஜுக்குச் சென்றார்.

“வாங்கண்ணே. கண்டு கன நாளாச்சு.” குணரத்ன இப்போதெல்லாம் தமிழில் சரளமாக கதைக்கப் பழகியிருந்தான்.

“ஓம் தம்பி. கன நாளா இந்தப் பக்கம் வரக் கிடைக்கேல்ல.”

“ஓங்கட பக்கமெல்லாம் எப்படி?”

“எல்லாப் பக்கமும் ஒரே மாதிரிதான். யானையும் யானையும் சண்டை பிடிச்சா சாகிறது புற்கள்தானே. வெளியே கதைக்கவே பயமா இருக்கு. இந்தப் பக்கம் எப்படி?”

“இந்தப் பக்கத்திலேயும் நீங்க சொல்ற மாதிரிதான். எங்கட சிங்கள ஆக்களுக்கு இனி இஞ்ச தொழில் செய்ய ஏலாது. சில ஆக்கள் ஏற்கனவேயே இஞ்சயிருந்து சாமான் சக்கட்டோட போயிட்டாங்க. ஏன்ணே, எங்களுக்கு ஏதாச்சும் செய்வாங்களா?” குணரத்ன முகத்தில் பய உணர்வைக் காட்டியவாறு கேட்டான்.

“நான் உந்தக் கேள்விக்கு என்ன மறுமொழி சொல்லுவன்? நீங்க உங்கட பாட்டுக்கு உங்கட தொழிலைச் செஞ்சுகொண்டு இருக்கிறீங்க. உங்களுக்கு யாரு என்ன செய்யப் போறா? பயப்படாம இருங்க.”

“பயத்தோடதான்ணே காலம் கழியுது. எப்பப்ப என்னென்ன நடந்துடுமோன்னு எனக்கும் பொஞ்சாதிக்கும் ஒரே பயம்தான்.”

“என்னவோ அந்தக் கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம். உமக்குப் பிள்ளைகளும் இருக்குதோ?”

“ஒரு பொடியன் மட்டும்தான். ஆனா இஞ்ச இல்ல.”

“எங்க?”

“என்ட ஊரிலே அம்மாக்கிட்ட கொண்டுபோய் விட்டிருக்கேன்.

அங்கதான் ஸ்கூல் போறான். ஏனண்ணே வந்தீயங்க? காரிலே பழுதா?"
பொன்னம்பலம் அவரது காரில் ஏற்பட்டிருந்த பழுதைச் சொன்னார்.

“அண்ணே, இது ஒரு சின்ன றிப்பெயர். இருங்க. இப்பவே செய்து தந்துடுறேன்.”

குணரத்ன சில நிமிடங்களில் சரிசெய்து முடித்தான்.

“ஸ்டாட் பண்ணுங்க பாக்கலாம்.”

ஒரு சுற்றிலேயே கார் இயங்கத் தொடங்கியது.

“திருப்திதானே? அப்ப போயிட்டு வாங்கண்ணே” கூறியவாறு தரையில் கிடந்த உபகரணங்களை எடுத்துக்கொண்டு குணரத்ன அவன் ஏற்கனவே வேலைசெய்துகொண்டிருந்த வாகனமொன்றை நோக்கி செல்ல முற்பட்டான்.

“கொஞ்சம் நில்லும் தம்பி.”

“என்னண்ணே?”

“இதுக்குக் காசு?”

குணரத்ன சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறே?”

“இதுக்கெல்லாம் காசு வாங்கினா உங்களை அண்ணேன்னு எப்படிச் கூப்பிடுறது? அஞ்ச நிமிச வேலை. காசு வேணாண்ணே. சந்தோசமா போயிட்டு வாங்க.”

பொன்னம்பலம் சலீமின் வீட்டை அடையும்பொழுதும் குணரத்ன அவருடைய மனதில் தொடராக தோன்றியவாறிருந்தான். ‘மனிதர்களுக்குள் பேதமில்லை, அவர்களின் மனங்களில் மனித நேயமிருந்தால்’ என எங்கேயோ வாசித்ததும் அவரின் நினைவில் எழாமலில்லை.

சலீம் அவரை வெளியே வந்து வரவேற்றான்.

“எப்படி அண்ணன்? சுகமா?”

“நான் நல்லா இருக்கிறேன். உன் மாமா சுல்தான் இருக்கும்போதும் இப்படித்தான் வாசலுக்கு வந்து வரவேற்பார். அவரை நான் நினைவாத நாளே இல்லை. மதத்தால்தான் நாங்க வேறுபட்டிருந்தோம். மற்றப்படி எங்களுக்குள்ளே பிரிக்கமுடியாத ஒரு சகோதர உறவு இருந்துச்சி” கூறியவாறு விழிகளில் பனித்த கண்ணீரை சுட்டு விரலால் நீவினார்.

“அண்ணன், மத்தியானம் நின்று சாப்பிட்டிட்டுத்தான் போறீங்க. சரிதானே?”

“நீர் சொல்லாவிட்டாலும் நான் இஞ்ச சாப்பிட்டிட்டுப் போகணுமென்ற எண்ணத்தோட்தான் வந்திருக்கிறேன்.”

சுமையா தூக்கி வந்து வைத்த தட்டையிலிருந்த அடையை பொன்னம்பலம் சாப்பிட்டு தேநீர் குடித்தார்.

“என்னமோ வியாபார விசயமா கதைக்கோணுமென்று டெலிபோன்ல சொன்னிங்க?” சலீம் இழுத்தான்.

“ஓம் தம்பி. அதான் நேரடியா கதைக்கலாமென்று வந்த நான்.”

பொன்னம்பலம் பீடிகை போட்டவாறே தான் சலீமைப் பார்க்க வந்த காரணத்தைச் சொன்னார்.

அவருடைய மகன் ஒருவன் நீண்ட காலமாக கன்னாதிட்டியிலுள்ள நகைக் கடையொன்றில் வேலை செய்து நகைத் தொழிலில் நிறைய அனுபவம் பெற்றிருந்தான். சாவகச்சேரி பஸ் நிலையத்துக்குச் சமீபமாகவுள்ள அவரது இரும்புக் கடையில் இப்போதெல்லாம் வியாபாரம் குறைவு. பரவலாக தமிழ் பகுதிகளில் நடைபெறும் அசம்பாவித சம்பவங்கள் காரணமாக புதிதாக வீடுகள் கட்டுவதில் பொதுவாக ஆர்வம் குறைந்துவிட்டது. வருவாயில் கிடைக்கும் மிச்சத்தை சேமிப்பதற்காக நகை வாங்குவதில் உற்சாகம் காட்டப்படுகிறது.

“அதனாலே, இரும்புக் கடையை மூடிட்டு நகைக் கடை தொடங்கலாமான்னு யோசிக்கிறேன். நீர் என்ன சொல்றீர்?”

“நல்ல யோசனை. உங்க மகனுக்கும் தொழில் தெரியும். எனக்குக்கூட முன்னரைப் போல இப்ப பிஸ்னஸ் இல்ல. வேற ஏதாவது தொழிலில்ல மூலதனத்தை முடக்கலாமான்னுதான் யோசிக்கிறேன். நகைக் கடையென்டா கன காசு வேணுமே?”

“அதான் உம்மட்ட வந்த நான். நீரும் ஒரு பாட்னரா சேரும். ஆளுக்கு பத்து லச்சம் முதல் போடுவம்” பொன்னம்பலம் கூறிவிட்டு சலீமை உற்றுப் பார்த்தார்.

சலீம் அவர் கூறியதையிட்டுச் சிந்தித்தான்.

“நல்ல ஐடியாதான். எதுக்கும் என் மனைவி, மாமியாரிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கொள்ளோணும். கடை அவங்கடதானே.”

“நல்லா கேளும். காசை என்னட்ட தாரதாலே எந்தப் பயமும் இல்ல. லாபத்தை முறைப்படி பிரிச்சிக்கொள்வோம்.”

“லாபத்தை மட்டும் இல்ல. நட்டத்தையும்தான்.”

“ஒழுங்கா கணக்கு வழக்கை வைச்சு பிஸ்னஸ் செய்தா ஏன் காணும் நட்டம் வருது? விபரமா அவங்களிடத்திலே சொல்லி அவங்க அபிப்பிராயங்களையும் கேட்டிட்டு வாரும்.”

சலீம் அறையொன்றினுள் சென்றான். மனைவியையும், மாமியாரையும் அழைத்தான். நபிஸா தாயுடன் வந்து கதவு மறைவில்

நின்றாள்.

“ஒரு வகையிலே இது எனக்கு நல்லதா படுது. இப்ப கடையிலே முந்தியப்போல யாவாரம் இல்ல. வேற யாபாரங்களிலே முதலைப் போடலாமெண்டு நான் பல தடவ உங்களிடத்திலே சொல்லியிருக்கன். இதிலே இன்னொரு விசயத்தைப் பத்தியும் யோசிக்கவேண்டியிருக்கு.”

“என்ன அது?” முமினா கேட்டாள்.

“பணக்கார ஆக்களக் கடத்தி கப்பம் கேக்கிற விசயங்களும் அங்கஇங்க என நடக்குது. கடையிலே யாவாரத்தைக் குறைச்சி நாலு பேருக்குத் தெரியாம வேற இடங்களிலே முதலை முடக்கிறது எனக்கு நல்லதா படுது.”

“என்னமோ யோசிச்சுச் செய்ங்க. பொன்னம்பலம் ஏமாத்தமாட்டாரு. அவரை நம்பி கோடியும் கொடுக்கலாம்” என்றாள் நபிஸா.

“எதுக்கும் ஒழுங்கா எழுத்துக்கிறுக்கோட காசைக் கொடுக்கச் சொல்லு நபிஸா. நம்ம நபி நாயகம் அவங்களும் சொல்லியிருக்கிறாங்க. கொடுக்கல் வாங்கல் ஒழுங்கான எழுத்துக் கிறுக்கோட நடைபெறோணுமெண்டு. தாயும் பிள்ளையுமென்டாலும் வாயும் வயிறும் வேறதானே.” கலிமத்தும்மா தன் பங்குக்குச் சொல்லிவைத்தாள்.

“நானும் அதைத்தான் நினைக்கிறன். யாவாரத்தை அவருதான் நடத்தப்போறாரு. அதனாலே லாபத்தை சமமா பிரிக்கோணும் நாம சொல்ல ஏலாது. நான் எல்லாத்தையும் விபரமா அவரோட கதைக்கிறன்.”

“பத்து லச்சத்தை உடனே தூக்கிக் கொடுக்க காச இருக்கா?” முமினா கேட்டாள்.

“எப்படியாவது சமாளிக்கலாம். இருக்கிற காசை பேங்கில போடவும் பயமா இருக்கு. யார்யார் இடத்திலே எவ்வளவு ரொக்கம் இருக்கென்ட கணக்கு விபரங்களையெல்லாம் ஆள் வைச்ச சில இயக்கங்கள் ரகசியமா எடுக்காங்களாம்.”

சலீம் அவர்களின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்து மீண்டும் பொன்னம்பலத்துடன் கதைத்தான். புதிய வியாபாரத்தில் முதலீடு செய்வது தொடர்பாக அவர்கள் நீண்ட நேரம் ஆராய்ந்தனர்.

ஒரு கிழமைக்கிடையில் சலீம் பத்து இலட்சம் பொன்னம்பலத்துக்குத் தருவதாக உடன்பட்டான்.

ஹழறத் சுல்தான் அப்துல் காதர் ஒலியுல்லாவின் சியாறம் அமைந்துள்ள மண்கும்பான் பள்ளிவாசலின் வருடாந்தக் கந்தூரி வைபவத் தில் கலந்து கொள்வதற்காக ஏற்கனவேயே திட்டமிட்டிருந்தவாறு சலீமின் குடும்பத்தினர் புதிதாக வாங்கியிருந்த ஹில்மன் காரில் சென்றுகொண்டிருந்தனர். காரின் பின் ஆசனத்தில் கலிமத் தும்மா, நபிஸா, மூமினாவின் திருமணமாகாத தங்கையொருத்தி, சுமையா என நால்வர் உட்கார்ந்திருந்தனர். காரைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்த சலீமுக்குப் பக்கத்து ஆசனத்தில் சமீபத்தில் பிறந்திருந்த பெண் குழந்தையை மடிக்குள் வைத்துக்கொண்டு மூமினா இருந்தாள். காலையில் புறப்பட்ட அவர்கள் கொட்டிச் சந்தியைக் கடந்து பண்ணைப் பாலமுடாக வேலணையை நோக்கி நீண்டு படுத்திருந்த தார் வீதியில் வந்துகொண்டிருந்தனர். கடல் காற்று இதமாக வீசியது. முன்னும் பின்னுமாக, எதிரும் புதிருமாக வாகனங்கள் பிச்சுப் பிடுங்கியாறு பறந்தன.

ஷஹ்பான் மாதப் பிறை முதலாம் நாளன்று சியாறத்தில் கொடியேற்று வைபவம் இடம்பெற்று, அடுத்து வந்த ஒவ்வோர் இரவுகளிலும் நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் பெயரில் மௌலுது ஓதப்பட்டு பத்தாம் நாளான அன்று கொடியிறக்கும் நிகழ்ச்சியும், கந்தூரியும் ஏற்பாடாகியிருந்தன.

சோனக தெருவில் வசிக்கும் பலர் தங்களது குடும்பங்களுடன் கந்தூரி வைபவத்தில் கலந்துகொள்வதற்காகச் சென்றனர். சிலர் முதல் நாளோ அல்லது இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னரோ அங்கு சென்று, பள்ளிவாசலின் ஒரு புறமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அறைகளைப் பெற்றுத் தங்கி, கையோடு எடுத்துச் சென்றிருந்த உணவுப் பொருட்களைச் சமைத்து உண்டு, மணல் மேட்டின் கீழே இதமாக ஆர்ப்பரித்த அலை தவறும் கடல் நீரில் குளித்து, நேரத்துக்கு நேரம் பாங்கு சொல்லும் போதெல்லாம் தொழுது பொழுது கழித்தனர்.

பள்ளிவாசலைச் சுற்றி நானா பக்கமும் மணல். நடக்கும்போது கால் புதைந்து சொரசொரக்கும் வெண் மணல். மேடு மேடாக மணல் கும்பங்கள். அமைதியே உருவாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் சியாற கட்டிடம். சதா நேரமும் துடிதுடித்துப் பறக்கும் கொடியை தாங்கிப் பிடித்திருக்கும் உயர்ந்த கொடிக் கம்பம். அள்ளஅள்ளக் குறையாத மதுர நீர் கொண்ட கிணறு.

பார்க்குமிடமெல்லாம் சனக் கூட்டம். கந்தூரியில் விநியோகிப்பதற்காக பெரிய கடாரங்களில் சோறும், ஆட்டிறைச்சிக்

கறியும் சமைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. இதமாக வீசிய கடற்காற்றையும் பொருட்படுத்தாமல், நெருப்பில் கொதிக்கும் சோற்றுக் கடாரத்தினுள் சுவள் விட்டுக்கெண்டிக்கொண்டிருந்த வர்களுக்கு வெயர்த்து வடிந்தது. தாளிப்பு வாசனை கிறங்க அடித்தது.

பருத்தித்துறை, நயினாதீவு, சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், கிளிநொச்சி, நாச்சிக்குடா, பள்ளிக்குடா, உசன் போன்ற பகுதிகளில் பரவலாக வசித்த முஸ்லிம்களில் பலரும் கந்தூரி வைபத்துக்காக குடும்பம் குடும்பமாக வந்திருந்தனர். தங்குவதற்கு அறை வசதி கிடைக்காதவர்கள் பகலில் மண்டபத்தினுள்ளும், இரவில் மணல் திட்டிகளிலுமாக பொழுது கழித்தனர். மண்கும்பானுக்குச் சமீபமாகவுள்ள பல இடங்களிலிருந்தும் நிறைய தமிழர்களும் வந்திருந்தனர்.

மண்கும்பானை நெருங்குவதற்கு சற்று முன்னதாக பாதையின் இரு மருங்கிலும் ஈச்சம் பற்றைகள் காட்சி தந்தன. வாகனங்களில் சென்ற சிலர், அவற்றை நிறுத்திவிட்டு பற்றைகளில் ஈச்சம் பழங்களை ஆய்ந்துகொண்டிருப்பதை சுமையா கண்டாள். சடுதியாக அவளுக்கு நஸார் மச்சானின் நினைவு எழுந்தது. அவனையும் மண்கும்பானுக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டுமென அவள் குரல் எழுப்பியதும், மூமினாவின் வாயால் வாங்கிக் கட்டியதும் அவளது பிஞ்சு மனதில் தோன்றி மறைந்தன. கொய்யாக்கனி பறித்த நாளன்று மூமினா அவனுக்கு ஏசித் துரத்திவிட்டதை இரகசியமாக வாப்பாவிடம் சொல்லி அவருடன் காரில் கடைக்குப் போகும் சாக்கில் மரழியா மாமியின் வீட்டுக்குச் சென்று நஸாரைச் சந்தித்து அவனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறியதும் நினைவில் எழுந்தது.

‘சீ! என்ன உம்மா இவ? நஸார் மச்சான் வந்திருந்தா நானும் அவனுமா ஈச்சம்பழம் ஆயலாம். முள்ளுக் குத்துமென்டாலும் அவன் பயப்படமாட்டான். எப்படியும் ஈச்சம் பழம் இப்ப ஆயத்தான் வேணும். கொஞ்சம் பழத்தை வைத்திருந்து கொண்டுபோய் நஸார் மச்சானுக்குக் கொடுக்கோணும்.’ சிந்தித்தவாறிருந்த சுமையா “வாப்பா. காரைக் கொஞ்சம் நிறுத்துங்க” என்றாள்.

சலீம் வாயைத் திறக்க முன் “எதுக்கிடி?” என்றாள் மூமினா. சுமையா சுட்டு விரலை உயர்த்திக் காட்டினாள்.

“அடக்கிட்டு இரடி. கமுக இஞ்ச தண்ணியும் இல்ல.”

“ஏலா. காரை நிறுத்துங்க.” சுமையா அழத் தொடங்கினாள்.

“போத்தல்ல தண்ணி இருக்கு. காரை நிறுத்துறன். போயிட்டு வா” கூறியவாறே சலீம் பாதையோரத்தில் காரை நிறுத்தினான். சுமையா இறங்கினாள்.

“பயமா இருக்கு. வாப்பாவும் கூட வாங்க.”

“அவள் பிடிச்ச பிடி விடமாட்டாள். போயிட்டு வாங்க.”

சுமையா வாப்பாவின் கையைப் பற்றியவாறு மணலில் சிறிது தூரம் நடந்தாள். சரேலென பிடித்திருந்த கையை உதறிவிட்டு பழுத்த குலைகளுடன் காணப்பட்ட ஈச்சம் பற்றையொன்றை நோக்கி ஓடினாள்.

“சுமையா நில்லு. எங்கே போறே?”

“எனக்கு ஈச்சம் பழம் வேணும்.”

“அதுக்கெல்லாம் இப்ப நேரம் இல்ல. வா.”

“ஏலா. பழம் ஆஞ்சி தாங்க.”

“வாவென்டா வா.”

“மாட்டேன். பழம் வேணும்.”

“உன்னோட கரைச்சல்” சலீம் கூறியவாறு நடந்து சென்று ஈச்ச ஓலைகளை விலக்கி பழங்களை ஆய்ந்தான்.

“இத எங்க வைக்கிறது?”

“என் பாவாடையை மடித்துப் பிடிக்கிறேன். போடுங்க.”

“சீ மொக்கு! புதுப் பாவாடை. உம்மா அறிஞ்சா உனக்கு ஒதைப்பா.”

“உங்கிட கைலேஞ்சியைத் தாங்க. அதுக்குள்ளே வைப்பம்.”

“விடமாட்டியே” ஷேரீப் பக்கட்டினுள் சொருவி வைக்கப்பட்டிருந்த கைக்குட்டையை எடுத்து சுமையாவிடம் கொடுத்தான்.

ஈச்சம் பழங்களுடன் அவர்கள் இருவரும் காரை நெருங்கினர்.

“என்ன சுணங்கிட்டங்க?” மூமினா கேட்டாள்.

“எல்லாம் இவளால.”

“என்ன செய்தாள்?” சலீம் விபரித்துக்கொண்டு நிற்க, சுமையா சிரித்தவாறு காருக்குள் ஏறினாள்.

“சுமையா. ஈச்சம்பழம் தின்றதென்டா கொட்டைகளை காருக்குள்ளே போடக் கூடா. மத்த ஆக்களுக்கும் கொடுத்துத் தின்னு.”

அவளுடைய நஸார் மச்சானுக்கு வேறாக வைத்துக்கொண்டு, ஈச்சம்பழங்களை மற்றவர்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்து அவளும் தின்றாள். கறுப்பு நிற ஈச்சம் பழங்களின் சதைகள் அவர்களது வாய்களுக்குள் கரைந்தன.

மண்கும்பானுக்கு வந்திருந்தவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தவர்களுடனெல்லாம் குசலம் விசாரித்து புதிய அறிமுகங்களை ஏற்படுத்தி, ஏழை பணக்காரன் என்ற

வித்தியாசமில்லாமல் பிள்ளைகள் மணல் மேடுகளில் ஓடிப் பிடித்து விளையாடி, ஆண்களில் பலர் கடல் நீரில் கூட்டங்கூட்டமாக நீராடி.....

முஸ்லிம்களும், தமிழர்களும் கூடியிருந்து பிளாச் சோறு உண்டது அந்த மக்களின் பிரிக்க முடியாத ஒற்றுமைக்கு ஒரு சான்றாக அமைந்தது. சாப்பிட்ட பின் ஒரே கிணற்று நீரை அவர்கள் பருகினர்.

கந்தாரி வைபவத்தில் கலந்துகொண்ட சலீம் குடும்பத்தினர் அன்று மாலை வீடு திரும்பினர்.

காலம் கரைந்துகொண்டிருந்தது.

சுமையா வயதுக்கு வந்து மற்றவர்களின் பார்வைகளிலிருந்தும் மறைந்து வாழத் தொடங்கி ஒரு வருடத்துக்கும் மேலாகிவிட்டது. மூமினாவின் கடைசித் தங்கைக்கு புது வீடு கட்டி திருமணம் செய்து கொடுத்திருந்தனர். அவள் மாப்பிள்ளையுடன் தனியாக குடித்தனம் நடத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

நஸாரின் முகத்தில் மெலிதாக மீசை அரும்பியிருந்தது. அவன் ஓ.எல் சித்தியடைந்து ஏ.எல். வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். லத்தீபா தான் படித்த வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் தொண்டர் ஆசிரியையாக கடமையாற்றினாள். மாதச் சம்பளம் இல்லாதுவிடினும், பாடசாலை நிர்வாகம் அவளின் போக்குவரத்துக்கும், கைச் செலவுக்குமாக சிறிய தொகையொன்றைக் கொடுத்தது. சோனக தெருவில் அவளுக்காக வாங்கிப் போட்டிருந்த காணியில் வீடு கட்டுவதற்கான அத்திவாரம் இடப்பட்டிருந்தது. மர்ழியா இன்னும் ஒரு பெண் குழந்தைக்கு தாயாகி இருந்தாள். பொட்டணி வியாபாரத்துக்காகச் செல்லும் ஊர்களில் பாதுகாப்புப் படையினருக்கும், இயக்க வாலிபர்களுக்கும் இடையில் ஏற்படும் அசம்பாவிதங்களால் கனிபாவின் தொழில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒருநாள் காலையில் சுபஹ் தொழுகைக்காக புதுப்பள்ளிக்குச் சென்றிருந்தபோது லெவ்வை சமது கூறிய செய்தி கனிபாவை நிலை குலைய வைத்தது.

“கனிபா, செய்தி கேள்விப்பட்டியா?” லெவ்வை கேட்டார்.

“இப்பதானே எழும்பிட்டு வாறன். என்ன செய்தி?”

“ராத்திரி கொஞ்ச சிங்கள ஆக்களை வெட்டியும், சுட்டும் கொலை செய்திட்டாங்களாம்.”

“யாரு?”

“அவங்கதான்.”

அவர் அவங்க எனக் குறப்பிட்டது அப் பகுதியில் இயங்கிய ஏனைய போராளிக் குழுக்களை மிகைத்து நின்று செயற்பட்ட இயக்கமொன்றின் வாலிபர்களைக் குறித்துத்தான்.

“அல்லாவே! என் நண்பன் குணரத்னவுக்கும், அவன்ட பொஞ்சாதிக்கும் என்ன நடந்ததோ தெரியாதே.”

கனிபா பரக்கப்பரக்க ஹவ்லில் வுளு செய்து, சுப்ஹு தொழுது, அவனுடைய நண்பனுக்கு அசம்பாவிதமாக எதுவும் நடைபெற்றிருக்கக் கூடாது எனப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, வீட்டை நோக்கி நடந்தான். மனைவி மர்ழியாவிடம் செய்தியைக் கூறினான்.

“இப்ப என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“உடனேயே போய் அவங்களைப் பார்க்கப் போறன்.”

“அந்த இடத்துக்குப் போகலாமோ என்னவோ?”

“அதான் விடிஞ்சிட்டே. எப்படியோ போய் பாத்திட்டு வந்திடுறன். அவங்களுக்கு நம்மை விட வேற யாரு இங்க இருக்கா?”

“வாப்பா, நானும் வாரேன்” என்றான் நஸார்.

“நீ வேணாம். இஞ்சேயே நில்லு. ஏதாவது ஏடாகூடமா நடந்திருந்தா நான் திரும்பி வாரேன். அப்புறம் ரெண்டு பேருமா போகலாம்.”

“தேத்தண்ணி குடிச்சுட்டுப் போங்க.”

“பொறகு வாறன்”

சைக்கிளைத் தள்ளியவாறு கனிபா பாதைக்கு வந்து அதில் ஏறி, குடல் தெறிக்க குணரத்ன தங்கியிருந்த வீட்டை நோக்கி விரைந்தான்.

22

தெருச் சந்திகளில் ஆட்கள் கூடி நின்று கதைத்தனர். முகங்களில் பயப் பிராந்தி. அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் சைரன் சத்தத்துடன் ஓடின. பச்சைநிற பொலிஸ் ஜீப்புகள் ஹாரன் ஒலிக்கப் பறந்து திரிந்தன. மரங்களில் குந்தியிருந்த காகங்கள் விட்டு விட்டு சோக கீதம் இசைத்தன. சிங்களக் குடும்பமொன்று குடியிருந்த வீட்டின் முன்னால் பலர் நின்றனர். காக்கி உடை அணிந்த சில பொலிஸ்காரர்கள் உள்ளுக்கும், வாசலுக்கு வெளியேயுமாக நடப்பதும் கதைப்பதுமாகச் செயற்பட்டனர்.

கனிபா காலை வேளையிலும், முதுகுச் சட்டை வெயர்க்க சைக்கிளைச் செலுத்தி குணரத்ன அவனது மனைவியுடன் தங்கியிருந்த வீட்டை அடைந்தான். தெரு கேட் பூட்டப்படாமல் சாத்தப்பட்டிருந்தது. உள் நுழைந்தான். வீட்டுக் கதவில் கை வைத்துத் தள்ளிப் பார்த்தான். அது பூட்டப்பட்டிருந்தது. கையால் பல தடவைகள் தட்டினான். உள்ளிருந்து பதில் வரவில்லை. அவனது இதயம் திடீரென இயங்க மறுத்து, இயங்கியது. பய உணர்வு ஏற்பட்டது. ‘ஒருவேளை.... ஒருவேளை... உள்ளே கொலைசெய்யப்பட்டுக் கிடப்பாங்களோ? கொலை செய்தவர்கள் கதவைப் பூட்டிவிட்டுச் சென்றிருப்பார்களோ? குணரத்ன மனைவியுடன் வேறு எங்கேயாவது சென்று தங்கியிருப்பானோ?’ நினைக்க நினைக்க முழங்கால்கள் நடுக்கமடையத் தொடங்கின.

பலமாகக் கதவைத் தட்டியவாறு குணரத்னவின் பெயரைச் சொல்லி சத்தமிட்டு அழைத்தான். மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தான். கதவடியிலிருந்து ஜன்னல் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருந்த அறைப் பக்கமாகச் சென்று அழைத்தான்.

மெதுவாக கதவு திறக்கப்படும் சப்தம் கேட்டது. உள்ளேயிருந்து குணரத்னவின் தலைப்பகுதி மட்டும் தெரிந்தது. கனிபா அவனைக் கண்டதும், அவன் தனது உதடுகளில் சுட்டு விரலை வைத்து கதைக்கவேண்டாமெனச் சாடை காட்டி, உடனேயே உள்ளே வருமாறு தலையால் சைகை காட்டினான். வினாடிக்குள் கனிபா உள் நுழைய கதவு பூட்டப்பட்டது.

முடியிருந்த ஜன்னல் கண்ணாடியூடாக உள்ளே வெளிச்சம் பரவியது. கனிபாவின் கையைப் பற்றியவாறு குணரத்ன அறையொன்றுக்குள் சென்றான்.

“சீலவதி. கனிபாதான் வந்திருக்கு. இறங்கி கீழே வா” மேலே சீலினைப் பார்த்து மெதுவாக குணரத்ன கூறினான். அடைத்திருந்த சீலினை நீக்கிவிட்டு உள்ளேயிருந்து நீட்டிய கால்களை மர அலுமாரியொன்றின் மீது வைத்து இறங்கிய சீலவதியை குணரத்ன தாங்கி கீழே தரையில் நிறுத்தினான்.

“ராத்திரி விடிய விடிய நித்திரையே இல்ல கனிபா” என்றான் குணரத்ன.

“என்ன...? என்ன நடந்தது?”

தென்னிலங்கைப் பகுதியில் சிங்களவர்களுக்கும், தமிழர்களுக்குமிடையில் இனப் பகை தொடங்கியதன் காரணமாக பல தமிழர்கள் கொலை செய்யப்பட, அதற்குப் பதிலடியாக யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் அதுவரை வெளியேறாமல் தங்கியிருந்த

எச்சசொச்ச சிங்களவர்கள் எந்த நேரமும் தாக்கப்படலாம் என குணரத்ன எதிர்பார்த்திருந்தான். சீலவதியை அறைக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு வெளியே வாசலில் இருளோடு இருளாக நள்ளிரவு வரை நின்று கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக பாதையைப் பார்த்தவாறு இருப்பதை வழக்கமாக்கியிருந்தான். கடந்த இரவு ஒரு மணியளவில் அவனுடைய வீட்டுக்கு சற்றுத் தள்ளியிருந்த சிங்களக் குடும்பமொன்று வசித்த வீட்டுக்கு ஆயுதங்களுடன் வந்த சிலர் மதிலுக்கு மேலால் பாய்ந்து உள்ளே செல்வதைக் கண்டான். சில நிமிடங்களின் பின் கேட்ட துப்பாக்கி வெடிச் சத்தம் அவனுடைய உயிர் நாடிகளை அசைக்க.... அவன் உடனடியாக உள்ளே சென்று அறைக் கதவுகளைப் பூட்டிவிட்டு, சீலவதியுடன் சீலனுக்கு மேல் ஏறி, திறந்த சீலின் சீட்டை சாதூரியமாக அடைத்துவிட்டு, இருவருமாக வளையொன்றில் குந்திக்கொண்டிருந்தனர்.

“உங்கட வீட்டுக்கு யாருமே வரல்லையா?” குணரத்ன கூறிக்கொண்டிருக்கும்போது கனிபா இடைமறித்துக் கேட்டான்.

“வந்தாங்க.”

“வந்ததா? வந்து...?”

“பல தடவைகள் கதவைத் தட்டினாங்க. நாங்க திறக்கவே இல்ல. பயத்தால் உறைந்து போய்க் குந்திக்கொண்டே இருந்தோம். போயிட்டாங்க.”

“வீட்டுக்குள்ளே ஒருத்தரும் இல்லைன்னு நினைச்சிருப்பாங்க.”

“அப்படித்தான் இருக்கும்.”

“நான் வந்து கதவைத் தட்டின நேரத்திலே, அவங்கதான் திரும்பவும் வந்திருப்பாங்களோவென நினைச்சி நீ அதனைத் திறக்காம இருந்தே. இல்லே?”

குணரத்ன தலையசைத்தான்.

கடந்த இரவு நடைபெற்றதாக கனிபா அறிந்திருந்தவற்றை குணரத்னவிடம் கூறினான்.

“நீ இப்போ என்ன செய்யப் போறே?”

“யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் நாங்க உடனேயே போகணும்.”

“இன்றைக்கேவா?”

“எவ்வளவு கெதியா போகலாமோ அவ்வளவு கெதில போறது நல்லது.”

கனிபா சிந்தித்தான்.

“இன்றைக்கே போறது கஷ்டம். வாகனப் பிரச்சினைகள் இருக்கு. அதை எல்லாம் ஒழுங்கு செய்யோணும். நீங்க இஞ்சதான் இருந்து வெளியேறிட்டீங்கண்டு யாருக்கும் தெரியவும் கூடாது. பகல்

நேரத்திலே அதுவும் குறிப்பாக இன்றைக்கு நீங்க வெளியே தலை காட்டவும் கூடாது.”

“இன்னுமொரு பிரச்சினையும் இருக்கு கனிபா.”

“என்னது?”

“எங்க கையிலே இப்ப காசும் இல்ல. சீலவதிக்கு இன்னும் சம்பளம் கிடைக்கவும் இல்ல. இந்த வீட்டிலே கிடக்கிற சாமான்களை யாருக்காவது விக்கவும் வேணும். இப்படிப் பல பிரச்சினைகள்.”

கனிபா தொடர்ந்து சிந்தித்தான்.

“குணரத்ன. நான் சொல்ற மாதிரி நீ செய்.”

“எப்படி?”

“இன்றைக்கு பகல் முழுதும் நீங்க இங்கேயே இருங்க. தெருவிலே பொலீஸ் நடமாடுவதாலே பகல்ல யாரும் வரமாட்டாங்க. இருட்டினதுக்குப் பின்னாலே கார் கொண்டு வந்து உங்களை என் வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போறன். உங்களுக்குத் தேவையான காசுக்கு நான் ஒழுங்கு செய்றேன். என் மச்சான் சலீமைப் பிடிச்சி உங்க வீட்டிலே கிடக்கிற சாமான்களை விக்க வைக்கிறேன்.”

“இது நல்லாதான் படுது. போற பிரயாணம் எப்படி?” சீலவதி கேட்டாள்.

“பொலிஸிலே எனக்குத் தெரிந்த ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கிறார். அவரைப் பிடிச்சி ஒழுங்கு செய்து தாரேன். எல்லாத்துக்கும் ரெண்டொரு நாள் ஆனாலும் ஆகும். அதுவரையிலே என் வீட்டிலேயே இருங்க.”

குணரத்ன முகத்தில் நன்றி ததும்ப கனிபாவைப் பார்த்தான்.

“இரவைக்கு இருட்டினதுக்குப் பொறகு வருவன். எங்கட ஆக்கள் உடுக்கிறது போல உடுத்துக்கொண்டு இருங்க. காரிலே போறபோது எங்கட ஆக்கள்தான் போறாங்க எண்டு பாக்கிறவங்க நினைக்கோணும். பகலைக்கு சாப்பாடு எப்படி?”

“நாங்க எப்படியோ சமாளிக்கிறம். பிறிஜ்ல பாண் இருக்கு” என்றாள் சீலவதி.

“யாரு வந்து கூப்பிட்டாலும் கதவைத் திறக்காதீங்க. உள்ளுக்குள்ளேயே இருங்க.”

கனிபா அவர்களிடம் விடைபெற்று, கதவருகில் வந்து, மேலே கிறிலினூடாக வெளியே எட்டிப் பார்த்து பாதையில் மனித நடமாட்டம் இல்லையென்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொண்டு திறந்து வெளியே வந்தான்.

நடந்தவற்றை மர்ழியாவிடம் சொல்லி அவனுடைய திட்டத்துக்கான சம்மதத்தைப் பெற்றான். காலை உணவின் பின்னர்

பெரிய கடைக்குச் சென்று மைத்துணன் சலீமைச் சந்தித்தான். காரில் குணரத்னவையும், சீலவதியையும் அழைத்து வருவதற்கும், அவர்களுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுப்பதற்கும் சலீம் சம்மதித்தான். பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று அவனுக்குத் தெரிந்த இன்ஸ்பெக்டரைச் சந்தித்தான். குணரத்னவைப் போன்ற வேறு சிலரும் இருந்ததால், அவர்களைப் பாதுகாப்பாக பாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் வெளியேற்றுவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுவதாகவும், அதுவரை அவர்களை அவனது வீட்டில் வைத்துக்கொள்ளுமாறும் அவர் கூறியதையிட்டுத் திருப்தியுற்றான்.

“என்ட் வீட்டிலே அவங்களை வைத்துக்கொள்வதால் எனக்கும் தாச்சும் ஆபத்து ஏற்படலாம் சார். ஆகவே கூடிய கெதியிலே...”

“எனக்கு நல்லா விளங்குது. நாளைக்கோ அல்லது என்னடைக்கோ அவங்களை அனுப்பிடலாம்.”

பகல் பொழுது மறையும் வரை கனிபா காத்திருந்தான்.

23

வட புலத்து முஸ்லிம்கள் சூனியத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்ய நேர்ந்த ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொன்னூறாம் ஆண்டு புலர்ந்தது. அதற்கு முன்னரான பல வருடங்களாக தமிழ் மக்களுடன் சேர்ந்து அவர்களும் அனுபவித்த வேதனையான நிகழ்வுகள் எண்ணிலடங்காதவை.

பொருளாதார நெருக்கடிகள், கல்வி வாய்ப்பு இழப்பு, போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள், செல் வீச்சுகளுக்குப் பயந்து உயிரை மட்டுமாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாதா என்ற நப்பாசையால் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட இடம் பெயர்வுகள், வீடுடைப்புகள், பொருட் கொள்ளைகள், ஆயிரக் கணக்கான மனிதப் பலிகள்..... இத்தியாதி நிகழ்வுகள் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தன.

கொரில்லா முறையில் இடம்பெற்ற ஆயுதப் போராளிகளுக்கும், அரசாங்கத்துக்குமிடையிலுமான யுத்தம் மரபு ரீதியிலானதாகி கோர தாண்டவம் ஆடியது. மக்களின் முகங்களில் பயப் பிராந்தி. எந்த நேரத்தில் என்ன நடக்குமென எவராலும் சொல்ல முடியாத கொடுஞ் செயல்கள் நடைபெற்றன. மனித உயிர்களுக்கு எள்ளளவேனும் மதிப்பு இல்லாத நிலை உருவாகியிருந்தது.

வட மாகாணத்தைப் போன்று கிழக்கிலும் வன் செயல்கள் கோரப் பற்களைக் காட்டி இளிக்க. போதாக்குறைக்கு தமிழர்களுக்கும்

முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலான இனப் பகை வேறு ஏற்பட்டு இரு தரப்பிலும் மனித உயிர்கள் வகைதொகையின்றிக் காவு கொள்ளப்பட்டன.

யாழ்ப்பாண சோனக தெருவில் வசித்த பல முஸ்லிம்கள் செல் வீச்சுகளுக்குப் பயந்து அவர்களின் வீடுகளையும், தளபாடங்களையும் அப்படியப்படியே விட்டுவிட்டு சற்றுத் தூரத்திலுள்ள ஊர்களுக்கு தற்காலிகமாக இடம் பெயர்ந்தனர். வேறு சிலர் தென்னிலங்கையிலுள்ள நகரங்களுக்கு நிரந்தரமாகவே புலம் பெயர்ந்தனர்.

பொட்டணி கனிபா குடியிருந்த வீடு பெருவாரியாக தமிழர்கள் வசிக்கும் பகுதிக்கு சற்று சமீபமாக இருந்ததால், பாதுகாப்புக் கருதி குடும்பத்தினரை அழைத்துக்கொண்டு சாவகச்சேரிக்குச் சென்று அவனுக்குத் தெரிந்த தமிழர் ஒருவரின் வீட்டில் தற்காலிகமாக வசித்தான்.

ஆகாயத்திலிருந்து போராளிகளை ஒழிப்பதற்காக ஏவப்பட்ட பாரிய குண்டு ஒன்று முஸ்லிம் வீடொன்றின் மீது விழுந்ததால் போர்ட்டிகோவினுள் பாதுகாப்புக் கருதி நின்றிருந்த பலர் பரிதாபமாக இறக்க நேர்ந்ததன் பின் சோனக தெருவை விட்டும் பிரிவதற்கு கனிபா குடும்பத்தினர் முடிவெடுத்திருந்தனர்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் வசித்த அனைத்து முஸ்லிம்களும் ஆயுதக் குழுவொன்றினால் அவரவர்களின் வீடுகளிலிருந்தும் துரத்தப்பட்டு அகதிகளாக அல்லல்படுகிறார்கள் என்ற துயரச் செய்தியை அறிந்த யாழ்ப்பாணம் வாழ் முஸ்லிம்கள் தங்களுக்கும் அத்தகைய நிலைமை ஏற்படுமோ என நினைத்து வேதனையால் புழுங்கத் தொடங்கினர். கூடிக்கூடிக் கதைத்தனர். பள்ளிவாசல்களுக்கு ஐவேளைத் தொழுகைக்காகச் செல்லும்போதெல்லாம் ஆளுக்காள் இதைப்பற்றியே விசாரித்தனர்.

இஷா தொழுகைக்காக புதுப்பள்ளிவாசலுக்குச் சென்ற சலீம் தொழுது முடிந்த பின் லெவ்வை சமதைச் சந்தித்தான். சர்க்கரை வியாதியைத் தனது உடலில் புதிதாகச் சேர்த்துக்கொண்ட லெவ்வை அடையாளம் தெரியாத அளவுக்கு மெலிந்து, குழி விழுந்த கன்னங்களுடனும், வெள்ளை படர்ந்த விழிகளுடனும், நீண்ட வெண் தாடியுடனுமாகக் காட்சி தந்தார். பள்ளிவாசலுக்கு தொழுகைக்காக வந்திருந்தவர்களின் முகங்களில் அப்பிக் கிடந்த பயப் பிராந்தி லெவ்வையின் முகத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை. முழங்கால்களில் ஏற்பட்டிருந்த மூட்டு வாதம் காரணமாக கால்களை இழுத்து நடந்தார்.

“என்ன லெவ்வை, நம்மையும் தெரத்துவாங்களோ?” சலீம்

கேட்டான்.

“நான் நினைக்கேல்ல. நம்மைத் தெரத்திறதுக்கு நாம அவங்களுக்கு என்ன கெடுதி செய்தோம்? அவங்க கேட்ட போதெல்லாம் காசு கொடுத்தோம். கப்பம் கொடுத்தோம். வாகனங்களைக் கொடுத்தோம். அப்படியான நம்மை ஏன் தெரத்தினும்?” ஒருவேளை துரத்திவிடுவாங்களோவென்ற பயம் லெவ்வைக்கு மனதில் இருந்தாலும் தன்னைத் தானே சாந்தப்படுத்திக்கொள்வதற்காக சலீமைப் பார்த்து எதிராக் கேள்வி கேட்டார்.

“நானும் உங்களைப்போலத்தான் நினைக்கிறன். தெரத்த மாட்டாங்க. நாம தமிழ் மக்களோட எப்படி இரண்டறக் கலந்து உறவா இருக்கோம். மதத்தாலே மட்டும் தானே நாம அவங்களிலேருந்து வேறு பட்டு இருக்கோம். அதை மட்டும் தவிர மற்ற எல்லா விசயங்களிலும் நாமும் அவங்களும் ஒற்றுமையாத்தானே செயல்படுறோம். ஒரு பெரும்பான்மை இனம் சிறுபான்மை இனத்துக்கு உரிய உரிமைகளைக் கொடுக்கேல்ல என்ற மனத் தாக்கத்தால் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக பாரிய யுத்தமே செய்யக்கூடிய அளவுக்கு ஆளாகியுள்ள அவங்க, அவங்களுக்கு சிறுபான்மையாகவுள்ள நம்மட மன நிலையை லேசாக புரிஞ்சுகொள்வாங்க. நம்மள இந்த மண்ணிலே இருந்து தெரத்தவே மாட்டாங்க” என்றான் சலீம் ஆணித்தரமாக.

“மன்னார்ல இருந்து தெரத்திட்டாங்களாமே?” லெவ்வை கேட்டார்.

“நானும் கேள்விப்பட்டேன். ஆனா, பாருங்களேன். நம்மட ஆக்கள தெரத்தவே மாட்டாங்க” என்றான் மீண்டும் சலீம்.

“மகன், உங்களுக்குத் தெரியுமா முஸ்லிம் ஆக்கள் இப் பகுதியிலே எட்டாம் நூற்றாண்டிலே குடியேறியிருக்கிறாங்க. கடந்த பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகளாக நாம தமிழ் மக்களோட இரண்டறக் கலந்து ஒத்துமையா வாழுறோம். அப்படிப்பட்ட நம்மளை அவங்க தெரத்தமாட்டாங்கன்தான் என் மனமும் சொல்லுது. அல்லா போதுமானவன். என்ன நடக்குமென்று அவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்” லெவ்வை கூறியவாறு வீட்டுக்குப் போவதற்காக சலீமைப் பார்த்து ஸலாம் கூறினார்.

“எதுக்கும் நம்மட ஆக்கள் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையா இருக்கோணும்” கூறிவிட்டு சலீம் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

தெருவில் சிலர் அங்குமிங்குமாக கூடிநின்று கதைத்தனர்.

அவர்களின் உரையாடல்கள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் வசிக்கும் முஸ்லிம்கள் அவர்களது வீடுகளிலிருந்தும் போராளிக் குழுவொன்றால் துரத்தப்படுவார்களா என்பதைப்பற்றித்தான் இருந்தது.

1990 ஒக்டோபர் மாதம் 22ந் திகதி பொலபொலவென விடிந்தது. அதிகாலையிலேயே எழுந்த பல முஸ்லிம்கள் அவர்களது வீடுகளுக்குச் சமீபமாயிருந்த பள்ளிவாசல்களுக்குச் சென்று, அதுதான் அவர்கள் அங்கு தொழும் கடைசித் தொழுகை என்பதைத் தெரிந்திராமல் சுப்ஹ் தொழுதனர். அவர்களினது மனங்களை சதா நேரமும் அரித்துக்கொண்டிருக்கும் வசிக்கும் வீடுகளிலிருந்தும் விரட்டிவிடப்படுவோமோவென்ற பயப் பிராந்தியை நீக்கி, பல நூற்றாண்டு காலமாகத் தமிழர்களோடு ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வருவதைப் போன்று தொடர்ந்தும் வாழ நல்லருள் புரியுமாறு கையேந்திப் பிரார்த்தித்தார்கள். பெண்கள் வீடுகளில் தொழுகையை முடித்துக்கொண்டனர்.

வழக்கமான தங்களது தொழில்களுக்குச் செல்வதற்காகப் பலர் கிணற்றடிகளுக்குச் சென்று குளித்தனர். பெண்கள் குசினிகளுக்குள் நின்று காலை ஆகாரத்தைத் தயார்படுத்தினர். நடக்கவிருக்கும் அபாயத்தையிட்டு சிறிதேனும் அறிந்திராத குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் இன்னும் முழங்கால்களுக்குள் கைகளைப் புகுத்தியவாறு நித்திரைகொண்டனர்.

ஆயுதக் குழுவொன்றின் அங்கத்தினர் தூக்கிய துப்பாக்கிகளுடன் பாதைகளிலெல்லாம் அங்குமிங்குமாக நிற்பதைக் கண்ட சோனக தெருவில் வசித்த முஸ்லிம்களில் பலருக்கு ஏதோவோர் அபாயம் சில மணித் துளிகளில் நடக்கப் போகிறது என்பதை உள்ளூர உணரவைத்தது. அப்போதுதான்.....

சோனக தெருவில் வசிக்கும் சகல முஸ்லிம் ஆண்களையும் ஒஸ்மானியா கல்லூரிக்கு சரியாக ஒன்பது மணிக்கு முன்னர் வருமாறு கட்டளையிட்ட ஒலிபெருக்கி பொருத்திய வாகனம் பாதைகளில் ஓடித்திரிந்தது.

“யா! கேட்டிங்களா? ஆண்களையெல்லாம் வரட்டாம். போப்பிறீங்களா?” சலீமைப் பார்த்து மூமினா கேட்டாள். அவளுக்கு இப்போது இரண்டு பெண் குழந்தைகளும், இரண்டு ஆணுமாக நால்வர் இருந்தனர். கடைசியாகப் பிறந்த குழந்தைக்கு இன்னும் ஒரு வயதுதானும் பூர்த்தியாகவில்லை.

“போகாம விடலாமா? அவங்கட கட்டுப்பாட்டிலதானே இப்ப யாழ்ப்பாணம் இருக்கு.”

“ஏன் வரச் சொல்றாங்க?”

“எனக்கென்ன தெரியும். அல்லாக்கும் அவங்களுக்கும்தான் தெரியும்.”

“ஏதாச்சும் அநியாயம் செய்யப்போறாங்களோ?”

“நான் நினைக்கேல்ல. அவங்க நமக்கு அநியாயம் நினைக்க, நாம அவங்களுக்கு என்ன குத்தம் செய்தோம்?”

“நீங்க போயிட்டு வாங்க. எதுக்கும் அல்லா போதுமானவன்” மூமினா முகம் நிறைந்த வேதனையுடன் சலீமைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

ஒஸ்மானியா கல்லூரியை நோக்கி சலீம் நடந்து செல்லும்போது, அவனைப் போலவே வேதனையும், துக்கமும் தோய்ந்தவர்களாக சோனக தெரு ஆண்கள் சாரிசாரியாக சென்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

சலீம் வீட்டிலிருந்து சென்று சில நிமிடங்களாகியிருக்கலாம். கொல்லையில் யாரோ நடமாடுவதை உணர்ந்த நபிஸா வெளியே வந்தாள். துப்பாக்கி ஏந்திய இரு வாலிபர்கள் அவளைக் கண்டதும் சரேலென துப்பாக்கிகளை உயர்த்தி அவளுக்கு நேராகப் பிடித்தனர்.

“அல்லாவே! நீங்க யாரு?” நபிஸா போட்ட கூச்சலில் மூமினா, கலிமத்தும்மா, சுமையா ஆகியோர் கொல்லைக்கு ஓடி வந்தனர். துப்பாக்கிகளை நபிஸாவுக்கு நேராக நீட்டியபடி நின்றிருந்த இருவரையும் பார்த்து தொடை நடுங்கினர்.

வாலிபர்கள் அவர்களைப் பொருட்படுத்தாது முற்றத்துக்கு வர முயன்றனர். பெண்கள் இடம் விட்டு ஒதுங்கி நின்றனர்.

“போங்க உள்ளுக்கு எல்லாரும்” ஒருவன் கரகரத்த குரலில் கட்டளையிட்டான்.

“எதுக்கு?” மூமினா கேட்டாள்.

“கையிலே, கழுத்திலே கிடக்கிற நகை எல்லாத்தையும் கழட்டுங்க.”

“ஏன் கழட்டோணும்?” நபிஸா கோபமாகக் கேட்டாள்.

“எதுத்துக் கதைக்காதை. கழட்டு எல்லாத்தையும்.”

வழக்கமாக அவர்கள் அணிந்துகொண்டிருக்கும் நகைகளைக் கழற்றினர்.

“அவைகளைத் தந்துட்டு, உள்ளுக்குப் போய் வைச்சிருக்கிற எல்லா நகைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வாங்க.”

துப்பாக்கி ஏந்தி நின்றவன் கட்டளையிட்ட தொனி நபிஸாவுக்கு சரேலென அதீத கோபத்தை ஏற்படுத்தியது.

“இதோ பாருங்க. நீங்க தம்பிமாரு யாரெண்டு எங்களுக்குத் தெரியா. நாங்க ஏற்கனவேயே உங்கட இயக்கத்துக்கு நகையும், பணமும் குடுத்திருக்கிறோம். நீங்க எங்களைக் கஷ்டப்படுத்தினா உங்க தலைமைக்கு நாங்க அறிவிப்போம். கஷ்டப் படுத்தாம தயவுசெஞ்சி போங்க.”

துப்பாக்கி வாலிபர்கள் இருவரும் வக்ரமாகச் சிரித்தனர்.

“யாருக்கு வேண்டுமானாலும் அறிவியங்க. இப்ப நகைகளை எடுத்து வாங்க. இல்லே உங்க கண் முன்னாலேயே நாங்க தேடி எடுத்துக்கொண்டு போவோம்” கூறியவாறே ஒருவன் துப்பாக்கியின் குழலை சுமையாவை நோக்கி நீட்டினான். அவள் திடீரென அலறினாள். பலத் த வாக் குவாதத் தின் பின் அறை அலுமாரியொன்றினுள் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குடும்பத்தினரின் நகைகள் அனைத்தும் நபிஸாவினால் கையளிக்கப்பட்டன.

“உங்களை அல்லாதான் கேக்கோணும்” துப்பாக்கி வாலிபர்கள் சென்ற பின்னர் நபிஸா தனக்குத் தானே சத்தமிட்டுக் கூறினாள்.

ஒலிபெருக்கியில் கிடைத்த கட்டளைக்கேற்ப ஒஸ்மானியா கல்லூரி மைதானத்தில் ஒன்பது மணிக்கு முன்னர் முஸ்லிம் ஆண்கள் கூடினர். பெண்களும் கூட்டமாக நின்றனர். யார் வந்து என்ன கூறப் போகிறார்களோவென்ற எண்ணத்தில் முகங்கள் காய்ந்து, வரண்டு, துயரம் ததும்ப நின்றனர்.

மோட்டார் சைக்கிளொன்று வேகமாக வந்து பிரேக் அடித்து நின்றது. அதில் இருவர் இருந்தனர். அவர்களைச் சுற்றி திரண்டு நின்ற கூட்டத்தினர் மொய்க்க....

சோனக தெருவில் வசிக்கும் சகல முஸ்லிம் குடும்பங்களும் தத்தமது வீடுகளிலிருந்தும் இரண்டு மணித்தியால நேரத்துக்கிடையில் வெளியேறி, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தை விட்டும் நீங்கி விட வேண்டுமென்ற அறிவிப்பை அவர்களில் ஒருவன் கூறினான்.

கூடி நின்ற அனைவரும் ஏக நேரத்தில் இதயங்களில் ஈட்டி எறி பட்டது போன்ற வேதனையில் தவித்தனர்.

‘எங்கே.... எங்கே போவது? யாரிடம் போவது? எப்படிப் போவது? குடியிருக்கும் வீட்டை, பாவிக்கும் தளபாடங்களை, நடாத்தும் வியாபாரங்களை, செய்யும் தொழில்களை, பணியாற்றும் உத்தியோகங்களை, கொடுமதி வரும்திகளை, படிக்கும் பாடசாலைகளை, தொழும் பள்ளிவாசல்களை, பாவிக்கும் வாகனங்களை, தொழிற்கருவிகளை.... எல்லாமே அப்படியப்படியே இருக்க அவைகளை விட்டுவிட்டு எங்கே போவது? அவர்கள் இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் நினைத்துத் துடிக்க....

“தம்பி. ராசாமாரே.... நாங்க எங்கட வீடுவாசல்களை விட்டிட்டு எங்க போறது? இத்தனை வருசங்களும் நீங்க பட்ட கஷ்டங்களை நாங்களும் அனுபவித்துக்கொண்டு உங்கட ஆக்களோடயே இருந்துட்டோம். எங்களுக்கு வெளியே யாரைத் தெரியும்? எங்களை எங்க பாட்டுக்கு இருக்க விடுங்க.” சில பெண்கள் கைகளை உயர்த்தியவாறு நா தழதழக்கக் கேட்டனர்.

“எங்களை எங்கட வீடுகளிலிருந்தும் போகச் சொல்லும் அளவுக்கு நாங்க உங்களுக்கு என்ன குற்றம் செய்தோம்?” சில ஆண்கள் கேட்டனர்.

“நீங்க என்னென்ன எங்களிடத்திலே கேட்டங்களோ அவைகளை எல்லாம் இரகசியமாகவும், பரகசியமாகவும் நாங்க உங்களுக்குத் தந்ததுதானே. இப்ப ஏன் எங்களைப் போகச் சொல்றீங்க?” இன்னும் சிலர் கேட்டனர்.

அங்கு நின்ற பலரும் பற்பல கேள்விகளை அந்த இரண்டு வாலிபர்களையும் பார்த்துக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தனர்.

“இதோ பாருங்க. இவைகளுக்குப் பதில் சொல்ல எங்களுக்கு முடியாது. ரெண்டு மணித்தியால நேரத்துக்குள்ள வீடுகளை விட்டும் போய் விடுமாறு உங்களுக்குச் சொல்லச் சொல்லி எங்களுக்கு மேலிடத்திலிருந்து கட்டளை. இப்பவே அரை மணி நேரம் போயிட்டிடு. மீதி ஒன்றரை மணி நேரத்துக்குள்ளே கொண்டு போகக்கூடிய சாமான்களைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு மனோகரா தியேட்டர் சந்திக்கு வந்துபோணும். எங்கட வாகனங்களிலே உங்களை அனுப்பி வைப்போம்” ஒரு வாலிபன் இறுதியாக உறுதியாகக் கூறினான்.

“ஒரு ரெண்டு நாள் அவகாசம் தாங்க. அதுக்குள்ளே போயிடுறோம்” பெண்களில் சிலர் கெஞ்சினர்.

“நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கு. கெதியிலே வீடுகளுக்குப் போய், குடும்பத்தாரோட நாங்க சொன்ன இடத்துக்கு வாங்க.”

கூட்டத்தினர் கலைந்து தொய்ந்த முகங்களுடன் தத்தம் வீடுகளை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர். மேற்கொண்டு என்ன செய்வது? வீடுகளை விட்டும் நீங்காமல் பலாத்காரமாக தொடர்ந்து இருக்க முற்பட்டால் தங்களது உயிர்களுக்கு எத்தகைய ஆபத்துகள் ஏற்படும் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது ஆளுக்காள் கேட்டுக்கொண்டனர். புலிகள் இயக்கத்தினர் யழ்ப்பாணத்தை தங்களது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் போது அவர்களின் கட்டளையை மீறிச் செயற்பட்டால் முகம் கொடுக்கக்கூடிய ஆபத்துகள் பற்றி அவர்கள் அனைவரும் அறிந்தே வைத்திருந்தனர்.

“தம்பி. நம்மள நம்மட வீடுவாசல்களிலே இருந்து போகச் சொல்றத இவங்க நியாயப்படுத்த இல்லியே. நாம அப்பாவிகள். நாம இவங்களுக்கு எந்த அநியாயமும் செய்யல்ல. என்ட கால்கள் நிறைய எக்சிமா. மூட்டு வாதம். என் பொஞ்சாதிக்கு வயித்திலே கட்டி இருந்து ரெண்டு கிழமைகளுக்கு முன்னாடிதான் ஒபரேசன் பண்ணின. என்னாலயும், அவவாலயும் நடக்கவே ஏலா. நான் போய் இதை எல்லாத்தையும் ஒருத்தன்ட முறைப்பட்டுடுத்தான் போவேன்” என்றார் கால்களை இழுத்தவாறு நடந்து வந்த லெவ்வை சமது.

“யாரிட்ட?” பக்கத்தில் நடந்து வந்த சலீம் கேட்டான்.

“அல்லாட்ட.”

விட்டை அடைந்தான். பேயின் கைகளினால் அறைபட்டவர்கள் போல் திகைத்து, நனைந்த கோழிக்குஞ்சுகளாக ஒடுங்கி நிற்கும் குடும்பத்தினரைக் கண்டான்.

“நீங்க போனதுக்குப் பின்னாலே இஞ்ச ஒரு பெரிய பலாய் நடந்துட்டுது” என்றாள் சலீமைக் கண்டதும் மூமினா.

“என்ன?”

சொன்னாள்.

“பூ!. அதானா?”

“என்ன இப்படிச் சொல்றீங்க? வீட்டிலே இருந்த எல்லா நகைகளையும் கொண்டு பொயித்தாங்க.”

சலீம் ஆழமானதொரு பெருமூச்சை எறிந்தான்.

“நான் இப்போ சொல்லப்போவதை கேட்டு ஒருத்தரும் மயக்கம் போட்டு விழுந்திடாதீங்க” என்றான்.

“என்ன? கூப்பிட்ட இடத்திலே என்ன சொன்னாங்க?” நபிஸா மருமகனுக்கு முன்னால் வராமல் கதவொன்றின் மறைவில் நின்றவாறு கேட்டாள்.

ஒஸ்மானியா கல்லூரியில் நடந்தவற்றை சலீம் விபரித்தான்.

“என் ட அல் லாவே!” கலிமத்தும் மாவின் குரல் அறையொன்றுக்குள்ளிருந்து திடீரென ஒலித்தது. நபிஸா அந்த அறையை நோக்கிப் பாய்ந்தாள். மூமினா பின் தொடர்ந்தாள்.

24

கலிமத்தும்மா சுவரொன்றில் சாய்ந்தவாறு இருந்தாள். தலையைக் கைகளால் பற்றி, கண்களால் வெறிக்கப் பார்த்தவாறு.....

“உம்மா. உனக்கு என்ன செய்யுது?” நபிஸா கேட்டாள்.

கலிமத்தும்மாவுக்கு இப்போது வயது எண்பதைத் தாண்டி மேலும் ஒன்றிரண்டு ஆகி இருந்தது. சரியான பிறந்த திகதி அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. யாரும் கேட்டால் வயது எண்பத்தைந்து என பட்டும் படாமலும் சொல்லிக்கொள்வாள். முதலாம் மகா யுத்தம் நடைபெற்ற காலத்தில் அவளுக்கு பத்து வயதளவில் இருந்ததாகக் கூறுவாள்.

“எனக்கு ஒன்றும் இல்ல. அங்க என்ன சொன்னாங்களாம்?”
நா தழுதழுக்க கலிமத்தும்மா கேட்டாள்.

“இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளே வீட்டை விட்டு வெளியேறட்டாம்.”

“வெளியேறி எங்க போறது?”

“அல்லாவுக்குத்தான் வெளிச்சம்.”

“இப்ப நாமளும் போறதா?”

“மத்த ஆக்களெல்லாம் போகக்குள்ள நாம மட்டும் இருக்கலாமா? அப்படி இருந்தா வந்து சுட்டுப்போட்டுப் போவானுகள். உயிரைப் பாதுகாக்கோணுமென்டா போய்த்தான் ஆகோணும்.”

“ஏன் இவ்வளவு மோசமா நம்மள நடத்துறாங்க? நாம அவங்களுக்கு என்ன பாவம் செய்தோம்?”

உள்ளே தாயும், மகளும் கதைப்பது வெளியே சலீமுக்குக் கேட்டது.

“மூமினா. எடுக்கிறதை எடுத்துக்கொண்டு அவங்களைக் கெதியா புறப்படச் சொல்லுங்க. நேரம் போகுது. நான் புதுப்பள்ளிக்குப் போய் ரெண்டு றக்அத் தொழுதுட்டு வந்துடுறன்” என்றான் சிறிது சத்தமாக சலீம்.

“என்னத்தை எடுக்கிறது?” மூமினா கேட்டாள்.

“கையிலேதான் தூக்கிட்டுத் திரியோணும். ஒவ்வொருத்தருக்கும் ரெண்டொரு உடுப்புகளை மட்டும் எடுங்க. பிள்ளைக்குத் தேவையான பாலை எடுத்துக்கோங்க. காசு ஏதும் இருந்தா அதையும் எடுங்க. கூடுதலாக எதையும் எடுக்காதீங்க. தூக்கித் திரிய ஏலா.”

“உங்களுக்கு?”

“பள்ளிவாசலுக்குப் போயிட்டு வந்து நான் எடுத்துக்கொள்ளேன். வீட்டு உறுதிகளை எடுத்துக்கங்க. அரை மணிக்குள்ள வெளிக்கிட்டு நில்லுங்க.”

சலீம் கூறிவிட்டு, வீட்டிலிருந்தும் நீங்கி ஓட்டமும் நடையுமாக புதுப்பள்ளிவாசலை நோக்கிச் சென்றான். பாதையில் துப்பாக்கி சகிதமாக நின்ற இருவர் அவனை மறித்தனர்.

“எங்க போறீர்?” ஒருவன் கேட்டான்.

“பள்ளிக்குத் தொழி.”

“அதுக்கெல்லாம் இப்ப ரைம் இல்ல. வீட்டோய் வெளியேறப்
 பாரும.”

பொதுவாக பொறுமை காக்கும் சலீம் சரேலெனக்
 கோபமுற்றான். “அல்லாவைத் தொழுதுவிட்டுச் செல்லவும் தடையா?”
 நினைத்தான்.

“தம்பிமாரே, நான் என்ட வீட்டை விட்டும் வெளியேறுவதற்கு
 முன்னாலே என்ட அல்லாவைத் தொழுதுட்டுத்தான் போவேன். நீங்க
 விரும்பலே என்றா என்னைச் சுட்டுக் கொல்லுங்க. ஆனா, தொழாம
 மட்டும் வீடு திரும்ப மாட்டேன்” என்றான் உறுதியாக. இளைஞர்கள்
 இருவரும் ஆளையாள் பார்த்தனர்.

“சரிசரி. போயிட்டு கெதியா வாரும.”

சலீம் ஹவுஸில் குந்தி வேகமாக வுளு செய்தான். பள்ளிக்குள்
 சென்றான். லெவ்வை சமதும் மற்றும் சிலரும் அங்குமிங்குமாகத்
 தொழுதுகொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். தனியான ஓர் இடத்துக்குச்
 சென்றான். அல்லாஹ்விடம் உதவி கோரித் தொழும் இஸ்திஹாறா
 தொழுகைக்கான நிய்யத்தை மனதில் வைத்து வாயால் மொழிந்தான்.
 கைகளை உயர்த்தி தக்பீர் கட்டினான்.

தொழுது முடிந்து இரு கைகளையும் உள்ளங்கை விரித்து
 உயர்த்தினான். மனதில் அது நேரம் வரை அலையலையாக எழுந்து
 அடங்கிக்கொண்டிருந்தவற்றை பொங்கி வரும் கண்ணீர்த்
 திவலைகளுக்கிடையில் அல்லாஹ்விடம் ஒப்புவித்தான்.

“யா அல்லாஹ்! நீயே பெரியவன். நீயே வணக்கத்துக்குரியவன்.
 நீயே எஜமான். நீயே தீர்ப்பளிப்பவன். உன்னிடம் உன்னுடைய
 அடிமையான நான் முறையிடுகிறேன். யா அல்லாஹ்! இங்கு
 நடந்தவைகள், குறிப்பாக இன்று நடந்தது பற்றி உனக்குத் தெரியும்.
 ஆயிரத்து இருநூறு வருடங்களுக்கு மேலாக உனக்கு வழிபடும்
 முஸ் லிம் களான நாங்க இந்தப் பகுதியிலே
 வசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நாங்க எங்களின் சகோதர தமிழ்
 மக்களோட எப்படியெல்லாம் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தோம் என்பது
 உனக்குத் தெரியும். நாங்க அவங்களிடத்திலே எதையுமே கேக்கல்ல.
 அவங்களுக்கு எந்தப் பாவமும் செய்யேல்ல. எந்தத் துரோகமும்
 செய்யேல்ல. அப்படித்தான் எவராவது செய்திருந்தா அவங்களை
 மட்டும் தண்டிக்காம எங்க முழுப் பேரையும் தண்டிக்கிறாங்க யா
 அல்லாஹ்!”

கன்னங்களில் வழிந்த கண்ணீரை விரல்களால் நீவி விட்டவாறே
 சலீம் பிரார்த்தனையைத் தொடர்ந்தான்.

Class No:	
Acc No	

“நோயாளிகள், வயோதிபர்கள், குழந்தைகள் என்று சகலரையும் வெளியேறச் சொல்லிச் சொல்றாங்க. நாங்க எங்கே அல்லா போறது? பூமி சூரியனை நோக்கி நகருது. சூரியன் கூட ஏதோவொரு நட்சத்திரத்தை நோக்கி நகருது. பறந்து வாற பண்ணாடை தரையை நோக்கி நகருது. கனிந்த பழம் தரையிலே விழுது. ஆனா, நாங்க எங்க போவதென்றே தெரியாம, இத்தனை வருசங்களாக நாங்க உழைச்சது எல்லாவற்றையும் விட்டுட்டு சூனியத்தை நோக்கி போகப் போறோம் யா அல்லாஹ்!”

சலீம் குலுங்கி அழுதான்.

“இனி எப்ப இந்த பள்ளிவாசலுக்கு வந்து நாங்க உன்னைத் தொழுவோமோ எனக்குத் தெரியாது. என் தகப்பன், சொந்த பந்தம் எல்லாமே இந்தப் பகுதியிலேதான் அடங்கப்பட்டிருக்கிறாங்க. அவங்களை எல்லாம் நான் இப்ப பிரிஞ்சி போகப் போறன். நானும் இங்கேயே மரணித்து அவங்களுக்குப் பக்கத்திலே எனது மீளாத துயிலைச் செய்யோணுமெண்டு எண்ணியிருந்தேன். இப்ப எல்லாமே கனவா போயிட்டு யா அல்லாஹ்!

“நாங்க அப்பாவிகள். அவங்க துப்பாக்கிகளை வைச்சிருக்கிறாங்க. நாங்க மெல்லியவங்க. அவங்க வலிமையானவங்க. அவங்க இப்ப எங்களைத் தண்டிக்கிறாங்க. தீப்பளிப்பதை உன்னிடம் விட்டுட்டு நாங்க இந்த மண்ணை விடும் நீங்கப் போறோம். நீ மகத்துவமிக்கவன். அவங்க இப்ப எங்களை எப்படிப் போகுமாறு தெரத்துறாங்களோ, அதே போன்று திரும்பவும் அவங்க எங்களை இங்க வருமாறு அழைக்கோணும். அதுக்கு நீதான் ஏற்பாடு செய்யோணும்.

“யா அல்லாஹ்! இப்ப நாங்க சூனியத்தை நோக்கி பயணம் செய்யப் போறோம். எங்க போவதென்ற இலக்குத் தெரியாம போகப் போறோம். எங்களுக்கு நீ சரியான இலக்கைக் காட்டித் தா. எங்களுக்கு பாதுகாப்பு அளி யா றகுமானே! உன்னை நம்பித்தான் இந்த நீண்ட பயணத்தை நாங்க தொடங்கப் போறோம். எங்களுடைய சொத்துக்களையெல்லாம் இங்கே விட்டுட்டு உன்னை நம்பித்தான் எங்கட உயிர்களை மட்டும் கொண்டு போகப் போறோம்.

“இந்த உன்னுடைய மாளிகையிலே எத்தனையோ வருசங்களாக நாங்க உன்னைத் தொழுதிருக்கிறோம். இந்தப் பள்ளிவாசலை, இந்த மண்ணை விட்டுப் பிரிந்து போக எங்களுக்கு விருப்பமே இல்ல. திரும்பவும் நாங்க இங்க வந்து தொழோணும். இந்த மண்ணிலே வசிக்கோணும். காலம் காலமாக தமிழ் மக்களோட இருந்த எங்கட ஒற்றுமை தொடரோணும். அதுக்கு நீதான் ஏற்பாடு

பண்ணோணும். இது சம்பந்தமாக யார் யாருடைய மனங்களை எல்லாம் மாற்றணுமோ அவர்களுடையதை மாற்றி, இந்த யுத்தத்தை நிறுத்தி சமாதானத்தை மலர வைக்கோணும். எங்களை இப்போது யார் துரத்திவிடுகிறார்களோ அவர்களே எங்களை மீண்டும் அழைக்கக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்கோணும்.”

சலீம் கேவிக்கேவி அழத் தொடங்கினான். பள்ளிவாசல் சுவரில் பொருத்தப்பட்டிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம் பத்தரையைக் கடந்துவிட்டிருந்தது.

சரேலெனக் குனிந்து மூன்று முறைகள் தரையை முத்தமிட்டான். வெறி பிடித்தவன் போல் எழுந்து கொத்பா பிரசங்கம் செய்வதற்காகவுள்ள மிம்பர், இமாம் நின்று தொழும் வளைவு, சுவர்கள், தூண்கள், கதவுகள் என விரைவாக நடந்து நடந்து அவற்றின் மீது முகம் வைத்து முத்தினான். வெடித்து அழுதான்.

“என்னுடைய றப்பே! நான் பொயித்து வாறன். நீதான் பெரியவன். அல்லாஹ் அக்பர்!” விம்மலுடன் கூறியவாறு பள்ளிவாசலை விட்டும் வெளியே வந்தான்.

சலீம் வீட்டுக்கு வரும் வழியில் அவனுக்குத் தெரிந்த பலர் கைகளில் தூக்கிய சிறிய தோல் பைகளுடனும், தொங்கிய முகங்களுடனும் நடந்து சென்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு வேதனையுற்றான்.

வீட்டிலுள்ளவர்கள் வெளியேறுவதற்காக ஆயத்தப்பட்டவாறிருந்தனர். ஒரு வயது தானும் நிரம்பாத கைக் குழந்தை வீறிட்டு அழுதது. வாயிற்படியில் உடுப்புகளால் நிரப்பப்பட்ட சில சிறிய தோற் பைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

“யா! உங்கட உடுப்பு ஒன்றும் எடுக்கேல்ல” என்றாள் மூமினா.

“நீங்க எதெதை எடுத்தீங்க?” சலீம் கேட்டான்.

“ஆளாளுக்கு ரெண்டு மாத்து உடுப்பு. டவல். இவ்வளவுதான்.”

“ரெண்டு மூணு பெட்சீட் எடுத்துக்கொள்ளுங்க. தரையிலே விரித்துப் படுக்கத் தேவைப்படும்.”

“எடுத்திருக்கிறம்.”

“காசு எவ்வளவு இருக்கு?”

“ரெண்டாயிரத்து முன்னூறு ரூபா இருந்துச்சி. அதை எடுத்திருக்கிறம். உங்களட வேறயா இருக்கா?”

“இஞ்ச இல்ல. கடையிலே கொஞ்சம் இருக்கு. போய் எடுக்க ஏலாதே.”

“பேங்கிலே கிடக்கா?”

“முவாயிரம் மட்டிலேதான் கிடக்கோணும். ஒரு அவசர

தேவைக்காக முந்தா நாள் கூடிய தொகையொன்றுக்கு செக் கொடுத்திட்டேன். எதுக்கும் செக் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொள்ளேன். வீட்டு உறுதியை எடுத்தீயங்களா?”

“எடுத்து வைச்சிருக்கிறன்.”

“சூர்ஆன்?”

“வைச்சிருக்கிறன்.”

மூமினா சரேலென எதையோ நினைத்தாள்.

“யா! அவரு பொன்னம்பலத்துக்கு காசு கொடுத்தீங்களே. அந்தப் பத்திரத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்க” என்றாள்.

“அது கடையிலே இரும்புப் பெட்டிக்குள்ளே இருக்கு. டெலிபோன்செய்து அவரோட கதைக்கலாமென்றா, இந்த இழவு டெலிபோன் வேலை செய்யுதும் இல்ல. அவனுகள் டெலிபோன் வயர்களை வெட்டிப்போட்டானுள் போல. எல்லாத்தையும்தான் இழக்கப் போறோம். அந்தக் காசைப் பத்திக் கவலைப்பட்டு என்ன செய்ய?”

வெள்ளைச் சேலைகளை அணிந்த கலிமத்தும்மாவும், அவளது மகள் நபிஸாவும் வெளியே வந்தார்கள். அழுதழுது அவர்களின் முகங்கள் சிவந்திருந்தன. பிற ஆண்களின் முகங்களைப் பார்க்காமல் அது நாள் வரை வாழ்ந்த அவர்களது வாழ்க்கை முறை இனி தலை கீழாக மாறப்போகிறது என்பதை அவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

“பாவம்! அவங்க என்ன செய்றாங்களோ? தொடர்பு கொண்டு சொல்றதுக்குக் கூட முடியாம இருக்கே” மனதில் அதுவரை அடக்கிக்கொண்டிருந்த ஒன்றை மேலும் அடக்கி வைக்க முடியாமல் சலீம் கக்கினான்.

“யாரைச் சொல்றீங்க?” மூமினா கேட்டாள்.

“சாவகச் சேரிக்குப் போன என்ட் உம்மா, ராத்தா ஆக்களைத்தான் சொல்றேன்.”

மூமினா சரேலெனக் கோபமுற்றாள்.

“நம்மட கூத்தே பெருங் கூத்தாக் கிடக்கு. இதுக்குள்ளே அவங்களைப் பத்தி நினைச்சிக் கவலைப்படுறீங்க. சுமமா அதையும், இதையும் யோசிக்காம போட்டுட்டு எடுங்க. உம்மாவாம். ராத்தாவாம். அவங்க கெட்ட கேட்டுக்கு!”

அத்தனை இழப்புகளுக்கு மத்தியிலும் கூட பிறர் மேல் கருணை காட்ட முடியாத மூமினாவின் மன நிலையைப் பற்றி சலீம் எண்ணி அவள் மேல் வெறுப்புற்றான். எட்டி அறையலாமா என நினைத்தாலும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை உத்தேசித்து தன்னை

அடக்கிக்கொண்டான்.

குழந்தை இன்னும் அழுதது.

“வேற சூட்கேஸ்கள் இருக்கா?” சலீம் அவனது உடுப்புகள் சிலதை எடுத்தவாறு கேட்டான்.

“இருந்த சின்ன சூட்கேஸ் எல்லாத்திலேயும் வைச்சிட்டம். பெரிசு ரெண்டு கிடக்கு. அதிலே வைச்சா தூக்க ஏலாது எண்டு சொன்னீங்களே?”

“சரிசரி. ஒரு சின்னத் துணியிலே மூட்டையா கட்டுறேன்.”

சாரன், ஷேர்ட், பெனியன், வலைத் தொப்பி ஆகியவற்றில் இவ்விரண்டை எடுத்தான். வீட்டின் உறுதி, வங்கி காசோலைப் புத்தகம் ஆகியவற்றையும் எடுத்து வைத்து துணி மூட்டை கட்டினான். என்ன நினைத்தானோ, வேக வேகமாக நடந்து அந்த நான்கு சார் வீட்டின் சகல கதவு நிலைகளையும் முத்தமிட்டான்.

குழந்தை அழுகையின் வேகத்தை அதிகரித்தது.

“போவமா?” மனம் வெடிக்க அழுதவாறு சலீம் கேட்டான்.

“சுமையா, புள்ளயத் தூக்கு. நான் உம்மாவைத் தாங்கிப் பிடிச்சிக் கூட்டிக்கொண்டு வாரன்” என்றாள் தனது தாயின் சமீபமாக நின்ற நபிஸா.

சுமையா கைக்குழந்தையைத் தூக்க, நபிஸா அவளது தாய் கலிமத்தும்மாவை கைத் தாங்கலாகப் பிடிக்க, மற்றப் பிள்ளைகள் இரண்டும் மூமினாவும் சலீமும் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த தோற் பைகளையும், துணி மூட்டையையும் கைகளில் தூக்கி..... வெளியே வந்து நின்று.... திறந்து கிடந்த கதவினுடாக அது நேரம் வரை அவர்கள் குடியிருந்த வீட்டை உற்றுப் பார்த்தனர்.

அலுமாரிகள், கட்டில்கள், கடைச்சல் வேலைப்பாடுகள் கொண்ட மரத் தளபாடங்கள், மஸ்லின் போர்த்திய செட்டி, தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, வானொலிப் பெட்டி, குளிர் சாதனப் பெட்டி, சமையல் உபகரணங்கள், வகைவகையான மட் பாண்டப் பாத்திரங்கள், பீங்கான் கோப்பைகள், மின்சார சாதனங்கள், கம்பளங்கள், உடுப்புகள் என அத்தனையும் வைத்தவை வைத்தபடி இருக்க... கொய்யா மரத்துக்கு சற்று சமீபமாக நேற்று வரை அவர்கள் ஓடித் திரிந்த கார் அமைதியாக அவர்களைப் பார்த்து அழுவது போன்று தெரிய....

சூனியத்தை நோக்கிய அவர்களது நீண்ட பயணத்துக்காக வலது காலைத் தூக்கி ‘பிஸ்மில்லா’ எனக் கூறி முதல் எட்டை வைத்தனர்.

யாசீன் சூறாவை மட்டும் கொண்ட சிறியதொரு குர்ஆனை கலிமத்தும்மா கைக்குள் பொத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

மன்னார் மாவட்ட முஸ்லிம்கள் அவர்களது வீடுகளிலிருந்தும் துரத்தப்பட்ட தகவல் சாவகச்சேரிக்கு காற்றோடு கலந்து வந்திருந்தது. அங்கு வசித்த முஸ்லிம்கள் கலவரமடையத் தொடங்கினர். அடுத்ததாக யாழ்ப்பாணம் வாழ் முஸ்லிம்கள் துரத்தப்படலாமென்று ஆளையாள் சந்திக்கும்போதெல்லாம் கதைத்துக்கொண்டார்கள். முஸ்லிம்களின் நிலைமை திரிசங்கு சொர்க்கமாக உள்ளதை கனிபா அறிந்தான். மனப் போராட்டத்தின் மத்தியில் அவனது குடும்பத்தினர் இருந்தனர். சோனக தெருவுக்கு திரும்பிப் போகவும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்களது உடைமைகள் எல்லாமே அங்கு இருந்தன. சில உடுப்புகளுடனும், உணவுப் பொருட்களுடனும் அவர்கள் சாவகச்சேரிக்கு வந்து, தெரிந்த தமிழர் ஒருவருக்குச் சொந்தமான வீட்டில் தற்காலிகமாகக் குடியிருந்தனர்.

வீட்டின் சொந்தக்காரர் குலசேகரம் இளைப்பாறிய ஓர் ஆசிரியர். குணரத்னவின் கார் கராஜில் வைத்து சில வருடங்களின் முன் கனிபாவுக்கு அறிமுகமாகியவர். மனைவி, பிள்ளைகளுடன் அவர் பெரியகடைக்கு வரும்போது முற்கூட்டியே தனது வருகையை கனிபாவுக்கு அறிவித்துவிட்டு வந்து, அவனையும் அழைத்துச் சென்று, அவனின் உதவியால் மலிவு விலையில் தரமான துணிமணிகளை வாங்குபவர். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவனது வீட்டுக்குக்கூட வருகை தந்திருக்கிறார். கனடாவில் வசிக்கும் அவருடைய மகளின் வீடு ஆட்கள் வசிக்காமல் கிடந்ததால் கனிபா குடும்பத்தினருக்குக் குடியிருக்கக் கொடுத்திருந்தார்.

கனிபாவின் மனித நேயம், மற்றவர்களுக்கு உதவும் சபாவம் ஆகியவை அவருக்குப் பிடித்திருந்தன. அவனுடைய பொருளாதார நிலைமை அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. சோனக தெருவில் வசித்தவர்களை தத்தம் வீடுகளிலிருந்தும் நீங்குமாறு ஒஸ்மானியா கல்லூரியில் விடுத்த அறிவிப்பை சாவகச்சேரிக்கு வந்த நண்பர் ஒருவர் மூலமாக அறிந்துகொண்ட குலசேகரம் நேரே நடந்து கனிபாவைச் சந்திப்பதற்காக வந்தார். அரசல்புரசலாக அந்தத் தகவலை ஏற்கனவே கனிபாவும் அறிந்திருந்தான்.

“தம்பி, நீர் இப்ப என்ன செய்யப் போறீர்?” குலசேகரம் கேட்டார்.

“ஐயா, நாங்க என்னதான் செய்யலாம்? எல்லாமே எங்க தலைவிதி!” கூறியவாறே கனிபா கைகளிரண்டாலும் தலையைப் பொத்தினான்.

“நீர் உடனேயே ஒரு தீர்மானம் எடும். பிரச்சினை முத்திக்கொண்டு போகுது. சோனக தெரு சனம் எல்லோரும் எழும்புறாங்களாம்.”

அவர்களது உரையாடலை மர்ழியா கதவு மறைவில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ட உடமைகள் எல்லாமே சோனக தெருவிலே இருக்கு. ரெண்டு மூணு உடுப்புகளோடதான் நாங்க இங்க வந்திருக்கிறோம். கையிலே போதிய காசும் இல்ல. எங்க போறது, என்ன செய்கிறதென்டே எனக்குத் தெரியேல்ல. இது நாள் வரையிலே நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியிலே போனதே இல்ல. கொழும்புக்குக் கூட போகேல்ல” கனிபா கூறியவாறு கண் கலங்கினான். குலசேகரத்தின் விழிகள் நீரில் நனையத் தொடங்கின.

“வீட்டைப் பத்தியோ, உடமைகளைப் பத்தியோ யோசிக்காதீரும். உயிர்தான் பெரிசு. உயிரோட இருந்தா திரும்பவும் அவைகளைச் சம்பாதித்துக்கொள்வீர். சுவரிருந்தால்தான் சித்திரம் வரையலாம். உந்த யோசனைகள் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு உம்மிட ஆக்களைக் கண்டு கதைச்சி உடனடியாக ஒரு முடிவு எடும்.”

கனிபா ஏங்கிய விழிகளால் குலசேகரத்தைப் பார்த்தான்.

“ஐயா, நீங்க எனக்குப் பெத்த தகப்பனைப் போல. நாலைஞ்சு தடவ பழகினதாலே சதம் காசு கூட வாங்காம குடியிருக்க இந்தப் பெரிய வீட்டை எங்களுக்குத் தந்தீயங்க. நாங்க சமைக்காத பல நாட்களிலே உங்க வீட்டிலே சமைச்ச உணவை எங்களுக்கு அனுப்பினீங்க. அந்த நன்றியை நாங்க மறக்கவே மாட்டம்.” கனிபா சரேலென எழுந்து குலசேகரத்தின் கைகளைப் பற்றினான். குனிந்து அவைகளில் முத்தமிட்டான்.

அவர் சென்றதன் பின், மர்ழியாவிடமும் அவளது தாயாவிடமும் அவர்கள் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினை பற்றி கலந்துரையாடினான்.

“சலீம் தம்பியும் குடும்பத்தாரோட வெளிக்கிட்டிருப்பாராக்கும்” என்றாள் மர்ழியா.

“என்ட மகன் என்ன கஷ்டப்படுறானோ?” மரியம் வாய்க்குள் சுட்டு விரலைப் புகுத்தியவாறு கூறி அமுதாள்.

“எதுக்கும் வெளியே போய் நம்மட ஆக்கள் நாலு பேரோட கதைச்சிட்டு வாங்க. அவங்க எல்லாரும் போறதென்டா நாம ஏன் இருக்கோணும்?”

மர்ழியா கேட்டுக்கொண்டவாறு வெளியே சென்ற கனிபா அரை மணி நேர இடைவெளிக்குப் பின் வீடு திரும்பினான்.

“மர்ழியா. இருக்கிற சாமான்களைக் கட்டிக்கொண்டு உடனேயே

வெளிக்கிடுங்க. நிலைமை மிச்சமே மோசமாயிருக்கு. நமக்குத் தெரிஞ்ச பல் ஏற்கனவேயே புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருக்கிறாங்க. நான் ஐயாவிடம் சொல்லிட்டு வந்திடுறேன்.”

“நானும் வாறேன். அவர் பொஞ்சாதிட்டே சொல்லோணும்.”

அவர்கள் இருவரும் குலசேகரத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றனர். கனிபா அவருடன் கதைத்துக்கொண்டிருக்க, மர்ழியா குசினியை நோக்கிச் சென்றாள். அங்குதான் அவரது மனைவி நின்றாள்.

“நாங்களும் போறதா முடிவெடுத்துட்டோம்” என்றான் கனிபா நாத் தழதழக்க.

“எங்க போறீங்க?”

“எல்லாரும் வவுனியாவை நோக்கித்தான் போறாங்களாம்.”

“எப்ப வெளிக்கிடுறீங்க?”

“என்ட மாமியா எல்லாருடைய துணிமணிகளையும் ஒழுங்கு பண்ணா. உடனேயே கிளம்பறோம்.”

“மத்தியானச் சாப்பாடு?”

“இடையிலே எங்கேயாவது பாத் துக் கொள்ளலாம். எல்லாத்தையுமே விட்டுட்டுப் போப்பிறோம். ஒரு நேர சாப்பாட்டைப் பத்தி எதுக்கய்யா கவலைப்போணும்?” வேதனைப் பெருமூச்சுடன் கூறினான்.

“இல்ல. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே சமைச்ச முடிஞ்சிடும். நீங்க எல்லோரும் சாப்பிட்டுட்டுத்தான் போறீங்க.”

“உங்களுக்கு எதுக்கு ஐயா சிரமம். இத்தனை நாள் நீங்க எங்களுக்குச் செய்த உதவி போதாதா?”

குலசேகரம் மனைவியை அழைத்தார். கனிபா குடும்பத்தினருக்கும் சேர்த்து சமைக்குமாறு கூறினார்.

“நானும் அதைத்தான் சொன்னேன். அந்தப் பெட்ட ஒத்துக்கொள்ளுதில்லையே.”

“அவங்க ஒத்துக்கொள்ளுவாங்க. நீர் சமைச்சி எடும்.”

சுமார் ஒரு மணி நேரத்தில் குலசேகரத்தின் மனைவி சீலையொன்றில் பொதியாகக் கட்டி கொண்டு வந்து கொடுத்த உணவை கனிபாவின் குடும்பத்தினர் வயிறார உண்டனர். அவர்களை வழியனுப்ப வந்து நின்றவர்களிடம் விடை பெற்று துணி மூட்டைகளுடன் வசித்த வீட்டிலிருந்தும் வெளியே வந்தனர்.

“ஐயா, நாங்க போயிட்டு வாறோம்” கனிபா கண்களில் நீர் மல்கக் கூறினான்.

“கொஞ்சம் நில்லும் கனிபா” குலசேகரம் கூறியவாறு அவனருகில் வந்தார்.

“இந்தாரும். இதை வைச்சிக்கொள்ளும்” உள்ளங்கைக்குள் பொத்தி வைத்திருந்த நாலாயிரம் ரூபா பணத்தை அவனிடம் நீட்டினார்.

“என்னய்யா இது? வேணாம்யா” கனிபா வாங்குவதற்கு மறுத்தான்.

“இப்ப எங்கிட்ட இவ்வளவுதான் இருக்கு. மறுக்காமல் வாங்கிக்கொள்ளும். வழிச் செலவுக்குத் தேவைப்படும்.” குலசேகரம் அவனுக்கு இமயமாகத் தோன்றினார். காசைப் பெற்றுக்கொண்ட கனிபா சரேலெனப் பாய்ந்து அவரை இரு கைகளாலும் இறுக அணைத்தான்.

“ஐயா! நீங்க ஒரு சாதாரண மனிதனே இல்ல. எங்கட வாழ்நாள் முழுதும் எங்கட மனங்களிலே நீங்க வாழ்ந்துகொண்டே இருப்பீயங்க.”

கனிபா குடும்பத்தினருடன் வெளியேறினான். அவர்கள் சாவகச்சேரி பஸ் நிலையத்துக்கு வந்தனர். அவர்களைப் போன்ற பலர் மூட்டை முடிச்சகளுடனும், சிறிய தோற்பைகளுடனுமாக பஸ்ஸுக்காக நின்றனர். அனைவரது முகங்களிலும் சோகம். வகை சொல்லமுடியாத துயரம்.

சங்குப்பிட்டிக்குச் செல்லும் பஸ் வண்டியில் ஏறினர். ஆசனம் பிடிப்பதற்காக நெருக்குண்டனர். வயதான மரியத்துக்கு மட்டும் ஆசனம் கிடைத்தது. பஸ் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது தங்களின் அவல நிலைமையைக் கதைத்தனர். சில பெண்கள் கேவி அழுதனர். சங்குப்பிட்டியில் இறங்கியவர்கள் மீண்டும் வேறொரு பஸ்ஸில் ஏறி நாச்சிக்குடா வந்து சேர்ந்தனர்.

அன்றிரவை அவர்கள் நாச்சிக்குடாவில் கழிக்கவேண்டி நேர்ந்தது. அங்கு பள்ளிவாசல் ஒன்றிருப்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதை நோக்கி நடந்தனர்.

பள்ளிவாசல் நிறைய அகதிகள். ஊரவர்கள் உணவு அளித்தனர். தூங்கா இரவாக அந்த இரவை அங்கு கழித்தனர். அடுத்த நாள் விடிந்தது.

ஆண்களும் பெண்களுமாக தங்களது காலைக்கடன்களைக் கழிப்பதற்காக முண்டியடித்தனர். சில பெண்கள் பக்கத்திலிருந்த தமிழர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று, காலைக்கடனை முடிப்பதற்காக அவர்களது மலசலகூடங்களைப் பாவிப்பதற்கு அனுமதி கேட்டுப் பெற்றனர். அவ்வாறு கோரிய வீடுகளிலெல்லாம் மன நிறைவுடன் உதவி வழங்கினர். சிலர் கிணறுகளில் தண்ணீர் மொண்டு குளித்தனர். ஒதுக்குப் புறமான இடங்களில் நின்று பெண்கள் ஆடை மாற்றினர். அழுத குழந்தைகளுக்கு சுடுநீர் பெற்று பால் கரைத்துக் கொடுத்தனர்.

அங்கிருந்து பெரியமடுவுக்கு பஸ் எடுத்தனர். அன்றைய இரவை

பாடசாலை மண்டபமொன்றில் கழித்தனர்.

இடம்பெயரும் அகதிக் குடும்பங்களினால் மண்டபம் நிரம்பி வழிந்தது. சுமார் ஆறுக்கு ஆறு சதுர அடி கொண்ட ஓர் இடத்தில் சில கதிரைகளை அல்லது கையில் கொண்டுவந்திருந்த துணிப் பைகளை எல்லைகளாக வைத்து ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் அதனுள் தங்கினர். பெண்கள் தங்களுக்கு நேர்ந்த அவலத்தை நினைத்து மனம் வருந்தி அழுது மாய்ந்தனர். ஆண்கள் கடைகளைத் தேடிச் சென்று தங்களது குடும்ப அங்கத்தினர்களுக்காக கிடைக்கக் கூடிய உணவுப் பண்டங்களை வாங்கி வந்தனர். நடப்பது என்னவெனத் தெரியாத சிறுவர்கள் ஆளையாள் துரத்துவதும், ஓடிப்பிடிப்பதுமாக நின்றனர். பொதுவாக அன்னிய ஆண்களைக் கண்டதும் தங்களது முகங்களை மறைத்துக்கொள்ளும் வயதுக்கு வந்த இளம் பெண்கள் பார்க்கும் பக்கங்களிலெல்லாம் ஆண்களையும், அவர்களில் பலர் சாறன் மட்டும் அணிந்து திறந்த மார்புகளுடன் நிற்பதையும் கண்டு, உள்ளுக்குள் தங்களது தலைவிதியை நொந்தவாறு குனிந்த தலை நிமிராமல் இருந்தனர். நோயாளியான சில பெண்களும், வயது முதிர்ந்தவர்களும் இடைவிட்டு அனுங்கினர்.

பாடசாலைக்குச் சமீபமாக வசித்த ஒரு தமிழர் எங்கிருந்தோ கொண்டு வந்திருந்த காஸ் விளக்கை மண்டபத்தின் நடுவில் கொளுவினார். விட்டில் பூச்சிகள் அலையலையாகப் பறந்து வந்து விளக்கின் கண்ணாடியில் மோதி உயிர்களைப் போக்கின.

அன்றிரவும் வேதனை சகிதமாக அவர்களுக்குக் கழிந்தது. அடுத்த நாள் காலை கிழக்குச் சூரியன் எட்டிப் பார்த்தான். அகதிகளின் முகங்களில் சோகம். அன்றுதான் அவர்களின் வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத, பெரியமடுவிலிருந்து வவுனியா வரையுமான ஐந்து நாட்களுக்கான நடை பயணத்தை தொடங்கவிருந்தனர்.

26

நடந்து வந்த சலீம் குடும்பத்தினர் மாணிப்பாய் சந்தியில் ஆயுதங்களை ஏந்திய புலி இயக்க வாலிபர்களால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டனர். அவர்களுக்கு முன்னால் நடந்து சென்றிருந்த பல முஸ்லிம்கள் அங்கு கூடி நின்றனர். அவர்கள் எடுத்துச் சென்ற துணி முடிச்சுகள், தோற் பைகள் போன்றவை அக்கு வேறு ஆணி வேறாக அந்த வாலிபர்கள் பலரால் பரிசோதிக்கப்பட்டன.

அவைகளுக்குள்ளிருந்த தங்க நகைகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. சில பெண்கள் அணிந்திருந்த நகைகள் கழற்றப்பட்டு அவர்களால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. பைகளுக்குள் பண நோட்டுகள் இருப்பின் அவை எடுக்கப்பட்டு, ஆளுக்கு தலா இருநூறு ரூபாய் மட்டும் வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது.

சுமார் எண்பத்தைந்து வயதான கலிமத்தும்மா நிமிர்ந்து நிற்க முடியாமல் தடுமாறினாள். அவளுடைய கையில் இரண்டு வெள்ளைச் சேலைகள், சட்டை, பாவாடை, ஒரு சுடுநீர் போத்தல் போன்றவைகளைக் கொண்ட சிறியதொரு தோற் பை இருந்தது. சுடுநீர் போத்தலின் அடிப்பாகத்தைக் கழற்றிய இளைஞன் அதற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த எழு நூறு ரூபா பணத்தை வெளியே எடுத்தான். எண்ணிப் பார்த்தான்.

“உனக்கு என்னத்துக்கு எழுநூறு? இரு நூறு போதும்.” நூறு ரூபா நோட்டுகள் இரண்டைக் கொடுத்து விட்டு மிகுதியைத் தன் வசம் வைத்துக்கொண்டான். சலீம் குடும்பத்தாரிடம் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பணத்தொகை நீங்க எட்டுப் பேருக்குமாக ஆயிரத்து அறுநூறு ரூபா மட்டுமே இருந்தது.

பரிசோதனை முடிந்து மனோகரா தியேட்டர் சந்தியை நோக்கி சலீம் குடும்பத்தினர் நடக்கத் தொடங்கினர். அவர்களின் முன்னாலும், பின்னாலும் சாரிசாரியாக முஸ்லிம்கள் நடந்தனர். கலிமத்தும்மா நடக்கமுடியாமல் கால்களை இழுத்தாள். தன் தலைவிதியை நொந்துகொண்டாள். அனைவர் முகங்களிலும் சோகம்.

சலீமுக்கு சிறிது தூரத்தில் லெவ்வை சமது கால்களை இழுத்தவாறு நடந்துகொண்டிருந்தார். அவருக்கு அருகே சமீபத்தில் சத்திரசிகிச்சைக்குள்ளான அவரது மனைவி. அவர்களுக்குப் பின்னால் திருமணமாகாத அவர்களின் இரண்டு பெண் மக்கள். லெவ்வை வேறு இருவருடன் உரையாடியவாறு சென்றார்.

“லெவ்வை. நில்லுங்க” சலீம் சத்தமிட்டான்.

திரும்பிப் பார்த்த லெவ்வை நின்றார்.

“நில்லுங்க. எல்லாரும் ஒன்றா நடப்போம்.”

சிறிது நேரம் கழித்து அவர்கள் சேர்ந்து நடக்கத் தொடங்கினர்.

“கடைசியிலே நம்மள தெரத்தியே போட்டானுகள். இல்லியா லெவ்வை?” சலீம் கேட்டான்.

“தெரத்தவேமாட்டாங்கண்டு நீங்கதானே அன்றிரவு அவ்வளவு உறுதியா சொன்னீங்க. இப்ப பாருங்க. உள்ளது உரியது எல்லாத்தையும் இழந்து இரு நூறு ரூபா பணத்தோட எங்க போவதென்றே தெரியாம நடந்துகிட்டிருக்கோம்.” வேதனைப் பெருமூச்சு

விட்டவாரே லெவ்வை கூறினார்.

“லெவ்வை. எனக்கு எந்தப் பக்கத்தாலே சிந்திச்சாலும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாம இருக்கு. நாம இத்தனை பேரும் பிறந்து வளர்ந்த நம்ம மண்ணிலேயிருந்து ஏன் போகச் சொல்றாங்க? நாம அவங்களுக்கு அப்படி என்னதான் அனியாயம் செய்தோம்?” சலீம் கேட்டான்.

“இந்தக் கேள்வியைத்தானே எல்லாரும் கேக்கிறாங்க. பதிலில்லாத கேள்வி இது” என்றார் கூடவே நடந்து வந்த ஆசிரியர் சுபைர்.

“ஒரு வகையிலே பார்த்தா இதும் ஏதோ ஒரு நன்மைக்காகத்தான் இருக்கும். இந்த நேரத்திலே இது அல்லாட ஏற்பாடாகவும் இருக்கும். குறைசிக் காபிர்கள் நமது நாயகம் அவங்களைக் கொலை செய்யத் திட்டமிட்டபோது, பிறந்த மக்காவை விட்டும் நீங்கி மதினாவுக்குப் போகுமாறு அல்லா கட்டளையிடவில்லையா? இதுவும் அதைப் போல ஒன்றாக இருக்கலாம்.”

“லெவ்வை. நீங்க என்ன சொல்ல வாறீங்க?” ஆசிரியர் சுபைர் கேட்டார்.

“இங்க நடக்கிற விசயங்களைப் பார்த்தா இதுக்குப் பின்னால் இப்ப நடக்கிறதை விட பல மடங்கு மோசமான சம்பவங்கள் நடந்தாலும் நடக்கலாம். அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள், அனர்த்தங்கள் நமக்கு நேராம நமது உயிர்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள அல்லா செய்ற ஒரு நன்மையாகவும் இது இருக்கலாம். என் மனதுக்கு அப்படித்தான் படுது” கூறிக்கொண்டிருந்த லெவ்வை தொடர்ந்து நடக்க முடியாமல் சில நிமிடங்கள் நின்றார்.

“கால்ல எக்சிமா. செருப்புக் கூட போட ஏலா” வேதனையுடன் லெவ்வை கூறினார்.

“லெவ்வை. முஸ்லிம் களை அவங்க வாழுற பகுதிகளிலிருந்தும் தெரத்திவிடுவது யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை இது முதல் தடவையில்தான்” என்றார் சுபைர்.

“அப்படியென்றா?” சலீம் கேட்டான்.

“போத்துக்கேயர் காலத்திலே சின்னக்கடைப் பகுதியிலே வசித்த முஸ்லிம்கள் அனைவரும் தெரத்தப்பட்டதுடன், ஒரே நேரத்தில் ஆயிரம் பேர் நின்று தொழக்கூடியதாகவிருந்த ஒரு பள்ளிவாசல் இடிக்கப்பட்டு 1614ம் ஆண்டில் அந்த இடத்தில் ஒரு தேவாலயம் கட்டப்பட்டது. அதே காலத்திலே தென் மிருசுவில் பகுதியில வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் அங்கிருந்தும் தெரத்தப்பட்டாங்க. ஒல்லாந்தர்

காலத்திலே நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலைப் புனருத்தாரனம் செய்யும்போது அங்கிருந்த பள்ளிவாசல் இடிக்கப்பட்டதோடு முஸ்லிம்களை அப்பகுதியிலிருந்தும் எழுப்பி விட அவங்க குடிப்பதற்காக நீர் அள்ளும் கிணற்றுக்குள்ள பன்றி இறைச்சியைப் போட்டு அதன் காரணமாக இடம்பெயரப் பண்ணினாங்க.” சுபைர் விபரித்தார்.

“நீங்க சொல்றதைப் பார்த்தா, இந்தத் தடவை யாழ்ப்பாணத்திலே வாழ்ந்த சகல முஸ்லிம்களும் தெரத்தப்படுவதாலே சரித்திரத்திலே இதுதான் வட பகுதி முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரை மிகப் பெரிய பலாத்கார இடம் பெயர்ப்பு” என்றான் சலீம்.

அவர்கள் மனோகரா தியேட்டர் சந்தியை அடைந்தனர்.

அவர்களுக்கு முன்னால் அங்கு வந்து சேர்ந்த பலர் துப்பாக்கி ஏந்திய இளைஞர்களால் பஸ்களில் ஏற்றப்பட்டு கேரதீவுத் துறைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

தங்களை பஸ்களில் ஏறுமாறு கூறும் வேளை வரும் வரை சலீம் குடும்பத்தினர் தரையில் அமர்ந்தவாறு காத்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு காத்துக்கொண்டிருப்பதென்பது கஷ்டமானதொன்றாக அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. இலக்கே இல்லாத பயணத்தில் அங்கு தாமதித்தால் என்ன, எங்கு தாமதித்தால் என்ன என அவர்கள் நினைத்தனர்.

பஸ் வண்டிக்காக அவர்கள் அடுத்த நாள் காலை வரை பனியில் நனைந்து, தரையில் படுத்து காத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. நடுச்சாமத்தில் வயதான கலிமத்தும்மாவுக்கு திடீரென வயிற்றைக் கலக்க, அதை வெளியேற்றுவதற்காக அவள் அனுபவித்த சிரமங்கள் சொல்லிலடங்காதவை. நபிஸாவும், மூமினாவும் அவளைப் பிடித்துத் தூக்கி, கைத் தாங்கலுடன் நடக்க வைத்து துப்பாக்கி தரித்த இளைஞர்களின் அனுமதியுடன் பக்கத்தில் வசித்த தமிழர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் சென்று, கேட்டைத் தட்டி, பதில் கிடைக்காததால் இன்னுமொரு வீட்டுக்குச் சென்று, வீட்டுக்காரர்களை எழுப்பி, அவர்களின் மலகூடத்தைப் பாவித்து.....கலிமத்தும்மா தலையிலடித்தவாறு தலையெழுத்தை நொந்தாள்.

அடுத்த நாள் விடிந்தது. காகங்கள் அழுதன. தரையில் குந்தியிருந்து எதிரே வைக்கப்பட்டிருந்த துணி மூட்டைகளில் முகம் புதைத்து கோழித் தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களும், கால் நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டிருந்தவர்களுமாக எல்லோரும் எழுந்தனர். அகதி வாழ்க்கையின் அவர்களது இரண்டாவது நாள் தொடங்கிவிட்டது. அவர்கள் பரபரப்புப்படவில்லை. காலைக்

கடன்களை முடித்தெடுப்பதில் கஷ்டங்களை அனுபவித்தனர். பக்கத்திலிருந்த வீடுகளின் மலசல கூடங்களுக்கு எதிரில் வரிசையானார்கள். சில நூறு யார் தூரத்திலுள்ள சொந்த வீடுகளின் மலசலகூடங்களைப் பாவிக்கமுடியாத தூர்கதிக்கு ஆளானதை நினைத்து ஏங்கினர்.

அனைவரது வயிறுகளினுள்ளும் பெருஞ் சாளிகள் குறுக்குமறுக்கும் ஓடித்திரிந்தன. ஆண்கள் காலை உணவு தேடி அலைந்தனர். கையில் பட்டதை வாங்கி வந்து தங்களது குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். முதல் நாள் இரவு பெய்த பனி ஒத்துக்கொள்ளாத சிலர் தொடராகத் தும்மினர். பக்கத்து வீட்டுக் கிணறுகளில் வுளு எடுத்துக்கொண்டு வந்த ஆண்களும், பெண்களுமான பலர் பாதையில் துண்டுகளை விரித்து சுப்ஹு தொழுகையை நிறைவேற்றினர்.

“லெவ்வை. இனி நமக்கு வானம்தான் கூரை. அந்நியர்களின் உடமைகள்தான் நாம் பாவிக்கவேண்டியவைகள்” என்றான் தொழுதுவிட்டு நின்ற லெவ்வை சமதைப் பார்த்து சலீம்.

பஸ்களில் அகதிகளை ஏற்றும் பணி ஆரம்பமாயிற்று.

தங்களுக்குத் தெரிந்த பலர் அவர்கள் வாழ்ந்த மண்ணை விட்டும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினரால் தூரத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை அறிந்த தமிழர்கள் நேர காலத்தோடு எழுந்து காலை ஆகாரம் தயாரித்து அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக எடுத்து வந்தனர். சோகம் ததும்ப நின்ற முஸ்லிம்களைப் பார்த்து அழுதனர்.

“எங்களை விட்டுட்டுப் போறியே. நாம ரெண்டு பேரும் இனி எப்ப சந்திக்கப் போறோமோ?” தமிழரான ஆசிரியை ஒருவர் தன்னுடன் படிப்பித்த சக முஸ்லிம் ஆசிரியையொருவரைக் கட்டி அணைத்தவாறு கண்ணீர் மல்கக் கூறினார்.

முதிய வயதானவரான பண்டிதர் செல்லத்துரை அங்கு வந்திருந்தார். அவருக்குத் தெரிந்திருந்த பல முஸ்லிம்களைச் சந்தித்து ஆறுதல் கூறினார். லெவ்வை சமதுக்குச் சமீபமாக காய்ந்த முகத்துடன் நின்ற சலீமைக் கண்டார். அவனருகில் வந்தார்.

“ஐயா. நாங்க உங்களையெல்லாம் விட்டுட்டுப் போகப் போறோம்” என்றான் சலீம்.

“கடவுள் பெரியவர். நடப்பது எல்லாமே நன்மைக்குத்தான்” கூறிய செல்லத்துரை சலீமை நெருங்கி வந்து தனது கைக்குள் வைத்திருந்த ஆயிரம் ரூபா நோட்டொன்றை அவனது கைக்குள் திணித்தார்.

“ஐயா. என்ன ஐயா இது? வேணாய்யா” சலீம் மறுத்தான்.

“வாங்கிக்கொள்ளும். என் பென்சன் காசிலே சேமித்து வைத்திருந்தது. உம்மட மாமா தினை விதைத்தவன். அந்த அறுவடை இது. மறுக்காதே.”

சலீம் மனம் நிறைந்த நன்றிகளை அவருக்குத் தெரிவித்தான். ‘ஒரு நாளைக்கு முன்னர் நான் பிறருக்கு உதவக்கூடிய நிலையில் வாழ்ந்தேன். இனி பிறர்தான் எனக்கு உதவ வேண்டும்.’ இந்த எண்ணம் அவனது மனதில் எழுந்ததும் சரேலென கண்கள் நீரைக் கொட்டின.

அவர்கள் பஸ் வண்டியொன்றில் ஏற்றப்பட்டனர். நீண்ட காலம் பாவனையில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட பழைய பஸ் ஸ்ராட் வராமல் நகர மறுத்தது. பின்னால் நின்ற பலர் சேர்ந்து அதைத் தள்ளினர். பஸ் உறுமி இயங்கத் தொடங்கியது. பஸ்ஸைத் தள்ளி விடுவதை உள்ளே நின்றுகொண்டிருந்த சலீம் பின் கண்ணாடியூடாகக் கண்டான். அது நேரம் வரை அந்த மண்ணில் வாழ்ந்தவர்களின் பிடரிகளைப் பிடித்துத் தள்ளிவிடுவதுபோல் அக் காட்சி அவனது மனதில் பதிந்தது.

கேரதீவுத் துறையடியில் அவர்கள் இறக்கிவிடப்பட்டனர். அங்கிருந்து யாழ்ப்பாண வாவியைக் கடந்து படகு மூலம் பூநகரிக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. படகுகளில் ஏற்றப்படும்படும் அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தனர். வயிற்றினுள் குடல் மடிப்புகள் ஒன்றை மற்றொன்று சப்பிச் சாப்பிடுவதாக உணர்ந்தனர். பசிக்கு உணவு தேடி அலைந்தனர். கைக் குழந்தைகள் பால் கேட்டு சத்தமிட்டு அழுதன. பால் கரைக்க சுடுநீர் பெறுவதற்காக பெண்கள் வீடுவீடாக ஏறி இறங்கினர். துப்பாக்கி ஏந்திய இளைஞர்கள் சிலர் உணவுப் பொதிகளை விநியோகித்தனர்.

சலீம் குடும்பத்தினர் படகில் ஏறும்போது இரவாகி விட்டது. அவர்களை ஒவ்வொருவராக கையைப் பற்றி சலீம் படகில் ஏற்றிவிட்டான். அவனும் ஏறிக்கொண்டான். படகு நிறைய அகதிகள். குழந்தைகள் வீரிட்டலறின. சிறு பிள்ளைகள் பலருக்கு இதுதான் முதல் படகுப் பயணமாதலால் பெற்றோரை இறுக்கிக் கட்டிப் பிடித் தவாறு அவர்களின் மடிகளுக்குள் இருந்தனர். பார்க்குமிடமெல்லாம் கும்மிருட்டு. மூட்டு வாத நோய் காரணமாக கால்களைத் தூக்கி படகுக்குள் வைக்க லெவ்வை சிரமப்பட்டார். கையால் படகின் விளிம்பைப் பற்றி தன் சக்தி முழுவதையும் திரட்டி கால்களை உயர்த்தும்போது நீரில் தத்தளித்த படகு அவர் நின்ற பக்கமாகச் சாய்ந்ததும்.... “என்ட அல்லா...!” என்ற சப்தம் பீறிட படகுக்குள் இருந்த பலர் நீரினுள் வீழ்ந்தனர். லெவ்வையும் வீழ்ந்தார்.

பொட்டணி கனிபா குடும்பத்தினர் பெரியமடுவில் தங்களது காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டனர். அதற்காக அவர்கள் சிரமப்பட்டனர். காலை உணவுக்காக அலைந்தனர். கைகளில் அகப்பட்டவற்றை வாங்கி வந்தனர். குழந்தைகளின் உடுப்புகளை பக்கத்து வீடுகளின் கிணறுகளில் நீர் மொண்டு சில பெண்கள் கழுவி எடுத்தனர். இரண்டு பெண்கள் சேலைகளை மறைத்தவாறு பிடிக்க உள்ளே நின்று பெண்கள் உடுப்பு மாற்றினர்.

காலை சுமார் எட்டு மணியளவில் அன்றைய நாளுக்கான நடையைத் தொடங்கினர். பாதை வாகனங்களற்று வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. சாரிசாரியாக, ஒருவருக்குப் பின் மற்றொருவராக, குடும்பம் குடும்பமாக அவர்கள் நடந்தனர். வெய்யில் படிப்படியாக உஷ்ணத்தை அதிகரித்தது. அவர்களைச் சுட்டது. சுடுபட்ட இடங்களில் இதமாக வீசிய காற்று ஒத்தடம் கொடுத்தது. வயதானவர்கள் நடக்க முடியாதபோதெல்லாம் நின்றனர். சீனி வியாதி காரணமாக காலொன்றை இழந்து ஊன்றுகோலுடன் நடந்துகொண்டிருந்தவருக்கு இளைஞன் ஒருவன் கைத் தாங்கல் கொடுத்தான். மூதாட்டியொருத்தியை அவளது மகன் அணைத்தவாறு நடத்திச் சென்றான். ஆகவுமே வயது முதிர்ந்து நடக்கவே முடியாத ஒருவரை அவருடைய ஆண் மக்கள் இருவர் கதிரையொன்றில் வைத்து தோள்களில் தூக்கியவாறு நடந்தனர்.

நடந்துகொண்டிருந்த சிலரின் தேய்ந்திருந்த செருப்புகளின் வார்கள் அறுந்தன. பாதணி இல்லாமல் நடப்பதற்கு கால்கள் மறுத்தன அல்லது கூசின. சில பிள்ளைகள் முன்னால் சிறிது தூரத்துக்கு ஓடுவதும் தரித்து நிற்பதுமாக முயல் விளையாட்டுக் காட்டினர். எல்லோர்களினது உடல்களிலும் வெயர்த்துக் கொட்டியது. பாதையோரத்தில் பெட்டிக் கடைகளைக் காணும்போது, சில பெண்கள் சென்று காய்ந்து உலர்ந்த பனிஸ்களை வாங்கி நான்காகப் பிரித்து நால்வருக்கு உண்ணக் கொடுத்தனர். தாகமெடுக்கும் போதெல்லாம் தோற் பைகளுக்குள் வைத்திருந்த தண்ணீர் போத்தலைத் திறந்து குடித்தனர்.

பதினொன்றரை மணி சுமாருக்கு அகன்ற அடியுடன் கூடிய புளிய மரமொன்றை அடைந்து நிழலில் கீழே குந்தினர். அவர்களின் வசதிக்காகப் போலும் பெட்டிக் கடையுடன் கூடிய மனிதர்கள் வசிக்கும் சிறியதொரு குடிசையும் அங்கிருந்தது.

ஆண்கள் உணவு தேடி அலைந்தனர். பெட்டிக்கடையில்

வைத்திருந்த பனில், வாழைப்பழம், பாண் போன்ற அனைத்தையும் வாங்கினர். குடிசைக்குள் வசித்த பெண்களிடம் காசு கொடுத்து உணவு சமைத்துத் தருமாறு கேட்டனர்.

“காசு வேணாம். அரிசி இருக்கு. சோறாக்கித் தாறோம். கறிதான் ஒன்றும் இல்ல.” குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த தமிழ் பெண்ணொருத்தி கூறினாள்.

“ஆக்கித் தாங்க. புண்ணியம் கிடைக்கும். தண்ணியும் உப்பும் ஊத்தி பிசைஞ்சி திங்கிறோம்.”

காற்று வீசிக்கொண்டிருந்த புளிய மர நிழலில் அசதியும் களைப்பும் காரணமாக பலர் அயர்ந்து தூங்கினர். குழந்தைகள் அழுதனர்.

பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினர். சில ஆண்கள் கைக் குழந்தைகளைத் தூக்கி தோள்களில் வைத்துக்கொண்டனர். வயதானவர்கள் நடக்கமுடியாமல் படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து அவர்களின் குடும்பத்தினர் கண்ணீர் வடித்தனர். இருட்டிக்கொண்டிருக்கையில் கிராமமொன்றை அடைந்து, இரவு தங்கலுக்காக பாடசாலையொன்றைத் தேடி அலைந்து கண்டுபிடித்தனர்.

பாடசாலை மண்டபத்தினுள் சற்சதுரங்களை ஆக்கி குடும்பம் குடும்பமாக உட்கார்ந்தனர். வலித்துக்கொண்டிருந்த கால்களைத் தேய்த்துவிட்டனர்.

“உம்மா, கால் நோகுதா?” மர்ழியா தாயைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“விண்விண்ணெனத் தெறிக்குது” வேதனையுடன் மரியம் முணுமுணுத்தாள்.

“உம்மம்மா, கொண்டாங்க காலை. தடவிவிடுறன்” மீசை வைத்த இளைஞனான நஸார் சொன்னான். அவன் எடுத்திருந்த ஏஎல் பரீட்சையின் முடிவு சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் வெளியாகியிருந்தது. அதில் நான்கு பாடங்களில் அவன் சித்தியடைந்திருந்தான். மரியத்தின் நீட்டிய கால்களை இதமாகத் தடவி விட்டான். எங்கிருந்தோ கனிபாவால் வாங்கி வந்து கொடுக்கப்பட்ட பாணைச் சாப்பிட்டனர்.

பாடசாலை மண்டபத்தில் அன்றிரவு கழிந்தது.

அடுத்த நாள் காலையில் நடை பயணம் தொடங்கியது. சாரிசாரியாக அவர்கள் நடந்தனர். துணி மூட்டைகளையும், தோற்பைகளையும் தலைகளில் வைத்துக்கொண்டனர். வலிக்கும் கால்களைத் தூக்கித்தூக்கி வைத்து தங்களின் தலைவிதியை

நொந்தவாறு நடந்தனர்.

பாதையோரத்தில் குந்தி இளைப்பாறி, மர நிழல்களில் படுத்துறங்கி, எதிர்கொண்ட நீர்க்குட்டைகளில் சீலையை வடியாகப் பயன்படுத்தி வடித்த நீரைக் குடித்து, செடிகளுக்குப் பின்னால் வயிற்றின் உபாதையைக் கழித்து, பெட்டிக் கடையில் காய்ந்த உணவுப் பண்டங்களைப் பெற்றுப் பிரித்து உண்டு, சீலை மறைவுகளுக்குப் பின்னால் நின்று உடுப்பு மாற்றி.... குளிக்காததால் துர்நாற்றமடித்த உடல்களுடன், இரு பக்கங்களிலும் காட்டர்ந்த தனித்த தெருவூடாக நடந்து... ஐந்தாம் நாள் பிற்பகலில் வவுனியா நகரை அடைந்தனர். அங்கு அவர்களை அரசாங்க தரைப்படையினர் தற்காலிகமாக பாடசாலை மண்டபமொன்றில் தங்க வைத்தனர்.

படகு சரிந்ததால் நீருக்குள் விழுந்தவர்களைக் கரையில் நின்றவர்கள் பாய்ந்து சென்று காப்பாற்றினர். ஆழமில்லாததால் நீரினுள் அமிழ்ந்தியவர்களை மீட்டெடுப்பது சிரமமாக இருக்கவில்லை. அழுகைச் சப்தங்கள் காற்றில் கலந்தன. பெண்களில் சிலர் நீருக்குள்ளிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட்ட தங்களது பிள்ளைகளைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதனர். உடுத்திருந்த சீலைகளினால் நனைந்த உடல்களைத் தேய்த்து நீர் போக்கினர். படகுக்குள்ளிருந்த நீரை சிலர் வாரி வெளியே இறைத்தனர்.

லெவ்வை சமது உடல் முழுவதுமாக நனைந்திருந்தார். அவருடைய மனைவி வைத்திருந்த துணிப்பையும் ததிவிதி காரணமாக நீரில் விழுந்து ஏகமாக நனைந்து விட்டதால் மாற்று உடுப்பின்றி உடல் நடுங்கினார். தமது விதியை நொந்து சத்தமிட்டு அழுதவாறே கண்ணீர் பெருக்கினார்.

“சரிசரி. கவனமா ஏறுங்க. ஏற முடியாத ஆக்களுக்கு ஆராவது உதவிசெய்ங்க” படகு செலுத்துபவன் சத்தமிட்டான்.

பயணிகள் ஏறி அமர்ந்ததும் படகு தள்ளப்பட்டது.

நீண்ட நேரப் பிரயாணத்தின் பின் படகு பூநகரியை அடைந்தது. இருளின் மத்தியில் அகதிகள் படகை விட்டும் இறங்கினர்.

அன்றிரவு பதினொரு மணியளவில் அவர்கள் லாரியொன்றில் ஏற்றப்பட்டனர். ஆண்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள் என நெருங்கியடித்தவாறு லாரிக்குள் இருந்தனர். சில ஆண்கள் நின்றனர்.

தன் கணவனைத் தவிர்ந்த பிற ஆண்களின் முகங்களைப் பார்த்தறியாமல் வாழ்ந்த கலிமத்தும்மா போன்றவர்கள்

முண்டியடித்தவாறு தங்களின் அருகில் ஆண்கள் இருந்ததனால் அஞ்சப்பட்டார்கள். தானுண்டு, தன் குடும்பம் உண்டு என நான்கு சுவர்களுக்குள் வாழ்ந்து பழகிய நபிஸா, மூமினா போன்றவர்கள் அன்னிய ஆண்களின் கால்களோ, கைகளோ அகஸ்மாத்தாகத்தானும் தங்களின் மீது பட்டபோதெல்லாம் கூட எரிச்சலுற்றார்கள். லெவ்வையின் யோசனைக்கேற்ப பெண்களெல்லாம் லாரியின் உட்பகுதியில் ஒன்றாக இருக்கக்கூடியவாறு ஏற்பாடுசெய்தனர்.

ஒரே இருட்டு. ஆளையாள் பார்க்கமுடியாத இருள். பள்ளமும் படுகுழியுமாகவிருந்த பாதையில் லாரி குலுங்கி குலுக்கி ஓடியது. ஒவ்வொரு குலுக்கலின்போதும் பின்னால் உட்கார்ந்து இருந்தவர்கள் பந்துகளாக மேலுயர்ந்து கீழிருந்தனர்.

திரென மழை பெய்யத் தொடங்கியது. மழைத் துகள்கள் லாரியின் பின்னருகில் இருந்தவர்களின் உடல்களில் சீறிப் பாய்ந்து தீண்டின. குளிரால் நடுங்கினர். பின் ஓரத்தில் நின்றவர்கள் ஏகமாக நனைந்தனர்.

“லெவ்வை, உடல் முழுதும் தொப்பல்” என்றார் ஆசிரியர் சுபைர் சற்றுத் தள்ளி நனைந்த உடுப்புகளுடன் கோழிக்குஞ்சாகக் குந்திக்கொண்டிருந்த சமதை நோக்கி.

“ஏற நனைஞ்சவனுக்குக் கூதலென்ன, குளிரென்ன? எல்லாத்தையுமே இழந்திட்டு சூனியத்தை நோக்கி வாறோம். எங்க போறதெண்டு தெரியாம வாறோம். உடல் நனைகிறதைப் பத்திக் கவலைப்படாதீங்க மாஸ்டர். இன்னும் உயிர் இருக்கு. அல்லா இருக்கான். அவன் பெரியவன். நடக்கிற எல்லாத்தையும் அவன் பாத்திட்டு இருக்கான். சமாணைப் பலப்படுத்த இதுவெல்லாம் ஒரு சோதனை. ஒருவேளை இந்தப் பயணத்திலே நாம மௌத்தாகினா, நமக்கு ஜன்னதுல் பிர்தௌஸ் என்ற சொர்க்கத்தைத் தருவான். அங்க நாம அரசனாக வாழலாம். கவலைப்படாதீயங்க.”

ஒடிக்கொண்டிருந்த லாரி சடுதியாக நின்றது. மழை பெய்ததால் இளகியிருந்த சேற்றுப் பாதையில் லாரியின் முன் டயர்கள் சிக்குண்டிருந்தன. சேற்றிலிருந்து லாரியை மீட்க சாரதி முயன்றான். முடியவில்லை. பின்னாலிருந்தவர்களை இறங்கித் தள்ளிவிடுமாறு கோரினான்.

அவர்கள் அனைவரும் இறங்கி, நடுச் சாமத்தில் லாரியைத் தள்ளி....

காலை பொலபொலவென விடியும் பொழுது வவுனியாவை வந்தடைந்தனர்.

பாகம் - 2

1

கருக்கட்டியிருந்த மேகங்கள் கண்ணிவெடிக்கு உட்பட்டு கீலங்கீலமாக உடைந்துவிட்டனவோ என எண்ணுமளவுக்கு மழை கொட்டியது. காற்று சுழன்று வீசியது. இடியோசை செவிப்பறைகளில் மோதியது. அகதிச் சிறுவர்கள் ஏகமாக நனைந்து கோழிக்குஞ்சுகளாக தாய்மார்களின் நனைந்த ஈர உடல்களை அப்பியவாறு நின்றனர். பாதைகளில் சேற்று நீர் ஆறாக ஓடியது. கடை வராந்தைகளிலும், மரங்களின் கீழுமாக மழைக்கொதுங்கி நிற்குகொண்டும், குந்திக்கொண்டுமிருந்த அகதிக் கூட்டத்தினரை பலமாக வீசிய காற்றால் அள்ளப்பட்ட மழைத் துளிகள் தொடர்ந்து தாக்கின. உடுத்திருந்த கசங்கிய ஆடைகள் தொப்பாக நனைந்துவிட்டதால் பலரும் குளிர் தாங்கமுடியாமல் நடுங்கினர். அனுங்கினர். தங்களது தலைவதியை நொந்து உள்ளுக்குள் அழுதனர். எடுத்து வந்திருந்த துணி மூடைகளை முற்றாக நனைய விடாமல் பாதுகாப்பதற்காக சிரமப்பட்டனர்.

மூடிக்கிடந்த ஓலைக்கொட்டிலொன்றின் வராந்தையில் சலீம் குடும்பத்தினர் குந்திக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு வயது தானும் நிரம்பாத கைக் குழந்தையை மார்போடு அணைத்தவாறு ஓங்கி எறியப்பட்ட மழைத் துளிகளிலிருந்து அதைப் பாதுகாப்பதற்காக மூமினா பிரயத்தனப்பட்டாள். பக்கம் மாறிப் பக்கமாக காற்று வீசியபோதெல்லாம் அவளும் மாறி நீர் அலைகள் குழந்தையைத் தாக்காமல் வைத்துக்கொள்ள முயன்றாள்.

வயதான கலிமத் தும்மா குளிரால் நடுங்கினாள். அக்கம்பக்கங்களில் நின்றிருந்த ஆண்களைப் பார்க்காதவாறும், அவர்களுக்கு அவளுடைய சுருங்கிய தோல் கொண்ட முகத்தைக் காட்டாதவாறுமாக இருக்க, நனைந்த முக்காட்டுச் சேலையால் பாதி முகத்தை மூடி இரு விரல்களால் முக்கின் கீழே அதைப் பிடித்துக்கொண்டாள். அவளுக்கு ஏகமாகப் பசித்தது. சுமார்

பன்னிரெண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாக அவள் எதுவும் சாப்பிடாமல் இருந்தாள். தண்ணீர்தானும் அவளுக்குக் குடிக்கக் கிடைக்கவில்லை.

கேரதீவிலிருந்து படகு மூலம் யாழ்ப்பாண வாவியைக் கடந்து லாரியில் மந்தைகளாக அடைக்கப்பட்டு மேகமுடைந்து நீர் கொட்டிய நள்ளிரவில் பயணம் செய்து, பூந்தோட்டத்தை அடைந்துவிட்டாலும், பெய்த பெருமழை காரணமாக அங்குமிங்கெனத் திரிந்து உணவு சேகரித்துக்கொண்டு வர இயலாத அளவுக்கு ஆண்கள் முடங்கிக் கிடந்தனர். குடை வைத்திருந்த மிகச் சிலர் கற்கட்டிகளாக விழுந்த மழைத்துளிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் உடுத்திருந்த சாரங்களிலிருந்து சேற்று நீர் வழிய பாதைகளில் நடந்து உணவு தேடினர்.

பசி பொறுக்கமுடியாத கலிமத்தும்மா “நபிஸா, கொஞ்சம் கிட்ட வா” என்றாள் சிறிது தூரத்தில் சுமையாவை அணைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்த மகளைப் பார்த்து மெதுவாக.

“என்னம்மா? நடுங்குதா?”

“கொஞ்சம் வந்துட்டுப் போ.”

நபிஸா தாயின் அருகே சென்றாள்.

“உன்ட மருமகனுக்கிட்டப் போய் தின்ன ஏதாச்சும் வாங்கி வரச் சொல்லிச் சொல்லு. பசியால மயங்கி உழுந்திடுவன் போல கிடக்கு” நபிஸாவின் செவித் துவாரத்தினுள் முணுமுணுத்தாள்.

“எனக்கும் பசி என்டாப் பசி, அப்படிப் பசிக்குதும்மா. கொஞ்சம் மழை தணியட்டும். போகச் சொல்றேன்.”

“குடை இல்லயா?”

“நான் என்டா எடுத்து வைக்கேல்ல. மூமினா வைச்சாவோ தெரியா. மூமினா, பைக்குள்ளே குடை இருக்கா?”

“இல்லம்மா. ஏம்மா?”

“சுமையாட வாப்பாவ போய் சாப்பிட ஏதாச்சும் வாங்கி வரச் சொல்லலாமெண்டுதான்.”

“எனக்கும் சரியா பசிக்குது. பிள்ளைக்குப் பால் கரைக்க கொதி தண்ணியும் எடுக்க வேணும்.”

“வெக்கத்தைப் பாராம எப்படியாவது பிள்ளைக்கு உன்ற பாலைக் கொடு.”

கடந்த இரவு லாரியில் பயணம் செய்தபோது எதிரே பல ஆண்கள் குந்திக்கொண்டிருந்தாலும், கப்பிக் கிடந்த இருளில் அவர்களால் அவளைப் பார்க்க முடியாது என்ற தைரியத்தில் மார்புச் சட்டையை நீக்கி குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தாள். சொந்த வீட்டிலிருந்து பலாத்காரமாக ஆயுதமுனையில் துரத்தப்பட்டு

அகதிகளாகப் புறப்பட்ட பின்னர் மரங்களின் மறைவுகளிலும், வீடுகளின் பின்னாலும் குந்தியிருந்தவாறு பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்தாள். இப்போது மழை நீர்நீராகக் கொட்டிக்கொண்டிருந்ததால், எதிரே நின்றனாண்டும், குந்திக்கொண்டுமிருந்த பல ஆண்கள் பார்த்தவாறிருக்கும்போது நனைந்த மாப்புச் சட்டையை நீக்கி குழந்தைக்கு உறிஞ்சக் கொடுக்க அவள் கூச்சப்பட்டாள். நீண்ட நேரமாக அவள் சாப்பிடாமல் இருந்ததால், குழந்தைக்குத் தேவையான அளவுக்கு பால் இருக்குமா என்பதும் அவளுக்குச் சந்தேகம்.

“கொடுக்க பால் இருக்கோணுமே. மழை கொஞ்சம் நிண்டதும் போய் ஏதாச்சும் வாங்கிட்டு வரச் சொல்றேன்.”

“மூமினா, உம்மா என்ன சொல்றாங்க?” சலீம் கேட்டான். நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அவனை மனதளவில் உடைத்துவிட்டிருந்தன. அவன் உற்சாகம் இழந்து காணப்பட்டான். அவனுடைய வயிற்றினுள் பெருச்சாளி ஓடித் திரிந்தது. மழைத் தூவாணம் முகத்தில் கண்ணாமூச்சி விளையாடியது. அகப்படும் எதையாவது விழுங்கி, பசியைப் போக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பெய்யும் பெரு மழை நின்றாவிடாதா என பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“எல்லாருக்கும் பசி குடல்களைப் பிய்க்குது. உங்களைப் போய் ஏதாச்சும் வாங்கி வரச் சொல்றாங்க.”

“கொஞ்சம் பொறுங்க. மழை நிக்கட்டும்.”

பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்போதே சற்றுத் தூரத்தில் கிளை பரப்பி நின்ற மரமொன்று வேர் பிடுங்கப்பட்டுச் சரிந்தது.

“மழை இந்த ஜென்மத்திலேயும் விடமாட்டுது போலிருக்கு. யாருட்ட குடையிருக்கு?” மழைக்கு ஒதுங்கி நின்றவர்களைப் பார்த்து சலீம் சற்று சத்தமிட்டுக் கேட்டான்.

“என்னட்ட இருக்கு. வேணுமா? சின்னக் குடைதான்” என்றார் நடுங்கியவாறு குந்திக்கொண்டிருந்த லெவ்வை சமது.

“தாங்க லெவ்வ.”

மழையின் வேகம் மெதுவாக தணிந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. வீசிக்கொண்டிருந்த காற்று பட்டென நின்றது.

“இந்தாங்க குடை. இந்தக் காலையும் பிடிங்க. எங்களுக்கும் ஏதாச்சும் வாங்கிட்டு வாங்க. எனக்கு எழும்பி நிக்கவும் ஏலாம இருக்கு.”

லெவ்வை நீட்டிய ரூபா நோட்டுக்களைப் பெறும்போது சலீம் வேதனைப்பட்டான். பள்ளிவாசலில் கடமையாற்றிய லெவ்வைக்கும், அவருடைய குடும்பத்தினருக்கும் காலை உணவு வாங்கி வந்து

கொடுப்பதற்காக அவர்களிடமே பணம் பெற நேரிட்ட தனது நிலையை நினைத்து நொந்தான்.

“பிள்ளைக்குப் பால் கரைக்க கொஞ்சம் கொதி தண்ணியும் கொண்டு வாங்க” பிளாஸ்க் ஒன்றை சலீமிடம் நீட்டியவாறு மூமினா கூறினாள்.

இலேசாகப் பெய்துகொண்டிருந்த மழையைப் பொருட்படுத்தாமல் சலீம் தெருவுக்கு வந்து, அவனைப் போன்று உணவுப் பண்டங்களைத் தேடித் திரிந்தவர்களுடன் சேர்ந்து, தூரத்திலிருந்த பெட்டிக் கடையொன்றில் சுடச்சுட அப்பம் விற்பதாக அறிந்து அதனை நோக்கி நடந்தான்.

ஒலைக் கொட்டிலின் கீழ் உட்கார்ந்திருந்தவாறு தங்களது காலை உணவை சலீம் குடும்பத்தினர் முடித்துக்கொண்டனர்.

மழை ஓய்ந்து, இன்னும் கருக்கலாகத் தெரிந்த மேகங்களினூடாக சூரியன் மெதுவாக எட்டிப் பார்த்து அழுதுது. பாதையில் பள்ளப் பகுதியை நோக்கி வெள்ளம் ஓடியது. யாழ்ப்பாண அகதிகள் அங்குமிங்குமென பரவலாக காணப்பட்டது போன்று, அதுவரை சிறகுகளால் போர்த்தியவாறு மரக்கிளைகளைப் பற்றி அசையாது குந்திக்கொண்டிருந்த காகங்கள் சிலிர்த்தெழுந்து நானா பக்கங்களிலும் பறக்கத் தொடங்கின. சிறு பிள்ளைகள் சாப்பிட்டது போக எச்சசொச்சமாக தூக்கி எறிந்த சில பாண், அப்பத் துண்டங்களை விழுந்தடித்துப் புறக்கின.

‘இனிமேல் எங்களது நிலையும் இதுதான். கையிலிருக்கும் காசு முடிவுற்ற பின் இவைகளைப் போல உணவுக்காக அலையவேண்டியதுதான். விழுந்தடித்துப் பறக்கவேண்டியதுதான். இதுதான் வேண்டுமென்ற எண்ணமில்லாமல் கிடைக்கும் எதையாவது போட்டு வயிற்றை நிரப்பவேண்டியதுதான்’ காகங்களை உற்றுப் பார்த்தவாறிருந்த சலீம் நினைத்தான்.

மூமினா அவனருகில் வந்து அவனது காது மடல்களுக்குள் எதையோ ஊதினாள்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க. போய் ஒரு இடத்தை ஒழுங்கு பண்ணிக்கொண்டு வாறன்.”

சலீம் மீண்டும் எழுந்து, அவனும் அவனது குடும்பத்தினரும் அவர்களது காலைக்கடன்களை முடிப்பதற்கு ஏதுவான ஓர் இடத்தைத் தேடுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டான். இதே தேடுதலில் அவனுக்கு முன்பே பலர் அலைந்துகொண்டிருப்பதையும் கண்டான். எப்படியோ தேடலுக்குப் பலன் கிடைத்தது. அவனது குடும்பத்தினருடன், லெவ்வை சமது, சுபைர் மாஸ்டர் ஆகியோரின் குடும்ப

அங்கத்தவர்களும் சேர்ந்துகொண்டனர்.

“லெவ்வ, இப்ப என்ன செய்து? எங்க போறது?” சலீம் கேட்டான்.

“எல்லாரும் வவுனியாவைப் பாத்துத்தான் போறாங்க. நாமளும் நடப்போம்.”

“உங்களுக்கு நடக்க ஏலுமா?”

“என்ன செய்ற சீதேவி. பேய்க்கு வாழ்க்கைப்பட்டா புளிய மரம் ஏறத்தான் வேணும். இங்க நிண்டு என்ன செய்ய? உயிரை மட்டுமாவது பாதுகாத்துக்கொள்ளோணுமென்டா கஷ்டங்களைச் சகிச்சிக்கொள்ளத்தான் வேணும். இல்லயா மாஸ்டர்?” சற்றுத் தள்ளி எதைப்பற்றியோ சிந்தித்தவாறு நின்ற சுபைரைப் பார்த்து லெவ்வை கேட்டார்.

“ஓம்ஓம். அல்லா விட்ட வழி. நம்மட ஆக்களெல்லாம் எந்தப் பக்கத்துக்குப் போறாங்களோ அந்தப் பக்கம்தான் நாமளும் போகோணும். சலீம் முதலாளி, உங்கட மாமிட உம்மா நடப்பாங்களா? மழை பெய்யும்போது கொடுகிப் போய் உட்கார்ந்து இருந்ததைக் கண்டேன்” சுபைர் கேட்டார்.

சலீம் சரேலென வாய் விட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கினான். அடக்க முடியாமல் மீண்டும், மீண்டும் சிரித்தான்.

“என்ன ஒரேயடியா விரக்திச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறீங்க?”

“பின்ன என்ன மாஸ்டர். இன்னும் என்னைப் பார்த்து முதலாளியிண்டு சொல்றீங்களே? அதை நினைச்சா சிரிப்புச் சிரிப்பா வருது. இன்றைய நேற்றைய செலவு போக கையிலே ரெண்டாயிரத்துச் சொச்சம் மட்டும்தான் காச இருக்கு. இதைவிட பாதிதான் உங்களடயும் இருக்கோணும். இன்னும் நாலைஞ்ச நாட்களிலே இதுவும் செலவழிஞ்ச போனா, நாலு பேரிடத்திலே கை நீட்ட வேண்டிய நிலைதான் வரும். அந்தக் காட்சியை நினைச்சித்தான் சிரிச்சேன். அப்படி ஒரு நிலை எனக்கு ஏற்பட்டா நீங்க என்னை என்ன சொல்லிக் கூப்பிடுவீங்கண்டு நினைச்சுச் சிரிச்சேன்” சலீம் கூறிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தான். அவனின் விழிகளிலிருந்து நீர் வடிந்தது.

“அல்லா ஒரு போதும் அப்படி ஒரு நிலையை நமக்கு ஏற்படுத்த மாட்டான். யார் மூலமாவது உதவி செய்து படைச்சுறப்பு காப்பாத்துவான்” என்றார் லெவ்வை.

“அந்த நம்பிக்கை மட்டும்தான் இப்ப நெஞ்சிலே இருக்கு. என்ன கேட்டீங்க? என் மாமியார்ர உம்மா நடப்பாங்க என்றா? அதிலே ஒரு வேடிக்கை இருக்கு.”

“என்ன வேடிக்கை?”

“அவங்களுக்கு வயசு எண்பதுக்கும் கூட. புருசனைத் தவிர்ந்த வேற ஆண்களற்ற முகங்களைப் பார்க்காமலேயே வாழ்ந்தவங்க அவங்க. நான் அவங்க பேத்தியை முடிச்சி இருந்தாலும் என்னையும் பிற ஆணாத்தான் இன்னும் நெனைக்கிறாங்க. கஷ்டப்படுற நேரத்திலே அணைச்சுக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாமென்று பார்த்தா முடியாதென்று மறுத்துடுறாங்க. ஏதும் தேவையென்டா என்னட்ட நேரடியா சொல்றதும் இல்ல. உள்ளது உரியது எல்லாத்தையும்தான் இழந்துட்டு வாரோம். ஆனா, அவங்க பழகின பழக்கத்தை இழக்க விரும்பேல்ல” சலீம் விரக்தியுடன் கூறினான்.

“எதையும் இழக்கலாம். மானத்தை இழக்கலாமா தம்பி?” பக்கத்தில் நின்றிருந்த வயதான ஒருவர் கேட்டார்.

“என்ட மாமியும் அதேதான்” என்றார் சுபைர் மாஸ்டர் சிரித்தவாறு.

“நல்ல காலம். என்ட மாமியார் நேர காலத்தோட போய்ச் சேர்ந்திட்டா. இருந்திருந்தா, என்ட இந்த வாதக் காலோட அவவையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டி ஏற்பட்டிருக்கும்” கூறிவிட்டு லெவ்வை தன் மனதினுள் கிடந்து அழுத்தும் வேதனைகளை ஒரு வினாடி மறந்து வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“லெவ்வை. உலகத்திலே வசிக்கும் ஒவ்வொரு ஜீவனும் ஏதோ ஒரு வகையிலே நிம் மதியில் லாமல் தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குது. உண்மையிலேயே நிம்மதியோட வாழுறது யார் தெரியுமா?” சுபைர் கேட்டார்.

“நீங்களே சொல்லுங்க.”

“உலகத்திலே வாழ்ந்து மௌத்தானவங்களும், இதுவரையிலே பிறக்காதவங்களும்தான்.”

சுபைர் கூறியதைக் கேட்டு அங்கு நின்ற பல அகதிகள் தங்களின் வேதனைகளை ஒரு பக்கம் ஒதுக்கித் தள்ளி வைத்து விட்டுச் சிரித்தனர்.

2

அகதிகள் வவுனியா நகரை நோக்கி சாரிசாரியாக நடந்துகொண்டிருந்தனர். பார்க்குமிடங்களிலெல்லாம் அழுக்கு உடைகளுடனும், வரண்ட முகங்களுடனும், கலைந்த தலைமுடிகளுடனுமான முஸ்லிம் அகதிகள். வயதானவர்களும், நோயாளிகளுமானவர்கள் கால்களை இழுத்து நடந்தனர். சில

ஆண்கள் நடக்க முடியாத தங்களினது சிறு பிள்ளைகளைத் தோள்களில் இருத்திவைத்துக் கொண்டவாறு நடந்தனர். வவுனியா நகர எல்லையில் முதல் நாளிரவு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த சில லாரிகள் மேற்கு, மத்திய மாகாணம் போன்றவற்றை நோக்கி புறப்பட்டு வந்தபோது அவற்றை நிறுத்தி பலர் ஏறிக்கொண்டனர். லாரிகள் சென்றடையும் இடங்களுக்கு தாங்களும் போய் விடலாம் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கிருந்தது.

சலீம் குடும்பத்தினர் பாதையோரமாக நடந்தனர். மூமினாவின் இடுப்பிலிருந்து அழுத குழந்தையை சலீம் பெற்று பராக்குக் காட்டியவாறு வந்தான். சுமையாவும், நபிஸாவும் கலிமத்தும்மாவை கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து நடத்தி அழைத்து வந்தனர். மற்றப் பிள்ளைகள் தாய் மூமினாவின் இரு கைகளையும் கெட்டியாகப் பிடித்தவாறு நடந்தனர்.

லெவ்வை சமது நடப்பதற்கு பெரிதும் சிரமப்பட்டார். அவருடைய இரு கால்களிலும் ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருந்த எக்ஸிமா சிறிய பொக்களங்களை உண்டாக்கி வெடிப்பதற்குத் தயாரான நிலையில் தாங்க முடியாத வேதனையை அவருக்கு ஏற்படுத்தியது. காய்ச்சல் ஏற்படுவதற்கு ஏதுவாக உடல் கொதிக்கத் தலைப்பட்டது. முழங்கால் சதை வீங்கி கால்களைத் தூக்கி வைக்க முடியாத அளவுக்கு வலித்தது. அவரது பரிதாப நிலைமையை நடந்து சென்ற பலரும் அவதானித்தனர்.

“லெவ்வ, வாற ஏதாவது வாகனத்திலே உங்களை ஏத்தி விடுறோம். டவுனுக்குப் போய் ஒரு இடத்திலே நில்லுங்க. நாங்க வந்து சந்திக்கிறோம்” என்றார் சுபைர்.

“வாணா சீதேவி. உங்களுையெல்லாம் விட்டுட்டு நான் தனியா போகமாட்டேன். வீட்டிலேயிருந்து வெளிக்கிட்ட நேரம் தொடக்கம் நான் உங்களோடதான் இருக்கிறேன். உங்களோடயே வந்துடுறேன். நின்னு நின்னு ஆறுதலா போவோம். அவசரப்பட்டுப் போய் என்ன செஞ்சி கிழிக்கப்போறோம்?” லெவ்வை அடம் பிடித்தார்.

சுபைர் அவரது அருகில் சென்று தோளைப் பற்றி அணைத்துக்கொண்டார்.

“என்ன லெவ்வ உடம்பு கொதிக்கிற மாதிரித் தெரியுது? காய்ச்சல் வரப் போகுதோ?”

“அல்லாவுக்குத்தான் வெளிச்சம். வார காய்ச்சலை எப்படித் தடுக்கலாம்? ஒருவேளை நான் மௌத்தாகிட்டேனென்டா நீங்க எல்லாரும் சேர்ந்து அடக்கிப் போடுங்க. எனக்கு ஏதாச்சும் நடந்தா என் பொஞ்சாதிக்கு இத்தா இருக்கக்கூட ஒரு இடம் இல்லியே”

லெவ்வை கண்களில் நீர் வழியக் கூறி அழத் தொடங்கினார்.

“அப்படி ஒன்றும் நடக்காது. இவ்வளவு நேரமும் நீங்கதானே எங்களைத் தைரியப்படுத்தினீங்க. இப்ப நீங்க தைரியத்தை இழக்கலாமா? அல்லா உதவி செய்வான். நல்லவங்களைப் புடம் போடத்தான் சோதனை. மெள்ள நடங்க” அவருக்குச் சமீபமாக நடந்து சென்ற சலீம் ஒரு கையில் குழந்தையை இடுக்கியவாறு மறு கையால் அவரைத் தாங்கிக்கொண்டான்.

வவுனியா நகருக்குச் சமீபமாக அகதிகள் ஆயிரமாக நின்றனர். திரும்பிய பக்கங்களிலெல்லாம் காய்ந்து வரண்ட முகங்களுடன் கூடிய அகதிகள்.

பாதுகாப்புப் படையைச் சேர்ந்த துப்பாக்கி வைத்திருந்த இறுகிய முகங்களுடன் கூடிய பலர் கால்களில் அணிந்த சப்பாத்துகள் சத்தமிட நடந்து திரிந்தனர்.

“ஏன் எல்லாரும் கூடி நிக்கிறாங்க?” கீழே தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த லெவ்வை சலீமைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“எல்லாரையும் பதியிறாங்களாம்.”

“என்னத்துக்கு?”

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் துரத்தப்பட்டு வந்தவங்க எத்தனை பேரெண்டு கணக்கு எடுக்கத்தான்.”

லெவ்வை தலையசைத்துக்கொண்டார். சலீமின் இடுப்பிலிருந்த குழந்தை வீரிட்டு அழத் தொடங்கியது.

“முமினா, வெக்கத்தைப் பாராம புள்ளைக்குப் பாலக் குடு” நபிஸா கடிந்தாள்.

முமினா தனது தாயை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“எப்பிடிம்மா? எப்பிடிம்மா இத்தனை பேரு பாத்துக்கொண்டிருக்க பால் குடுக்கிறது? என்னால ஏலா.”

“அப்ப எழும்பி வா. எங்கேயாவது மறைவான இடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போறன்.”

“நபிஸா, நானும் ஒன்னோட வாறன். காலைல தின்ட அப்பம் ஒத்துக்கொள்ளலையாக்கும். வயித்தைக் கலக்குது” என்றாள் கலிமத்தும்மா.

“முமினா, நீங்க எழும்புங்க நான் கூட்டிக்கொண்டு போறன். உங்க உம்மா அவங்களக் கூட்டிக்கொண்டு போகட்டும். சுமையா, மத்தப் பிள்ளைகளோட, லெவ்வை அப்பாவோட இங்கேயே நிலுலு. ஒரு இடத்துக்கும் போயிட வேணாம். தேடிப் பிடிக்கிறது கஷ்டம்” சலீம் கூறிவிட்டு முமினாவை அழைத்துக்கொண்டு ஒதுக்குப் புறமான இடமொன்றைத் தேடி நடக்கத் தொடங்கினான். குழந்தை

அழுதுகொண்டே இருந்தது.

சில மணித் துளிகள் கரைந்தன.

பாதுகாப்புப் படையினரால் பதிவுசெய்யப்பட்ட பின்னர் அகதிகள் வாகனங்களில் ஏற்றப்பட்டு தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

சலீம் குடும்பத்தினரும், லெவ்வை சமது, சுபைர் மாஸ்டர் ஆகியோரின் குடும்பங்களும் தங்குவதற்கான முகாம் வவுனியா நகரின் ஒதுக்குப்புறமொன்றில் அமைந்திருந்த பாடசாலையாகும். ஏற்கனவே வந்திருந்த அகதிகளால் முகாம் நிரம்பி வழிந்தது. கேட்டுக்குச் சற்றுத் தள்ளி கட்டிட வராந்தையில் மேசையொன்றின் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்த இரு இளைஞர்கள் வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரின் பெயர் விபரங்களை அப்பியாசப் புத்தகமொன்றில் குறித்தனர். வேறு இருவர் இவர்கள் தங்குவதற்கான இடங்களைக் காட்டுவதில் முனைந்தனர்.

“சலீம் தம்பி. நாம எல்லாரும் ஒன்றா ஒரு இடத்திலே இருக்கக்கூடிய மாதிரி பார்த்துக்கொள்ளுங்க. எங்களத் தனியே விட்டுடாதீங்க” லெவ்வை முனகினார். சுபைர் ஆசிரியரால் கொடுக்கப்பட்ட இரண்டு பனடோலை விழுங்கியிருந்ததால் அவருடைய உடல் சூடு சிறிது குறைந்திருந்தது.

கட்டிடத்தின் விசாலமான தரையில் சலீம் குடும்பத்தினருடன் ஒன்றாக வந்த மற்றும் பத்துக் குடும்பங்களின் அங்கத்தினர்களாக எல்லாமாக நாற்பது அகதிகள் சுவரொன்றின் அருகில் இடம் பிடித்துக்கொண்டனர். தரையில் உட்கார்ந்து கால்களை நீட்டி ஆயாசம் போக்க முயன்றனர். அதுவரை வலித்த கணுக்கால்களைத் தேய்த்துவிட்டனர். சிறுபிள்ளைகள் அங்குமிங்குமாக ஓடித் திரிந்து பெரியவர்களுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தினர்.

சீருடை தரித்த இரண்டு யுவதிகள் அட்டைப் பெட்டிகளில் கொண்டு வந்த சோற்றுப் பொதிகளை ஒவ்வொருவருக்குமாக விநியோகித்தனர். அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்ட பலர் பசியின் உக்கிரத் தன்மை காரணமாக கைகளை அலம்புவதற்குக் கூட பொறுமையில்லாமல் சாப்பிடத் தொடங்கினர். வேகமாக சோற்றுப் பிடினை விழுங்கிய சிலருக்கு விக்கல் ஏற்பட, பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அவர்களின் தலைகளில் தட்டி குடிக்க நீர் கொடுத்தனர். சற்றுத் தூரத்திலிருந்த குழாயொன்றிலிருந்து போத்தல்களில் பலர் நீர் மொண்டு வந்தனர்.

“லெவ்வை, சாப்பிடல்லயா?” சுபைர் கேட்டார்.

“சாப்பிடுறதுக்கு முன்னாலே எனக்கு ஒரு காரியம்

செய்யவேண்டி இருக்கு.”

“என்ன?”

“உடுத்திருக்கிற உடுப்பெல்லாம் ஒரே நஜீஸ். கேரதீவிலே வைச்சி படகிலே ஏறக்குள்ள தண்ணியிலே விழுந்த நான்தானே. அப்ப இருந்து இன்னும் உடுப்பு மாத்தல்ல. உடம்பைக் கொஞ்சம் கழுவி, வேற உடுப்பு மாத்தி முதல்ல அல்லாவைத் தொழோணும். விடுபட்டுப் போன களாத் தொழுகை நிறைய இருக்கு. அவைகளை பிறகு வைச்சிக்கொண்டாலும் இப்ப லுஹர் தொழோணும். அதுக்கு நீங்கதான் எனக்கு உதவி செய்யோணும்.”

சுபைர் யோசித்தார். சலீமுடன் இது குறித்துக் கதைத்தார்.

“வாங்க. மூணு பேருமா போய் மேல் கழுவி, ஏதாவது ஒரு இடத்திலே தொழுதுட்டு வருவோம்” என்றான் சலீம்.

“நிலமெல்லாம் ஒரே சேறு. தொழுறதுக்கு இடம் கண்டுபிடிப்பதுதான் கஷ்டம். எதுக்கும் எழும்புங்க. தொழுதாத்தான் மனசுக்கு நிம்மதி” சுபைர் கூறியவாறே எழுந்தார்.

நீர்க் குழாயருகில் ஒரே சனக் கூட்டம். கை வாளிகளிலும், போத்தல்களிலுமாக நீர் பெறுவதற்காக பலரும் முண்டியடித்தனர். சற்றுத் தள்ளியிருந்த மலசலகூடத்துக்கு முன்னால் பலர் வரிசையில் காத்து நின்றனர். தற்காலிகமாக இன்னும் சில மலகூடங்கள் அமைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளில் சிலர் முனைந்தவாறிருந்தனர். ஆண்களில் பலர் சிறுநீர் கழிப்பதற்காக கையில் நீர் நிரம்பிய தகரக்குவளைகளுடன் வேலி ஒதுக்குப்புறங்களைப் பார்த்து ஒதுங்கினர். இந்த விடயத்தில் பெண்கள் கஷ்டங்களுக்கு முகம்கொடுத்தனர்.

ஆண்களைப் பின்பற்றி கலிமத்தும்மா, நபிஸா உட்பட பெண்களில் சிலரும் இயற்கை உபாதைகளைக் கழிப்பதற்காகச் சென்று திரும்பினர்.

“என்ட அல்லாவே! இனி நான் அந்தப் பக்கத்துக்குப் போகவே மாட்டன். கக்கூசு நிரம்பி வழியுது. வயித்தை கொமட்டி சத்தி வரப் பாக்குது. நாத்தமென்டா நாத்தம், அப்பிடியொரு நாத்தம்” லெவ்வை சமதின் வயதான மனைவி நாச்சியாம்மாவைப் பார்த்து நபிஸா கூறினாள்.

பொதுவாகவே நாச்சியாம்மா கூடுதலாகக் கதைக்கமாட்டாள். பள்ளிவாசலில் கடமை புரிந்த லெவ்வை சமதுடன் நீண்ட காலமாக வாழ்ந்ததால், அவரது குண இயல்புகள் இவளிலும் தொற்றிக்கொண்டிருந்தன. கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் வருமே தவிர, தானாக முன் வந்து எதிலும் தலை போடும் பழக்கம் இல்லாதவள்.

சகிப்புத்தன்மை மிக்கவள். புனித குர்ஆன், ஹதீஸ் போன்றவைகளில் பரவலாகக் காணப்படும் பல விடயங்களைப் பற்றித் தெரிந்துவைத்திருப்பவள். முகத்தில் அப்பாவித் தோற்றம் கொண்டவள். நபிஸாவை நாச்சியாம்மாவுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தாலும், குனியத்தை நோக்கிய இந்தப் பயணம் அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் கூடிய நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

“என்ன புள்ள செய்யலாம்? சகிச்சுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இது நாம் தேடிப் பெற்ற விதியா? இல்லியே. அல்லாட நாட்டம். அனுபவிக்கிறோம். மனதைத் தளம்ப விட்டுடாத” என்றாள் நாச்சியாம்மா.

“என்ட உம்மாவுக்குக் காய்ச்சல் வரப் போகுது போல. உடம்பெல்லாம் நடுங்குது” மீண்டும் நபிஸா கூறினாள்.

“சுபைர் மாஸ்டர் பனடோல் வைச்சிருந்தாரு. இவரு ஆலிமுக்கும் அவருதான் கொடுத்தாரு. ரெண்ட வேண்டிப் போடச் சொல்லு. அல்லா சுகமாக்குவான்.”

தொழுது முடிந்து ஆண்கள் திரும்பி வந்து, தங்களது சோற்றுப் பொதிகளைப் பிரித்து உண்டனர். பெண்களின் உதவியுடன் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் சில சதுர அடிகளை ஒதுக்கி எல்லைகளைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்காக துணிப் பைகளை எல்லைகளில் வைத்துக்கொண்டனர்.

இன்னும் அகதிகள் தள்ளாடியவாறு முகாமை நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது.

3

அதிகாலையிலேயே அகதி முகாமின் அவதிகள் தொடங்கி விட்டிருந்தன. காலைக்கடனை முடித்துக்கொள்வதில் பலரும் சிரமப்பட்டனர். மலசலகூடங்களின் முன்னால் வரிசையில் நின்றனர். சிறு பிள்ளைகள் ஒதுக்குப் புறங்களில் நிலத்தை அசிங்கப்படுத்தினர். அப்பக்கங்களில் செல்பவர்கள் மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டனர். ஆண்களில் பலர் பொருத்தமான இடங்களைத் தேடி தெருக்களில் அலைந்தனர். பெண்கள் பல வீடுகளுக்குச் சென்று கேட்டைத் தட்டி தங்களது வயிற்று உபாதைகளை நீக்கிக்கொள்வதற்கு உதவுமாறு இரந்தனர்.

முகாமிலிருந்த பலர் வெளி மாவட்டங்களுக்குச் செல்வதற்காக தங்களின் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் வெளிக்கிளம்பிச் சென்றனர்.

அவ்வாறு சென்றவர்கள் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வசிக்கும் சொந்தக்காரர்கள் மற்றும் தெரிந்தவர்களின் வீடுகளில் தற்காலிகமாக அடைக்கலம் கிடைக்காதா என்ற நப்பாசையில் செயற்பட்டனர்.

சலீம், லெவ்வை, சுபைர் ஆகியோர் முகாமின் வராந்தை ஓரத்தில் நிலத்தில் கால்களைத் தொங்கப்போட்டவாறு இருந்துகொண்டிருந்தனர். காய்ந்த சேற்றுடன் காணப்பட்ட நிலத்தில் சிறுவர்கள் ஆளையாள் துரத்தி விளையாடினர். பாதணிகள் இல்லாத பல சிறுவர்கள் கால் விரல் இடுக்குகளில் உண்டாகிய சேற்றுப் புழுக்கடி பொறுக்கமுடியாமல் நிலத்தில் பாதங்களைத் தேய்த்தனர். சீருடை அணிந்த படையினர் பலர் அங்குமிங்குமாக துப்பாக்கிகளுடன் நடை பயின்றவாறிருந்தனர்.

“சலீம், உங்கட திட்டம் என்ன? தொடர்ந்து கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கேயே இருக்கிறதா? இல்ல, வெளி மாவட்டங்களுக்கு மற்றவங்க போறாப்போல போறதா?” சுபைர் கேட்டார்.

“எனக்கு ஒரு சின்னப் பிரச்சினை இருக்கு. அதுக்குத் தீர்வு காணு மட்டும் நான் குடும்பத்தாரோட இங்கதான் இருக்கோணும்” என்றான் குழாயடியிலிருந்து கை வாளியொன்றில் தண்ணீர் மொண்டு நடந்து வந்துகொண்டிருக்கும் அவனது மகள் சுமையாவைப் பார்த்தவாறு சலீம்.

“என்ன பிரச்சினை?”

“என்ட உம்மா, ராத்தா, மச்சான், மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லாரும் சாவகச்சேரிக்குப் போய் இருந்தவங்க. அவங்கட கதி என்ன ஆனதோ தெரியாது. அதை அறிஞ்சிட்டுத்தான் வவுனியாவை விட்டும் வெளிக்கிழம்போணும்.”

“எப்படி அறியப் போறீங்க?” லெவ்வை கேட்டார்.

“யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே அங்குமிங்குமாக வசித்த எல்லோருமே வசிப்பிடங்களை விட்டும் வெளியேறிட்டாங்களாம். நிச்சயமாக இவங்களும் வெளியேறி வந்திருக்கோணும். அப்படி வந்தவங்க எங்க போனாங்க அல்லது வவுனியாவிலதான் எங்கேயாவது தங்கி இருக்கிறாங்களா என்பதை விசாரிச்ச அறியோணும்.”

“சாவகச்சேரியிலிருந்து வெளிக்கிட்ட கன பேர் பெரிய மடு வந்து நடந்து வாறாங்களாமெண்டு சில ஆக்கள் கதைச்சதைக் கேட்டன். மெய்யோ, பொய்யோ தெரியாது” என்றார் சுபைர்.

“மாஸ்டர். நீங்கதான் சலீம் தம்பிக்கு எப்படி அவங்களைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கலாமெண்டு ஒரு புத்தி சொல்லிக் குடுங்க.”

“ரெண்டு முணு வழி இருக்கு. வவுனியாவுக்கு வாற அகதிகளை

எல்லாம் ஆழிக்காரங்க பதியிறாங்க. அவங்களில் யாரையாவது பிடிச்சி இவங்கட பேரு பதியப்பட்டிருக்குதா என்று பாக்கலாம்.”

“அது நல்ல வழிதான். அவங்களோட கதைக்க எனக்கு சிங்களம் தெரியாதே.”

“அதைப் பத்திக் கவலைப்படாதீங்க. எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். சமாளிச்சிடலாம்.”

“மத்த வழி?”

“நம்மட முகாமைப் போல வேற இடங்களிலே இன்னும் சில இருக்கு. அங்க போய் விசாரிக்கோணும்.”

“வேற என்ன வழி இருக்கு?”

“சாவகச்சேரியிலே இருந்த நமக்குத் தெரிஞ்சவங்க யாரையாவது சந்திச்சா அவங்களுட விசாரிக்கலாம்.”

அவர்கள் மூவரும் சிறிது நேரம் அமைதியாக ஆளையாள் பார்த்தவாறு யோசித்தனர்.

“பூந் தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்த கன பேர் பதிவுசெய்யாமலேயே வாகனங்களிலே ஏறி வெளி இடங்களுக்குப் போயிட்டாங்க. இவங்களும் அப்படிப் போயிருந்தா, எப்படிக் கண்டு பிடிக்கிறது?”

“கண்டுபிடிக்கிறது கஷ்டம்” உதடுகளைப் பிதுக்கியவாறு சுபைர் தலையசைத்தார்.

“கடுமையா யோசிக்காதீங்க தம்பி. எதுக்கும் அல்லா ஒரு வழி காட்டுவான்” என்றார் லெவ்வை.

“லெவ்வை. ஒங்கட கால் இப்ப எப்படி இருக்கு?”

“இஞ்சப் பாருங்களேன். பொக்களங்கள் வெடிக்கிற தறுவாயிலே இருக்கு. அதான் காய்ச்சல் வாற மாதிரியும் இருக்கு. வெடிச்சி சேல் வெளியாயிட்டா ரெண்டொரு நாளைலே குணமாகிடும்.” இரண்டு கால்களையும் முன்னால் நீட்டி மற்றவர்களுக்குக் காட்டினார். படைபடையாகக் கறுத்திருந்த இடங்களில் சில கொப்புளங்கள் சிதல் கட்டிக் காணப்பட்டன.

“உங்கட திட்டம் என்ன லெவ்வை?” சுபைர் கேட்டார்.

“எனக்கெண்டு என்ன திட்டம் இருக்கு? பொறந்த நான் தொடக்கம் சோனக தெருவிலேயே வாழ்ந்தவன் நான். சின்ன வயதிலே ஒரு தரம் என் வாப்பா என்னைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிப் போய் காட்டியிருக்கிறாரு. நீங்க போற இடங்களுக்கு நாங்களும் கூட வாறோம். கூட்டிக்கொண்டு போங்க. அது சரிய... நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க?” சுபைர் ஆசிரியரைப் பார்த்து லெவ்வை கேட்டார்.

“எனக்கென்டா ரெண்டொரு இடங்களுக்குப் போகலாம்.

என்னோட றெயினிங் கொலிஜ்ல இருந்த சில ஆக்களர் விலாசங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறன். குடும்பத்தோட அவங்கட வீடுகளுக்குப் போனா என் அகதி நிலைமையைப் பார்த்து சரிவர ஆதரிப்பாங்களோ என்னவோ? அதான் ஒரே யோசனையா இருக்கு.”

“நீங்க சொல்றது மெத்தச் சரி. நம்மட நிலைமைக்குத் தக்க மாதிரித்தான் நமக்கு மத்தவங்களிடமிருந்து மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்கும். இப்ப நம்ம நிலை கிட்டத்தட்ட முஸாபர் நிலைமைதான்” மனதினுள் வேதனைகள் தாக்க லெவ்வை கூறினார்.

“உங்கட தொழில் எப்படி மாஸ்டர்?” சலீம் கேட்டான்.

“அதைப் பத்தி நான் இன்னும் யோசிக்கவே இல்ல. எங்கேயாவது போய் இந்த இடத்திலேதான் தங்கி இருக்கப்போறோமெங்கிறதைத் தீர்மானிச்ச பின்னாலே கல்விக் கந்தோருக்குப் போய் அறிவிக்கோணும். நானும் உங்களோடயே இருக்கிறன். என் பொஞ்சாதிக்கு மழையிலே நனைஞ்சதாலே கொஞ்சமா ஆஸ்மா ஏற்பட்டிருக்கு. அவ சுகப்படுற வரைக்குமாவது எல்லாரும் ஒன்றா இங்கேயே இருப்பம்.”

“எதுக்கும் வவுனியா கல்விக் கந்தோருக்குப் போய் நீங்க அகதி ஆனதை அறிவிச்சப் போடுங்க.”

“அதைச் செய்யத்தான் போறன்”

சீருடை தரித்தவர்களால் மதிய உணவுக்கான சோற்றுப் பார்சல்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன.

தாய் மற்றும் குடும்பத்தினர்களைத் தேடும் பணியில் அன்று பின்னேரம் தொடக்கம் சலீம் ஈடுபடலானான்.

வவுனியா அகதி முகாமுக்கு வந்து ஐந்து தினங்கள் கழிந்திருந்தன. முகாமை விட்டும் எப்படியாவது நீங்கிவிட வேண்டுமென மூமினா சலீமிடம் சதா நச்சரித்தவாறே இருந்தாள். அவளையும் குடும்பத்திலுள்ள ஏனைய பெண்களையும் பொறுத்த வரை இயற்கைக் கடன்களைக் கழிப்பதுதான் மிகச் சிரமமாகவிருந்தது. சொந்த வீட்டிலிருந்து வெளியாகி ஐந்து நாட்களின் பின்னர் முகாமுக்குச் சற்றுச் சமீபமாகவிருந்த தமிழர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் சென்று பெண்கள் குளித்துவிட்டு வந்தனர். அவர்களுடன் கலிமத்தும்மா கலந்துகொள்ளவில்லை. அவளுக்கு இரவு நேரங்களில் காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. எந்த வித மறைப்புகளில்லாத பாடசாலையின் அறைச் சுவர்களுக்கு மேலால் வீசிய குளிர் காற்று அவளைப்

பெரிதாகத் தாக்கியது. பொறுக்க முடியாத நுளம்புக் கடி.

“யா! எத்தனை நாளைக்குத்தான் இங்க இருக்கிறது? மத்தவங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு இடத்துக்குமாகப் போறாங்க. நாமளும் போவோம்” என்றாள் வராந்தைத் தரையில் இருந்துகொண்டிருந்த சலீமைப் பார்த்து மூமினா.

“கொஞ்சம் பொறுங்க. எல்லாரும் யோசிச்சு முடிவுசெய்ற விசயம் இது. இன்னும் ரெண்டொரு நாளைல போயிடலாம்.”

“ஏன் இப்பவே போனா என்ன?”

அவனது தாயையும், சகோதரி குடும்பத்தினரையும் தேடிக்கொண்டிருப்பதை அவன் அவளிடம் கூற விரும்பவில்லை.

“அப்படியெல்லாம் உடனே போக ஏலாது. லெவ்வைக்குக் கால் வீங்கிப் போயிட்டு. சுபைர் மாஸ்டர் பொஞ்சாதிக்கு ஆஸ்மா உண்டாகிட்டு. உங்க உம்மம்மாவுக்குக் காய்ச்சல். எல்லாம் சரியான பின்னாலேதான் போகோணும்.”

மூமினா சில வினாடிகள் மௌனியானாள்.

“யா! நான் கேக்கேனுமெண்டு நெனைச்சேன்.”

“எதை?”

“ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலே வெளிக்கிட்டுப் போய் பின்னேரமா வாரீங்களே. எங்க போறீங்க?” கேட்டவாறு அவனின் விழிகளை உற்றுப் பார்த்தாள்.

தினமும் சென்று தாய், சகோதரி ஆகியோரைத் தேடும் பணியில் அவன் ஈடுபடுவதை அவளிடம் கூறி வீணான வாக்குவாதங்களில் ஈடுபட நேரிடலாமெனப் பயந்தான். அகதிகளைப் பதிவுசெய்யும் இராணுவத்தினரிடம் முறைப்பாடுசெய்து, சுபைர் ஆசிரியர் மூலம் உயர் அதிகாரியொருவரைச் சந்தித்து உதவி கோரியது, ஏற்கனவேயே பதிவுசெய்யப்பட்டவர்கள் தொடர்பான பட்டியல்களைப் பார்த்து ஏமாந்தது, ஒவ்வொரு அகதி முகாமுக்கும் சென்று விசாரித்தது போன்ற எந்தச் செயலையும் அவளிடம் கூற அவன் விரும்பவில்லை.

“தொடர்ந்து இங்கேயே குந்திக்கொண்டிருக்கேலுமா? அதான் சுபைர் மாஸ்டரும் நானுமா டவுனுக்குப் போய் சும்மா சுத்தித் திரிஞ்சிட்டு வாறோம்.”

அவன் அவளிடம் உண்மையைக் கூறவில்லை என்பதை நொடிக்குள் உணர்ந்துகொண்டாள். பார்வையைக் கூராக் கி அவனுடைய விழிகளைப் பார்த்தாள்.

“ஆமிக்காரங்க என்ன சொன்னாங்க?” கேட்டாள்.

“எதைப்பத்தி?”

“மாமி ஆக்களைப் பத்தித்தான்.”

“மாமி ஆக்களென்டா?”

“அதான் உங்க உம்மா, ராத்தா, உங்க மச்சான், அவங்கட புள்ளைகள் எல்லாரையும் பத்தித்தான்.”

அவனுடைய இதயம் வினாடி நின்று மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கியது.

“அவங்களைப் பத்திய எந்தத் தகவலும் இல்லை.”

“மத்த அகதி முகாம்களுக்கெல்லாம் போனீங்களாமே? நீங்க விசாரிச்சுப் போன ஒரு இடத்திலேயும் அவங்க இல்லயா?”

“இல்ல. இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“மாப்பிள்ளை செய்திகள் பொஞ்சாதிக்குத் தெரியாம விடுமா? எப்படியோ தெரியுமெண்டு வைச்சுக்கொள்ளுங்களேன்” கூறிவிட்டு கண் சிமிட்டினாள்.

“சொல்லுங்க. எப்படித் தெரிய வந்தது?”

“ஒரு யூகம்தான்”

லெவ்வையின் மனைவி நாச்சியாம்மா கதையோடு கதையாக சலீம் அவனது தாயையும், சகோதரி குடும்பத்தினரையும் தேடி அலைவதைப் பற்றிக் கூறியதை அப்பட்டமாக அவனிடம் கூறாமல் மூமினா மறைத்துக்கொண்டாள்.

“மூமினா, கொஞ்சம் வந்திட்டுப் போ” என்ற தாயின் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

“என்னம்மா?”

“உன் உம்மும்மாவுக்கு மேல் கொதிக்குது. வந்து தொட்டுப் பாரு” கட்டிடத்தின் அரைச் சுவருக்கு மேலால் எட்டிப் பார்த்து நபிஸா கூறினாள்.

மூமினா எழுந்து சென்ற பின்னர் தலையைக் கைகளால் பொத்தியவாறு சலீம் தொடர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். அவனது மனம் நிறைய சிந்தனை. தாயைச் சந்திக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விடுமோ என எண்ணிப் பயந்தான்.

‘இந்த முகாமை விட்டும் போய்விட வேண்டுமென மூமினா அடம் பிடிக்கிறா. நான் என்ட குடும்பத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு ஒரு திசையிலே போயிடுவேன். என்ட உம்மா, ராத்தா ஆக்களெல்லாம் எங்கேயோ இன்னொரு திசையிலே வசிக்கப் போறாங்க. நான் இங்கயிருந்து கிளம்பிட்டா, அப்புறம் அவங்களைச் சந்திக்கவே முடியாது போயிடும். அவங்களைப் பத்திய தகவல் அறிய வவுனியாதான் பொருத்தமான இடம்’ சலீம் சிந்தித்தவாறு இருக்கும் போது “வாப்பா....” என்ற சுமையாவின் குரல் கேட்டு சிலிர்த்தான்.

“என்னம்மா?”

“அங்கப் பாருங்க.”

“எங்க?”

“அதோ... நஸார் மச்சான், வாப்பச்சி எல்லாரும் வந்துகொண்டிருக்கிறாங்க” கூறியவாறு கையை நீட்டி ஒரு திசையைக் காட்டினாள். சரேலென சலீம் எழுந்து நின்றான். சுமையாவுடன் அவர்களை நோக்கி ஓட முற்பட்டான்.

4

கால்களை நீட்டியவாறு தரையில் உட்கார்ந்திருந்த மர்ழியா, அவளும் அவளுடைய குடும்பத்தினரும் சாவகச்சேரியிலிருந்து புறப்பட்ட நேரம் தொடக்கம் அனுபவித்த வேதனையான சம்பவங்களை, முன்னால் நின்ற சலீம் குடும்பத்தினருக்கு சுருக்கமாகக் கூறினாள். “எல்லாத்தையும் விவரமா பொறகு சொல்றன். பட்ட வேதனைகள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. பசியோட, பட்டினியோட, குளிப்பு முழுக்கு ஒண்டுமில்லாம வந்திருக்கிறோம்” என்றாள்.

“அஞ்சு நாளும் நடந்துதான் வந்தீயங்களா?” நபிஸா கேட்டாள்.

“ஓம் மாமி. அனுபவித்த கஷ்டங்களைப் பத்திக் கதைக்க நாலு நாள் வேணும். அதை விட்டுட்டு இப்ப உங்க உம்மாவை என்ன செய்றதெண்டு யோசிப்பம்.”

“உம்மாவுக்கு நெருப்பா காயுது. டொக்டருட்ட காட்டினால்தான் நல்லது.”

சற்றுத் தள்ளி சுமையாவையே பார்த்தவாறு சுவரொன்றில் சாய்ந்தவாறிருந்த நஸார் சரேலென எழுந்து நின்றான்.

“நான் போய் ஆட்டோ பிடிச்சிக்கொண்டு வாறன். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய்க் காட்டுவம்” என்றான்.

“அப்படித்தான் செய்வோம்”

வெளியே சென்ற நஸார் சில நிமிடங்களில் முச்சக்கர வண்டியொன்றில் வந்து, அதை கேட்டுக்கு அருகில் நிறுத்திவைக்குமாறு கூறிவிட்டு முகாமை நோக்கி விரைந்தான்.

“மாமா. நீங்க இங்கேயே நில்லங்க. நானும் வாப்பாவும் உம்மம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போறோம்.” கலிமத்தும்மாவை உம்மம்மா என மூமினா விளிப்பதால், குடும்பத்திலுள்ள சுமையா போன்ற சிறிசுகளும் அவளை அவ்வாறே அழைக்கும் வழக்கத்தைக்

கொண்டிருந்தனர்.

முழுச் சேலையொன்றால் போர்த்திய கலிமத்தும்மா நடுங்கினாள். காய்ச்சலின் அகோரத்தால் அடிக்கடி முக்கிமுனகினாள். சுய நினைவற்றவள் போன்று காணப்பட்டாள். நஸார் அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கி உயர்த்த முற்பட்டான்.

“நானும் ஒரு கை பிடிக்கிறேன்” என்றான் சலீம்.

“வேணாம் மாமா. உம்மம்மா பாரமில்லாதவங்க. நான் தனியே தூக்கிக்கொண்டு போவேன். வாப்பா, நீங்களும் வாங்க.”

கலிமத்தும்மாவை இரு கைகளிலும் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கேட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

“மச்சான், இதை வைச்சுக்கொள்ளுங்க” கூறியவாறு கனிபாவின் அருகில் சலீம் வந்தான்.

“என்ன?”

“காசு.”

“வேணாம். என்னட்ட இருக்கு. பிள்ளைகளைப் பாத்துக்க. நான் போயிட்டு வாறன்.”

நடந்தவைகள் அனைத்தையும் மூமினா பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

மதியத்துக்குப் பின் கனிபா முகாம் திரும்பினான். அவனுடைய முகம் களையிழுந்திருந்தது.

“என்ன மச்சான்? என்ன நடந்தது?” சலீம் பதறியவனாகக் கேட்டான்.

“உம்மம்மாவை வாட்டிலே வைச்சிருக்கு. ஆளுக்கு சீரியஸ் எண்டு கதைக்கிறாங்க.”

“நஸார் எங்க?”

“ஆஸ்பத்திரியிலே நிக்கிறான். அஞ்சு மணிக்கு திரும்பி நான் போகோணும்.”

“சாப்பிட்டாங்களா?”

கனிபா இல்லையென தலையசைத்தான்.

“உங்கட பார்சலை எடுத்து வைச்சிருக்கிறேன். முதல்ல சாப்பிடுங்க. அஞ்சு நாள் நடந்து காலத்தாலதான் வந்தீயங்க. வந்ததும் வராததுமா இந்தப் பிரச்சினை!”

“இதையெல்லாம் பிரச்சினையா எடுக்கக் கூடாது. நடக்கிற விசயங்கள் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும். நான் மேல் கழுக்கோணும்.

எங்க கமுகலாம்?”

“வாங்க. கூட்டிக்கொண்டு போறன்.”

அன்று பிற்பகல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக தாங்களும் வருவதாக நபிஸாவும், மூமினாவும் கூறினர்.

“எப்பிடிப் போறது?” சலீம் கேட்டான்.

“நாம ரெண்டு பேருமென்டா நடந்தே போயிடலாம். இவங்களும் வாறதா சொல்றாங்களே. ஒரு ஆட்டோதான் பிடிக்கோணும்.”

“பஸ்ல போக ஏலாதான்டு கேளு மூமினா.”

“பஸ்லயும் போகலாம். நீங்க பஸ்ல போக வருவீயங்களா?”

யாழ்ப்பாண சோனக தெருவில் வசிக்கும்போது பஸ்களின் மிதி பலகைகளிலேயே மிதித்தறியாதவர்கள் அந்தப் பெண்கள் என்பது கனிபாவுக்குத் தெரியும்.

“அதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தோட பொயித்துது.”

அவர்கள் நால்வரும் பஸ்ஸில் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றனர். நஸார் வார்ட்டுக்குச் சமீபமாக நிற்குகொண்டிருந்தான். கட்டிலில் படுத்திருந்த கலிமத்தும்மாவுக்கு சேலைன் பாய்ச்சப்பட்டதாகக் கூறினான்.

குழி விழுந்த கண்களால் கலிமத்தும்மா அவர்களைப் பார்த்தாள். கதைக்க விரும்பினாலும் வாய் திறப்பது அவளுக்கு சிரமமாக இருந்தது. சடுதியாக நெஞ்சினுள் பொறுத்த சளியை வெளியேற்ற கயிறிழுத்தாள். பக்கத்தில் நின்ற நஸார் பாத்திரமொன்றை எடுத்து அவளது வாயருகில் நீட்டினான். அதனுள் கலிமத்தும்மா சளியைத் துப்பினாள். என்ன நினைத்தாளோ, சடுதியாக ஒரு கையை உயர்த்தி அவளது தலையைத் தடவிவிட்டாள். அவனுக்கு அவள் நன்றி தெரிவிப்பதாக மற்றவர்கள் உணர்ந்தனர். நபிஸா தாயின் காலைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

“இன்னும் காய்ச்சல் விடல்ல” என்றாள்.

மீண்டும் கலிமத்தும்மாவுக்கு சளி அடைப்பதைப் போல் ஏற்பட்டது. மூமினா அவளது நெஞ்சப் பகுதியை இதமாகத் தடவிவிட்டாள்.

“ராத்திரிக்கு யாராவது இவங்களோட நிக்கோணும்” என்றான் கனிபா.

“நான் நிக்கிறன் வாப்பா.”

“உன்னை உள்ளுக்கு நிக்க விட மாட்டாங்க. பொம்பிளைகள்ட வார்ட்டிலே ஆம்பிளைகள் நிக்க ஏலா. வேற யாரை நிக்கச் சொல்லலாம்?”

அவர்கள் ஆளுக்காள் கதைத்து, அன்று இரவைக்கு நபிஸா

தாயுடன் நிற்பதாக முடிவு செய்தனர்.

“மாமா. நான் வெளியே போய் அவங்களுக்கு ராத்திரிக்குச் சாப்பிட ஏதாவது வாங்கிக்கொண்டு வாறன். நானும் இங்கேதான் எங்கேயாவது பார்த்து நிக்கிறேன்” என்றான் நஸார்.

“எங்க நிப்பே?”

“அமைதியாக தங்குறதுக்கு வீடுவாசலா இருக்கு. ஆஸ்பத்திரி காவல்காரன்ட் சொல்லிட்டு ஒரு மரத்துக்குக் கீழேயோ அல்லது போட்டிகோவுக்குக் கீழேயோ படுக்கிறன். ஏதாவது அவசரமென்டா மாமிட உம்மா என்னைக் கூப்பிடலாம்.”

மூமினா அவனை ஏறிட்டு நோக்கிவிட்டு பார்வையை வேறு திசைக்கு மாற்றினாள்.

“நீ ஏதாவது மத்தியானம் சாப்பிட்டியா?” சலீம் கேட்டான்.

“சாப்பிட்டன் மாமா.”

“என்ன சாப்பிட்டே?”

“ஆஸ்பத்திரி கன்டீனிலே ஒரு பனிஸ்.”

“இந்தா காசு. நீ நல்லா சாப்பிட்டுட்டு மாமிக்கும் வாங்கிக் கொண்டு வா” கூறியவாறு தன் சட்டைப் பையினுள்ளிருந்து எடுத்த நூறு ரூபா நோட்டொன்றை நஸாரின் கைக்குள் திணிக்க சலீம் முயன்றான்.

“வேணா மாமா. வாப்பா தந்த காசு இருக்கு. செலவழிஞ்சு போயிடுமெண்டு வாங்கித் தின்னத்தான் மனசில்லாம இருக்கு. நான் போயிட்டு வாறன்” கூறியவாறு நஸார் வெளியேறினான்.

“இந்த வயசிலேயே நஸாருக்கு எவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சி. இல்லையா மச்சான்?” கனிபாவைப் பார்த்து சலீம் கேட்டான். கனிபா விரக்திப் பெருமூச்சொன்றை எறிந்தான்.

கலிமத்தும்மாவின் கட்டிலருகில் நபிஸாவையும், மூமினாவையும் விட்டுவிட்டு சலீமும், கனிபாவும் வராந்தைக்கு வந்தனர். வரும் வழியில் வார்ட்டுக்குப் பொறுப்பான நர்ஸைச் சந்தித்து கலிமத்தும்மாவின் நிலைமை குறித்து விசாரித்தனர்.

“அவட நிலைமை சரியான சீரியஸா இருக்கு. நிமோனியான்டு டொக்டர்மார் சந்தேகப்படுறாங்க. ரெத்தம் எடுத்து றிப்போட்டுக்காக அனுப்பியிருக்கிறோம். ஆள் வயதானவதானே. நெஞ்சுச் சளியை வெளியேற்றத்தான் சரியான கஷ்டப்படுறா.”

“ராத்திரிக்கு அவட மகளை அவவோட நிக்க விடுறோம்.”

“பிரச்சினையில்ல. நிக்க விடுங்க.”

வராந்தைக்குச் சென்றவர்கள் எதிரெதிரே நின்றனர்.

“மச்சான், உம்மம்மாக்கு ஏதாவது ஆகிட்டென்டா என்ன

செய்றது?" சலீம் கேட்டான்.

"ஒருவேளை மௌத்தாகிட்டாவென்டா என்ன செய்கிறதென்டா கேக்கிறா?"

"ஓம் மச்சான்."

"ஜம்ஆ பள்ளிக்குப் போய்ச் சொல்லுவோம். அவங்க ஏதாவது ஏற்பாடு செய்வாங்க."

"ஜம்ஆ பள்ளி நம்பிக்கையாளர் சபைத் தலைவர் எங்க வசிக்கிறாரெண்டு தெரியுமா?"

"எனக்குத் தெரியா. விசாரிச்சா போச்சு. வாயிருந்தால்தான் வங்காளம் போகலாமே."

"எதுக்கும் போற வழியிலே விசாரிச்சுக்கொண்டு போவோம்."

"நீ உன் பொஞ்சாதியைக் கூட்டிக்கொண்டு பஸ்ஸு முகாமுக்குப் போ. நான் விசாரிச்சுக்கொண்டு வாறன்."

நபிஸாவையும் நஸாரையும் ஆஸ்பத்திரியில் விட்டுவிட்டு ஏனைய மூவரும் வெளியேறினர்.

அடுத்த நாள் காலை விடிவதற்கு முன்பே நஸார் இளைக்க இளைக்க முகாமுக்கு வந்து கலிமத்தும்மா காலஞ்சென்றுவிட்டார் என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தான்.

பரம்பரைப் பணக்காரியாகவும், உண்மையானதொரு முஸ்லிமாகவும், மார்க்க பக்தியுடனும் வாழ்ந்த கலிமத்தும்மாயாழ்ப்பாண சோனக தெருவில் வைத்துக் காலஞ்சென்றிருந்தால், அவளது ஜனாஸா அடக்கத்தில் ஆண்களும், பெண்களுமாக ஆயிரக்கணக்கில் கலந்துகொண்டிருப்பார்கள். மாறாக, வவுனியா ஜம்ஆ பள்ளிவாசல் நம்பிக்கையாளர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட அவளது ஜனாஸா அடக்கத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் எண்ணி பன்னிரெண்டு ஆண்கள் மட்டும்தான்.

5

வவுனியாவிலிருந்து புத்தளம் நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்த லாரியொன்றில் பதின்மூன்று அகதிக் குடும்பத்தினர் பயணம் செய்தனர். எல்லாமாக அறுபது பேர். சலீம், கனிபா, லெவ்வை சமது, சுபைர் மாஸ்ரர் ஆகியோரின் குடும்பத்தினரும் அதனுள் இருந்தனர். குடும்பங்களின் தலைவர்கள் கூடிக் கதைத்து, வேறு மாவட்டங்களைப் பார்க்கவும் புத்தளம் அவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாகத் தெரிந்ததால் அந்த முடிவை எடுத்தனர். ஏற்கனவே மன்னார் மாவட்டம்

போன்றவற்றிலிருந்து அகதிகள் அங்கு வந்துள்ளார்கள் என்றும், அவர்கள் புத்தளம் வாழ் மக்களால் அன்புடன் வரவேற்கப்பட்டு ஆதரிக்கப்பட்டார்கள் என்றும் வவுனியாவில் வைத்துக் கேள்விப்பட்டிருந்தனர்.

லாரிக்குள் ஆண்களும், பெண்களும் வெவ்வேறாக உட்காரவைக்கப்பட்டிருந்தனர். சிலர் லாரிச் சட்டத்தைப் பற்றியவாறு நின்றனர். வரண்ட காற்று புழுதியுடன் கலந்து வீசியது.

நபிஸாவுக்குப் பக்கத்தில் மூமினா மடிக்குள் குழந்தையுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். கலிமத்தும்மா காலஞ்சென்றதால் ஏற்பட்ட சோகம் இன்னும் அவர்களை விட்டும் நீங்கியதாகத் தெரியவில்லை. கலிமத்தும்மாவும் அவர்களுடன் கூடவே லாரியில் பயணம் செய்கிறாள் என்ற நினைப்பு அவர்களுக்கிருந்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் வைத்து கலிமத்தும்மா அவளது இறுதி மூச்சை விடும்போது நபிஸா அருகிலேயே நின்றாள். உயர்ந்து பணிந்த தாயின் நெஞ்சையும், கழுத்தையும் தேய்த்தவாறு நின்றாள். இறுதி மூச்சுகள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன என நினைத்து, ஷஹாதத் கலிமாவைச் சொல்லி செவி மடல்களுக்குள் ஊதினாள். தாய் கண்களை மூடிய பின்னர் வெடவெடவென பயத்தால் நடுங்கத் தொடங்கினாள். யாரிடமோ சொல்லி அனுப்பி வார்ட்டின் வராந்தைப் படிக்கட்டில் குந்தியவாறு கோழித் தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருந்த நஸாரை வரவழைத்தாள்.

“என்ட உம்மா.... என்ட உம்மா போயிட்டா மகன். கண் மூடிட்டா மகன்” கூறியவாறு புலம்பினாள்.

தான் கண் மூடினால் யாழ்ப்பாண சின்னப்பள்ளிவாசல் மையவாடியில் அடக்கப்பட்டுள்ள தனது கணவனுக்குப் பக்கத்தில் தன்னையும் அடக்க வேண்டுமென்ற ஆவலை கலிமத்தும்மா பல தடவைகளில் நபிஸாவிடம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாள். ஆஸ்பத்திரியில் ஜனாஸாவைப் பொறுப்பேற்க வந்திருந்த அவளது மருமகன் சலீமிடமும், சுபைர் ஆசிரியர் மற்றும் கனிபா போன்றோரிடமும் இதைச் சொல்லி நபிஸா அழுதாள்.

“இப்ப என்ன செய்ற மாமி? ஏற நனைஞ்சிட்டம். கூதலும் குளிரும் பார்க்கலாமா? கிடைக்கிற இடத்திலே மையத்தை அடக்கவேண்டியதுதான்” என்றான் சலீம்.

ஜம்ஆ பள்ளிவாசல் வளவில் ஓர் ஓரமாக சீலைகளால் ஏற்படுத்திய மறைவுக்குள் வைத்து ஜனாஸாவாகப் படுத்திருந்த தாயைக் குளிப்பாட்டி கபன் செய்யும் போது நபிஸா அழுது மாய்ந்தாள். மூமினாவும் அவளது மூத்த மகள் சுமையாவைக் கட்டிப்

பிடித்து அழுதாள்.

கபன் துணி, மையத்து அடக்குவது போன்ற சகல செலவுகளையும் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தினர் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

காற்றைக் கிழித்தவாறு லாரி நேர் பாதையில் ஓடியது. சில இடங்களில் குலுங்கியது. அவ்வாறு குலுங்கும்போதெல்லாம் கால் மூட்டுகளில் வலி ஏற்பட லெவ்வை அனுங்கினார். அவரது கால்களில் ஏற்பட்டிருந்த கொப்புளங்கள் வெடித்ததால் சிதல் வடிந்தது. அவை ஏற்பட்ட பகுதிகளில் மசமசுவெனக் கடித்ததால் அடிக்கடி விரல்களால் நகம் படாமல் சொறிந்துகொண்டார்.

லாரி புத்தளத்தை அடையும்போது இரவாகிவிட்டது. பள்ளிவாசல் ஒன்றின் சமீபமாக நிறுத்தி அகதிகள் இறக்கப்பட்டனர். யாரிடமெல்லாமோ விசாரித்து பாடசாலையொன்றை நோக்கி நடந்தனர். மன்னார், யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களிலிருந்து ஏற்கனவே வந்திருந்த அகதிக் குடும்பங்களால் பாடசாலை நிரம்பி வழிந்தது. இவர்கள் தங்குவதற்கு இடம் பிடிப்பது சிரமமாகவிருந்ததால், வேறொரு பாடசாலையை நோக்கி மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினர்.

லாரியிலிருந்து இறங்கிய நேரம் தொடக்கம் மூமினாவின் கைக் குழந்தையை அவளிடமிருந்து பெற்று நஸார் இடுக்கிக்கொண்டு வந்தான். நடக்க முடியாமல் அவஸ்தைப்பட்ட லெவ்வையை கனிபா தாங்கிப் பிடித்து உதவினான்.

அவர்கள் சென்றடைந்த பாடசாலையில் தங்குவதற்கு ஒருவாறு இடம் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது. கையில் கொண்டு சென்ற துணிப் பைகளை தரையில் வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்தனர். எல்லோருக்கும் பசி. பிள்ளைகள் குடிப்பதற்கு நீர் தேடி அங்குமிங்குமாக அலைந்தனர்.

“ஒருவரும் ஒன்றும் சாப்பிடல்லயே. என்ன செய்றது?” சலீம் பக்கத்தில் நின்ற கனிபாவைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நான் விசாரிச் சேன். ராச் சாப்பாடு ஏற்கனவே கொடுத்திட்டாங்களாம். நாம பிந்தி வந்ததால் நாளைக்குத் தொடக்கம்தான் நமக்குச் சாப்பாடாம்” என்றான் கனிபா.

“பிள்ளைகளை பட்டினி போட ஏலாது. யாராவது போய் ஏதாச்சும் வாங்கி வரோணும்.”

“நான் போறன். நாம லொறியை விட்டு இறங்கின இடத்துக்கு கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு கடையிலே பாண் இருந்ததைப் பார்த்தேன். போய் வாங்கிட்டு வாறன்” என்றான் இன்னமும் குழந்தையைத் தன்னோடு வைத்துக்கொண்டு நின்ற நஸார்.

“அந்த இடம் சரியான தூரமே?” சலீம் கேட்டான்.

“பரவால்ல. போயிட்டு வாரன்.”

“இந்தா காக.”

“வேணாம் மாமா. வாய்பாட காக என்னட்ட இருக்கு. வேற யாருக்கும் பாண் வாங்கி வாறதென்டா காசைத் தாங்க. வாங்கிட்டு வாறன்” அக்கம் பக்கங்களிலிருந்த ஏனைய குடும்பங்களைப் பார்த்து நஸார் கூறினான். கையளிக்கப்பட்ட ரூபா நோட்டுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

“நஸாரைத் தனியே அனுப்பாம யாராவது கூடப் போங்க” என்றார் லெவ்வை. இரண்டு இளைஞர்கள் எழுந்து நின்றனர்.

அடுத்த நாள் காலை விடிவதற்கு முன்பே அகதிகளில் பலரும் எழுந்துவிட்டனர். ஒரே இரைச்சலாக இருந்தது. நாற்றுக்கணக்கானவர்கள் பாடசாலை முற்றத்தில் அங்குமிங்குமாக நடப்பதும், கூடிக்கூடிக் கதைப்பதுமாக நின்றனர். சிலர் நீர் நிரம்பிய கை வாளிகளுடன் மலசலகூடங்களின் எதிரே வரிசையானார்கள்.

சலீம் குடும்பத்தினர் எழுந்துவிட்டனர். கண்களைக் கசக்கியவாறு நபிஸா விரக்தியுற்ற விழிகளால் அகதி முகாமை காலை வெய்யிலில் கண்ணோடினாள். முகாம் வளவில் இரண்டு கட்டிடங்கள் அமைந்திருந்தன. அரைச்சுவர். கதிரை, மேசை போன்றவற்றை எல்லைகளுக்காக நாற் புறமும் வைத்து ஒவ்வொரு குடும்பமாக இருந்தனர். கடந்த இரவு இறுதியாக வந்த இவர்கள் பதின்மூன்று குடும்பத்தினரும் இன்னும் எல்லைகள் அமைத்துக்கொள்ளவில்லை. லாரியில் பிரயாணம் செய்யும்போது ஆண்களும் பெண்களும் வெவ்வேறாக இருந்ததைப் போன்று கடந்த இரவு பெண்கள் எல்லோரும் ஓர் இடத்திலும், ஆண்கள் வேறோர் இடத்திலுமாக உறங்கினர். வசதியான இடங்களைப் பார்த்து இனித்தான் குடும்பம் குடும்பமாக தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டியிருந்தது.

தனக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டும், நிற்குகொண்டுமிருந்த ஆண் பெண்களை நபிஸா பார்த்தாள். பொதுவாக எல்லோருடைய முகங்களும் காய்ந்து வரண்டு போய்க் காணப்பட்டன. அழுக்கடைந்த கசங்கிய ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர். எண்ணெய்ப் பசையற்ற தலைமுடிகள் கரட்டையாகக் காட்சி தந்தன. தன்னுடைய முகம், ஆடை, தலைமுடி

எல்லாமே மற்றவர்களினதை விட எந்த அளவுக்கும் குறைந்ததாக இருக்கமாட்டாது என எண்ணிக்கொண்டாள். யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் நீங்கியதற்குப் பின் இதுவரை அவள் சீப்பால் தலை வாரவில்லை. விரும்பிய போதெல்லாம் விரல்களால் கோதிவிட்டுக்கொள்வாள். இப்போதும் அப்படியே செய்தவாறு எழுந்தாள். இயற்கைக் கடனைக் கழிப்பதற்காக அவசரமாகச் செல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது அவளுக்கு.

பக்கத்திலிருந்த ஒரு குடும்பத்தாரிடம் கை வாளி ஒன்றிருந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு வரிசையில் நின்று தண்ணீர் பெற்று மலசலகூடத்தை நோக்கிச் சென்றவள், சிறிது நேரத்தில் ஊர்ந்துகொண்டிருந்த பாம்பை மிதித்தவள் போல் வெளியே பாய்ந்து வந்து தொண்டை கிழிய வாந்தி எடுத்தாள். நெற்றியைக் கையால் பொத்திக்கொண்டவாறு மேலும் மேலும் வாந்தியெடுத்தாள். அவள் வாந்தி எடுப்பதை சிறிது தூரத்தில் நின்ற நஸார் கண்டான்.

“மாமா, சுமையாட உம்மம்மா சத்தி எடுக்கிறா” சலீமைப் பார்த்து சத்தமிட்டுக் கூறியவாறு நபிஸாவை நோக்கி ஓடினான்.

“என்ன உம்மம்மா? என்ன நடந்துச்சி?”

“ஒண்டுமில்ல. போய் உன் மாமியைக் கொஞ்சம் வரச் சொல்லு.”

சிறிது நேரத்தில் மூமினா அங்கு வந்தாள். நஸாரும் கூட நின்றான்.

“என்னம்மா? ஏன்மா சத்தி எடுத்தீயங்க?”

“நான் ஒரு நிமிசமும் இஞ்ச இருக்கமாட்டன்.”

“ஏன்?”

“ஆய் சவத்தை! கக்கூசா அது? அதுக்குள்ள போயிடாத. பார்க்கிற இடமெல்லாம் நரகல். புழுதி நாத்தம். கண்ட கண்ட இடங்களிலெல்லாம் பேண்டு கிடக்கிதுகள். மருமகனுக்கிட்டச் சொல்லி வேற ஒரு இடம் பாக்கச் சொல்லு.”

“சொல்றன்.”

“இப்ப நான் எங்க போய்க் குந்துறது?”

“இப்போதைக்கு எப்படியாவது சமாளிய்ம்மா. நான் அவருட்ட வேற ஏற்பாடு பண்ணச் சொல்லிச் சொல்றன்.”

அவர்கள் தாயும், மகளும் கதைத்ததை நஸார் கேட்டுக்கொண்டு நின்றான்.

“எப்படிச் சமாளிக்கிறது? பார்த்த பக்கமெல்லாம் நரகல். வயித்த வேற கலக்குது. பொம்புளைகளுக்கெண்டு மறைவான இடமா இருக்குது? அந்த நாசமத்துப் போவானுகள் நம்மிட வீடுகளிலேருந்து

நம்மளையெல்லாம் தெரத்திவிட்டதிலானதானே நாமெல்லாம் இந்தக் கஷ்டங்களையெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டிக் கிடக்கு. எல்லாம் நம்முட தலைவிதி!” கூறியவாறு நபிஸா கண்கலங்கி அழத் தொடங்கினாள்.

“உம்மம்மா, ஒன்றும் யோசிக்காம என்னோட வாங்க” என்றான் நஸார்.

“எங்க போக?”

“வாங்களேன். நேற்று ராவு எனக்கு அறிமுகமான ஒரு பையன்ட வீடு பக்கத்திலேதான் இருக்கு. அங்க கூட்டிப் போறன். வாங்க.”

“அப்ப நானும் வாறன் மருமகன்” என்றாள் மூமினா.

அவள் மருமகன் என தன்னை வாஞ்சையுடன் அழைத்ததையிட்டு நஸார் மகிழ்ந்தான். சோனக தெருவில் வசிக்கும்போது, அவள் அவனுக்கு வைத்த தறுதலை என்ற பட்டம் சரேலென அவனது நினைவில் எழுந்து மறைந்தது.

“மாமி, சுமையாவையும் மற்றப் பிள்ளைகளையும் கூப்பிடுங்க. எல்லாரும் ஒன்றா போயிட்டு வந்திடலாம்.”

“நீதான் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வா.”

காலைக்கடனை எந்த சிரமமுமின்றி நஸார் ஒழுங்கு செய்த வீட்டில் அந்தக் குடும்பத்தினர் முடித்துக்கொண்டனர்.

“நீங்க ஒன்று செய்க” என்றார் வீட்டின் சொந்தக்காரரான ஆசிரியர் நஸாரைப் பார்த்து.

“என்ன செய்யோணும்?”

“நானும் என்ட வொய்பும் காலைலே எட்டு மணிக்கு முன்னாலே ஸ்கூலுக்குப் போயிடுவோம். அதற்குப் பிறகு நீங்க வந்து வீட்டுக்கு வெளியே இருக்கிற ரொயிலட், கிணறு எல்லாவற்றையுமே பாவிக்கலாம். ஆனா, ஒரு நிபந்தனை.”

“என்ன ஸார்?”

“டாய்லெட்டைப் பாவிச்சதுக்குப் பின்னாலே சுத்தமா கழுவி வைச்சுடணும். முடியுமா?”

“முடியும் ஸார். நானே தினமும் அந்த வேலையைச் செய்வேன். எங்களுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்த உங்களுக்காக நாங்க அல்லாவைப் பிரார்த்திப்போம்.”

“ரொம்ப நல்லது.”

நஸார் முகாமுக்குச் சென்று அவனுடைய தாய் மர்ழியா, உம்மம்மா ஆகியோரையும் அழைத்து வந்தான். வாக்களித்தவாறு அந்த அகதி முகாமில் தங்க நேர்ந்த நாட்களிலெல்லாம் மலசலகூடத்தை துப்புரவாக கழுவி வைக்கும் வேலையில்

மனநிறைவோடு ஈடுபட்டான். அவனுடைய அந்தச் செயலால் அவனைப் பற்றிய நல்லபிப்பிராயம் மூமினாவின் மனதில் மலையாக உயர்ந்து சென்றது மட்டுமல்லாமல் சோனக தெருவில் வசிக்கும் போது அவன் மீது அவள் காட்டிய வக்ர உணர்வு பல சந்தர்ப்பங்களில் மேலெழுந்து அவளை வேதனைப்படவும் வைத்தது.

6

அகதி முகாம் அமைந்திருந்த பகுதியின் கிராம சேவை உத்தியோகத்தர் அங்கு வந்து அகதிகளைச் சந்தித்தார். அதில் தங்கியிருப்பவர்களின் பெயர் விபரங்களை பட்டியலாகத் தயாரித்தார். குடும்பம் குடும்பமாக விபரங்களைப் பெற்றார். பிரிவின் உதவி அரசாங்க அதிபரை அழைத்து வந்தார். ஐந்து பேர் கொண்ட ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் இரண்டு கிழமைகளுக்கு ஒரு தடவை ஆயிரத்து இருநூறு ரூபா பெறுமதியான உலர் உணவு வழங்க ஏற்பாடுசெய்தார்.

புத்தளப் பள்ளிவாசல்களின் நம்பிக்கைச் சபையினர் பலர் அடிக்கடி முகாமுக்கு வருகை தந்தனர். உணவுப் பொதிகள் கொண்டு வந்து விநியோகித்தனர். பல பொதுநல தொண்டு நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள் வந்தனர். சில நிறுவனத்தினர் சமையல் பாத்திரங்கள், படுப்பதற்கான பாய்கள், தண்ணீர் அள்ளுவதற்கான வாளிகள், உடு துணிகள் போன்றவற்றைக் கையளித்தனர். லாரிகளில் இவற்றை சிலர் கொண்டு வந்து விநியோகிக்கும்போது அவற்றைப் பெறுவதற்காக அகதிகளில் பலர் முண்டியடித்தனர். முட்டி மோதினர். சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆளுக்காள் வாய்த்தர்க்கப்பட்டனர். கை கலப்புகளும் ஏற்பட்டன.

“தம்பி சலீம். நிலைமையைப் பாத்தீங்களா?” சமூக நல நிறுவனமொன்று லாரியில் கொண்டுவந்திருந்த உலர் உணவுப் பண்டங்கள் கொண்ட பொதிகளை விநியோகிக்கும்போது அவற்றைப் பெறுவதற்காகப் பலர் முட்டி மோதி, ஐந்தாறு அகதிகள் ஆளுக்காள் பலமாக கை கலந்ததை அமைதியாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற லெவ்வை சமது கேட்டார்.

“அதான் நானும் பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறேன். பாவம்!” சலீம் பரிதாபப்பட்டான்.

“இதுக்கெல்லாம் காரணம் பசி. பசிக் கொடுமை. உணவுப் பொருட்களை வாங்க கையிலே காசு இல்லை. கிடைக்கிறதை

விடக்கூடாதென்று பிடுங்கித் திங்கிறதற்கும் ஆயத்தமாயிருக்கிறாங்க” என்றார் விநியோகிக்கப்பட்ட பொதி தனக்கும் கிடைக்காதா என்ற ஆதங்கத்தில் அங்கு வந்து நின்ற ஆசிரியர் சுபைர்.

“ஒரு வகையிலே பார்த்தா நாமளும் மிருகங்களுக்குச் சமமானவர்களாகப் போயிட்டோம் என்று சொல்றீங்க. இல்லையா மாஸ்டர்?” சலீம் கேட்டான்.

“நான் ஒரு புத்தகத்திலே வாசிச்சிருக்கன்.”

“என்னென்ன?”

“மனிதர்கள் தங்களின் தேவைகளை நிறைவேற்ற பணம் உழைப்பதற்கு ஆறு வழிகள் இருக்காம்.”

“என்னென்ன?”

“ஒன்று நிலத்தைப் பண்படுத்தி விவசாயம் செய்றது. நெல், கோதுமை, மரக்கறி, பழவர்க்கம் போன்றவற்றை உற்பத்தி செய்து பணம் உழைக்கிறது. மீன் பிடி, மந்தை வளர்ப்பு போன்றதெல்லாம் இதுக்குள்ளே வரும். மற்றது கைத்தொழில் மூலமா பொருட்களை உற்பத்தி செய்றது. தொழிற்சாலை போன்றவை இதுக்குள்ளே அடங்கும்.”

“மூணாவது என்ன?” லெவ்வை கேட்டார்.

“சலீமைப் போன்ற ஆக்கன். அதாவது வியாபாரம் செய்து உழைக்கிறவங்க. நாலாவது என்னைப் போன்றவங்க. சேவை செய்து சம்பளம் வாங்கிறவங்க. ஐந்தாவது வழி என்ன தெரியுமா?”

“நீங்களே சொல்லுங்க.”

“பிச்சை எடுக்கிறது. அதாவது மற்றவங்களிடத்திலே இரந்து யாசகம் பெற்று தங்கட வயிற்றைக் கழுவுறது. ஆறாவதுதான் மகா பயங்கரமானது.”

“என்ன அது?” சலீம் கேட்டான்.

“அடிச்சிப் பறிச்சிச் சாப்பிடுறது. கொள்ளை அடிக்கிறது, பணத்துக்காகக் கொலை செய்றது எல்லாமே இதுக்குள்ளே அடங்கும். கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாலே பார்த்தீங்கதானே. தட்டிப் பறிச்சிச் சாப்பிடுவதற்கு எப்படியெல்லாம் சண்டை போட்டாங்க என்னு” சுபைர் கூறிவிட்டு மற்ற இருவரையும் உற்றுப் பார்த்தார்.

“நீங்க சொற்படி பார்த்தா, இப்ப நாம ஐந்தாவது, ஆறாவது வழிகளைத்தான் கையாளறோம். தொழில் செய்ய கையிலே காசில்ல. உடனடியாக யாருக்கும் வேலைசெய்யக்கூடியதாகவும் இல்ல. அதனாலே, இரந்து உண்பதும் தட்டிப் பறிக்கிறதும்தான் செய்ய வேண்டி இருக்கு. இது சம்பந்தமா நினைக்கும்போதுதான் எனக்குப் பயமா இருக்கு” என்றான் தூரத்தே தெரிந்த எதையோ உற்று

நோக்கியவாறு சலீம்.

“எதைச் சொல்றீங்க?” சுபைர் கேட்டார்.

“ஒழுக்கமா, சுயமா உழைச்ச வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட நமக்கு இது ஒவ்வாத காரியமா தெரியலாம். ஆனா, நம்மோட இருக்கிற சின்னஞ்சிறுசுகள் இரந்தும், அடிச்சிப் பறிச்சும் உண்பதற்குப் பழக்கப்பட்டிருவாங்களோ என நினைக்கத்தான் என்னவோ போல இருக்கு” சலீம் கீழுதட்டைப் பிதுக்கியவாறு கூறினான்.

“நீங்க சொல்றது நூற்றுக்கு நூறு சரி” என்றார் சுபைர்.

சலீம் அவனுடைய சகோதரியின் கணவன் கனிபாவுடன் முகாம் வளவில் மரமொன்றின் நிழலில் நின்றான். அவனுடைய கையிலிருந்த பணம் கூடுதலாக செலவாகிவிட்டிருந்தது.

“மச்சான், உங்கட கையிலே காச இருக்கா?” கேட்டான்.

“ஏன் கேக்கிறே?”

“என்னட்ட இருநூறு ரூபா மட்டில்தான் இருக்கு. உங்களட?”

“என்னட்ட காச இருக்கு. உனக்கு வேணுமா?”

“இல்ல. காச இருக்குதான் அறியத்தான் கேட்டேன். உங்கட்ட எப்படி காச?”

சாவகச்சேரியிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு முன் கனிபா தற்காலிகமாக குடியிருந்த வீட்டின் உரிமையாளர் குலசேகரம் பணம் தந்த சம்பவத்தைக் கூறினான்.

“அவருக்கு நான் நன்றி தெரிவிச்ச ஒரு கடிதம் கூட எழுதி அனுப்பினேன். கிடைச்சதோ என்னவோ?” என்றான்.

சாவகச்சேரி பொன்னம்பலத்தின் நினைவு சலீம் மனதில் எழுந்தது.

“நீங்க சாவகச்சேரியிலே வசிக்கும்போது பொன்னம்பலத்தைச் சந்திச்சியங்களா?”

“இல்ல. சந்திக்க முடியல்ல. ஏன் கேக்கிறே?”

“இந்த முகாமுக்கு வந்த மறுநாளே நான் அவருக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினேன். மூன்று கிழமைக்கும் மேலாகிட்டு. இதுவரையிலே பதில் இல்லை.”

“ஆறுதலா எழுதலாமெண்டு இருப்பார். எல்லா உறவுகளும் இப்படித்தான். நாம நல்லா இருக்கும்போது நல்லா இருப்பாங்க. இப்ப நம்ம நிலை நாய்க்கும் கேவலமா போயிட்டு.”

“இல்ல மச்சான். பொன்னம்பலம் அப்படியான ஒரு ஆள்

இல்ல. என் மாமனார் மௌத்தாகிறதுக்கு முன்னாலே, என் குடும்பத்திலே நன்மை தீமை ஏற்படும்போதெல்லாம் எனக்கு ஊன்றுகோலா இருக்கோணுமெண்டு அவருட்ட சொல்லிவிட்டுத்தான் மௌத்தாகினாரு. அவரு என்னை ஏமாத்தவே மாட்டாரு” முகாமின் வராந்தையில் சுமையாவுடன் நஸார் உரையாடியவாறு நிற்பதை உற்றுப் பார்த்தவாறு சலீம் கூறினான்.

“ஏமாத்தம், அதுஇதுண்டு சொல்றே. ஏதாச்சும் விசயம் இருக்கா?”

“இருக்கு. அதை நான் அப்போது உங்களடையோ, உம்மாட்டயோ சொல்லல்ல.”

நகை வியாபாரம் செய்வதற்காக பங்கு முதலாக பத்து இலட்சம் பணம் பொன்னம்பலத்துக்குக் கொடுத்ததை சலீம் கூறினான்.

“பத்து லச்சமா?”

“ஓம் மச்சான்.”

“எழுதி வாங்கிட்டா கொடுத்தே?”

“அக்றிமென்ட் எழுதினது.”

“இங்க இருக்கா?”

“இல்ல. கடையிலே இரும்புப்பெட்டிக்குள்ளே வைச்சது. இதுவரையிலே அதெல்லாம் போயிருக்கும். கடைகளையெல்லாம் உடைச்ச சாமான்களை அப்புறப்படுத்திட்டான்களாம்” கூறியவாறு மனதால் அழுதான்.

“அவரோட தொடர்பு கொள்ளேலயா?”

“வீட்டை விட்டு வாரதுக்கு முன்னாலே முயற்சித்தேன். டெலிபோன் வேலை செய்யேல்ல. வவுனியாவுக்கு வந்ததும் டெலிபோன் செய்யப் பார்த்தேன். அப்போதும் முடியல்ல. அதான் இஞ்ச வந்ததும் பதிவுத் தபால் அனுப்பினேன். இதுவரையிலே பதில் இல்ல.”

“ஆள் உன்னை ஏமாத்திட்டாரு. போன நடத்தோட இதுவும் நடடமெண்டு நினைச்சி மறந்துடவேண்டியதுதான்.”

“இல்ல மச்சான். பொன்னம்பலம் என்னை ஏமாத்தவேமாட்டாரு. எனக்கு அவர் மேலே பூரண நம்பிக்கை இருக்கு.”

“நீ நம்பிக்கொண்டே இரு. நல்லது நடக்குமெண்டு இங்க இருக்கிற எல்லாரும் நம்பிக்கையில்தானே காலத்தைக் கழிக்கிறாங்க.”

அவர்கள் தொடர்ந்து கதைத்துக்கொண்டு நிற்கும்போது மூமினா இருக்கில் குழந்தையுடன் அங்கு வந்தாள்.

“யா...!” என்றாள் சலீமைப் பார்த்து.

“என்ன மூமினா?”

“நா஢ துடர்ந்து இஞ்சதான் இருக்கிறதா?”

“ஏன் கேக்கிறீங்க?”

“நாளுக்குநாள் இஞ்ச பிரச்சினையாதானே இருக்கு”
சுறியவாறு பெருமூச்செறிந்தான்.

“புதுசா என்ன பிரச்சனை?”

“அந்த ஢ாஸ்டர் வீட்டுக் கக்கூசை நாங்க பாவிக்கப் போறதுதானே? முதல்ல நம்஢ட குடும்பழும், உங்கட ஢ச்சாண்ட குடும்பழு஢்தான் பாவிச்சது. ஆர஢்பத்திலே ஢ரு஢கன் நஸார்தான் அதைக் கழுவி துப்புரவாக வைப்பாரு. இள஢்பிள்ளையை அந்த ஢ாதிரி வேலைக்கெல்லா஢் விடலா஢ாண்டு இப்பவேல்லா஢் நான்தான் அந்த வேலையைச்செய்றேன்.” ஢ு஢ினா கூறும்போது சலீழும், கனிபாவும் அவளுடைய படிப்படியான ஢ன ஢ாற்றத்தைப் பற்றி ஆளுக்காள் விழிகளால் பேசிக்கொண்டார்கள்.

“எனக்கு அது தெரியும். அதிலே இப்ப என்ன பிரச்சனை?”

“ந஢க்குத் தெரியா஢ அதை இப்ப பல பேரும் பாவிச்ச அசிங்கப்படுத்துறாங்களா஢். இனி஢ே அதைப் பாவிக்கவேண்டா஢ெண்டு சொன்னாலும் சொல்லிடுவாங்க.”

“பாவிக்கிற ஆக்களைத் தெரியுமா?”

“தெரிஞ்சு அவங்களோட போய் சண்டை புடிக்கவா? கேட்டா, உங்களைப் போலதான் நாங்களும் அகதிகள் என்று சொல்வாங்க. இதை விட இன்னும் ஒரு பிரச்சனை இருக்கு.”

“அது என்ன?”

“இட நெருக்கடிதான். வேற ஢ுகா஢்களிலிருந்தும் புதுசு, புதுசா இப்ப ஆக்கள் வாறாங்க. ஒரு பக்கத்துக்கு ஢று பக்கம் புரண்டு படுக்கக் கூட இடம் போதா஢ இருக்கு. ராவைலே குளிர் காத்து தாங்க ஏலா஢ இருக்கு. ஒண்டு செய்தா என்ன?”

“என்ன செய்யலா஢்கிறீங்க?”

“சில ஆக்கள் வாடகைக்கு வீடு எடுத்துக்கொண்டு போறாங்க. நா஢ளும் சின்னதா ஒரு வீடு பாப்பமா?”

஢ு஢ினா சுறிய யோசனை சலீழைப் பொறுத்தவரை புதியதான் ஒன்றல்ல. கடந்த பல நாட்களாக அவன் அதைப் பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

“எனக்கும் அந்த யோசனை இருக்கு ஢ு஢ினா. ஆனா, வாடகைக்கு வீடு எடுக்க கையிலே காசு இல்லையே. ஢ச்சாணுட்ட கொஞ்சம் காசு இருக்கு. அதை எடுக்கிற வீட்டுக்கு அட்வான்ஸா கொடுத்தா செலவுக்கு என்ன செய்றது? நான் பொன்ன஢்பலத்துக்கு எழுதியிருக்கிறன். அவர் அந்தக் காசைக் கொண்டு வந்து

தத்துட்டார்னா, ஒரு வீட்டையே சொந்தமா வாங்கிடலாம். அதுவரையிலே பல்லைக் கடிச்சுக்கொண்டு இருக்கவேண்டியதுதான்.”

சலீம் கூறியதை கனிபாவும் கேட்டவாறு நின்றான்.

“சலீம், எனக்கொரு யோசனை தோணுது” என்றான்.

“என்ன?”

“இங்க அகதிகள் நிரம்பி வழியுதெண்டு புதுசா ஒரு இடத்திலே ஓலையால இன்னுமொரு முகாம் கட்டுறாங்களாம். ரெண்டொரு நாளைலே கொஞ்சம் குடும்பங்களை அங்க மாற்றப்போறாங்களாம். ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வேற வேறயா மலசலகூடங்களும் அமைக்கிறாங்களாம். கிராம சேவையாளரைப் பிடித்து நாம அங்கே போய்டுவோம்.”

“இங்கே சிமெந்து தரையிலேயாவது படுக்கிறோம். அங்க போனா நிலத்திலேதானே படுக்கோணும்” என்றான் சலீம்.

“ஓலையாலே வளைச்சு அடைக்கிறதென்டா அங்க போறதுதான் நல்லது” மூமினா உறுதியாகக் கூறினான்.

“பொன்னம்பலத்துக்கு நான் இந்த முகாம் விலாசம்தானே கொடுத்திருக்கிறேன். நாம புது முகாமுக்குப் போன பின்னாலே அவரிட்டயிருந்து கடிதம் வந்தா?”

“அதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணலாம். புது முகாமுக்குப் போறதைத்தான் மர்ழியாவும் விரும்புவா. இது திறந்த முகாமா இருக்கிறதாலே, பகலைல பெண்கள் உடுப்பு மாத்துவது எல்லாம் சரியான கஷ்டமா இருக்காம்.”

“எல்லாரும் விரும்பினா நான் எதுக்கு குறுக்கால நிக்கோணும்? எதுக்கும் லெவ்வை, சுபைர் மாஸ்டர் ஆக்களோடயும் கதைச்சு அவங்கட சம்மதத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளோணும்.”

எண்ணி ஐந்து நாட்கள் முடிய சலீம் குடும்பத்தினரும் வேறும் பன்னிரெண்டு குடும்பங்களுமாக எல்லாம் ஐம்பத்தைந்து அகதிகள் புதிய முகாமுக்கு இடமாற்றப்பட்டனர். அதற்கு முன் தினம், பொன்னம்பலத்துக்கு சலீம் அனுப்பிய பதிவுக் கடிதம் கையளிக்கப்படாமல் விலாசதாரி இல்லை என்ற குறிப்பைத் தாங்கி திரும்பி வந்திருந்தது.

7

புதிய முகாமில் நான்கு பக்கங்களிலும் சேலைகளைத் தொங்கவிட்டு ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்குமான எல்லைகளைப் பிரித்துக்கொண்டனர். தென்னோலைக் கிடுகுகளினால் முகாம்

அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கிறவல் மண் தரை. ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்குமாக மும்முன்று தற்காலிக மலசலகூடங்கள். ஆழமான குழி வெட்டி, மேலே குந்துவதற்காக பலகை போடப்பட்டிருந்தது. இயற்கைக் கடன்களைக் கழித்துவிட்டு கழுவுவதற்காக ஊற்றப்படும் நீர் குழிக்குள் விழும்போது சகிக்கமுடியாத நாற்றம் எழுந்து வாந்தி வர வைத்தது. சிமெந்தினால் கட்டப்பட்டிருந்த ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்குமான வெவ்வேறு தாங்கிகளில் வவுசரில் நீர் கொண்டு வரப்பட்டு ஊற்றப்பட்டது. குடிப்பதற்கும், குளிப்பதற்குமாக அந்த நீரையே பயன்படுத்தவேண்டி நேர்ந்தது.

முகாமுக்கு வந்த ஆரம்ப நாட்களில் தாங்கியிலுள்ள நீரை பலரும் குளிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தியதால் குடிப்பதற்கும், சமையல் செய்வதற்கும் நீர் தேடி அல்லற்பட்டனர். முகாமிலுள்ள சில ஆண்கள் சேர்ந்து தண்ணீரைச் சிக்கனமாகப் பாவிப்பதற்காக முறையொன்றை வகுத்தனர். இதன்படி கிழமையொன்றுக்கு ஒரு தடவை மாத்திரம் ஒருவர் குளிக்கக்கூடியவாறு ஏற்பட்டது. வவுசரில் நீர் கொண்டு வரப்படும் போது பெண்கள் குடங்களில் நிரப்பி எடுத்துக்கொள்வர்.

முகாமுக்கு வெளியே ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் வெவ்வேறாகச் சமைத்தனர். பிற்பகல் வேளைகளில் விறகு சேகரிப்பதற்காக பக்கத்திலுள்ள தென்னந் தோப்புகளுக்கும், பற்றைக் காடுகளுக்கும் பெண்கள் சென்றனர். நபிஸாவும், மூமினாவும் ஏனைய பெண்களுடன் சேர்ந்து விறகு சேகரிப்பதற்காகப் போன செய்தியை நஸார் கேள்வியுற்றான்.

“மாமி, விறகு பொறக்க நீங்க ஒங்க உம்மாவோட போனீங்களாமே. உண்மையா?” மூமினாவிடம் நஸார் கேட்டான். அருகில் சுமையா நின்றாள்.

“ஏன் கேக்கிறே?”

“சொல்லுங்க மாமி. போனீங்களா?”

“போனேன். ஏன் கேட்டே?”

“என்ன மாமி இப்படிக் கேக்கிறீங்க? அந்த வேலைகளைச் செய்யத்தானே நான் இருக்கேன். ஒரு வார்த்தை சொன்னா, நான் போய் விறகு கொண்டு வர மாட்டேனா? இனி நீங்க போகக் கூடாது. இன்டைக்கு நான் போய் உங்களுக்குத் தேவையான அளவுக்குக் கொண்டு வாறன்.”

“நீ ஆம்பிளப் பிள்ளை. இதுக்கெல்லாம் போகலாமா?”

“அதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தோட போயிட்டு மாமி.” நஸார் கூறும்போது அவனுடைய கண்கள் பனிப்பதை சுமையா கண்டாள்.

“நீ பகலெல்லாம் எங்கேயோ வேலை செய்றியாமே?”

“ஓம் மாமி.”

“என்ன வேலை?”

தான் செய்யும் வேலையை சுமையாவின் எதிரில் கூற அவன் தயங்கினான்.

“என்னவோ வேலை செய்றேன். அதை விடுங்க.”

“சொல்லேன். என்ன வேலை?”

அவன் செய்யும் வேலையை அறியாமல் மூமினா விடமாட்டாள் போல் தெரிந்தது. அவளையும், சுமையாவையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

“இஞ்ச சும்மா இருந்து என்ன மாமி செய்து? என் வாப்பாட்ட கொஞ்சம் காசு இருக்கு. சாவகச்சேரியிலிருந்து வரும்போது அவரு கொண்டு வந்தது. உங்களுக்கு ஏற்பட்டது போல அவ்வளவு கெடுபிடி எங்களுக்கு இருக்கேல்ல. ஆனா, மாமாத கையிலே காசு இல்லைன்னு வாப்பா சொன்னாரு. அதான்....”

“அதுக்காக நீ போய் வேலை செய்றியா?”

“ஓம் மாமி.”

“சொல்லு. என்ன வேலை?”

“ஒரு அரிசி மில்லுக்குப் போய் மூடை சுமந்துகொடுக்கிறேன்.”

அவன் கூறியதை செமிக்க முடியாமல் மூமினா திணறினாள்.

“உன்ட படிப்பைத் தொடர எண்ணம் இல்லியா?”

“ஏன் இல்ல? மனசிலே அதுதான் ஒரே எண்ணம். இப்ப இருக்கிற நிலைமையிலே எப்படி மாமி தொடர முடியும்? அதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தோட முடிஞ்சிது. இனி என்ன படிப்பு? சாப்பாட்டுக்கே வக்கில்லயாம். படிப்பு வேறையா?” விரக்தியுடன் கூறும்போது அவனுடைய உள்ளம் உடைந்து அழுதது.

“வேணா நஸார். நீ போய் அந்த வேலை செய்ய வேணாம். பொன்னம்பலத்தாருட்ட எங்கட காசு இருக்கு. அதை எப்படியும் உன்ட மாமா வாங்கிடுவாரு. காசு கிடைச்சா உனக்குப் படிக்கிறதுக்கு நாங்களே தருவம். நீ வேலைக்குப் போகாம இங்கேயே சும்மா நில்லு” கூறிவிட்டு அவனது விழிகளைப் பார்த்தாள்.

“அது கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ? மாமா அவருக்கு அனுப்பிய கடிதம் கூட திரும்பி வந்திட்டாமெண்டு வாப்பா உம்மாட்ட சொன்னதை நான் கேட்டேன். கொஞ்ச நாளைக்குப் போய் வேலை செய்து, கிடைக்கிற சம்பளத்தை மாமாக்குத்தான் கொடுக்கப்போறேன். மாமா எங்களைப் போலல்ல. கை நிறைய காசு வைச்ச செலவழிச்சுப் பழகியவரு.”

அவர்கள் உரையாடிக்கொண்டு நிற்கும்போது கனிபா வந்தான்.

“நஸார், மாமாவைக் கண்டியா?”

“இல்ல வாப்பா.”

“அவசரமா சந்திக்கோணுமே.”

“ஏதாவது பிரச்சினையா?” முமினா கேட்டாள். அவள் அவ்வாறு கேட்டதற்குக் காரணம் இருந்தது. அகதி முகாமில் ஒன்று முடிய மற்றொன்றாக ஏதாவது ரூபத்தில் பிரச்சினைகள் முளைத்துக் கொண்டே இருந்தன. மனதுக்கு வேதனையளித்துக்கொண்டே இருந்தன.

“பிரச்சினை ஒன்றுமில்ல. எனக்குத் தெரிந்த யாழ்ப்பாண ஆளொன்றை டவுனிலே சந்திச்சேன். இன்றைக்கு பின்னேரம் வவுனியா போய், நாளைக்கு யாழ்ப்பாணம் போறாராம். யாருக்காவது ஏதாவது செய்தி சொல்லி அனுப்பணும்னா இவரிடம் சொல்லலாம்.”

“பொன்னம்பலத்தாருக்குத்தான் செய்தி அனுப்போணும்.”

“அதை உத்தேசித்துத்தான் நானும் சலீமைத் தேடுறேன்.”

“வாப்பா, நீங்க இங்கேயே இருங்க. மாமா வழக்கமா போற ரெண்டொரு இடம் எனக்குத் தெரியும். நான் போய்த் தேடிப்பிடிச்சி கூட்டிக்கொண்டு வாறன்.”

அவர்களின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் நஸார் வெளியேறினான். அன்று வெள்ளிக்கிழமையாதலால் அவனுக்கு மில்லில் வேலை இருக்கவில்லை. எவ்வளவு நேரம் எடுத்தாலும் மாமாவைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் நடக்கத் தொடங்கினான்.

திடீரென வானம் இருட்டியது. இரண்டு, மூன்று தினங்களாக அதிகரித்த புழுக்கம் இருந்ததால் மழை பெய்யலாம் என பலரும் பேசிக்கொண்டனர். சூரியனின் கதிர்களைக் காண இயலாத அளவுக்கு இருள் சூழ்ந்தது. பலமான காற்று வீசியது. எதிரும் புதிருமாக வேகமாக வந்த இரண்டு புகையிரதங்கள் ஒன்றுடன் மற்றொன்று நேருக்கு நேர் மோதும்போது ஏற்படும் சப்தம் போன்று ஆகாயத்தில் விட்டுவிட்டுக் கேட்டு செவிப்பறைகளில் கரைந்தது.

“கன மழை பெய்யும் போல கிடக்கு. வெளியிலே விளையாடுற பிள்ளைளை உள்ளுக்குக் கூப்பிடுங்க. திறந்த வெளியிலே நிக்க வேண்டாமெண்டு சொல்லுங்க. முழக்கத்தைப் பார்த்தா இடி விழும் போல தெரியுது.” கால்களை நீட்டியவாறு கம்புத் தூணொன்றில் முதுகை வைத்துச் சாய்ந்துகொண்டிருந்த லெவ்வை பக்கத்து சீலை அடைப்பினுள் இருந்த சலீமுக்கு சத்தமிட்டுக் கூறினார். ஒவ்வொரு அடைப்புக்குள்ளும் வசிப்பவர்கள், பிற குடும்பங்களைச்

சேர்ந்தவர்களுடன் கதைக்க வேண்டுமாயின் பெயர் சொல்லி அழைத்தால் போதும். பதில் கிடைக்கும். ஒளிவு, மறைவு, இரகசியம் என எதுவும் இல்லை. பெண்கள் உடுப்பு மாற்றும்போது மட்டும் அடைப்புக்குள் இருக்கும் ஆண்கள் வெளியே சென்று நிற்பார்கள். குடும்பத்தினர் ஆளுக்கு ஆள் கதைப்பதை அடுத்தடுத்துள்ள அடைப்புகளுக்குள் இருப்பவர்கள் கேட்பார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் பெண்கள் அடைப்புக்குள் எழுந்தவாறு வேறு அடைப்புகளுக்குள்ளிருப்பவர்களுடன் வாய்த் தர்க்கம் புரிவார்கள். மாமிமார், மச்சிமார் கொண்ட குடும்பங்களின் ஆண்கள் பொதுவாக இரவு வேளைகளில் பள்ளிவாசல்களுக்குச் சென்று உறங்கி விட்டு காலையில் வருவார்கள். பெண்கள் சாப்பிடுவது, உறங்குவது, வசிப்பது, தொழுவது போன்ற சகல காரியங்களும் அடைப்புக்குள்ளேயே இடம்பெற்றன.

சரேலென மழை கொட்டத் தொடங்கியது. காற்று வேகமாக வீசியது. இடி, மின்னல்கள் அதிகரித்தன. முகாமின் வாசலில் கிளை பரப்பி நின்ற மரமொன்றின் இரண்டு கிளைகள் முறிந்து விழுந்தன.

தொடர்ந்து பெய்த மழையால் வாசலில் வெள்ளம் ஏற்பட்டது. சில சிறுவர்கள் கடதாசியால் கப்பல் செய்து நீரில் விட்டு கை கொட்டிச் சிரித்தனர்.

“சலீம் தம்பி” லெவ்வை அழைத்தார்.

“என்ன லெவ்வ?”

“பெய்யிற மழையைப் பார்த்தா வெள்ளம் உள்ளுக்குள்ள வந்துடும் போலயிருக்கு.”

“அதான் நானும் யோசிச்சுக்கொண்டிருக்கிறேன்” சலீமுக்குப் பதிலாக சுபைர் பதிலளித்தார்.

மழை சீறிச்சீறி அடித்தது. காற்றின் வேகம் மேலும் அதிகரித்தது. சுமார் அரை மணி நேரத்தின் பின் திடீரென ஓய்ந்தது.

அகதிகள் ஆறுதலாகப் பெருமூச்சு விட்டனர். வாசல் வெள்ளம் படிப்படியாக ஓடி வற்றியது. நிலத்தில் சேறு படிந்து காணப்பட்டது. குளிர் இன்னும் விட்டதாக இல்லை.

சில வேளை மழை மீண்டும் தொடரலாமெனப் பேசிக்கொண்டனர்.

அகதிகள் இராச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டார்கள். சேறு படிந்த நிலத்தில் மூட்டியிருந்த அடுப்பை எரிப்பதில் பெண்கள் சிரமப்பட்டனர். விறகுகள் நனைந்திருந்ததால் எரிய மறுத்தன.

“யா, ராவைக்குப் படுக்க பள்ளிக்குப் போறீங்களா?” சலீமைப் பார்த்து முமினா கேட்டாள்.

“அதான் யோசிக்கிறன். பேய் மழை பெய்யும் போலவும் தெரியுது.”

“அதுக்காகத்தான் நானும் கேட்டேன். உங்க மச்சானையும் போக வேணாண்டு சொல்லிட்டு நீங்க இருவருமா இங்கேயே நில்லுங்க.”

“அவரோட கதைச்சப் பாக்கிறன்.”

சலீம் அவனது மைத்துணனுடன் கதைத்து, இருவரும் அன்று இரவு குடும்பத்தாருடன் தங்குவதென்று முடிவெடுத்தனர். அந்த அகதி முகாமுக்கு வந்த நாள் தொடக்கம் அவர்கள் இரவு வேளைகளில் அங்கு தங்குவது அதுதான் முதல் இரவு.

நேரம் பதினொரு மணி சுமார் இருக்கலாம். அகதிகளில் பலர் குறட்டை விடும் சப்தம் கேட்டது. அடைப்புகளுக்குள் எரிந்த குப்பி விளக்குகளின் வெளிச்சம் தொங்கிய சீலைகளுக்குள்ளால் தெரிந்தது.

சடுதியாக குளிர் காற்று வீசத் தொடங்கியது. இடி முழக்கங்கள் காதை நொறுக்கின. மின்னல்கள் கீற்றுக்களாகப் பளிச்சிட்டன. சரேலென மழை பெய்யத் தொடங்கியது. குளிர் தாங்க இயலாத பிள்ளைகள் வீரிட்டு அழுதன.

நேரம் ஆக ஆக மழையின் வேகம் கூடியது. நீர் வீழ்ச்சியாகக் கொட்டியது. மேகங்கள் மோதுவதால் ஏற்பட்ட உறுமல்... தொடர்ந்த மின்னல்.... பேய் மழை... வாசலில் நின்ற மரமொன்று வேரோடு சாயும் சத்தம் கேட்டது. குப்பி விளக்குகள் பல பொசுக் என உயிர் நீத்து அடங்கின. இரண்டு ஹரிகேன் விளக்குகள் மட்டும் முகாமுக்குள் இன்னும் ஒளி உமிழ்ந்தன.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மூழ்கியிருந்த பலர் எழுந்து உட்கார்ந்தனர். கூரையில் வேய்ந்திருந்த தென்னோலைக் கிடுகுகள் காற்றின் வேகத்துக்கேற்ப உயர்ந்து தாழ்ந்தன.

தரையில் பாய் விரித்து உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அகதிகளில் பலர் தாங்கள் அணிந்திருந்த ஆடைகள் நனைவதாக உணர்ந்து குனிந்து தொட்டுப் பார்த்தனர். நிலம் கசிந்து நீர் மெலெழ முயன்றது.

“அல்லாவே! உள்ளுக்குத் தண்ணி!” ஒரு பெண் சத்தமிட்டாள்.

வாசலில் அதுவரை அலை மோதிய வெள்ளம் முகாமுக்குள் பாயத் தொடங்கியது.

“இந்தா வெள்ளம் உள்ளுக்கு வருது” முகாமின் கதவொன்றின் ஓரமாக சீலை அடைப்புக்குள் உட்கார்ந்திருந்த ஒருத்தி கூச்சலிட்டாள்.

சரசரவென முகாம் முழுவதும் நீர் பரவியது. நேரம் ஆக ஆக நீர் மட்டம் அதிகரித்தது. அகதிகள் அனைவரும் எழுந்து நின்றனர். தங்களது உடுப்பு, உணவுப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை

வைத்திருந்த பைகளை கைகளில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டனர். குழந்தைகளை இடுப்பில் தூக்கிக்கொண்டனர். சிறு பிள்ளைகள் சில அவர்களின் பெற்றோர்களின் தோள்களில் ஏறிக்கொண்டனர்.

முகாமில் இரண்டொரு அடைப்புகளைத் தவிர்ந்த ஏனையவை இருளில் மூழ்கியிருந்தன. நீர் கணுக்காலைத் தாண்டி மேலும் மட்டத்தை அதிகரித்தது. மலகூடக் குழி நீரில் மூழ்கியதால் அதனுள்ளே இருந்தவை மேலெழுந்து வாசல் முழுதும் பரவின. முகாமுக்குள்ளும் புகுந்தன. ஹரிகேன் வெளிச்சத்தில் இதை அவதானித்த ஒருவன் “வெள்ளத்திலே மலம் மிதந்து வருது” என்றான் சத்தமிட்டு.

நீருக்குள் கும்மிருட்டில் நின்றவர்கள் கால்களை அங்குமிங்குமாக மாற்றத் தொடங்கினர். மூக்கைப் பொத்த வேண்டிய அளவுக்கு நாற்றம் பரவியது. வெளியே மழை இன்னும் கொட்டியது.

“சலீம் தம்பிய...” உடுப்புப் பெட்டியைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு நீரினுள் நின்ற லெவ்வை சமது இருட்டினூடாக அழைத்தார்.

“என்ன லெவ்வ?”

“அல்லாட சோதனை. சகிச்சுக்கொள்ளுங்க.”

“பத்திரமா எதிலேயாவது புடிச்சுக்கொண்டு நில்லுங்க. விழுந்திடாதீய்ங்க. தண்ணி முழுதும் மலம்.”

“விண் விண்ணென்று கால் வலிக்குது. உயரமான மேசை, கதிரை ஒன்றுமே இல்லையே. இங்க வந்ததுக்குப் பதிலா அந்தப் பாடசாலையிலேயே இருந்து இருக்கலாம்.”

“ஓம் லெவ்வ. இந்த இடம் இந்தளவுக்குப் பள்ளமானது என அப்ப தெரியாமப் போச்சு.” என்றார் சுபைர்.

தன் தலைவிதியை நொந்தவாரும் தங்களது பலாத்கார இடம் பெயர்ப்புக்குக் காரணமானவர்களை மனதுக்குள் திட்டிக்கொண்டும் நீருக்குள் நிற்குகொண்டிருந்த மூமினாவின் இடுப்பில் அதுவரை சாதுப்பிள்ளையாக இருந்துகொண்டிருந்த குழந்தை கால்களை உதைத்தவாறு வேகமாக வீரிட்டு அலறியது. அதனது அழுகையைத் தணிக்க அவள் முயன்று தோற்றாள்.

“மூமினா, குழந்தை ஏன் அழுது?” சலீம் கேட்டான்.

“பால் கேக்குது போல. இப்ப எப்படிக்குடுக்கிறது?”

“கொண்டாங்க. நான் வைச்சுக்கொள்ளன்.”

கை கால்களை அடித்தும், உதைத்தும் அழுத குழந்தையை இருட்டில் சலீம் நின்ற திசையைப் பார்த்து மூமினா நீட்டும்போது,

நீருக்குள்ளிருந்த அவளது காலொன்றில் ஏதோ நெளிவதாக உணர்ந்து ததிவிதிப்பட.... குழந்தை சரேலென நீருக்குள் விழுந்தது.

“அல்லாவே! என்ட புள்ள தண்ணிக்குள்ள விழுந்திட்டே!” மூமினா அலற... அங்கு நின்ற அத்தனை பேரும் சடுதியாகக் குனிந்து நீருக்குள் தேடி... சுமையா குழந்தையைத் தூக்கி எடுத்தாள். அது விடுவிடுவென நடுங்கியது. தொடர்ந்து அழுதது.

மழை ஓய்ந்து வெள்ளம் வடிந்து முடியும் போது பொலபொலவென விடியத் தொடங்கியது. அது நேரம் வரை அகதிகள் அனைவரும் கால் மாற்றிக் கால் வைத்து நீரில் நின்றனார்களே அன்றைய இரவைக் கழித்திருந்தனர்.

8

அகதி முகாம் சேறும் சகதியுமாகக் காட்சி தந்தது. முதல் நாள் இரவு பெய்த பெரு மழை காரணமாக மலக்குழிக்குள்ளிருந்து வெளியேறிய அசிங்கங்கள் தொட்டந்தொட்டமாகக் கிடந்தன. ஒரே நாற்றம். முகாமின் வாசல் முழுவதும் சேறு அப்பிக் காணப்பட்டது.

அகதிகள் அவர்களது உடைமைகளுடன் முகாமை விட்டும் வெளியே வந்து தெருவில் நின்றனர். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலுமாக ஆண்கள் பலர் முன் வந்து மூக்கைப் பொத்தியவாறு முகாமைத் துப்பரவு செய்வதில் ஈடுபட்டனர். அடைப்புகளுக்காகப் பயன்படுத்தியிருந்த சீலைகளைக் கழற்றி கழுவி காயப்போட்டனர். எல்லோருடைய கால்களும் சகிக்க இயலாத அளவுக்கு வலித்தன. கடந்த இரவு விடிய விடிய விழித்திருந்ததால் கண்கள் நிறைய நித்திரை மயக்கம். அயர்ந்து தூங்குவதற்கு இடம் இல்லாததால் கண்ட கண்ட கடைக்கட்டுகளில் சிலர் சோகம் ததும்ப சாய்ந்தவாறிருந்தனர். நீரில் நின்றபோது உடைமைகளைக் கைகளில் தாங்கியவாறு வைத்திருந்ததால் கை மூட்டுகளில் வலித்தது.

கிராம சேவை உத்தியோகத்தர் காலையிலேயே முகாமுக்கு வந்திருந்தார். அகதிகளின் நிலைமையைப் பார்த்து மனதினுள் அழுதார். எங்கேயோ சென்று சுத்திகரிக்கும் சில தொழிலாளர்களை அழைத்து வந்தார்.

“இந்தளவு இதுக்குள்ளே தண்ணி வருமெண்டு நான் எண்ணிக்கூட இருக்கல்ல” என்றார் சுபைர் ஆசிரியரைப் பார்த்து.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட நேரம் தொடக்கம் நாங்க ஆகவுமே அனுபவித்த கஷ்டம் ராத்திரி பட்டதுதான்.

உடமைகளை கையிலே தாங்கி வைச்சுக்கொண்டு விடிய விடிய தண்ணீருக்குள்ளேயே நின்டோம்” சலீம் கூறினான்.

“வெளியே போய் ஏதாவது கடை வராந்தைக்குள்ளே நின்றிருக்கலாமே?”

“எப்படி ஜிஎஸ் வெளியே போறது? பேயா மழையும் பெரு மழையுமா ஊத்துது. வாசல் முழுதும் வெள்ளம். காற்றிலே மரங்கள் முறிஞ்சி விழுக்குது. ஆளையாள் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு இருட்டு. முகாமுக்குள்ளே உயரமான மேசை, கதிரை போன்ற எதுவுமே இல்லை. கால்கள் விறைக்க விறைக்க தண்ணிக்குள்ளேயே நின்று விடிஞ்சிது” பனித்த கண்ணீரை சுட்டு விரலால் நீவியவாறே சுபைர் கூறினார்.

“உங்கட குழந்தை கூட தண்ணிக்குள்ளே விழுந்ததாமே. யாரோ சொன்னாங்க. உண்மையா?” சலீமைப் பார்த்து கிராம சேவை உத்தியோகத்தர் கேட்டார்.

நடந்தவற்றை சலீம் விபரித்தான்.

“பிள்ளையை ஒரு டாக்டரிட்டே காட்டுங்க. ஒரு வேளை வயிற்றுக்குள்ளே தண்ணி போயிருக்கலாம். அதுவும் மலம் கலந்த சாக்கடைத் தண்ணி.”

“அதைப்பத்தி நாங்களும் யோசிச்சதான். இப்ப இந்தத் தரையை எங்களுக்குப் பாவிக்கவே ஏலாது. எவ்வளவுதான் துப்புரவு பண்ணினாலும் ஈரத்திலே பாய் விரிச்சிப் படுக்க ஏலாது. வெய்யில் அடிக்காது போனால் நனைஞ்ச பாய்களும் காயாது. தற்காலிகமாக எங்களை எங்கேயாவது மாத்த ஏலாதா?” லெவ்வை முகம் நிறைந்த பரிதாபத்துடன் கேட்டார்.

“எங்க என்டு மாத்திறது? எல்லா இடமுமே அகதிகள் நிரம்பி வழியுறாங்க. நான் ஒன்டு செய்றேன்.”

“என்ன?” சுபைர் கேட்டார்.

“உதவி அரசாங்க அதிபரோட கதைச்சி முகாம் முழுவதும் புதுசா மணல் போடுறன். முடிஞ்சா இன்றைக்கு பொழுது படுறதுக்கு முன்னாலே செய்து முடிக்கிறேன்.”

“அதுவும் ஈர மணலாத்தானே இருக்கும்?”

“எப்படியோ ரெண்டொரு நாளைக்கு சகிச்சுக்கொள்ளுங்க. யாரும் சமைக்க வேணாம். சாப்பாட்டுப் பார்சல் விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்றேன்.”

இவர்களின் உரையாடல் சிறிது அப்பால் நின்றிருந்த பெண்களுக்கும் கேட்டது.

“யா...” மூமினா கணவனை அழைத்தாள்.

“என்ன....?”

“கொஞ்சம் வந்திட்டுப் போங்க.”

போனான்.

“இன்னமும் இதுக்குள்ளேயே இருக்கப் பாக்கிறீங்களா?”

“ஏன் கேக்கிறீங்க?”

“என்ட அல்லா! ராத்திரி பட்ட கஷ்டம் ஜென்மத்துக்கும் போதும். ஒரு நிமிசமும் நான் இனி என்ட பிள்ளைகளோட இஞ்ச இருக்க மாட்டன். எங்களை எங்கேயாவது வேற இடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போங்க” மூமினா கூறியவாறு அழுதாள்.

“அல்லாவுக்காக கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்க. நாம எல்லாருமா யோசிச்ச முடிவு பண்ணுவம்.”

கிராம சேவை உத்தியோகத்தர் அவரது சைக்கிளைத் தள்ளியவாறு முகாமை விட்டும் நீங்கினார்.

“உம்மா... புள்ள சத்தி எடுக்குது” சுமையா தாயைப் பார்த்து சத்தமிட்டாள்.

சலீமின் ஒரு வயதுதானும் நிரம்பாத குழந்தையை புத்தளம் ஆஸ்பத்திரி வார்ட்டில் வைத்திருந்தனர். ஆரம்பத்தில் வாந்தியாகத் தொடங்கியது, நேரஞ் செல்லச்செல்ல வயிற்றோட்டமாக மாறியிருந்தது. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏக நேரத்தில் வாந்தியும், வயிற்றோட்டமும் நிகழ்ந்தன. முகாமைச் சேர்ந்த இன்னும் சில குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் வயிற்றோட்டத் தால பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். இரண்டொருவர் வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

கிராம சேவை உத்தியோகத்தர் முகாமை விட்டும் சென்ற கையுடன் வாந்தி எடுத்த குழந்தை சுமார் ஒரு மணி நேர இடைவெளியில் நான்கைந்து தடவைகளாகத் தொடர்ந்து, பின்னர் பீச்சத் தொடங்கியது.

“மாமா, வாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவோம். மாமி நீங்களும் வாங்க” பேசிப் பிடித்து வந்த முச்சக்கர வண்டியை தெருவில் நிறுத்திவிட்டு வந்து நஸார் கூறினான்.

“நானும் வரவா மூமினா?” மர்ழியா கேட்டாள்.

“வேணாம் மச்சி. உம்மாவுக்கும் மேல் கொதிக்கிற மாதிரி இருக்காம். முகாமுக்குள்ளே மணல் போட்டு முடிகிற வரையிலே எல்லாரையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் எங்கேயாவது

குந்திக்கொண்டிருங்க.”

“மாமி. சுணங்காதீயங்க. புள்ள சோர்ந்துகொண்டு போகுது.”

முச்சக்கர வண்டி ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தது.

“பிள்ளைக்கு கிருமியால நோய் தொற்றியிருப்பதாக டாக்டர் சொல்றார். மிச்சம் சீரியஸா இருக்காம்” மூமினாவைப் பார்த்து சலீம் கூறினான்.

“இப்ப என்ன செய்யிறது?”

“என்னதான் செய்யலாம்? பிரார்த்தனை மட்டும்தான் நாம செய்யலாம்.”

“ராத்திரி கண்ணோட கண் மூடேல்ல. மயக்கம் போட்டு விழுந்துடுவன் போல இருக்கு.”

“எனக்கென்டா என்ன? நின்று நின்று கால் மூட்டுகள் தாங்க ஏலாம் வலிக்குது.”

“வார்ட்டிலே எங்களை வைச்சிட்டு எங்க போனீங்க? முகாமுக்குப் போனீங்களா?”

“போகேல்ல. இஞ்சதான் படிக்கட்டிலே குந்தியிருந்து நடக்கிறதை எல்லாம் நினைச்சி அழுதுகொண்டிருந்தேன்” கூறும்போது மன வேதனையால் சலீம் உடல் குலுங்கினான்.

“எனக்கு பனிஸ் வாங்கித் தந்துட்டு மத்தியானம் போனீங்களே. சாப்பிட்டியங்களா?”

சலீம் மௌனமாக நின்றான்.

“இதுவரையிலே ஒன்றும் சாப்பிடல்லயா?”

‘இல்லை’ என தலையசைத்தான்.

“ஏன் சாப்பிடாம விட்டியங்க? கையிலே காசு இல்லயா?”

“இருக்கு.”

“அதைக் கொடுத்து எதையாவது வாங்கிச் சாப்பிட்டிருக்கலாமே.”

“ஓரேயொரு நூறு ரூபா மிச்சமா இருக்கு. புள்ளக்கி ஏதாவது மருந்து வாங்கி வரச் சொல்லி டொக்டர்மார் சொல்லிட்டா தேவைப்படுமென்று செலவழிக்காம வைச்சுக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

மூமினாவின் கண்கள் பனித்தன. அவள் கணவனை உற்றுப் பார்த்தாள். என்ன நினைத்தாளோ சடுதியாக அவளது கையொன்றை அவனது தலையில் வைத்து தடவிவிட்டாள்.

“மருமகன் நஸார் வரேல்லயா?”

“நான்தான் வரவேண்டாமென்று சொன்னேன். அவனுக்கு அங்க நிறைய வேலை இருக்கு.”

அவர்கள் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் போதே நஸார் தூரத்தில் நடந்துவருவதை மூமினா கண்டாள். அவனுடைய கையில் ஷொப்பிங் பையொன்று தெரிந்தது. அவன் அவர்களை நெருங்கினான்.

“நான்தான் உன்னை வரவேண்டாமென்றேனே. ஏன் கஷ்டப்படுறே?”

சலீம் கேட்டான்.

“இதெல்லாம் ஒரு கஷ்டமா? இப்ப பிள்ளைக்கு எப்படி இருக்கு?”

“இன்னும் ஆபத்தான நிலையைத் தாண்டேல்ல. தொடர்ந்தும் வயிற்றால போகுது.”

“முகாமிலே பல பிள்ளைகளுக்குப் பேதி. வேகமா பரவுது.”

“மணல் போட்டு முடிச்சிட்டாங்களா?” சலீம் கேட்டான்.

“முக்காவாசி மட்டிலே முடிச்சிட்டாங்க. நாங்க கொஞ்ச பேரு நின்றுதான் மணலைப் பரவினோம். ஒரே ஈர மணல்.”

“ராவைக்கு அதுக்கு மேலதான் ஆக்கள் படுக்கிறதா?” மூமினா கேட்டாள்.

“மற்ற குடும்பத்து ஆக்கள் என்ன செய்யப் போறாங்களோ, ஆனா நம்ம ரெண்டு குடும்பத்துக்கும் ராத்திரிக்கு மட்டும் தங்க நான் வேற ஒரு இடம் ஒழுங்கு பண்ணி வைச்சிருக்கிறன்.”

“எந்த இடம்?”

“நான் வேலை செய்யிற மில்லிலே தவிட்டைக் குமித்து வைக்கிறதுக்கு ஒரு அறை இருக்கு. இப்ப அதுக்குள்ள தவிடு இல்ல. முதலாளிட்ட கேட்டு அதை ஒழுங்குபண்ணி எல்லாரையும் அங்க கொண்டு போய் விட்டுட்டு வந்திட்டேன்.”

சலீம் முகத்தில் வேதனையைப் பரவவிட்டான். யாழ்ப்பாண சோனக தெருவில் வசிக்கும்போது சொந்த வீட்டில், பஞ்சு பரப்பப்பட்ட மெத்தையில் கால் நீட்டிப் படுத்திருந்ததையும், தற்போது தனது குடும்பம் தவிட்டுப் புழுதி நிரம்பிய யாரோ ஒரு அந்நியனுக்குச் சொந்தமான அரிசி ஆலை அறையொன்றில் படுக்க நேர்ந்துள்ளதையும் எண்ணிப் பார்த்து மனதால் ஏங்கினான்.

“மாமா, எதைப் பற்றியோ யோசிக்கிறீயங்க?” நஸார் கேட்டான்.

“லெவ்வையும், சுபைர் மாஸ்டரும் குடும்பத்தாரோட முகாமில்தான் நிக்கிறாங்களா?”

“நீங்க இப்படிக்கேப் பீயங்கண்டு எனக்குத் தெரியும். அவங்க ரெண்டு குடும்பங்களையும் கூடவே கூட்டிப் போனேன்.”

சலீம் ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டான்.

“லெவ்வையை நினைக்கும்போதுதான் பெரிய பரிதாபமா இருக்கு. ஆளுக்கு மூட்டு வாதம். எக்ஸிமா பொக்களம் வெடிச்சித் தள்ளுது. மனசிலே பிரச்சினை இருந்தாலும் இது தொடர்ந்து இருக்குமாம். சரியா கஷ்டப்படுறாரு” சலீம் கூறிவிட்டு நீண்ட பெருமூச்சொன்றை ஊதினான்.

“இந்தாங்க மாமி சாப்பாட்டுப் பார்சல். கடச்சுட வாறவழியிலே எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். பகல் கூட சாப்பிட்டு இருக்க மாட்டியங்க. நேரத்தோட சாப்பிடுங்க” கூறியவாறு கையில் வைத்திருந்ததைக்

கொடுத்தான்.

இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. அவர்கள் அங்கு நின்ற நேரத்தினுள் இரண்டு தடவைகள் குழந்தை பீய்ச்சியது. சகிக்கமுடியாத நாற்றமாகவிருந்தது.

“டைம் ஆகிட்டு. நீங்க ரெண்டு பேரும் போங்க. நான் பிள்ளையோட நிக்கிறன்.”

“இல்ல மாமி. மாமா மட்டும் போகட்டும். நான் ஆஸ்பத்திரி வளவுக்குள்ளேயே எங்கேயாவது பார்த்துத் தங்கிறேன்.”

“நீயும் ராவெல்லாம் கண் முழிச்சி, பகலெல்லாம் வேலை செய்து இருக்கிறியே. நீயும் என்னோட வந்து நல்லா படுத்து எழும்பு. நாளைக்குக் காலையிலே நேரத்தோட வருவம்.”

சலீம் கூறியதை நஸார் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தான். மூமினா தனியே நிற்பதற்குப் பயப்படுவாள் என வாதிட்டான்.

அவர்கள் விவாதித்தவாறு நிற்கும் போது.....

குழந்தை வேகமாகப் பீச்சத் தொடங்கி... மூச்சிரைத்து... அரை மணி நேரத்தில் நிரந்தரமாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டது.

“என்ட மகளே....!” மூமினா வார்ட் அதிர சப்தமிட்டாள்.

9

குழந்தை காலஞ்சென்ற பின் அந்த முகாமில் தொடர்ந்து தங்கியிருப்பதற்கு மூமினா விரும்பவில்லை. வேறு ஏதாவதொரு முகாமுக்கோ அல்லது வெளி மாவட்டம் ஒன்றுக்கோ தங்களை அழைத்துச் செல்லுமாறு சலீமை சதா நச்சரித்தாள். மீண்டும் ஏற்பாடு செய்த சீலை அடைப்புக்குள் பார்த்த பக்கமெல்லாம் குழந்தை தவழ்வது போல் அவளுக்கு மனப் பிராந்தி. மகளை நினைக்கும் போதெல்லாம் அழுதாள். இரவில் கண்ணயரும் வேளைகளில் அதைக் கனவில் கண்டு துடித்துப் பதைத்து எழுந்து உட்காருவாள். தனக்குத்தானே முணுமுணுப்பாள்.

ஒருநாள் காலை வேப்பங்குச்சியொன்றால் சலீம் பல துலக்கிக்கொண்டு நிற்கும் போது சுபைர் மாஸ்டர் அவன் நின்ற இடத்துக்கு வந்தார். சற்றுத் தள்ளி கல்லொன்றில் குந்திக்கொண்டிருந்த லெவ்வையை நோக்கிப் போவதற்காக அவனை அழைத்தார்.

“ஏதாவது விசேசமா?” சலீம் கேட்டான்.

“வாங்க. மூணு பேரும் கொஞ்சம் கதைக்கோணும்.”

அவர்கள் இருவரும் நடந்தனர்.

“சலீம். நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டேன்” என்றார் சுபைர்.

“என்ன முடிவு?”

“நேற்று சிலாபம் கல்வி கந்தோருக்குப் போய் டிரக்டரைச் சந்திச்சேன். என் நிலைமையைச் சொல்லி கொஞ்சம் கடன் கேட்டேன். தாரதா சொல்லிட்டாரு. அதனாலே....”

“சொல்லுங்க.”

“கிடைக்கிற கடனை முற்பணமாகக் கொடுத்து இங்கேயே ஒரு சின்ன வீடாகப் பார்த்து வாடகைக்கு எடுத்து முகாமை விட்டும் போகலாமென்று பார்க்கிறன்.”

“மிச்சம் நல்லது. என் பொஞ்சாதி கூட என்னைச் சதா தொல்லைப்படுத்துறா. என்னட்ட கையிலே காசில்ல. இருந்தா நானும் குடும்பத்தோட போயிடுவன்.”

“அப்ப நீங்க ரெண்டு குடும்பமும் எங்களை தனியே விட்டுட்டு போறதா முடிவு கட்டிட்டியங்க” சிரித்தவாறு லெவ்வை கூறினார். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அவர் சிரித்ததை இப்போதுதான் சலீம் கண்டான்.

“இல்ல லெவ்வ. நான் எங்க போனாலும் உங்க குடும்பத்தையும் கூட்டிக்கொண்டுதான் போவேன். முதல்ல மாஸ்ரர் போகட்டும். அவரு குடும்பத்தாரோட ஒரு வீட்டிலே இருந்தா, அந்திரம் அவசரத்துக்கு நமக்கும் உதவியா இருக்கும்.”

“நான் இன்றைக்கே வீடு தேடலாமென்று எண்ணியிருக்கிறன். நீங்க சும்மா நின்றா என்னோட வாங்களேன்.”

“வாறன் மாஸ்ரர்.”

சிறிது நேரத்தின் பின் சலீமும், சுபைரும் புத்தளம் நகரத்துக்கு வந்தனர். பலரைக் கண்டு வீடு தொடர்பாக விசாரித்தனர். சில வீடுகளைச் சென்று பார்த்தனர். அகதிகளில் பலர் பல இடங்களில் வீடுகளை எடுத்திருந்ததால், காலியான ஒன்றைக் குறைந்த வாடகைக்குப் பெற்றுக்கொள்வது சிரமமாகவிருந்தது. இதே முயற்சியில் அடுத்த நாளும், அதற்கடுத்த நாளும் ஈடுபட்டு, சிறியதொரு வீட்டைப் பேசி முடித்துவிட்டு அவர்கள் இருவரும் நடந்து வந்து கொண்டிருக்கும்போது.....

எதிரே மெதுவாக வந்துகொண்டிருந்த காரொன்று இவர்களுக்கு அருகில் நின்றது. காற்சட்டை அணிந்து மூக்குக் கண்ணாடியுடன் கூடிய நடுத்தர வயதான ஒருவர் காரிலிருந்தும் இறங்கி இவர்களை நோக்கி நடந்து வந்தார்.

“நீங்க சலீம் முதலாளிதானே”? கேட்டார்.

“முதலாளிப் பட்டம் யாழ்ப்பாணத்தோட போச்சது. இப்ப நான் சலீம் பரதேசி. சலீம் பிச்சைக்காரன். ஏன் கேக்கிறிங்க?” சிரித்தவாறே கேட்டான்.

“என்னைத் தெரியேல்ல?”

எதிரில் நின்றவனை சலீம் உற்றுப் பார்த்தான். அவனை எங்கேயோ சந்தித்தது போன்று, யாருடையதோ முகச்சாயல் போன்று.....

“நானும் யாழ்ப்பாணந்தான்.”

அவன் முஸ்லிம் அல்லாத ஒருவன் என்பதை அவனுடைய பேச்சு முறை நிச்சயப்படுத்தியது. சரேலென பண்டிதர் செல்லத்துரை நினைவில் எழுந்தார். ‘ஒருவேளை.... பண்டிதருடைய மகனோ? கேட்டுவிடலாம்.’ நினைத்தான்.

“உங்களப் பார்த்தா பண்டிதர் செல்லத்துரை ஐயாட முகச்சாடை தெரியுது. நீங்க அவரோட மகனோண்டு ஐமிச்சம்.”

“சரியா கண்டு பிடிச்சீங்க. நான் அவரோட மூத்த மகன் செல்வநாதன். கொழும்பிலே பிஸ்னஸ் பண்ணேன். புத்தளத்துக்கு வியாபார விசயமா வந்தேன். உங்கள பல தடவ உங்கட கடையிலே சந்திச்சிருக்கிறன். அப்பா உங்களைப் பற்றி பெரிசா கதைப்பாரு. கேக்கும்போதெல்லாம் இல்லையெங்காம கொடுப்பீங்க என்பாரு. உங்க மாமனாரும் எங்க அப்பாவும் ரொம்ப குளோசா இருந்தாங்க. உங்கட ஆக்களுக்கு நடந்த சம்பவத்தை நான் கேள்விப்பட்டேன். சரியான மன வேதனை. எப்படி சுகமா இருக்கிறீங்களா?”

“ஏதோ அல்லாட உதவியாலே இருக்கிறம். எங்களைப் பார்த்தாலே புரிஞ்சுகொள்வியீங்க.”

“காரிலே வரும்போது உங்களைப் பார்த்தேன். அதான் உங்களோட கதைச்சிட்டுப் போகலாமென்று. இவங்க யாரு?” சுபைரைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

சலீம் அறிமுகப்படுத்தினான்.

“வாங்க. அந்த ஹோட்டலுக்குப் போய் ஏதாவது குடிப்போம்” அவர்களை செல்வநாதன் அழைத்தான்.

“வேணாம் தம்பி. நீங்க கூப்பிட்டதே குடிச்ச மாதிரி” என்றார் சுபைர்.

“இல்ல. நீங்க என்னோட சேர்ந்து ஏதாவது சாப்பிட வேணும். வாங்க” செல்வநாதன் செல்லமாக சிரித்தவாறு கண்டிப்புடன் அழைத்தான்.

அவர்கள் மூவரும் தேநீர்ச்சாலையொன்றுக்குச் சென்று.... செல்வநாதன் கட்டளையிட்டு எடுப்பித்த அனைத்தையும் சாப்பிட்டு....

ஏப்பமிட்டவாறு வெளியே வந்தனர். பணம் கொடுப்பதற்காக காஸியர் மேசைக்குச் சென்றவன் இரண்டு ஷொப்பிங் பைகள் நிறைய இனிப்புப் பண்டங்கள் வாங்கினான். ஆளுக்கொன்றாக சலீமிடமும், சுபைரிடமும் கொடுத்தான்.

“இதை உங்க பிள்ளைகளற்ற கையிலே கொடுங்க” என்றான்.

“செல்வநாதன், நான் குடும்பத்தாரோட வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டு வந்து மனோகரா தியேட்டர் சந்தியிலே நிற்கும் போது அதிகாலையிலேயே அங்கு வந்து என்னைச் சந்திச்ச உங்க அப்பாவுக்கு நன்றிக் கடன் பட்டுட்டு வந்தேன். இப்ப இந்தப் பார்சலை நீங்க தாரீங்க. உங்களுக்கும் நாங்க நன்றிக் கடன் படுறோம்.”

“இனிப்புப் பார்சல் மட்டுமில்ல. இதையும் வாங்குங்க.” காற்சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து எதையோ எடுத்து சலீமின் கைக்குள் திணிக்க முற்பட்டான்.

“என்ன இது?”

“உங்களுக்குத்தான். வைச்சுக்கொள்ளுங்க.”

“காசா? வேணாம் தம்பி.”

செல்வநாதன் அவரை உற்றுப் பார்த்தான்.

“சலீம் முதலாளி, நான் யாழ்ப்பாணத்திலே வசிக்கும்போது உங்க ஆக்களும், எங்க ஆக்களும் எப்படியெல்லாம் ஒற்றுமையா இருந்தோம்கிறது எனக்கு நல்லா நினைவிலே இருக்கு. நான் ஸ்கூல் படிக்கும்போது என் அன்னியோன்ய நண்பர்களாக இருந்தது உங்க இன பிள்ளைகள்தான். ஒரு தடவை எங்க ஸ்கூல்ல நடந்த இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிக்கு ஆகக் கூடுதலா லிஸ்ட்ல பணம் போட்டது நீங்க தான். அது எனக்கு நல்லா ஞாபகம் இருக்கு. வைச்சுக்கொள்ளுங்க.”

“ஐயோ, ராசா. வேணாம். என்ட கஷ்டம் என்னோட. அல்லா என்னைக் கைவிடமாட்டான்.”

“முதலாளி, கஷ்டப்படுற நேரத்திலே ஆளுக்காள் உதவிசெய்றதுதான் மனித தர்மம். இதை இப்ப நான் உங்களுக்குத் தாறேன். உங்க நிலையிலே நான் எப்போதாவது இருந்தா நீங்க எனக்குத் தாங்க.”

“நான் இப்ப இருக்கிற நிலைமைக்கு என் எதிரி கூட வரக்கூடாது என அல்லாவைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கேன். உங்களைப் போல மனித நேயமுள்ளவங்க அப்படியொரு நிலைமைக்கு வாரதாவது? செல்வநாதன், தயவுசெய்து கோபிக்காதீயங்க. காசு வேணாம்.” சலீம் வாங்குவதற்கு மறுத்தான்.

“உங்க அல்லா என் மூலமா அனுப்புறதா நினைச்சு

வாங்கிக்கொள்ளுங்க.”

செல்வநாதன் சென்ற பின் அவனால் கையளிக்கப்பட்ட பண நோட்டுக்களை சலீம் பார்த்தான். ஆயிரம் ரூபா நோட்டுகள் ஐந்து இருந்தன.

சலீம் முகாமை அடைந்ததும் அன்று காலை அவனுக்கு வந்திருந்த கடிதம் ஒன்றை சுமையா கொடுத்தான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருப்பதாக முத்திரையின் மீது இடப்பட்டிருந்த சீல் கூறிற்று.

‘நிச்சயமாக பொன்னம்பலம்தான் அனுப்பியிருப்பார். யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றவரிடம் கூறி அனுப்பியது பலனளித்துவிட்டது. என்னுடைய கவலைகளும், கஷ்டங்களும் இந்தக் கடிதத்தோட தீர் வழி பிறந்திடும்’ ஆயிரம் சிந்தனைகளுடன் காகித உறையைக் கிழித்து அதனுள்ளிருந்த கடிதத்தை வாசித்தான். ஏமாந்தான்.

பொன்னம்பலத்துக்குத் தெரிவிக்குமாறு செய்தி சொல்லி விட்ட நபர் அக் கடிதத்தை அனுப்பியிருந்தார்.

‘தங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக நான் சாவகச்சேரிக்குச் சென்று விசாரித்தேன். பொன்னம்பலத்தார் தற்போது அங்கு வசிப்பதில்லை என அறிய முடிந்தது. அவர் குடும்பத்தாருடன் இந்தியாவுக்குப் போய் இருக்கலாமென நான் சந்தித்த சிலர் கூறினர்.’

தொடர்ந்து கடிதத்தை வாசிக்க விரும்பாமல் அதைக் கசக்கித் தூர வீசினான். பொன்னம்பலத்துக்குக் கையளித்த பணம் கடலுக்குள் எறிந்த கல் எனத் தீர்மானித்தான். மனதுக்குள் அவரை வைதான்.

10

எட்டு அகதிக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த முப்பத்துமூன்று பேர் லாரியொன்றின் பின் பகுதிக்குள் இருந்தவாறு மாத்தளை மாவட்டத்தை நோக்கி பயணம் செய்தனர். சலீம், கனிபா, லெவ்வை சமது ஆகியோரின் குடும்ப அங்கத்தவர்களும் அவர்களுக்குள் உட்பட்டிருந்தனர். சுபைர் ஆசிரியர் வாடகைக்குப் பெற்ற வீட்டுக்கு குடும்பத்தாருடன் இடம் மாறி இருந்தார். கல்விக் காரியாலயத்திலிருந்து அவருக்குக் கடன் கிடைத்திருந்ததுடன், புத்தளத்திலுள்ள பாடசாலையொன்றில் தற்காலிகமாக தொடர்ந்து கற்பிப்பதற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணக் காரியாலயத்திலிருக்கும் அவருடைய சுயவிபரக் கோவை, வேதன விபரம் போன்றவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருந்தன.

சுபைர் ஆசிரியரின் குடும்பம் முகாமை விட்டும் நீங்கிச் சென்றபின், தங்களது குடும்பமும் வேறு எங்கேயாவது சென்று வசிக்க வேண்டும் என்பதில் மூமினா விடாப்பிடியாக நின்றாள். அவளுடைய அழுங்குப் பிடிக்கு, முகாமில் வசித்த வேறு குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இரண்டு குழந்தைகள் வயிற்றோட்ட நோயினால் காலஞ்செல்ல நேர்ந்தது உறுதுணையாக அமைந்தது. சில நாட்களில் இரவு வேளைகளில் பெய்த மழை அவளது பயத்தை மேலும் அதிகரித்தது.

“ஆய் சவத்தை! என்னால ஏலவே ஏலா. ஒரு நிமிசம் கூட நான் இஞ்ச இனி இருக்கவே மாட்டன். பயந்து பயந்து இதுக்குள்ளே இருக்கிறதை விட எல்லாருமா போய் றோட்டில கிடந்து சாகுவம். என்ட பிள்ளையோட சேர்த்து மூணு மையத்து விழுந்துட்டு. தொடர்ந்து இஞ்ச இருந்தா ஒவ்வொருவராக மொத்தாக வேண்டியதுதான்.” மூமினா அவளது கணவனைப் பார்த்து சீலை அடைப்புக்குள்ளிருந்து இரவு வேளையில் கூறியதை ஏனைய அடைப்புகளுக்குள் குப்பி விளக்கு வெளிச்சத்தில் குந்திக்கொண்டிருந்த அகதிகளும் கேட்டனர். ஒவ்வொருவரும் ஏனைய அடைப்புகளுக்குள்ளிருந்தவர்களோடு மூமினா அவளது கணவனிடம் கூறிய விடயம் தொடர்பாக ஆளுக்காள் கதைத்தனர்.

லெவ்வையின் மனைவி நாச்சியாம்மா அவளது கணவனுடன் மூமினாவின் கட்சியை வலியுறுத்திக் கதைத்தாள்.

“என்ட கையிலே காசில்லயே. சதமும் கையிலே இல்லாத சமயத்திலே நாம எங்க எண்டு போறது? உழைக்கக்கூடிய ஒரு ஆம்பிளைப் பிள்ளை கூட நமக்கு இல்ல. என்னை என்ன செய்யச் சொல்லிச் சொல்றீங்க?” லெவ்வை அவரது மனைவியைப் பார்த்துக் கூறியது பக்கத்து அடைப்புக்குள்ளிருந்த சலீமுக்குக் கேட்டது.

“காசைப் பத்தி யோசிக்காதீயங்க லெவ்வ. உங்கட குடும்பத்துக்கு நான் செலவழிக்கிறன். போறதா இல்லையான்ட ஒரு முடிவை எடுங்க” என்றான் சலீம். அவன் கூறியது பிறிதொரு அடைப்பினுள் மர்ழியாவுக்குச் சற்றுத் தள்ளி உட்கார்ந்திருந்த கனிபாவுக்குக் கேட்டது.

“மச்சான், மர்ழியாவும் உன்ட உம்மாவும் இஞ்ச இருந்து போறதைத்தான் விரும்புறாங்க. எப்ப மழை வந்துடுமோண்டு பயந்து பயந்து சாகிறாங்களாம்” என்றான் கனிபா.

“நீங்களெல்லாம் போறதென்டா நாங்களும் வாறோம்” யாரோ ஒருவன் இன்னுமொரு அடைப்புக்குள்ளிருந்து சத்தமிட்டுக் கூறினான்.

“ராத்திரி சாப்பாட்டுக்குப் பொறகு எல்லா ஆம்பிளைகளும் பள்ளிவாசலுக்குப் படுக்கப் போவோம்தானே. அப்ப இதைப் பத்தி

அங்க வைச்ச கதைச்ச முடிவெடுப்போம்” என்றான் சலீம் முகாம் முழுவதும் கேட்க.

பள்ளிவாசலில் அவர்கள் கூடி எடுத்த முடிவிற்படி, மாத்தளையிலிருந்து வியாபார நோக்கமாக வந்திருந்த முஸ்லிம் வர்த்தகருக்குச் சொந்தமான லாரியொன்று பொருட்கள் ஏற்றாமல் செல்வதற்கு முற்பட்டபோது, அதைப் பேசி, ஏற்கனவே மூட்டை கட்டி தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த அவரவர்களுடைய உடுப்புகள், பாவனைப் பொருட்கள் ஆகியவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு.... வழியனுப்ப வந்து நின்ற சுபைர் மாஸ்டர், கிராம சேவையாளர் போன்றவர்களிடம் சொல்லி விட்டு....

இரவு நேரத்தில் உக்குவளையை அடைந்தனர். பள்ளிவாசலொன்றின் நிர்வாகத்தர்களுடன் கதைத்து ஒரு பாடசாலையில் தற்காலிகமாகத் தங்குவதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்தனர்.

“இதப் பாருங்க. பாடசாலைக்கு இப்போ தவணை லீவு விட்டிருக்கிறாங்க. இன்னும் பத்து நாளைலே பாடசாலை அடுத்த தவணைக்காகத் தொடங்கிடும். அதுவரை நீங்க அங்கு தங்குங்க. அதற்கிடையிலே நீங்களோ அல்லது நாங்களோ பார்த்து இன்னுமொரு இடத்தை ஒழுங்கு செய்வோம்” பள்ளிவாசல் நிர்வாகிகளுள் ஒருவரான பாடசாலையின் அதிபர் கூறினார்.

பாடசாலையில் மின் வெளிச்சம் இருந்தது. துணிப் பொதிகளுக்குள்ளிருந்த சீலை, பெட்சீட் போன்றவற்றைத் தரையில் விரித்து அவர்கள் உறங்கினர்.

அடுத்த நாள் பொழுது விடிந்தது. பாடசாலைக்குப் பக்கத்து முஸ்லிம் வீடொன்றிலிருந்து தேநீர் கொண்டு வரப்பட்டு அகதிகளுக்கு விநியோகித்தனர். அவர்களைப் பார்க்க வந்திருந்த பெண்ணொருத்தி காலை உணவு கொண்டு வந்து தருவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

வெளியே சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றிருந்த நஸார் திரும்பி வந்தான்.

“உம்மா. பக்கத்திலே ஒரு ஆறு ஓடுதாம். ஆக்களெல்லாம் அதிலேதான் குளிக்கிறதாம். மற்றவங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வாங்க குளிக்கப் போகலாம்.”

அவன் மர்ழியாவிடம் கூறியதை நபிஸாவும் கேட்டுக்கொண்டு நின்றான்.

“ஆற்றிலே குளிக்கவா? அது பயம். ஆறு ஆழமா இருக்கும்” என்றான்.

“சம்மந்தி சொல்றதுதான் சரி. ஆம்பிளகளும் நின்ரு குளிப்பாங்க. அவங்களோட நாமும் ஒன்றா நின்ரு குளிக்கிறதா?”

“உம்மா, ஒண்டுக்கும் பயப்பட வேணாம். நான் எல்லாம் விசாரிச்சிட்டன். ஆம்பிளைகளுக்குக் குளிக்க வேற இடமாம். பொம்பிளைகளுக்கு வேறயாம். ஆறு ஆழமே இல்லியாம். ஊர்ப் பொம்பிளைகள் நிறைய பேர் குளிப்பாங்களாம்.”

“உடுப்பு கழுக்கலாமா?” சுமையா கேட்டாள்.

“தாராளமா கழுக்கலாம். மாமி ஒரு விசயம் சொல்ல மறந்துட்டேன்.”

“என்ன?” மூமினா கேட்டாள்.

“எல்லாரும் குளிக்கலாமாம். சுமையாவுக்கு மட்டும் அனுமதி இல்லையாம்.”

சுமையா நஸாரின் முகத்தை குறும்பாக உற்றுப் பார்த்தாள்.

“ஏன்?” மீண்டும் மூமினா கேட்டாள்.

“சுமையா குளிக்க ஆத்துக்கு வந்தா, ஊர் பொம்பளைகள் யாரும் வரமாட்டாங்களாம்.”

“அது என்ன அப்படி ஒரு கொன்டிசன்?”

“யாழ்ப்பாண ஊத்தை முழுவதும் சுமையாட உடம்பிலே ஓட்டி இருக்காம். அவ குளிச்சா ஆத்துத் தண்ணி ஊத்தையாகிடுமாம். அதுதான் அனுமதி இல்லயாம்” கூறியவாறு சிரித்தான். மற்றப் பெண்களும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

“பாருங்கம்மா கேலி செய்றதை. இவரு பெரிய வெள்ளைக்காரன். இவருட உடம்பிலே இருக்கிற ஊத்தையைக் கழுவ அஞ்சி கட்டி சவக்காரம் வேணுமாக்கும்.”

நீண்ட நாட்களின் பின் அங்கு நின்ற அனைவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர். தங்களின் மனங்களிலுள்ள கவலைகளை மறந்து சிரித்தனர்.

“குளிக்கப் போக எல்லாரும் ஆயத்தமாகுங்க. நான் கடைக்குப் போய் சவர்க்காரம் வாங்கிகொண்டு வாறன்.” கூறிவிட்டு நஸார் வெளியே செல்ல ஆயத்தமாகியபோது “உங்களுக்கு வேறயா அஞ்சி கட்டி வாங்கிக்கோங்க” என்றாள் சுமையா சற்றுச் சத்தமிட்டு.

மீண்டும் சிரிப்பலைகள் காற்றில் கலந்தன.

குளிப்பதற்குப் போக விரும்பாத இரண்டு ஆண்களை உடைமைகளுக்குக் காவல் வைத்துவிட்டு மற்ற அனைவரும் ஆற்றை நோக்கி நடந்தனர். ஆறு அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இரு மருங்குகளிலும் உயர்ந்து கிளை பரப்பிய மரங்கள். செடிகொடிகள். அவைகளின் நிழல்கள் ஆற்றுக்கு அழகூட்டின. சேறு கலக்காத தெளிந்த நீர். பல பெண்கள் ஆற்று நீரில் முக்கிக் குளித்துக்கொண்டிருந்தனர். சிலர் பாறாங் கற்களில் குந்தியிருந்து உடுப்புகளைக் கழுவினர்.

சலீம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கு ஆற்றில் குளிப்பது அதுதான் முதல் தடவை. தூரத்தில் வேறொரு பகுதியில் நின்று ஆண்கள் குளிப்பது தெரிந்தது. பெண்கள் குளிக்கும் பகுதியில் ஆண்கள் யாரும் இல்லை.

குளிப்பதற்காக வந்த அகதிப் பெண்கள் பலரும் மார்பில் குறுக்குத் துண்டு உடுக்காமல் அணிந்து கொண்டிருந்த ஆடைகளுடன் குளிக்க விரும்பினர். நாச்சியாம்மா, மரியம், நபிஸா போன்ற வயதானவர்கள் அணிந்திருந்த சட்டையை மட்டும் கழற்றி வைத்து விட்டு உடுத்திருந்த சீலையுடன் நீரில் இறங்க முற்பட்டனர். பலர் கையோடு கொண்டுவந்திருந்த அழுக்கு உடுப்புகளை சவர்க்காரம் போட்டுத் தேய்த்துக் கழுவினர்.

மரியம், மாழியா ஆகியோரின் அழுக்கு உடுப்புகளை நஸார் கழுவிக்கொண்டிருந்தான். அகஸ்மாத்தாக அவைகளினுள் சுமையாவின் இரண்டு பாவாடைகள் இருந்ததை அவதானித்தான்.

‘கள்ளி. ஸ்கூலுக்குள்ளை வைச்சி உம்மாவிடமும், உம்மம்மாவிடமும் அவங்கட கழுவுற துணிகளைத் தரச் சொல்லி நான் கேட்டபோது இவளும் பக்கத்திலேதானே நின்டாள். எப்படியோ அவங்களுக்குத் தெரியாம அவளுடையதையும் வைச்சிருக்கிறாள். கழுவுற துணிகளை ஷொப்பிங் பேக்குக்குள்ளே போட்டு கடைசியா தூக்கித் தந்தது அவள்தானே’ மனதுக்குள் சிரித்தவாறு அழுக்கு நீங்க சகலதையும் கழுவினான். முறுக்கி ஷொப்பிங் பேக்கினுள் வைத்துக்கொண்டான்.

கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கை வாளியால் நீர் மொண்டு கரையில் உட்கார்ந்து தலையில் ஊற்றிக்கொண்டிருந்த லெவ்வை சமதுக்கு கனிபா வாளியை அவரிடமிருந்து பெற்று வார்த்துவிட்டான். சவர்க்காரம் தேய்த்துவிட்டான்.

ஆண்களும் பெண்களுமாக நீண்ட நேரம் நீரில் நின்று மூழ்கிக் குளித்தனர். சிறுவர்கள் நீந்த முயன்று தோற்றனர். நீருக்குள் ஓடி ஆளையாள் பிடித்தனர். முகத்தில் தண்ணீர் எறிந்தனர். சிலர் கரைக்கு வந்து மணலைக் கையில் அள்ளி உருண்டையாகத் திரட்டி ஏனைய தம் வயதையொத்தவர்களை நோக்கி வீசினர்.

“பொண்டுகள் குளிச்சு முடிஞ்சுட்டாங்களாம். ஆம்பிளைகளை முடிச்சுக்கொண்டு வரட்டாம்” ஒரு சிறுமி கூறிவிட்டு திரும்பி ஓடினாள். அனைவரும் பாடசாலையை நோக்கி நடந்தனர்.

“இந்தாங்க. என்ட உம்மாட, உம்மம்மாட உடுப்புகளையெல்லாம் கழுவி முறுக்கி வைச்சிருக்கிறீன். கொண்டு போய் விரிச்சிக் காயவையங்க” கூறியவாறே நஸார் கையிலிருந்த ஷொப்பிங் பையை சுமையாவிடம் கொடுத்தான். அவள் அவனைக்

குறும்பாகப் பார்த்தவாறு வாங்கும்போது அவளுடைய விரல்களை அவனுடையதால் மெதுவாக நசித்தான்.

“எப்படி மாமி நல்லா குளிச்சீயங்களா?” மூமினாவைப் பார்த்து நஸார் கேட்டான்.

“யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் வந்ததுக்குப் பிறகு மனம் நிறைவா குளிச்சது இன்டைக்குத்தான். பகலெல்லாம் ஆத்துக்குள்ளேயே நிக்கலாம் போல இருந்துச்சி.”

“நாளைக்கும் குளிக்க இஞ்ச வருவோம்” என நபிஸா கூறவும், கூடவே நடந்து வந்துகொண்டிருந்த பெண்களெல்லாம் “கட்டாயம் வரோணும்” என்றனர்.

“ஆத்திலே குளிச்சதும் அனுபவிச்ச வேதனைகலெல்லாம் மனதை விட்டும் பறந்து போனது போல ஆறுதலா இருந்துது” என்றாள் சலீமின் தாய் மரியம்.

அன்றைய மதிய உணவை பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தினர் அகதிகளுக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

11

எட்டு நாட்கள் பாடசாலை வகுப்பறைகளினுள் கழிந்தன. இன்னும் இரண்டு தினங்களின் பின் வகுப்புகள் தொடங்கவிருந்தன. அங்கு தங்கிய அத்தனை நாட்களையும் அகதிகள் மகிழ்ச்சியாகக் கழித்தனர். ஊரிலுள்ள ஆண்களும் பெண்களுமான பலர் அவர்களை வந்து பார்த்தனர். அவர்கள் பலாத்காரமாக புலம் பெயர்க்கப்பட்ட பின் அனுபவித்த கஷ்டங்களையும், முகம் கொடுக்க நேர்ந்த வேதனையான அனுபவங்களையும் கேட்டு வருந்தினர். நேரத்துக்கு நேரம் அவர்களுக்கு உணவு அனுப்பினர். சில பணக்காரப் பெண்கள் கையோடு கொண்டுவந்திருந்த ரூபா நோட்டுக்களை வற்புறுத்திக் கையளித்து விட்டுச் சென்றனர். மனித நேயம் கொண்ட சில சிங்களவர்கள் உலர் உணவுப் பண்டங்கள் அடங்கிய பொதிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர்.

பாடசாலையின் அதிபர் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தினர் சிலருடன் சேர்ந்து அங்கு வந்தார்.

“நான் சொல்றதா நீங்க யாரும் குறை நினைச்சிக்கொள்ளக் கூடாது. இன்னும் ரெண்டு நாளைல ஸ்கூல் தொடங்குது. நீங்க தொடர்ந்து இங்க இருக்கிறதிலே எங்களுக்கு ஒரு ஆட்சேபனையும் இல்ல. ஆனா, ஊர் மக்கள் நீங்க காரணமாக அவங்கட பிள்ளைகள் படிக்க இட வசதி போதாம இருக்கேண்டு நினைச்சா, உங்களோட பகைப்பட வருவாங்க. இப்போ உங்களை ஆதரிக்கிறாங்க. அப்புறம்

உங்களை எதிரிகளா நினைச்சாலும் நினைப்பாங்க. சற்றுத் தூர உள்ள ஒரு கிராமத்திலே இடம் பார்த்து இருக்கோம். நீங்க அங்க போறதுதான் நல்லது.”

அகதிகள் எதுவும் பேசவில்லை. வாய் மூடி தலை கவிழ்ந்திருந்தார்கள். தங்களுக்குச் சொந்தமில்லாத இடங்களில் தொடர்ந்து வசித்துத்தான் தீருவோம் என உரிமை கொண்டாலாமா, என்ன?

அடுத்த நாள் இரவு எட்டு மணியளவில் புதிய இடமொன்றுக்குப் போவதற்காக தங்களது மூடை, முடிச்சகளுடன் வானொன்றில் ஆட்டு மந்தைகளாக அடைக்கப்பட்டார்கள். தங்களின் தலைவிதியை நினைத்து மனதினுள் வெடித்து அழுதனர்.

வளைந்து சென்ற மலைப் பகுதிப் பாதையில் வான் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. குளிர் காற்று வீசியது. ஒரே இருள் மயம். வானுக்குள் அசைவதற்குத் தானும் இடம் இல்லாத அளவுக்கு நெரிசல். பெற்றோரின் மடிக்குள் பிள்ளைகள் இருந்தனர்.

வான் வளைவொன்றில் திரும்பியபோது இருட்டைக் கிழித்தவாறு பெரியதொரு சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து வான் நின்றது. “என்ன நடந்தது? என்ன நடந்தது?” என ஆளுக்காள் கேட்டுக்கொண்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் அவ்வாறான சத்தத்தை அவர்கள் அடிக்கடி கேட்டிருந்ததால் மனம் பதறினர்.

“டயர் வெடிச்சிட்டு.”

சாரதி கீழே இறங்கினான். இன்னும் சிலரும் இறங்கினர். வானுக்குள்ளிருந்த சகலரும் இறங்குமாறு பணிக்கப்பட்டனர்.

“றைவர், ஸ்பெயா வில் இருக்குதானே?” சலீம் கேட்டான்.

“அதானே யோசிக்கிறன்.”

“என்ன யோசிக்கிறீயங்க?”

“காலையிலே வேனை கராஜுக்கு றிப்பெயருக்காகக் கொண்டு போகும்போது ஸ்பெயா விலைக் கழற்றி வீட்டிலே வைச்சிட்டேன். திருப்பி அதை எடுத்து வேனுக்குள்ளே வைக்க மறந்துட்டேன்.”

“இப்ப என்ன செய்யோணும்?”

“ஒண்டு வெடிச்ச டியூப்பை ஒட்டி எடுக்கணும். அல்லது என்ட ஊட்டுக்குப் போய் ஸ்பெயா விலை எடுத்து வரணும்.”

“வீடு தூரமா?”

“இஞ்ச இருந்து ஒரு பத்து மைல் இருக்கும்.”

“இப்ப என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“இந்த நேரத்திலே டியூப் ஒட்ட ஏலாது. யாரும் கடை திறந்து இருக்கமாட்டாங்க. வீட்டுக்குத்தான் போயிட்டு வரணும்.”

“போகவர இந்த நேரத்திலே வாகனம் வருமா?”

“போகலாம். வாரது கஷ்டம். ஆட்டா புடிச்சிக்கொண்டுதான் வரணும்.”

“எதையாவது கெதியா செய்ங்க.”

வானையும் அகதிகளையும் இருளான அந்தக் காட்டுப் பாதையில் விட்டுவிட்டு பஸ்க்காகக் காத்து நின்று, அகஸ்மாத்தாக வந்த லாரியொன்றை மறித்து ஏறி சாரதி சென்றான்.

நேரம் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. வானுக்குள் இருந்தவர்கள் இறங்கி வெளியே நின்றனர். குளிர் காற்று தாக்கியது. பெண்கள் உடுத்திருந்த துணிகளால் இறுக்கிப் போர்த்திக்கொண்டனர்.

“பனியிலே நனையாதீயங்க. தடுமல் வந்துடும்” ஒரு பெண் கூறினாள். சிலர் அகன்று பெருத்த மரமொன்றின் கீழ் நின்றனர்.

“சலீம் தம்பி” லெவ்வை அழைத்தார்.

“என்ன லெவ்வ?”

“நம்மளைப் பிடித்திருக்கிற சனியன் போற இடமெல்லாம் கூடவே வந்து தாக்குது” லெவ்வை மனம் உடைந்தவராகக் கூறினார்.

சுமார் மூன்று மணி நேரத்தின் பின் சாரதி திரும்பி வந்து.... டயர் மாற்றி... மீண்டும் பிரயாணம் தொடங்கப்பட்டது.

பாடசாலையொன்றின் முன்பாக அகதிகள் இறக்கப்பட்டனர். நேரம் நள்ளிரவைக் கடந்துவிட்டிருந்தது. அனைவருக்கும் அசதி. தூக்க மயக்கம். எங்கேயாவது விழுந்து படுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம்.

“இதுதான் உங்களுக்காக ஏற்பாடு செய்திருக்கிற இடம்” என்றான் சாரதி.

“இந்த ஸ்கூலா?” கனிபா கேட்டான்.

“இல்ல. கட்டிக் குறையிலே கிடக்கிற அந்தக் கடை” பாடசாலைக்கு எதிர்புறமாகவிருந்த கட்டிடத்தைக் காட்டினான்.

முடை, முடிச்சுகளுடன் அகதிகள் கட்டிடத்தினுள் சென்றனர். கையில் கிடைத்த சீலையையோ, பெட்சீடையோ தரையில் விரித்துச் சாய்ந்தனர். கட்டிடம் நடுச்சுவரொன்றால் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒன்றுக்குள் ஆண்களும், மற்றதினுள் பெண்களுமாகத் தங்கினர். கதவுகள் போடாததால் இரண்டு பகுதிகளும் திறந்தவாறே கிடந்தன.

கட்டிடத்தினுள் சகிக்க முடியாத அளவுக்கு நாற்றமடித்தது. பலரும் மூக்குகளைப் பொத்திக்கொண்டனர். தூர்நாற்றம் எங்கிருந்து வீசுகிறது என்பதை எழுந்து சென்று அறிந்துகொள்ள இயலாத அளவுக்கு அவர்களுக்கு அசதி. சகித்துக்கொண்டவாறு சில நிமிட நேரத்தில் அனைவரும் தங்களை மறந்து நித்திரையானார்கள்.

அடுத்த நாள் காலை எட்டிப் பார்த்தது. அகதிகளில் பலர்

இன்னும் நித்திரை. சிலர் படுக்கையிலிருந்தவாறே கண்விழியாமல் ஆழமாகக் கொட்டாவி விட்டனர். பாடசாலைக்குச் சற்றுத் தள்ளி அமைந்திருந்த தைக்காவுக்கு சுப்ஹு தொழுவதற்காக நடந்து சென்ற சில ஊர்வாசிகள் கட்டி அரைகுறையாகக் கிடந்த சோடியான இரண்டு கடைக் கட்டிடங்களினுள்ளும் பலர் தங்களை மறந்து நித்திரை செய்வதை தரித்து நின்று பார்த்துவிட்டுச் சென்றனர். அக் கட்டிடங்களினுள் ஊராரின் ஆடுகள் இரவு வேளைகளில் அடைக்கலம் பெறுவதைத் தெரிந்திருந்த ஊர் மக்களுக்கு, மிருகங்களுக்குப் பதிலாக மனிதர்கள் படுத்திருப்பதைப் பார்க்க அதிசயமாகவிருந்தது. தைக்காப் பள்ளியில் கூடி நின்று கதைத்தனர். தொழுகை முடிந்து வேறு பலரையும் அழைத்து வந்து காட்டினர்.

நேரம் செல்லச் செல்ல அகதிகள் ஒவ்வொருவராக எழுந்தனர். மற்றவர்களை எழுப்பிவிட்டனர். படுத்திருந்தவாறே கைகளை நீட்டி சோம்பல் முறித்தனர். அதுவரை படுத்திருந்த கட்டடத்தை கண்களால் மேய்ந்தனர்.

“ராவெல்லாம் ஒரே நாத்தமா நாறிச்சி. என்ன நாத்தம்?” ஒருத்தி நபிஸாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“தெரியேல்லயா? ஆட்டுப் புழுக்கை. ஆட்டு முத்திரம். அதுதான் அந்த நாத்தம்.”

தரையில் விரித்து படுத்திருந்த சீலைகளையும், பெட்சீட்களையும் எடுத்து உதறினர். அவற்றில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த காய்ந்த ஆட்டுப் புழுக்கைகள் உதறப்பட்டன. பச்சையானவை எவ்வளவுதான் உதறினாலும் ஒட்டிப் பிடித்தவாறு நீங்க மறுத்தன.

கடைக் கட்டடத்தின் பின் கதவைத் திறந்து சில பெண்கள் வெளியே எட்டிப் பார்த்தனர்.

“அல்லாவே! இஞ்ச வந்து பாருங்களேன்!” ஒருத்தி கூச்சலிட்டாள்.

“என்ன?” சிலர் அலறிப் பதைத்தவாறு அவளை நோக்கி விரைந்தனர்.

“பின்னுக்கு முழுவதும் மையத்துப் புட்டி.”

சலீமின் தாய் மரியம் பொதுவாக அதிகம் கதைத்து அலட்டிக்கொள்ளாமல் மௌனமாக வாழ்பவள். நடப்பவைகளை சகிச்சுக்கொள்ளப் பழகியவள். கதவு நிலையில் சாய்ந்தவாறு அவள் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

“இதுதான் நமக்கு ஏத்த இடம். இனி நாம் மௌத்தான மையத்துகளோட வாழவேண்டியதுதான்” என்றாள் மற்றப்

பெண்களைப் பார்த்து மரியம். அவள் மனதில் எதை நினைத்துக் கூறினாளோ, அடுத்து வந்த சுமார் இரண்டு வருட காலம் அவர்கள் அங்கேயே தொடர்ந்து வாழவேண்டி ஏற்பட்டது.

ஆண்களும் பெண்களுமாகச் சேர்ந்து தண்ணீர் ஊற்றி தரையைக் கழுவினர். கட்டிடத்துக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் குழாய்க் கிணறொன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நஸார் வாளியில் தண்ணீர் மொண்டு வந்து தரையில் ஊற்றியவாறிருந்தான். பலகைக் கதவில்லாமல் திறந்திருந்த பாதையை நோக்கிய முன் பக்கத்தை சீலைகளைத் தொங்கவிட்டு மறைத்தனர்.

கட்டிடத்தின் சொந்தக்காரர் மக்கீன் காலையிலேயே அங்கு வந்து அவர்களைச் சந்தித்து தன்னை அறிமுகப்படுத்தினார்.

“தைக்கியா நிர்வாகம் சொன்னதாலே நான் உங்களுக்கு இந்த ரெண்டு கடைகளையும் தாறேன். காசு இல்லாததால இதைக் கட்டி முடிக்க முடியாம இருக்கு. இருந்த காசைப் போட்டு மகனை வெளிநாட்டுக்கு வேலைக்கு அனுப்பியிருக்கேன். அவன் காசு அனுப்பி தேவையான தொகை சேர்ந்ததுக்குப் பின்னாடிதான் இதைத் தொடர்ந்து கட்டுவன். அப்படிக் கட்ட நான் வாரப்போ எந்த எதிர்ப்பும் இல்லாம நீங்க எனக்குத் தந்துடனும். அது வரையிலே நீங்க இருக்கலாம்.”

அகதிகள் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

சீலைகளைத் தொங்கவிட்டு தங்களுக்கான அடைப்புகளை ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். எதிரே பாதைக்கு மறுபுறம் அமைந்திருந்த பாடசாலை வளவில் இரண்டு மலசலகூடங்கள் இருந்தன. அவற்றைப் பாவிப்பதற்கு நிபந்தனையின் பேரில் இடமளிக்கப்பட்டது. பாடசாலை நடைபெறும் நேரத்தினுள் அவர்கள் அவற்றைப் பாவிக்கமுடியாது.

பாடசாலை மாணவர்களால் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படாமல் இருந்த ஒரு மலசலகூடத்தினுள் நிறைய துண்டுக் கற்கள் போடப்பட்டிருந்தன. நஸாரும் இன்னும் சில ஆண்களும் சென்று அதைத் துப்புரவு செய்தனர். தைக்கியா நிர்வாகத்தினர் சமைப்பதற்கான சட்டி பானை போன்றவற்றை இலவசமாக விநியோகித்தனர். பகுதியின் கிராம சேவை உத்தியோகத்தர் வந்து எட்டுக் குடும்பங்களின் பெயர் விபரங்களைப் பெற்றுச் சென்றார். உலர் உணவு வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னார். இரவு வேளைகளில் படுப்பதற்காக ஆண்கள் தைக்கியாவுக்குச்

சென்றனர்.

கட்டடத்தின் பின் பகுதியில் ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் வெவ்வேறாக அடுப்பு மூட்டி பெண்கள் குந்தியிருந்து சமைத்தனர். சுற்றிவர அடக்கப்பட்ட மையத்துகள். புதிதாக ஜனாஸாக்களை அடக்கம் செய்வதற்காக ஊரவர்கள் கொண்டுவரும்போது ஆரம்ப நாட்களில் பெண்கள் பயந்தாலும், நாளடைவில் பழக்கப்பட்டுவிட்டிருந்தனர். சலீம், கனிபா ஆகியவர்களின் குடும்பத்தினர் ஒன்றாக கூட்டுச் சமையல் செய்தனர். சற்றுத் தள்ளி சலசலத்து ஓடிய ஆற்று நீரில் குளித்துக்கொண்டனர்.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

12

லெவ்வை சமது பக்கத்திலிருந்த தைக்கியாவில் முஅத்தினாக இப்போது பணிபுரிந்தார். யாழ்ப்பாண சோனக தெரு புதுப்பள்ளிவாசலில் தொழுகை நடத்தும் இமாமாகப் பணியாற்றியவர் அவர். புனித குர்ஆனை மனனம் செய்திருந்த காத்தான்குடியைச் சேர்ந்த மௌலவி ஒருவர் தைக்கியாவில் இமாமாகக் கடமை புரிந்ததால், முஅத்தினாக தொழில் புரிய சமது தானாகவே ஒத்துக்கொண்டிருந்தார். பள்ளிவாசலைக் கூட்டிப் பெருக்குவது, ஹவுலில் நீர் நிறைப்பது, மலசல கூடங்களைத் துப்பரவு செய்வது, தொழுகைக்காக பாங்கு ஒலிப்பது போன்ற வேலைகள் இவருக்குச் சாட்டப்பட்டிருந்தன. நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நஸார் தானாகவே முன்சென்று அவரது வேலைகளைச் செய்வதில் உதவுவான்.

“நீங்க ஏன் மகன் சிரமப்படுறீங்க? நான் மெள்ளமெள்ளச் செய்து முடிச்சிடுவேன்” என்பார் நஸாரைப் பார்த்து சமது.

“நீங்க வயதானவங்க. கஷ்ட நிலைமை காரணமாக இப்பவும் வேலை செய்து உழைக்க முன் வாறீங்க. உங்களுக்கு நான் உதவி செய்தா, எனக்கு அல்லா உதவி செய்வான்” என்பான் நஸார்.

நஸார் சுப்ஹு தொழுகை முடித்து தைக்கியாவில் லெவ்வை சமதுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்து கொடுத்துவிட்டு, பஸ் எடுத்து உக்குவளைக்குச் செல்வான். மர டிப்போவொன்றில் கூலியாளாக வேலை செய்வான். சக தொழிலாளிகளுடன் சேர்ந்து மரங்களைத் தூக்குதல், மின்சாரத்தில் இயங்கும் வாளுக்கு அரிவதற்காக அவற்றைக் கொடுத்தல், அரிந்த துண்டங்களைத்

தூக்கி அடுக்கிவைத்தல் போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுவான். மாதக்கூலியைப் பெற்று வந்து சலீமிடம் கொடுப்பான்.

“என்னட்ட தராம உன் உம்மா கையிலே கொடு” என்பான் சலீம்.

“உம்மாதான் உங்கட்ட கொடுக்கச் சொன்னா.”

“ஏன்?”

“என் குடும்பத்திலே எதையாவது வாங்கி வித்து வாப்பா உழைக்கிறாரு. நீங்கதான் சும்மா இருக்கிறீங்க. இரும்புக் கடையொன்றுக்கு சேல்ஸ்மேனாகப் போக நினைச்ச உங்களை அந்த வேலைக்குப் போக வேண்டாமென தடுத்ததிலே மாமிக்கு இருக்கிற பங்கு போல சம பங்கு எங்களுக்கும் இருக்கு. நான் உழைக்கிறதை நீங்க உழைக்கிறதா நினைச்சி இந்தக் காசை வாங்குங்க மாமா.”

நஸார் கூறும்போது சலீமின் கண்கள் பனிப்பதை மூமினா பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

அவர்கள் எவ்வளவுதான் எதிர்த்துக் கூறினாலும், உக்குவளையிலுள்ள இரும்புக் கடையொன்றில் கணக்கெழுதும் வேலையில் சில நாட்களின் பின் சலீம் சேர்ந்ததை அவர்களால் தடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

சலீமின் சகோதரி லத்தீபா எதிர்வரப் போகும் சாதாரண தரப் பரீட்சைக்காக ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்த கிராமத்திலுள்ள சில மாணவிகளுக்கு பிற்பகல் வேளைகளில் எதிரேயுள்ள பாடசாலைக்குள் வைத்து தமிழும், கணிதமும் இலவசமாகச் சொல்லிக்கொடுத்தாள். அவளிடம் டியூசன் எடுத்தவர்களில் அவர்கள் தங்கியிருக்கும் கடைக் கட்டிடத்தின் சொந்தக்காரரான மக்கீனின் மகளும் இருந்தாள். டியூசனுக்காக மகளை அழைத்து வரும் மக்கீனின் மனைவி சில நேரங்களில் லத்தீபாவின் தாய் மரியத்தையும் மற்றவர்களையும் சந்தித்து கதைத்துக்கொண்டிருப்பாள். அவளுக்கு லத்தீபாவைப் பெரிதும் பிடித்திருந்தது. லத்தீபாவின் அடக்கவொடுக்கம், மற்றவர்களோடு பழகும்போது காண்பிக்கும் மரியாதையான பண்புகள், அமைதியான அலட்டிக்கொள்ளாத போக்கு, எதிர்ப்புக் காட்டாத நற்குணம், சகிப்புத் தன்மை ஆகிய எல்லாமே அவளுக்குப் பிடித்திருந்தன. சில நாட்களில் லத்தீபாவையும் அவளுடைய தாயையும் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று விருந்து கொடுத்து உபசரித்தாள்.

அவர்கள் வசித்த பகுதியிலுள்ள சில கிராமங்களில் கிழமைச் சந்தைகள் நடைபெற்றன. அச் சந்தைகளுக்குச் சென்று சீலை வியாபாரம் செய்வதற்கு கனிபா விரும்பினாள்.

“சலீம், உன் கையிலே காச இருக்கா?” ஒரு நாள் கனிபா கேட்டான்.

“ஏன் மச்சான்?”

கனிபா அவனது திட்டத்தைச் சொன்னான்.

“நாலாயிரம் மட்டிலே இருக்கு. அதைத் தாறன்.”

“என்னட்டயும் கொஞ்சம் இருக்கு. மாத்தளைக்குப் போய் மலிவான சீலை ஐட்டங்களை வாங்கி வந்து பொலகளிலே போட்டு விக்கலாம்.”

“எனக்கு அது நல்லா படுது” என்றான் சலீம்.

சுமார் ஒன்றரை வருடம் ஓடி மறைந்தது. துணி கொள்வனவுக்காக கனிபா மாத்தளைக்குச் சென்றிருந்தபோது ஒருநாள் அகஸ்மாத்தாக பஸ் நிலையத்தில் வைத்து குணரத்னவைச் சந்தித்தான். அவனுக்குப் பின்னால் நின்று யாரோ அவனுடைய பெயரைச் சொல்லி அழைத்ததைக் கேட்டு கனிபா திரும்பிப் பார்த்தான்.

“குணே, நீயா?” குணரத்னவை நோக்கி கையில் துணிப் பொதியுடன் விரைந்தான்.

“ஓவ் மச்சாங். உன் குணரத்னவேதான். நீ என்ன இங்கே?”

“அதைச் சொல்றதுக்கு முன்னாடி நீ எதற்காக இங்கே நிக்கிறேன்டு சொல்லு. ஏனென்டா என் கதை பெரிய்ய கதை. ஆறுதலா அந்த ஹோட்டலுக்குள்ளே போயிருந்து கதைப்போம்.”

“நான் வசிக்கிறதே மாத்தளையிலேதானே.”

“இங்கதான் இருக்கிறியா? உன் சொந்த ஊர் மாத்தளை இல்லையே. வேற ஏதோ ஒரு ஊர் நீ சொன்னதா ஞாபகம்.”

“நான் சிலாபம். சீலவதி மாத்தளை. இங்க ஆஸ்பத்திரியிலேதான் அவவுக்கு வேலை. நான் மாத்தளை போடர்ல சொந்தமா கராஜ் போட்டிருக்கிறன். சிலாபத்திலே வசிக்கிற என் அம்மாவும், அப்பாவும் இன்டைக்கு என்னைப் பார்க்க வாறதா அறிவிச்சாங்க. அவங்களுக்காகத்தான் காத்துக்கொண்டு நிக்கிறன்.”

“உன்னைக் கண்டது எனக்கு எப்படி சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா?” கனிபா முகம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் கூறினான்.

“வா. எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு ஹோட்டலுக்கு உன்னைக் கூட்டிப் போறன்.”

“தூரத்துக்குப் போகாத. அதற்கிடையிலே உன் பெற்றோர் வந்தாலும் வந்திடுவாங்க.”

“பரவால்ல. வந்தா நிப்பாங்க.”

அவர்கள் இருவரும் ஹோட்டலொன்றுக்குச் சென்று வசதியான இருக்கைகளில் எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்தனர்.

சாவகச்சேரியிலிருந்து நீங்கியது தொடக்கம் அது நாள் வரை தனது குடும்பத்தினர் அனுபவித்த கஷ்ட வாழ்க்கையை குணரத்னவிடம் சலீம் சுருக்கமாகக் கூறினான். கண்களில் நீர் பனிக்க குணரத்ன கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“நீ ஒரு பெரிய பிழை விட்டிருக்கே” கதைத்துக்கொண்டிருந்த கனிபாவை குணரத்ன இடைமறித்தான்.

“என்ன பிழை?”

“வவுனியாவுக்கு வந்ததும் உன் குடும்பத்தாரோட என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கலாமே. என் விலாசம்தான் உன்னிட்ட இருக்கே.”

“அது சோனக தெருவிலுள்ள என் வீட்டிலே ஒரு டயறிக்குள்ளே இருந்தது. சாவகச்சேரியிலிருந்து என் வீட்டுக்குப் போவதற்கு எனக்கு அவகாசம் கிடைக்கேல்ல. அதை நினைச்சி நான் பலமுறை வேதனைப்பட்டிருக்கேன்.”

“இப்போ நீ இருக்கிற விலாசத்தைக் கொடு. சீலவதியுடன் வந்து உன்னைப் பார்க்கிறேன்.”

“நீ வருவதென்டா ஒரு வெள்ளிக்கிளமையிலே வா. நான் அன்றைக்குத்தான் வியாபாரத்துக்குப் போகாம வீட்டிலேயே நிப்பன்.”

தன்னுடைய விலாசத்தை குணரத்னவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவனுடையதைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

அடுத்து வந்த வெள்ளிக்கிழமை காலை வேளையில் குணரத்ன அவனுடைய மனைவி, மகன், பெற்றோர் சகிதமாக கனிபாவைப் பார்ப்பதற்காக காரில் வந்து பாடசாலைக்கு முன்னால் அதை நிறுத்தினான். டிக்கியில் வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தம் புதிய சைக்கிளொன்றை கீழே இறக்கி உருட்டியவாறு வந்தான்.

கனிபாவும், மர்ழியாவும் எதிர்கொண்டு வரவேற்றனர். சலீமும், நஸாரும் அங்கு நின்றனர். சீலவதி கையில வைத்திருந்த பெரியதொரு பொதியை மர்ழியாவிடம் கொடுத்தாள். குணரத்னவின் தகப்பன் அப்புஹாமி தலை, செவி மடல்கள் நிறைய வெள்ளிக்கம்பிகளுடன் காட்சி தந்தார். அவருக்கு சிறிதாக தமிழ் மொழி தெரிந்திருந்தது.

விரித்திருந்த பாங்களில் அமர்ந்தனர். நீண்ட நேரம் கதைத்தனர்.

“இதுக்குள்ளே எத்தனை ஆக்கள் இருக்கிறீங்க?” அப்புஹாமி கேட்டார்.

“எல்லாமா எட்டுக் குடும்பம். முப்பத்துமூன்று பேர்” என்றான்

கனிபா.

“அத்தனை பேரும் இந்த சின்ன இடத்திலேதான் வசிக்கிறீங்களா?”

“என்ன செய்யலாம்? வேற வழியே இல்லை.”

“வாடகைக்கு வீடு எடுத்துக்கொண்டு போகலாமே?”

கனிபாவும், சலீமும் பதிலளிக்காமல் அமைதியாக இருந்தனர்.

“அவங்கட கையிலே காசு இல்ல. யாழ்ப்பாணத்திலே சலீம் முதலாளிட வீட்டை நீங்க பாக்கோணும். ஒரு மாளிகையைப் போல. அவ்வளவுக்கு வசதியா வாழ்ந்தவங்க. இப்ப இந்த நிலையிலே இருக்காங்க. எல்லாம் விதி” என்றான் குணரத்ன.

“மத்தியானத்துக்கு எல்லாரும் நிண்டு சாப்பிட்டுட்டுத்தான் போகணும்” தேநீர் கொண்டு வந்த மர்ழியா கூறினாள்.

“நீங்க சொல்லாவிட்டாலும் நாங்க நின்று சாப்பிட்டுட்டுப் போகத்தான் வந்திருக்கிறம். பார்சலைத் திறந்து பாருங்க. கோழி இறைச்சி இருக்கு. உங்களுக்காகத் தேடி ஹலால் இறைச்சி வாங்கினோம்” சிரித்தவாறே குணரத்ன கூறினான்.

“நீங்க கொண்டு வந்த கறியையே உங்களுக்கு ஆக்கித் தர வேண்டிய நிலையிலே நாங்க இப்போ இருக்கோம்” வேதனைப் பெருமூச்சுடன் கனிபா கூறினான்.

அவர்கள் தொடர்ந்து கதைத்தனர்.

“தொடர்ந்து உங்களுக்கு இங்கேயே வசிக்கலாமா?” அப்புஹாமி கேட்டார்.

“முடியாது. இன்னும் ஒரு மாதத்திலேயோ, ரெண்டு மாதத்திலேயோ எழும்பச் சொல்லிடுவாங்க.”

“அதற்கப்புறம் என்ன செய்வீங்க?”

“அலைச்சல்தான். அதுதான் இப்போ எங்க வாழ்க்கையாப் போயிட்டே.”

“தாத்தா. நாம கதைச்சுக்கொண்டதை கனிபாவிடம் சொல்லுங்களேன்” குணரத்ன அவனது தந்தையைப் பார்த்துக் கூறினான்.

“என்ன குணரத்ன கதைச்சீயங்க?”

“அதை தாத்தாவே சொல்லட்டும்.”

அப்புஹாமி தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டார்.

“குணரத்ன உங்கட கதை முழுவதையும் என்கிட்ட சொன்னான். அவனும், சீலவதியும் யாழ்ப்பாணத்திலே வசிக்கிறப்போ, நீங்க இவங்க இருவரையும் உங்கட வீட்டிலே ஒளிச்ச வைச்சிருந்து இவங்க உயிரைக் காப்பாத்தி அனுப்பியிருக்கிறீங்க. அதுக்கு நாங்க நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறோம். அதனாலே....”

“ஒரு மனுசன் மற்ற ஒருத்தனுக்குச் செய்ற உதவிதானே அது. நாங்களும் அதைத்தான் செய்தோம்.”

“அதை எல்லோரும் செய்ய மாட்டாங்க. நீங்க செய்திருக்கிறீங்க. அதற்குப் பகரமா புத்தளத்திலே எனக்குச் சொந்தமான கைவிடப்பட்ட ஐந்து ஏக்கர் தென்னந்தோட்ட காணி இருக்கு. அதை உங்க பேருக்கு இலவசமா எழுதித் தாறன்.”

அப்புஹாமி கூறியதும் மற்றவர்கள் அசந்தனர். அவர் அவ்வாறு கூறியது கனவா எனக்கூட சலீம் சந்தேகப்பட்டான்.

“அந்த அஞ்சு ஏக்கரையும் குணரத்னவுக்கு எழுதிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் நான் நினைச்சிக்கொண்டிருந்தேன். அவன் தனக்கு வேணாமெண்டு மறுத்து உங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொல்றான். இன்னும் ரெண்டு கிழமையால நான் மாத்தளைக்கு வருவன். அப்ப உறுதியைக் கொண்டு வந்து எழுதித் தந்துடுறேன். உங்க கையிலே பணம் கிடைக்கும்போது அதிலே வீடு கட்டிக்கொள்ளுங்க. வீடு கட்ட காணி தேவைப்படுற வேறு அகதிகளுக்கும் பிரிச்சிக் கொடுங்க” என்றார் கனிபாவைப் பார்த்து.

கனிபா அவருக்கு நன்றி சொன்னான்.

மதிய உணவின் பின் அவர்கள் புறப்பட ஆயத்தமாகினர். கனிபாவை குணரத்ன தனியாக அழைத்தான்.

“இந்த புதுச் சைக்கிளை உனக்காகத்தான் வாங்கி வந்தேன். இந்தா, இதையும் வைச்சிக்க” கையிலிருந்த காகிதஉறையொன்றை கனிபாவிடம் நீட்டினான்.

“என்ன இது?”

“இதிலே பத்தாயிரம் இருக்கு. திரும்பவும் சைக்கிளிலே பொட்டணி யாவாரத்தைத் தொடங்கி நடத்து.”

“வேணாம் குணே.” கனிபா வாங்க மறுத்தான்.

“நமது நட்புக்கு நான் தார இது போதாது. முடிந்தா இன்னும் தருவேன். இதை வாங்கிக்க.”

கனிபா பாய்ந்து அவனை கட்டித் தழுவினான்.

சில நிமிடங்களில் அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

சுமார் இரண்டு மாதங்கள் சென்றன. அப்புஹாமி வாக்களித்தவாறு புத்தளத்திலுள்ள அவருக்குச் சொந்தமான ஐந்து ஏக்கர் காணியையும் கனிபாவின் பெயருக்கு மாற்றிக் கொடுத்திருந்தார். அவருக்கு ஆண் ஒன்றும், பெண் ஒன்றுமாக இரண்டு பிள்ளைகள்

மட்டும்தான். ஆண் குணரத்ன. எழுதப்பட்ட உயிலை கனிபாவின் கையில் கொடுக்கும் போது அவர் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியடைந்தவராகக் காணப்பட்டார்.

“இந்தக் காணியை நாங்க வைச்சிருந்தா எனக்கோ, குணரத்னவுக்கோ பயன்படப் போறதில்ல. விக்கிறதென்டா ரெண்டு முணு லச்சத்துக்கு வித்திருக்கலாம். ஆனா, இதை உங்களுக்குத் தாரதால ஏற்படுற சந்தோசம், மனத் திருப்தி காசால ஏற்படாது.” கூறினார்.

கனிபாவையும், சலீமையும் புத்தளத்துக்கு அழைத்துச் சென்று காணியின் எல்லைகளையும் காட்டிக்கொடுத்தார்.

புத்தளத்துக்குச் சென்ற அவர்கள் இருவரும் சபைர் மாஸ்டர் போன்ற தங்களது நண்பர்களின் இருப்பிடங்களுக்கும், முகாம்களுக்கும் போய் அவர்களையும் சந்தித்துவிட்டு வந்தனர்.

கனிபா இப்போது புடைவை வியாபாரத்தில் மும்முரமாக ஈடுபட்டான். அதற்கு குணரத்ன அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த சைக்கிள் பெரிதும் உதவியது.

ஒருநாள் வெள்ளிக்கிழமை காலையில் அகதிகள் தங்கியிருந்த கட்டடத்தின் உரிமையாளரான மக்கீன் அங்கு வந்தார். கட்டடத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தார்.

“சலீம், உங்களோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்” என்றார்.

“கடையைத் தொடர்ந்து கட்ட சல்லி சேர்த்திட்டிங்க போல” சலீம் சிரித்தவாறு கேட்டான்.

“அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?”

“இதை எங்களுக்குத் தந்ததுக்குப் பொறகு இப்பதானே நீங்க இஞ்ச வந்திருக்கிறீங்க. ரெண்டு வருசத்துக்கு இருக்கலாம் என்றீய்ங்க. ரெண்டு வருசம் முடிய இன்னும் ரெண்டொரு மாதங்கள்தான் இருக்கு. அதான் ஒரு ஊகத்திலே சொன்னேன். இதை விட்டும் நாங்க உடனேயே எழும்பனுமா?” கேட்டான்.

“இல்ல சலீம். அதெப்படி உங்களால உடனேயே கிளம்பிச் செல்ல முடியும்? இத்தனை பேரும் எங்கே போய்த் தங்குவீங்க? முற்சூட்டியே ஒரு இடம் ஒழுங்குபண்ண வேண்டாமா?”

மக்கீன் கூறியதைக் கேட்டு சலீம் சிரித்தான். சிரிக்கும்போது மனதில் எதையோ நினைத்து வெடித்து உள்ளுக்குள்ளேயே கண்ணீர் சிந்தினான்.

“ஏன் சிரிக்கிறீங்க?”

“எங்க போவீங்க என்று நீங்க கேட்டதும் சிரிப்புச் சிரிப்பா வந்துச்சி. காலங்காலமா வசித்த மாளிகை போன்ற சொந்த வீட்டிலிருந்து ரெண்டு மணி நேரத்திலே வெளியேறணும்னு புலிகள்

இயக்கத்தாலே சொன்னதும், கொலைசெய்து போட்டுடுவான்கள் என்ற எண்ணத்திலே உள்ளது உரியது அத்தனையையும் அந்தந்த இடங்களிலேயே விட்டுட்டு குனியத்தை நோக்கி வந்த ஆக்கள் நாங்க. இந்த வினாடியே நீங்க எங்களைப் போகச் சொன்னாலும் போயிடுறோம்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் மக்கீன் கண் கலங்கினான்.

“இன்னும் ஒரு மாதத்துக்குள்ளே போங்க. அதுக்குப் பின்னாலே நான் பூச்சு வேலைகளை ஆரம்பிக்கிறன்.”

நாட்கள் நகர்ந்தன. அவர்கள் தங்கியிருந்த கடைக் கட்டடத்தை விட்டுச் செல்ல இன்னும் ஏழு நாட்கள் பாக்கி இருந்தன. எங்கே சென்று தங்குவது என்பதில் அவர்களுக்குப் பிரச்சினைகள், வாக்குவாதங்கள் ஏற்பட்டன.

வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சூழல் அவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக வாழாவிட்டாலும், அரசாங்கத்தால் விநியோகிக்கப்படும் உலர் உணவுப் பொருட்கள், ஏதோ ஒரு வகையில் ஆண்கள் சிறிதாக உழைத்துக்கொண்டு வரும் வருமானம் ஆகியவை வாயும் கையுமாக வாழ்வதற்கு அவர்களுக்குப் போதுமானதாகவிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் நீங்கிய நாளிலிருந்து தங்களுடைய கணவன்மார் தங்களை விட்டும் தூர விலகியோ அல்லது பள்ளிவாசல்களுக்குச் சென்றோ தனியே நித்திரைசெய்கிறார்கள் என்பதை நினைத்துப் பெண்கள் பரிதாபப்பட்டனர்.

“இப்ப என்ன முடிவு?” சலீம் சுற்றியிருந்தவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“எங்கேயாவது போறதுதான்” என்றார் லெவ்வை சமது.

“போறதென்டா எங்க போறது?”

“திரும்பவும் புத்தளம் பகுதிக்குப் போவோம். நம்மட ஆக்கள் ஊருப்பட்ட பேரு அங்கதானே வசிக்கிறாங்க.”

“அங்க போய் எங்க தங்கிறது?” கால்களை நீட்டியவாறு சுவரில் சாய்ந்துகொண்டிருந்த ஒருவன் கேட்டான்.

“ஓலையால பெரிய பெரிய முகாமெல்லாம் கட்டியிருக்காங்க. நமக்குத்தான் இப்ப நாடோடி வாழ்க்கை பழக்கம்தானே. ஏதாவது முகாமொன்றுக்குப் போய் ஒரு மூலையைப் புடிச்சித் தங்குவோம்” என்றான் சலீம்.

“ஆய் சவத்தை! வெறும் மண்ணிலே போய்க் கிடக்கணும்.

மழை பெய்ஞ்சா தண்ணி வந்துடும்” அடைப்புக்குள்ளிருந்த நபிஸா கூறினான்.

“புத்தளத்துக்குப் போன நாங்க போய்ப் பாத்துட்டுத்தான் வந்தோம். ஒரு முகாமில் இடம் இருக்கு. அதுக்குள்ள தண்ணி வாறதில்லயாம்.”

“தம்பி சலீம், இஞ்ச நமக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சம் உழைப்புகளும் இருக்கே. அதை எல்லாம் விட்டுட்டுப் போறதா?” லெவ்வை கேட்டார்.

“அங்க போயும் தொழில் தேடிக்கொள்ளலாம். உப்பளம், நால் பண்ணை எல்லாம் இருக்கு. மச்சான், உங்கட திட்டத்தை இவங்களுக்குச் சொல்லுங்களேன்” கனிபாவைப் பார்த்து சலீம் கூறினான்.

கனிபா தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டான். அப்புறாமி அவனுக்கு எழுதித் தந்த காணி பற்றிக் கூறினான்.

“என்ட குடும்பமும் சலீம் குடும்பமுமா யோசிச்ச ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம். அஞ்ச ஏக்கர் காணியை இருபது துண்டா பிரிக்கிறது. ஒரு துண்டு கால் ஏக்கர். இங்க நாம எட்டுக் குடும்பம் இருக்கிறோம். ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு துண்டு காணி தரப்போறோம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நம்மோட ஒன்றா வந்து ஒன்றா முகாம்களில் இருந்த மற்றக் குடும்பங்களைக் கண்டு பிடிச்சி அவங்களுக்கும் காணி கொடுக்க எண்ணியிருக்கோம். கையிலே காச இருக்கிறவங்க அதிலே குடிசையொன்றை அமைத்துக்கொள்ளலாம். அங்க கிணறு ஒன்றும் இருக்கு. அது இருக்கிற துண்டை நாங்க வைச்சிருந்து நேரம் வாரபோது அதிலே சின்னதா ஒரு பள்ளிவாசலைக் கட்டி எடுக்கலாமென நினைச்சிருக்கோம். எல்லாக் குடும்பமும் அந்தக் கிணத்திலே தண்ணி அள்ளலாம்.”

அவன் கூறிய திட்டம் மற்றவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. அதற்காக அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்தனர்.

“நமக்கிட்ட காணி இருந்து சொந்தமா ஒரு வீட்டைக் கட்டுவதென்டா அரசாங்கத்தாலே முப்பத்தையாயிரம் ரூபா பணம் இலவசமா தாராங்களாம்” என்றான் அங்கிருந்தவர்களில் இன்னுமொருவன்.

“அல்லாட உதவி நமக்குக் கிடைச்சிட்டு. இன்னும் பல வழிகளிலே அவன் நமக்கு உதவி செய்வான். பொறுத்திருந்து பாருங்களேன்” என்றார் லெவ்வை.

அவர் கூறியது போன்று அடுத்த இரு தினங்களின் பின் வந்த வெள்ளிக்கிழமையன்று அதிசயிக்கத்தக்க ஒரு நிகழ்வு நடந்தது.

வெள்ளிக்கிழமையாதலால் சுயமாகத் தொழில் செய்யும் ஆண்கள் முகாமில் நின்றனர். சலீம் கணக்கெழுதும் இரும்புக் கடை பொதுவாக வெள்ளிக்கிழமைகளில் வியாபாரத்துக்காகத் திறப்பதில்லை. அவனும் முகாமில் நின்றான். மாத்தளைக்குச் சென்று விற்பனைக்குத் தேவையான சில துணி வகைகளை மொத்த விலையில் வாங்கி வர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் காலை ஆகாரத்தைத் தயார் படுத்துமாறு மர்ழியாவிடம் கனிபா கூறினான். ஆண்களில் சிலர் குளிப்பதற்காக ஆற்றுக்குச் சென்றிருந்தனர்.

“வாப்பா. சுபைர் மாமா வாறாரு. அவரோட ஒரு கிழ மனுசனும் வாறார்” என்றாள் பாதையைப் பார்த்தவாறு நின்றுகொண்டிருந்த சுமையா சத்தமிட்டு.

சுபைர் அவர்களுடைய இருப்பிடத்துக்கு வருவது இதுதான் முதற்றடவை. அடைப்புக்குள் குந்திக்கொண்டிருந்த சலீம் வெளியே வந்தான். சுபைருடன் நடந்து வந்துகொண்டிருப்பவரைக் கண்டதும் மலைத்தான். கண்களைக் கசக்கிவிட்டுப் பார்த்தான்.

“மச்சான்! மூமினா! எல்லாரும் வாங்க! வந்து பாருங்க. பொன்னம்பலம் வாறாரு” கூறியவாறு பாய்ந்து பாதைக்குச் சென்றான். எதிரே வந்துகொண்டிருந்த பொன்னம்பலத்தைக் கட்டித் தழுவினான். சுபைருடன் கை சேர்த்து ஸலாம் சொன்னான்.

“கடவுளே! உம்மைச் சந்திப்பதற்கு நான் பட்ட பாடு!” முச்சிரைத்தவாறு விரித்திருந்த பாயில் பொன்னம்பலம் உட்கார்ந்தார். அவருடைய தலை மயிர்கள் விழுந்தும், நரைத்தும் இருந்தன. முகம் நிறைய கோடுகளும், சுருக்கங்களும் காணப்பட்டன. தாடி வளர்த்திருந்தார். கண்களுக்குள் வெள்ளைப் பூக்கள் தெரிந்தன.

“அண்ணே. உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு? இப்ப எங்க இருக்கிறீயங்க?” சலீம் கேட்டான். நபிஸா அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு மரியாதையாக ஒதுங்கி நின்றான்.

“எல்லாம் சொல்றேன். முதல்ல கொஞ்சம் தண்ணி தாரும் குடிக்க.”

பொன்னம்பலம் நீர் பருகினார். “நான எல்லாமே கேள்விப்பட்டேன். சுபைர் மாஸூர் உங்களைப் பற்றிய எல்லாமே சொன்னார். உங்களைக் கண்டு பிடிக்க நான் எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கண்ண.”

“நீங்க எங்க வசிக்கிறீங்க எண்டு கண்டு பிடிச்சி அறிவிக்குமாறு இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த எத்தனையோ எனக்குத் தெரிஞ்ச ஆக்களிட்ட சொல்லி அனுப்பினன். யாருக்கும் முடியேல்ல. யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் அகதிகள் நாட்டிலே நானா பக்கமும் சிதறி

அத்தலைஞ்சி இருக்கிறதாலே குறிப்பிட்ட யாரோ ஒருவரைப் பற்றி தகவல் எடுக்கிறது சிரமம் என்பாங்க. எனக்கும் வயசாகிட்டுப் போகுது. சாகிறதாக்கு முன்னாலே உங்களப் பார்த்திட வேணுமெண்டு நானே வந்திட்டன்.”

“எப்ப வந்தீயங்க?”

“லங்கை வந்து ஒரு கிழமைக்கும் மேலாகிட்டு. உங்களத் தேடி பல இடங்களுக்கும் போனேன்.”

“எங்கெல்லாம் போனீங்க?” மூமினா கேட்டாள்.

“வவுனியா, பாணந்துறை, சரிக்காமுல்ல, மட்டக்குளி, நீர்கொழும்பு, திறாரி, சிலாபம் என பல இடங்களுக்குப் போய் உங்களப் பத்தி விசாரிச்சேன். மட்டக்குளிக்கு திரும்பவும் ஒரு தரம் போனேன். புத்தளத்திலிருந்து கொழும்புக்கு ஆடு கொண்டு வார ஒரு பெடியனை தற்செயலா சந்திச்சேன். அவன்தான் சுபைர் மாஸ்டர் விலாசத்தைத் தந்தான். மாஸ்ரரைச் சந்திச்சி, அவர்ர வீட்டிலே ஒரு இரவு தங்கி, அவரோட நேற்றுப் பின்னேரமா மாத்தளைக்கு வந்தேன். ராத்திரி ஒரு ஹோட்டல்ல றாம் எடுத்து நிண்டுட்டு இப்ப இங்க வந்திருக்கிறேன். அது சரியே..... சுல்தான்ட மாமியார் காலஞ்சென்றுட்டாங்களாமே? மெய்யே? எல்லாம் மாஸ்ரர் சொன்னார். தங்கமான பொம்பளை அவங்க.”

சுமையா தேநீர் கொண்டு வந்து விருந்தினர்களுக்குக் கொடுத்தாள்.

“சுமையா நல்லா வளர்ந்துட்டாளே. என்னை மதிச்சியாடி?” பொன்னம்பலம் உரிமையோடு சிரித்தவாறு கேட்டார்.

“நீங்க வரும்போது மதிக்க முடியல்ல அங்கிள். இப்ப தெரியும்.”

“ஏன் மதிக்கேல்ல? தாடி வைச்சிருக்கிறதாலேயா?”

சுமையா தரையைப் பார்த்தவாறு உதடுகள் விரியாமல் சிரித்தாள்.

அவர்கள் நீண்ட நேரம் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர். இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் குடியிருக்கும் இடத்தை விட்டும் நீங்கிச் செல்லவுள்ளதைக் கூறி துக்கித்தனர். அப்புறாமி காணி தந்ததைக் கூறினர்.

“அட! குணரத்ன மாத்தளையிலேதான் இருக்கிறானா? போய்ப் பாத்துட்டுப் போகணும்.”

ஆற்றுக்குச் சென்று குளித்துவிட்டு வந்து காலை உணவை ஒன்றாக அமர்ந்து உண்டனர்.

“யா...” மூமினா கணவனை அழைத்தாள்.

“என்ன?”

“கொஞ்சம் வாங்க. வெளியே போய் நிண்டு கதைப்போம்.”

வெளியே சென்றார்கள்.

“அந்தப் பத்து லச்சம் காசைப் பத்தி அவரோட கதைக்கேல்லயா?”

“எப்படி மூமினா கதைக்கிறது? ஆளப் பார்த்தா நம்மள விடவும் மோசமான நிலையிலே இருப்பாரோ எனத் தெரியுது. நாம வெளிக்கிட்டு வந்ததுக்குப் பொறகு அவங்கட ஆக்களுக்கு நடந்ததை எல்லாம் சொன்னார்தானே. செல்லடிக்கும், குண்டு வீச்சுக்குமா பயந்து அவரு குடும்பத்தோட இந்தியாவுக்குப் போன கதையைச் சொல்லும்போது நீங்களும் கேட்டுக்கொண்டுதானே இருந்தீயங்க. அவராக வலியக் கதைச்சா பாப்பம். நான் கேக்கமாட்டேன்.”

“என்னமோ யோசிச்சுச் செய்ங்க.”

பொன்னம்பலம் சலீமை அழைப்பதாக சுமையா கூறினாள்.

“சலீம், உன்ட மகள் நல்லா வளர்ந்துட்டாள். எப்போ முடிச்சுக் கொடுக்கப் போறே?”

அவருடைய கேள்விக்குப் பதிலாக சலீம் நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டான்.

“அதை நான் இன்னும் நினைச்சும் பாக்கேல்ல. சுமையாவை விட மூத்தவளான என் தங்கச்சி லத்தீபாவும் இன்னும் முடிக்காம குமராகவே இருக்காள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியான நாள் தொடக்கம் நானும் மூமினாவும் வேறு வேறு இடங்களிலேதான் ராத்திரியிலே படுக்கிறம். அந்த நிலைமை இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வரக் கூடாது. எப்படியாவது பாடுபட்டு ஒரு குடிசையையாவது சொந்தமா கட்டிக்கொள்ளோணும்” சலீமின் கன்னங்களில் நீர் வழிந்ததைப் பொன்னம்பலம் கண்டார்.

“சரிசரி. கவலைப் படாதீர். எல்லாத்துக்கும் கடவுள் ஒரு வழி காட்டுவார். சலீம் நான் உம்மோட குடும்பத்தாரோட மட்டும் கொஞ்சம் தனியா கதைக்கோணும். எங்க வைச்சுக் கதைக்கலாம்?”

“வெளியே மரத்துக்குக் கீழேதான் போய் இருந்து கதைக்கோணும்.”

“கட்டிடத்துக்குப் பின் புறமா போகலாமே?” பொன்னம்பலம் கேட்டார்.

“முடியாது அங்கிள். அங்கே மையத்துகள் படுக்கிறாங்க. அவங்க கேட்டுக்கொண்டிருப்பாங்க” என்றான் நஸார் ஹாஸ்யமாக. அனைவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.

“இது யாரு?” நஸார் நின்ற பக்கமாக விரல் நீட்டி பொன்னம்பலம் கேட்டார்.

“இவ்ர ராத்தாட மகன். எங்க மருமகன்” என்றாள் மூமினா.

“அப்ப கைக்குள்ளேயே மகளுக்கு மாப்பிள்ளையும் இருக்கு” பொன்னம்பலம் கூற சுமையாவும், நஸாரும் அர்த்தம் பொதிந்த பார்வைகளை ஆளுக்காள் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

நபிஸா, மூமினா, சலீம் ஆகியோர் பொன்னம்பலத்துடன் நிழல் பரப்பிய மரமொன்றின் கீழ் பாய் விரித்து உட்கார்ந்திருந்தனர். காற்று சுகமாக வீசியது.

“நீங்க யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் நீங்கின ரெண்டொரு நாளைக்குள்ளே நானும் குடும்பத்தோட இந்தியாவுக்குப் படகிலே போயிட்டன். சென்னைக்குப் போனோம். அகஸ்மாத்தாக எனக்கு அங்கே ஒரு அன்பர் உதவி கிடைச்சது. அவர்ர உதவியாலே அங்க ஒரு நகைக் கடையைத் தொடங்கினேன். கடவுள் கிருபையால நல்ல யாபாரம்.” கூறிவிட்டு பொன்னம்பலம் நிறுத்தினார்.

“சாவகச்சேரியை விட்டுப் போனதும் ஒரு வகையிலே நல்லது. இல்லையா?” சலீம் கேட்டான்.

“நல்லதுதான். எதுக்கும் சொந்த மண்ணிலே வாழறது போல ஆகுமா?” கேட்டவாறு பொன்னம்பலம் சலீமை உற்றுப் பார்த்தார்.

“சலீம். நகை வியாபாரம் தொடர்பா நாம ரெண்டு பேரும் கணக்குப் பார்த்து சுமார் ரெண்டு வருசத்துக்கும் மேலா போயிட்டு. சரியா ரெண்டு வருசமும் எட்டு மாதமும் ஆகியிருக்கு. அதுக்குப் பிறகு நாம கணக்குப் பாக்கயில்ல. இப்ப கணக்கைக் கொண்டு வந்திருக்கிறன். கடைசியா கணக்கிலே இருந்த உம்முட விடுமுதலுக்கு இந்த ரெண்டு வருசமும் எட்டு மாதங்களுக்கும் மொத்தமா பதினொரு லச்சம் மட்டிலே உமக்கு லாபம் கிடைச்சிருக்கு. உம்முடைய விடுமுதலா அப்போது புத்தகத்திலே இருந்தது பதினாலு லச்சம். எல்லாமா இருபத்தைந்து லச்சத்தை உண்டியல் மூலமா கொழும்புக்கு அனுப்பிட்டு இங்க வந்து எடுத்து என் பேரிலே பேங்கிலே எக்கவுன்ட் திறந்து போட்டிருக்கிறன். மொத்தத் தொகைக்குமா ஒரு செக் இப்ப தாறன். நீரும் ஒரு எக்கவுன்டைத் திறந்து இந்தத் தொகையை வரவு வைச்சிடும்” கூறியவாறு அணிந்திருந்த ஷேர்ட் பையினுள் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த காகிதஉறையொன்றை எடுத்து சலீமின் கையில் கொடுத்தார்.

சலீம் குடும்பத்தினர் தங்களை மறந்து மலைத்தவாறு நிற்க....

“இனி நான் உம்மைத் திரும்பச் சந்திப்பேனோ என்னவோ தெரியாது. அதனால் உன் விடுமுதலை திருப்பித் தாறதா முடிவுசெய்தேன். உறையைத் திறந்து பாரும்.”

சலீம் சரேலென பொன்னம்பலத்தின் அருகில் நகர்ந்து அவரைக் கட்டித் தழுவினான்.

“உம்மிட மகளெங்கே? கூப்பிடும்.”

சுமையா வந்து அவர் அருகில் நின்றாள்.

“கிட்ட வாரும். உமக்குத் தர ஒரு பரிசு கொண்டுவந்திருக்கிறேன்” கூறியவாறு தோளில் தொங்கிய சீலைப் பையினுள் இருந்து அட்டைப் பெட்டியொன்றை எடுத்தார். திறந்தார். உள்ளே பெறுமதி கூடிய தங்கச் சவடியொன்று பளபளத்தது.

“இது உமக்கு. உம்மை முடிக்கிற ஆளுட்ட கொடுத்து தாலியாக கழுத்திலே போட்டுக்கொள்ளும். இதை நான் தந்ததா நினைக்காம உம்மட உம்மாட வாப்பா சுல்தான் என் மூலமா அனுப்பியதாக நினைச்சிக்கொள்ளும்.”

சலீம் குடும்பத்தினர் பொன்னம்பலத்தை கண்களில் நீர் மல்க இமயமாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

14

சலீம், கனிபா ஆகியோரின் இரண்டு குடும்பத்தினர்களும் நீண்ட நேரமாக தனிமையான ஓர் இடத்தில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர். பொன்னம்பலம் கையளித்த இருபத்தைந்து இலட்சம் பற்றியதாக உரையாடல் இருந்தது.

“எட்டு லச்சத்தைப் போட்டு ஒரு வியாபாரம் தொடங்குவோம். இரண்டு லச்சத்தைச் செலவழிச்சி கிணறு இருக்கிற காணித்துண்டுக்குள்ளே சின்னதா ஒரு பள்ளிவாசல் கட்டுவோம். பத்து லச்சத்தை எடுத்து நாம் ரெண்டு குடும்பமும் மூணு வீடு கட்டுவோம். ஒரு வீட்டைக் கொடுத்து லத்தீபாவுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுப்போம். மிகுதி ஐந்து லச்சத்தையும் நம்மோட கூடவே வாழ்ந்த குடும்பங்களுக்குள்ளே இருக்கிற குமார்களைத் திருமணம் செய்ய விரும்புறவங்களுக்கு தலா ஒரு லச்சம் கொடுத்து அவங்களுக்கு ஒதுக்கின காணிக்குள்ளே வீடு கட்ட உதவி செய்வோம். நீங்க எல்லாம் இதுக்கு ஒத்துக் கொள்ளீங்களா?” சலீம் இறுதியாகக் கேட்டான்.

“வியாபாரத்திலே ஏழு லச்சத்தைப் போடுவோம். லெவ்வை மாமாவுக்கு ஒரு லச்சம் கூட்டிக்கொடுப்போம். அவருட மகளை முடிக்கிறதாக்கு நம்மோட கூடவே வசிக்கிற குடும்பத்துப் பெடியன் ஒருத்தனுக்கு விருப்பமாம்” என்றாள் மூமினா. அவளை சலீம் அண்ணாந்து பார்த்தான். காலம் அவளுடைய மனதை எவ்வாறு மாற்றிவிட்டது என்பதை எண்ணி வியந்தான்.

“சரி. லெவ்வைக்கு ரெண்டு லச்சம். அத்தோட உங்க தங்கச்சிக்கு ஒரு லச்சம்” என்றான் சலீம்.

“சுபைர் மாமாக்கு ஒரு லச்சம் கொடுத்துடோணும். அவருக்கும்

குமரு இருக்கு” என்றாள் மீண்டும் மூமினா.

அடுத்து வந்த இரண்டு தினங்களுக்குப் பின் அகதிகளை வழியனுப்ப வந்து நின்ற மக்கீன் தம்பதிகளிடமும், அது நாள் வரை அவர்களின் நன்மை, தீமைகளில் பங்குபற்றி உதவியாயிருந்த ஊர் மக்களிடமும் விடைபெற்று தயாராக நின்ற லாரியொன்றில் தங்களது உடைமைகளுடன் ஏறினர். மாத்தளைக்குச் சென்று குணரத்னவைச் சந்தித்து பொன்னம்பலம் பணம் தந்த விபரத்தைக் கூறி, விடை பெற்று புத்தளம் போவதென்பது அவர்களின் ஏற்பாடாகும்.

சில மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன.

சலீம் மற்றும் கனிபா குடும்பத்தினருக்கான மூன்று கல் வீடுகள் கட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. சிறியதொரு பள்ளிவாசல் கட்டி முடிவடையும் தறுவாயிலிருந்தது. லெவ்வை சமதும், சுபைர் மாஸ்ரரும் தங்களது காணிகளில் வீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர். மேலும் ஆறு வீடுகள் அமைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை வெவ்வேறு குடும்பத்தினர் எடுத்தனர். அரசாங்கத்தால் வீடுகள் அமைப்பதற்காகக் கொடுக்கப்படும் முப்பத்தையாயிரம் ரூபாவையும் ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் பெற்றிருந்தனர்.

சலீம் புத்தளம் நகரத்தில் இரும்புக் கடையொன்றைத் திறந்திருந்தான். கடையில் சலீமுக்கு உதவியாக கனிபா நின்றான்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில், சலீம் குடும்பத்தினர் சுமார் இரண்டு வருட காலமாகத் தங்கியிருந்த கடைக் கட்டடத்தின் உரிமையாளரான மக்கீனும் அவரது மனைவியும் புத்தளத்துக்கு வந்தனர். எதிர் பாராத அவர்களது வருகை சலீமை ஆச்சரியப்படுத்திற்று. முகம் மலர அவர்கள் வரவேற்கப்பட்டனர். அவர்களை அழைத்துச் சென்று கட்டிக்கொண்டிருக்கும் வீடுகளை சலீம் காட்டினான். நீண்ட நாட்களின் பின் மக்கீனின் மனைவியைச் சந்தித்ததால் லத்தீபா பெரிதும் மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டாள்.

“சலீம், உங்களோட ஒரு முக்கிய விசயமா கதைப்பதற்குத்தான் நாங்க வந்திருக்கோம்” திருப்தியான மதிய உணவின் பின் மக்கீன் கூறினார்.

“சொல்லுங்க. எங்க வீடு தேடி வந்ததாலே ஏதோ விசேசமாகத்தான் வந்திருப்பீங்க என்று நான் அப்போதே நினைச்சேன். நீங்களே சொல்லட்டுமென்று இருந்தேன்.”

“வெளி நாட்டிலே வேலை செய்கிற என் மகன் வாறு மாதம் லீவிலே வாறான். அவனுக்குக் கல்யாணம் முடிச்சுக் கொடுக்கணும். அது சம்பந்தமா உங்களோட கதைக்கலாமென்றுதான்....”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யோணும்?”

மக்கீன் சலீமை உற்றுப் பார்த்தார். தொண்டையைக்

கனைத்துக்கொண்டார்.

“என் மகனுக்குப் பொருத்தமான பெண் உங்க தங்கச்சி லத்தீபாதான் என்று என் மனைவி சொல்றா. உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றா....”

சலீமுக்கு அவர் கூறியது பிடித்திருந்தது. மக்கீனைப் பற்றி அவன் மேலான அபிப்பிராயங்களை ஏற்கனவே கொண்டிருந்தான்.

“லத்தீபாவுக்காக நாங்க வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம்.”

“வேண்டாம். எதுவும் வேண்டாம். போதிய மஹர் தந்து உங்க தங்கச்சியை நாங்க எடுத்துக்கொள்ளோம். உங்க சம்மதத்தைச் சொன்னால் மட்டும் போதும்.”

சலீம் சிந்தித்தான்.

“என்னைப் பொறுத்த வரையிலே இது நல்லாத் தெரியுது. எதுக்கும் என் குடும்பத்தாரோட இது பற்றிக் கதைக்கோணும். எனக்கு ரெண்டொரு நாள் அவகாசம் தாங்க. உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்.”

“உங்க முடிவு நல்லதா அமையணும்.”

மக்கீன் சென்ற பின், அன்று இரவு தன் குடும்பத்தாருடன் சலீம் லத்தீபாவின் திருமணம் தொடர்பாக ஆராய்ந்தான். அனைவருடைய சம்மதத்தின் பிரகாரம் அடுத்த நாளே மக்கீனுக்குக் கடிதம் அனுப்பினான். அதற்கு அடுத்து வந்த மாதம் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் லத்தீபாவின் திருமணம் நடைபெற்று மாப்பிள்ளையுடன் அவனது ஊருக்கு அவள் சென்றாள். திருமண நிகழ்ச்சிகளில் குணரத்ன, சீலவதி, அப்புஹாமி போன்ற பலர் கலந்துகொண்டனர்.

பள்ளிவாசல் திறப்பு விழாவுக்கான திகதி குறிக்கப்பட்டது. அதற்கு முதல் நாளிரவு நஸாருக்கும் அவனுடைய மாமாவின் மகள் சுமையாவுக்கும் திருமணத்தை செய்விக்க வேண்டுமென்பது சலீம், கனிபா ஆகிய இரு குடும்பத்தினர்களின் பொதுவான அபிப்பிராயமாகவிருந்தது. நஸாரை இரகசியமாகச் சந்தித்து சுமையா இதை அவனிடம் தெரிவித்தாள்.

“சுமையா, உங்களைத்தான் திருமணம் செய்யவேண்டுமென்பது பல வருடங்களுக்கு முன்னாலேயே நான் எடுத்த ஒரு முடிவு. அதிலே எந்த மாற்றமும் இல்லை. நம்மட குடும்பங்கள் அனுபவித்த வேதனையான நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது என் மனசிலே புதுசா ஒரு எண்ணம் அடிக்கடி இப்ப எழுது. கல்யாணத்தை கொஞ்ச நாளைக்கு ஒத்தி வைச்சுட்டு அந்த முயற்சியிலே

ஈடுபடலாமான்டு பாக்கிறன்.”

“நீங்க என்ன சொல்ல வாரீங்க?”

“அதைச் சொல்றதுக்கு முன்னாலே, ரெண்டு மூணு வருசத்துக்கு கல்யாணம் செய்றதை ஒத்திப் போட ஏற்பட்டா நீங்க அதுக்கு ஒத்துக்கொள்வீயங்களா?”

சுமையா அவனுடைய விழிகளை ஏக்கமாக உற்றுப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு கல்யாணம் எண்டு ஒண்டு நடந்தா அது உங்களோடுதான். எத்தனை வருசமென்டாலும் உங்களுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பேன். இப்ப சொல்லுங்க. ஏன் கல்யாணத்தை ஒத்திப்போடோணும்டு சொல்றீங்க?”

“அதை இப்ப சொல்லமாட்டன். உங்க சம்மதந்தான் எனக்குத் தேவை. அதைப் பெற்றுக்கொண்டேன். ராவைக்கு நம்ம குடும்பம் ரெண்டையும் கூட்டி அந்த இடத்திலே வைச்சிச் சொல்றேன்.”

தாய் மர்ழியாவிடம் தனது எதிர்காலத் திட்டம் பற்றி நஸார் விபரித்து அவளுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றான். அவள் மூலம் இரு குடும்ப அங்கத்தினர்களும் அன்று இரவு ஓர் இடத்தில் சேர ஒழுங்கு செய்தான். லெவ்வை சமதும் வந்திருந்தார்.

“சுமையாவைக் கல்யாணம் கட்டுற விசயமா நஸார் ஒங்களோடயெல்லாம் எதைப்பத்தியோ கதைக்கோணுமாம். சொல்லு மகன்” என்றாள் மர்ழியா.

விரித்திருந்த பாயில் சலீம், கனிபா, மூமினா, மர்ழியா, சமது ஆகியோர் இருக்க நபிஸாவும், மரியமும் சற்று ஒதுங்கி நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

“மாமா, சுமையாவைத் திருமணம் செய்ய எனக்குப் பரிபூரண சம்மதம். உண்மையைச் சொன்னா நாங்க இருவரும் மனதார ஆளையாள் விரும்புறோம். ஒருவேளை மாமிதான் இதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பாங்களோவெண்டு பார்த்தா. நான் சுமையாவை முடிக்கவேண்டுமென்று அவங்கதான் இப்ப ஒத்தைக் காலில நிக்கிறாங்களாம்.” கூறிவிட்டு மாமி மூமினாவை அவன் பார்க்க, அவள் அவனைப் பார்த்தவாறு குறுஞ்சிரிப்புடன் இருந்தாள்.

“அப்ப முடிக்க வேண்டியதுதானே” என்றார் லெவ்வை.

“இல்ல. கொஞ்ச நாளைக்கு ஒத்திப்போடுவம்.”

“ஏன் ஒத்திப்போடணும்?” சலீம் கேட்டான்.

“மாமா. நான் ஏ.எல். ல நாலு பாடம் பாஸ் பண்ணியிருக்கிறன். யாழ்ப்பாணத்திலே நீங்க எவ்வளவு வசதியா இருந்தீயங்க. ஆனா, நாம அகதிகளா ஆனதுக்குப் பொறகு முதலிலே வாடகை வீட்டுக்குக் குடி போனது சுபைர் மாமாதான். கல்வி உங்கட பணத்தை வென்றுட்டு. அதனாலே, நான் லோ கொலிஜ்ல சேர்ந்து வக்கீலுக்குப்

படிக்கப்போறன். படிக்கிற காலத்திலேயோ அல்லது படிப்பை முடிச்சுட்டோ சுமையாவை முடிச்சிக்கிறன்.”

அவன் கூறியதையிட்டு அனைவரும் சிந்தித்தனர்.

“ஏன் வக்கீலுக்குப் படிக்கப் போறேண்டு நீங்க யோசிக்கலாம். ஆயிரக் கணக்கிலே இடம் பெயர்ந்த நம்முட ஆக்களுக்கு சட்ட ரீதியிலே தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய பிரச்சினைகள் நிறைய இருக்கு. அப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலே நான் அவங்களுக்கு இலவசமா உதவிசெய்ய வேண்டுமென எண்ணியிருக்கேன்.”

சில வினாடிகள் சென்றன.

“யா. மருமகன் சொல்றது எனக்கு நல்லதா படுது. அவர்ர படிப்புக்குத் தேயான சகல உதவிகளையும் நாம செய்வோம். அவரு விரும்புற நேரத்திலே சுமையாவை முடிக்கட்டும். நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?” மூமினா அவளது கணவன் சலீமைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“எனக்கு பரிபூரண சம்மதம். ஆனா, நஸார் முடிக்க நாள் குறிங்க எண்டு சொல்ற வரையிலயும் என்ட. மகள் எப்படி காத்துக்கொண்டிருப்பது? அவரு கிழவனாகினதுக்கப்படும் சுமையாவை முடிக்கப்போறண்டு சொன்னா அப்ப என்ன செய்றது?”

அனைவரும் பகீரெனச் சிரித்தனர். சிரிப்பலைகள் காற்றில் கரைய நீண்ட நேரம் எடுத்தது.

“எதுக்கும் உச்சமா ஒரு ரெண்டு வருச காலக்கெடுவைக் குறிச்சுக் கொள்ளுங்க. அதுக்குள்ளே கல்யாணத்தை முடிச்சுடுவோம்.” லெவ்வை கூறியதை எந்த அபிப்பிராய பேதமுமின்றி அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

“பள்ளிவாசல் திறப்பு விழாவுக்கு முந்தின இரவு லெவ்வை மாமாட மகளர் திருமணத்தை வைச்சா என்ன?” என்றான் கனிபா. சகலரும் இணங்கினர்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மதிய நேர லுஹர் தொழுகையுடன் பள்ளிவாசலைத் திறந்துவைப்பதற்கும் அதையடுத்து கந்தூரி வழங்கவும் தீர்மானித்திருந்தனர். புத்தளம், கற்பிட்டி போன்ற பகுதிகளில் வசிக்கும் பலாத்காரமாக இடம்பெயர்க்கப்பட்ட வட புல அகதிகளும், ஊர்வாசிகளும் நூற்றுக் கணக்கில் வந்திருந்தனர். பள்ளிவாசலுக்குள் மௌலவிமார்கள் உட்கார்ந்திருந்து குர்ஆன் ஓதினர். குணரத்ன அவனது மனைவி, மகன், பெற்றோர் சகிதமாக வந்து சலீமின் வீட்டில் நின்றான். லத்தீபா மாப்பிள்ளையுடன்

வந்திருந்தாள். முதல் நாளிரவு நடைபெற்ற லெவ்வையின் மகளினுடைய திருமண நிகழ்ச்சியில் அவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் கலந்துகொண்டிருந்தனர்.

பள்ளிவாசல் வளவில் கிணற்றடிக்குச் சமீபமாக பெரிய கடாரங்களில் கந்தூரிக்கான நெய்ச் சோறும் கறியும் சமைப்பதில் பலர் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர்.

லுஹர் தொழுகைக்கான பாங்கு ஒலிக்க வேண்டிய நேரம் நெருங்கியது. திறந்து வைக்கப்படப் போகும் அந்தப் பள்ளிவாசலில் ஒலிக்கவிருக்கும் முதல் பாங்கு அதுதான். லெவ்வை சமது கிப்லாவைப் பார்த்து நின்றவாறு செவித் துவாரங்களினுள் இரு கை பெரு விரல்களையும் பொருத்தி சத்தமிட்டு முதலாவது பாங்கை ஒலித்தார். இமாமாக முன் நின்று முதல் தொழுகையை நடாத்தினார். கைகளை உயர்த்தி ஏக இறைவனிடம் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினார். தொழுகையில் கலந்துகொண்டவர்கள் சகலரும் தத்தமது கைகளையேந்தி அவருடைய பிரார்த்தனைக்கு ஆமீன் கூறினர்.

“... யா அல்லாஹ்! வட மாகாணத்தின் நான்கு மாவட்டங்களிலிருந்தும் குறுகிய நேர இடைவெளிக்குள் தெரத்தப்பட்ட எங்களில் சிலர் மட்டும் உன் உதவியினால் ஒருவாறு நிரந்தர இருப்பிடங்களைப் பெற்றுக் கொண்டோம். இன்னும் பல ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அகதிமுகாம்களிலும், குடிசைகளிலும், உற்றார் உறவினர் இடங்களிலும் பல அவஸ்தைகளுக்கு முகம் கொடுத்தவர்களாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் இந்த நாட்டில் எந்தப் பகுதியில் வசித்தாலும் எங்கள் சகலரின் எண்ணங்களும் சொந்த மண்ணுக்குப் போய் சொந்த வீடுவாசல்களில் வசிக்கவேண்டுமென்பதுதான். ஆண்டாண்டு காலமாக நாங்கள் எங்களின் சகோதர தமிழ் மக்களுடன் எவ்வாறு கலந்து வாழ்ந்தோமோ அவ்வாறு தொடர்ந்து வாழவேண்டும் என்பதுதான். அதற்கு எங்களுக்கு உதவி செய் நாயனே! இந்த நாட்டில் நடைபெறும் யுத்தத்தை நிறுத்தி சமாதானம் ஏற்பட வழிசெய் றப்பே! நீயே பெரியவன். அல்லாஹ் அக்பர் ....” லெவ்வை சமது தொடர்ந்து பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும் போது சரேலென கீழே சரிந்துகொண்டு சென்றார்.

“லெவ்வை விழுந்துட்டார். லெவ்வை மயங்கி விழுந்துட்டார்” பலர் ஏக நேரத்தில் கூக்குரலிட்டனர். குணரத்னவின் காரில் அவரை ஏற்றி ஆஸ்பத்திரிக்கு சலீம் விரைந்தான். கூடவே நஸார் சென்றான். லெவ்வையை அவசர கண்காணிப்புப் பிரிவில் அனுமதித்தனர்.

அடுத்த நாள் பொலபொலவெனப் புலரும்போது பலர் லெவ்வையைப் பார்ப்பதற்காக ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தனர்.

அதற்கு முதல் நாள்வரை கால்களில் எக்ஸிமாவுடனும், முழங்கால் மூட்டு வியாதியுடனும் கால்களை இழுத்து இழுத்து நடந்து அகதிக் குடும்பங்களின் நன்மை தீமைகளில் சம பங்கெடுத்து சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அல்லாவின் உதவி கிடைக்குமென ஆறுதல் கூறி மற்றவர்களின் மனத் தைரியத்தை வளர்க்க பெரிதும் உதவிய லெவ்வை சமது வெள்ளைத் துணியொன்றால் முகம் மூடப்பட்டவராக உறங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர்.

- முற்றும் -

குறிப்பு: வடபுல தமிழ் சகோதரர்களுடன் காலங்காலமாக ஒட்டி உறவாடி ஒன்றாக வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் பலாத்கார இடம்பெயர்ப்புக்கு உள்ளாகி சூனியத்தை நோக்கி பயணம் செய்ய நேரிட்டாலும், தங்களது சொந்த இடங்களில் குடியேறி சகோதர இனத்தினருடன் மீண்டும் ஒட்டத் துடிக்கும் உறவுக்காக அகதி முகாம்களில் சொல்லொணா துயரங்களுக்கு மத்தியில் அபிலாசைகள் நிறைவேறும் நாளுக்கான விடியலை எதிர்பார்த்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில்.....

அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையிலான சமாதான ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது, யுத்த நிறுத்தம் ஏற்பட்டது, இரு தரப்பாலும் ஒப்பந்த நிபந்தனைகள் மீறப்பட்டது, மரபு ரீதியிலான யுத்தம் தொடங்கப்பட்டது, 2009ல் விடுதலைப் புலிகள் முற்றுமுழுதாக அரச படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டது, வட புல அகதி முஸ்லிம்கள் மெதுமெதுவாக தத்தமது சொந்த இடங்களுக்குச் செல்லத் தொடங்கியது ஆகிய அனைத்தும் இக்கதை இடம் பெற்றதுக்குப் பின்னர் நடந்தவைகளாகும்.

Arasady Public Library
Municipal Council
Batticaloa.

Class No:	
Acc No	

Arasady Public Library
Municipal Council
Batticaloa.

Class No:	
Acc No	

“..... நிலைமைகளிலிருந்து மாறி சாதியம், அரசியல், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், பெண்களின் பிரச்சினைகள். தேசிய இனப் பிரச்சினை, புகலிடப் பிரச்சினைகள் என்றெல்லாம் பல்வேறு களங்களை ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. அந்த வகையில் ஜுனைதா ஷெரீபின் “சூனியத்தை நோக்கி .....” என்ற நாவல் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் இன்னுமொரு திசையினைப் பதிவுசெய்திருக்கிறது என்பது முக்கியமானது.”

“இந்த வரலாற்றின் சோகத்தினை மிக அற்புதமாகப் பதிவு செய்திருக்கின்ற ஒரு நாவலாகவே “சூனியத்தை நோக்கி....” என்ற ஜுனைதா ஷெரீபின் நாவலைக் குறிப்பிட வேண்டும். இந்த விவகாரத்தை நாவல் வடிவிலே கொண்டுவந்திருக்கின்ற முதுற்படைப்பு என்றாகுட சொல்லலாம் போலவே தெரிகிறது.”

“ஆத்ம திருப்தியுடனும், சமயப் பண்பாட்டு அம்சங்களுடனும், செல்வச் செழிப்புடனும், உழைப்பின் உற்சாகத்தோடும் வாழ்ந்த ஒரு சமூகம் எந்தவிதக் குற்றமும் இழைக்காது ஆண்டாண்டு காலமாகத் தாம் வாழ்ந்த மண்ணிலிருந்து விரட்டப்படும் அதற்குப் பின்னரான அவர்களின் அகதி வாழ்க்கையையும் மீளக் கட்டியெழுப்பப்படும் வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துச் சொல்கிற ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகவே இந்நாவல் அமைந்திருக்கிறது.”

பேராசிரியர் றமீஸ் அம்துல்லா

Address :
Junaidha Sheriff, Kattankudy
Tel. : 065 2245694 / 0775 919411
E-mail : sheriffkmm@gmail.com

ISBN 978-955-38432-0-3

விலை ரூ. 450/=